

ပင်ပင်

ရာဇဝင်ထဲမှာ
ဘူးသီးတွေကို
ထားရစ်ခဲ့

BURMESE
CLASSIC

နိုး
အခြားလက်စမ်းစာများ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ	=	သက်နိုင်စာပေ (၁၃၂၀၈ ယ ၁၇၄၇၀၆၁၃)
စီစဉ်သူ	=	မစိမ်းစိမ်း
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းဒီဇိုင်း	=	သီဟမောင်မောင်မောင်
ပုံနှိပ်သူ	=	နေသစ်ဦး အောင်ဆက် အမှတ်(၁၆၉/၁၇၁)၊ ၃၄လမ်း(အထက်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖြန့်ချိသူ	=	အောက်မြန်မာပြည် လွင်ဦးစာပေ အမှတ် (၁၆/ A)၊ လှည်းတန်း(၂)လမ်း ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၀၉-၇၃၀၆၀၁၇၆ အထက်မြန်မာပြည် ထွန်းဦးစာပေ အမှတ်(၁၀၁)၊ ၈၄လမ်း၊ ၂၉ x ၃၀ကြား၊ မန္တလေးမြို့။ ဖုန်း ၊ ၀၂-၃၉၈၉၁၊ ၀၂-၃၉၈၀၁ မြန်မာတစ်ပြည်လုံး သက်နိုင်စာပေ အမှတ်(၁၆၄)၊ ၃၄လမ်း(အထက်)၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း ၊ ၀၉-၄၄၈၀၄၉၀၈၈၊ ၀၉-၄၂၁၁၀၈၆၂၇ ထုတ်ဝေခြင်း = ပထမအကြိမ် (၂၀၁၃-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ) အုပ်ရေ = ၁၀၀၀ တန်ဖိုး = ၅၀၀၀/- ကျပ်

မင်းဒင်

၈၅၉.၈၃

ရာဇဝင်ထဲမှာ ဘူးသီးတွေကို ထားရစ်ခဲ့/မင်းဒင်။ ရန်ကုန်
သက်နိုင်စာပေ၊ ၂၀၁၃

၂၆၃-စာ

(၁) ရာဇဝင်ထဲမှာ ဘူးသီးတွေကို ထားရစ်ခဲ့

စာရေးသူ၏အမှာစကား

အတော်အသင့်စာဖတ်ဖန်များလာသည့်အခါ စာရေးချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည့် သဘာဝကြောင့် ကျနော်သည် အခါ အခွင့်သင့်လေတိုင်း မိမိစိတ်ဝယ် ခံစားတွေးတောမိသည့် အကြောင်းအရာမျိုးစုံကို တောင်ရေးမြောက်ရေး၊ ကြိမ်ဖန်များစွာ ရေးခြစ်မိခဲ့လေသည်။ ထိုစာတို့ကို စာဖတ်သူတချို့ လက်ခံဖတ်ရှုကြသောအခါ ဘုံမြှောက်ခံရသော ကျနော်သည် ထင်မြင် ခံစားမိသမျှကို ဆက်ကာဆက်ကာ ရေးမိပြန်ပါသည်။

ထိုစာတို့သည် ကျနော်စမ်းတဝါးဝါးရေးခဲ့သည်များဖြစ်သောကြောင့် လက်စမ်းစာများ ဟု ခေါ်ဆိုသော် သင့်နှိုးအံ့ဟု ထင်မိ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုစာတို့တွင် အကောင်းအဆိုး၊ မကောင်း မဆိုးအပြင် ဂဘောကိတိဂဘောကိချာစာတို့ပါ ပါဝင်နေနိုင်လေသည်။ ဖော်ပြထားသော စာစုတို့မှာ ၂၀၀၇ ဝန်းကျင်တွင် စတင်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ အချို့သော အကြောင်းအရာတို့၏ ခေတ်နောက်ခံမှာ ပစ္စက္ခအခြေအနေနှင့် ကွဲလွဲနေနိုင်သည့်အတွက် ယင်းအချက်နှင့် စပ် လျဉ်း၍ စာဖတ်သူများအနေဖြင့် သည်းခံနားလည်ပေးပါရန် လေးစားစွာမေတ္တာရပ်ခံလိုပါ သည်။

ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အဓိက အထောက်အပံ့ဖြစ်စေခဲ့သော စာဖတ် ပရိသတ်နှင့်တကွ မစိမ်းစိမ်း (သက်ခိုင်စာပေ)၊ မျက်နှာဖုံး အတွင်းသရုပ်ဖော်ပုံများနှင့် စာအုပ်အပြင်အဆင် ကိုသီဟမောင်မောင်၊ မေတ္တာဖြင့် စာအကျအပေါက် စိစစ်ပေးခဲ့သည့် မနီနီဝင်းတို့အား ကျေးဇူးဥပကာရတင်ရှိကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါ၏။

ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာရွှင်လန်းကြပါစေ။

လေးစားစွာဖြင့်

မင်းဒင်

ဖူးခက်မြို့၊ ထိုင်းနိုင်ငံတောင်ပိုင်း

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ (၁၉) ရက်

မ ဝ တိ က ဝ

ရွှေပင်ရွာရဲ့ ဆိုင်းဝိုင်းလဝိုင်း	၉
ဒင့် ဘဝ၊ ခဏဘယ်သူယူပါမယ်	၁၇
ဆာဒင်နှင့်သူ၏မေ့စရာဘွတ်	၂၅
ကျွန်ုပ်နှင့် စာဆိုကျော် စလေဦးပုည အသတ်ခံရမှု	၃၃
ရာဇဝင်ထဲမှာ ဘူးသီးတွေကို ထားရစ်ခဲ့	၄၃
ဆာဒင်နှင့် မျက်နှာဖုံးပြဿနာ	၅၃
တေဇာညှိုးချိန်	၆၁
အရေးတော်ပုံထဲက အမေ	၆၉
နင်းပြားပုံပြင်	၇၉
ကြောင်ချောတေး	၈၉
အကယ်ဒမီ ချစ်သူများ	၉၉
ကြောင်စုန်းဝတ္ထု	၁၀၇
မျိုးရိုးနဲ့တန်ခိုးရှိခဲ့ပေ	၁၁၇
မျက်ဝန်းထဲမှာ မိုးရွာပြီ ဒင်	၁၂၅
မီးလျှံမှတ်တမ်း	၁၃၇
မိုးခါးပုံပြင်	၁၄၅
မဟာနိဒါန်း	၁၅၁
ဗိုလ်၊ ကျား၊ သေနတ်နှင့် နိုင်ငံသံသရာ	၁၅၉
ပသီပုံပြင်ထဲက ဒွိတိုင်းဌာနီ	၁၆၅
တို့ဗမာသာကီမျိုးဟာမို့၊ မညှိုးဂုဏ်တေဇာ	၁၇၃
ငချစ်ညိုတို့အမေ	၁၈၁
ချိုတကူးနှင့် ဂုဏ်ရည်တူသူများ	၁၈၇
ချစ်ခြင်းငယ်ပြိုင်	၁၉၅
ခင်နက်ကျားရဲ့ ချစ်ပုံပြင်	၂၀၃
ကျွန်ုပ်၊ ဟန်သစ်ငြိမ်း၊ မောင်သင်ကာနှင့် ဖိုးသူတော် နှမပျောက်မှု	၂၁၁
ကိုမြဟန်တို့ခေတ်တွေ လွန်ပါစေ	၂၁၉
ရာဇဝင်ဆရာ ဇာတိမာန်	၂၂၅
ဆာဒင်နှင့် ဥဩသံအရေးတော်ပုံ	၂၃၉
ဆာဒင်နှင့် သခွတ်ပွင့်ချိန်	၂၄၇
ဆာဒင်နှင့် မွေးဌာနီ အညာရပ်ဆီသို့	၂၅၇

ရွှေပင်ရွာရဲ့ ဆိုင်းပိုင်းလပိုင်း

(၁)

ဝါခေါင်တကြောင်း ထနောင်းကြောင်ခြစ် ဆူးရစ်ပွင့်ကာ
မိုးမရွာ၊ ရွာပါသော်လည်း မိုးမသည်းသည့် ကာလပေတည်း။
“ဪ၊ မောင်တို့အညာမှာ တမာပင်တန်းတွေနဲ့ ထန်းပင်
ထန်းတော လွမ်းမောစရာပဲ” ဟူသည့် သီချင်းနေရာတွင်
ခေတ်ပေါ်အဆိုကျော် ဗီတဟိန်း၏သီချင်းသံတို့ လွှမ်းမိုးနေချိန်
တည်း။ ရွှေပင်ကျေးရွာကား တခေတ်ဆန်းခဲ့ပြီထင်။ ရွှေပင်သား
တို့၏ဘဝကို လေဟတ်လေသောကြောင့် ယင်းတို့၏ မေးစေနှင့်
ရင်ဘတ်ကို ခပ်ခွာခွာထားကာ မော်ကြားလျှက်ရှိကြကုန်၏။

အမှန်စင်စစ် အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး၏ ဇာတိချက်
မြှုပ်နှင့် ငါးတိုင်ခန့်သာလွမ်းသော ဤရွာသည် လွန်စွာ
ကြီးမားလှသည့် မှိုက်ပင်ကြီးတပင်ကို အစွဲပြုလျက် မှိုက်ပင်ရွာဟု
အမည်သညာပြုခဲ့ကြလင့်ကစား ရွာသားတို့ကမူ မိမိတို့ရွာအမည်
နာမကို “ရွှေပင်” ဟု ရည်ညွှန်းလေ့ရှိကြသည်။ ကာလ ရွှေ့လျော
သည်ကတကြောင်း၊ အချို့အချို့သော အထင် အမြင် သေးစိတ်
မူလဓာတ်ခံရှိကြသူတို့၏ နှုတ်ထွက်လေသံအရသော်ကောင်း
“အမှိုက်ပင်”ဟု နှိမ့်ချသယောင်ခေါ်ဝေါ်သမှု ပြုခဲ့ကြသည်မှာ
ကာလအားဖြင့်လည်း ရှည်ကြာခဲ့ပေ၏။ ထိုစဉ်ကသော် ရွှေပင်
သားတို့မှာ ရွာအမည်ခေါ်ဆိုပုံနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မခံချိမခံသာ

ဖြစ်ကြသော်ငြား အချိန်ကုန်လုပ်နံ့ ဖြေရှင်းရန် အခွင့်မသာခဲ့ကြချေ။ ရွာနီးချုပ်စပ်ဖြစ်သော ညောင်ကြပ်ပင် ရွာလေးစသည်တို့နှင့် ထူးခြားနား ဇာတိမာန်ကို သိုသိုသိပ်သိပ် နှုတ်ဆိတ်၍သာ နေခဲ့ကြသည်ချည်းဖြစ်ပါ၏။ သို့တစေ ရာဇဝင်ဘီးကား တပတ်လည်ခဲ့လေပြီ။ ရွှေပင်ကျေးရွာကား အမှန်ပင်ဂုဏ်တက်ခဲ့ပြီ။

ယခုဖော်ပြလတ္တံ့သော အကြောင်းခြင်းရာ၌ ဒီမိုကရေစီခေတ်ကြီး၏ အကြောင်းခြင်း ရာသည်လည်းကောင်း၊ တောကျောင်းဘုန်းကြီး၏ ထေရုပ္ပတ္တိသည်လည်းကောင်း ရေးကြီးခွင်ကျယ် ရှိအံ့မထင်သည်ဖြစ်၍ ချန်လှပ်ထားပေတော့အံ့။ ရွှေပင်၏ဂုဏ်ကား ဆိုင်းဝိုင်းလဝိုင်းကြောင့် တက်ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

(၂)

ယနေ့ကား ရွှေပင်ကျေးရွာတွင် ပထမဆုံးသော နိုင်ငံတကာအဆင့်မီ စုံစီနဟာ အရောင်းဆိုင်ကို စတင်ဖွင့်လှစ်သည့်နေ့ပင် ဖြစ်ချေ၏။ ယင်းဆိုင်၏ ခြင်းရာအသေးစိတ်ကို ဘေးဘီးတို့ ကိုးကွယ်ရာ အထင်ကရပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပေသော တောကျောင်းဘုန်းကြီးပင်လျှင် ရိုးတိုး ရိပ်တိတ်သဘောမျှသာ သိသည်ဟုလည်း တီးတိုးဆိုကြပါကုန်၏။

ရွာ၏ပဏ္ဍိတ် တွဲဖက်ကျောင်းဆရာ ကိုဘိုကိတ်၏အဆိုအရ အဆိုပါ ဆိုင်၏အမည်မှာ သိုးဆောင်းစကား အတိအကျဖြင့် “ဆဲဝင်းအလဲဝင်း” ဟုခေါ်ဆိုကြောင်း အာပေါက်မတတ်ရှင်းပြသော်ငြား ရွာသူရွာသားအများစုကမူ ယခုဖွင့်လှစ်သောဆိုင်၏အမည်ကို “ဆဲဝင်း” ဟု အလွယ်ခေါ်ဆိုကြပါလေ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ရွှေပင်ရွာ၏ ဘိသိက်ဆရာ ဩထောင်က၊ ဆိုင်၏အမည်မှာ ပါဠိသက်အလိုအားဖြင့် “ဆိုင်းဝိုင်းလဝိုင်း” ဟု ခေါ်နိုင်ပေဟန် ရုတ်တရက် နှုတ်ထွက်မြွက်ကြားမိသည်၏နောက်၌ ယင်းဆိုင်၏အမည်မှာ ဆိုင်းဝိုင်းလဝိုင်းဟု ရွာလုံးကျွတ် နှုတ်တက်အမည် တွင်ပေတော့၏။

နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပတ်လုံး ဖွင့်လှစ်ရောင်းချသည့် အဆိုပါတိုလီမိုလီဆိုင်များကား ရွှေပြည်ကြီး၏ နယ်စပ်ဒေသနှင့် ခဲတပစ်မကွာဝေးသော ယိုးဒယားပြည်အနှံ့ လမ်းကြိုလမ်းကြားပါမကျန် ပို့လိုပေါက်နေသော ဆိုင်များဖြစ်လင့်ကစား ရွှေပင်ကျေးရွာအတွက်မူ နတ်သိကြားတို့ ဖန်ဆင်းစီရင်အပ်သော ဘုံဝတ်ပုံ ဖိုးပျံစူပါမားကက်ကြီးအလား ရွှေပင်သားတို့ စိတ်တွင်မှတ်ထင်ကြရှာသတည်း။ ထို့ပြင်တဝ တံဆိပ်ဖျိုးစုံလင်လှသော နိုင်ငံခြားဖြစ် မုန့်ပဲသွားရည်စာ၊ အချို့ရည်နှင့်တကွ အမျိုးစုံလှသော စုံစီနဟာတို့ မှာ ဆိုင်အတွင်း အဆင့်ဆင့် အစီအရီ စင်မြင့်အသီးသီးတွင် တခန်းတနားတင့်တယ်စွာ နေရာယူလျက် ရှိရကား ရွှေပင်သားတို့မှာ ရင်သပ်ရှုမော အံ့သြမကုန်အောင် ရှိကြလေ၏။

ရွှေပင်ကျေးရွာ၌ အဆိုပါ ဆိုင်းဝိုင်းလဝိုင်းဆိုင် ဖွင့်လှစ်နိုင်ခြင်းသည် စီးပွားရေး ပိတ်ဆို့မှု ရုတ်သိမ်းခြင်း၊ ကမ္ဘာ့ဘဏ် အာရှဘဏ်တို့၏ ပွင့်လင်းမြင်သာမှု၊ စသည်တို့နှင့် ဆက်စပ်နေသည်ဆိုသည့် အချက်အလက်များကိုလည်းကောင်း၊ အဆိုပါဆိုင်ဖွင့်ပွဲတွင် သက်ဆိုင်ရာ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်းများ အမှာစကားအသီးသီး ပြောကြားလျက် ကြက်ပျံ

မကျ ဖြိုးဖြိုးစည်စွာ ကျင်းပခဲ့ကြသည့် အကြောင်းများသည်လည်းကောင်း၊ ရွှေပင်ကျေးရွာ အတွက် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏လက်ဆောင် ဂျီအမ်ကုမ္ပဏီလုပ် မီးစက်ကြီး၏ အကြောင်းသည်လည်းကောင်း စာလေးအံ့ရှိမည်ထင်၍ အသေးစိတ် မဖော်ပြလိုတော့ပြီ။

“ဆိုင်ထဲကို ဝင်လိုက်ပြီ၊ ဆိုင်ထဲက ထွက်လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ ငြိမ်ငြောင်းတဲ့ တီးလုံးသံလေး ထွက်ပေါ်လာပါမယ်၊ ဒါဟာ လူကြီးမင်းတို့ကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ခြင်းပါပဲ။ ပစ္စည်းတခုချင်းရဲ့ တန်ဖိုးကို ဖော်ပြတဲ့ စာတန်းကလေးတွေ ပစ္စည်းအားလုံးမှာ ကပ်ထားပါတယ်၊ မိမိ နှစ်သက်ရာ ပစ္စည်းကို ရွေးချယ်ပြီး ငွေရှင်းကောင်တာမှာ တန်းစီငွေရှင်းလိုက်ရုံပါပဲ”

ဆိုင်ဖွင့်ပွဲအခန်းအနားတွင် သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူများအနေဖြင့် ဆိုင်အတွင်း ဝယ်ယူ ခြင်းနည်း နိဿရည်းကို အကျယ်တဝင့်ရှင်းပြလင့်ကစား ရွာသူရွာသားအများစုကမူ ဂုဏ် မောက်သည့် ဗျက်နှာပေး အသီးအသီးဖြင့် မော်ကြားလျက်သာရှိရကား တဦးတလေမျှပင် သတိပြုနားစိုက်ကြဟန်မရှိချေ။

ဆိုင်းဝိုင်းလဝိုင်းဆိုင်ကို နံနက်ခုနစ်နာရီတွင် စတင်ဖွင့်လှစ်ရောင်းချပေရာ ဦးစွာ ကြွရောက်လာ သည်ကား တောကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးဖြစ်ပေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးကား ကြီးစွာ သောအိန္ဒြေဖြင့် ဆိုင်အတွင်း စင်္ကြန်လျှောက်ရင်း မမြင်သော ပစ္စည်းမျိုးစုံကို ကြည့်ရှုတော် မူပြီးသကာလ “အိမ်း . . . ရွှေပင်ကျေးရွာအတွက်ကဖြင့် ဂုဏ်တက်စရာပေတကား” ဟု တည်တည်ကြီးမိန့်လေ၏။ ထို့နောက် ကြီးမားလှသောရေခဲသေတ္တာအတွင်းမှ အအေးပုလင်း၊ အားဖြည့်အချိုရည်မျိုးစုံကို ရှုတော်မူရင်း ထူးဆန်းအံ့သြသောအမူအရာဖြင့် “ဒီအအေးကို ကပ်လဟဲ့” ဟု မြွက်တော်မူပြန်လေရာ အရောင်း တာဝန်ခံအသစ်စက်စက် ရွှေပင်သူ ဝိုင်းစိန်မခမူမှာ ငွေရှင်းကောင်တာပေါ်မှ ကွန်ပြူတာကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်ရင်း၊ ယိုးဒယားပြည်ဖြစ် အမ်မလွိုင်းဟဆစ် (M150) အချိုရည်ကို “အလျှူရေစက် လက်နှင့် မကွာ” ဟူသော ရှေးထုံးနှင့်အညီ ညှိုးငယ်သောစိတ်ထားဖြင့်၊ ဒါနအမူ ပြုရရှာလေ သည်။

(၃)

“တိ၊ တင်၊ တိ၊ တင်”

“ဟဲ့၊ သောက်ခွေး”

ဆိုင်အဝမှ လူဝင်ထွက်လေတိုင်းပြည်သည့် ဘဲလံသံကြောင့် အလန့်တကြား အော်ဟစ် လိုက်သူကား ကြီးမယ်သီတည်း။ နံဘေးမှလိုက်ပါလာသူ၊ မဲဆောက်ဟူသော နိုင်ငံခြား၌ တလ ကိုးသီတင်းမျှ ကူလီအလုပ်လုပ်ဖူးလေသည့် သားတော်မောင်ပေါ်အေးကား “အမေ့နွယ် အရန်ကောဟူသော ဗျက်နှာပေးဖြင့် မာတာမိခင်ကို စိုက်ကြည့်သော်ငြား ကြီးမယ်သီ၏ စိတ်မှာမူ ပစ္စည်းတခုချင်းပေါ်မှ ဈေးနှုန်းများကိုသာ စူးစိုက်လေ့လာလျက် ရှိလေသဖြင့် သတိမပြုမိဟန်မတူချေ။ နှုတ်မှမူ ဆီမန်းမန်းသလို တပြစ်တောက်တောက် ရေရွတ်လွှတ် ရှိ၏။

“ဟဲ့ ဒါက ပဲကြီးလှော်တွေပါကလား၊ လေးရာတဲ့၊ အံ့ပါတော်၊ တဆုပ်စာမရှိတာလေးကို သည်လောက်တောင် ဈေးတင်ရသလား၊ ကြီးအေးဆိုင်မှာ နှင်းတစလယ်ဖိုးဆိုရင် တအိမ်သား လုံး ငိုက်ရိုက်စားပါလေ၊ ကြည့်အုံး၊ ဒီ ဇီးထုတ်ကလည်း ငါးရာတဲ့၊ ဈေးကြီးချက်ကတော့ ”

ပေါ်အေးကား ဘေးဘီကို မျက်နှာပူဟန်ဖြင့် “မဝယ်ချင်လဲနေပေါ့အမေရာ၊ နွားစာ စင်းချိန် နောက်ကျနေပြီ၊ ပြန်ကြစို့ရဲ့”ဟူ၍ အလိမ္မာနည်းသုံးလေ၏။

အနီအချိန်၌ လသားအရွယ်ကလေးငယ်ကို ခါးထစ်ခွင်လျက်၊ လေးနှစ်ခြောက်နှစ် အရွယ် အသီးသီးရှိ ရင်သွေးမျောက်လောင်းနှစ်ကောင်ကိုခြံရံကာ ဝင်ရောက်လာသူကား ဒေါ်စံမယ်ဖြစ်၏။ အကြီးကောင်ကား စတုဒိသာမဏ္ဍပ်နှင့် မှားလေသည်ထင်။ အအေးပုံး အတွင်းမှ ရေခဲမုန့်နှစ်ခုကို ဇက်ကနဲ ထုတ်ယူကာ အငမ်းမရလွှေး၏။ အငယ်ကောင်ကမူ ပေါင်မုန့်ထုတ်ကို ဖွင့်ဖောက်သုံးဆောင်၏။

“ငွေအရင် ရှင်းရမှာ အရိုးလေးရဲ့” ဟူ၍ အကူအရောင်းစာရေး စိန်ကျော်မောင်က ကောင်တာမှနေ၍ အသံပြုစဉ်မှာပင် ခါးထစ်ခွင်ထက်မှ ကလေးငယ်၏ လက်သရမ်းမှု ကြောင့် တခုသောစင်ထက်ရှိ ဒိန်းမတ်နိုင်ငံလုပ် အိုဗာတင်းပုလင်းမှာ အစိတ်စိတ်အမွှာ ကွဲရှာ လေသည်။ သို့သော် ဒေါ်စံမယ်၏ ထိမထင်လေသဖြင့် ရုတ်ခြည်းတုန်ပြန်သည်ကား

...

“ငါက နင့်အရိုးလေးအရင်းပါဟဲ့၊ စိန်ကျော်မောင်ရဲ့၊ နှစ်ပြားတပဲပိုက်ဆံလောက်ကို ရေးကြီးခွင် ကျယ်မလုပ်စမ်းနဲ့၊ ဒီသေနာလေးကလည်းတမှောင့်၊ ဒီရွာကနေ ဘယ်မှ ထွက် မပြေးဘူး၊ ကျကွဲတဲ့ပုလင်းဖိုးပါ မှတ်ထားလိုက်ဟေ့” ဟူ၏။

ဤသို့လျှင် ရွှေပင်ကျေးရွာမှ ကာစတန်မာတို့မှာ ဆိုင်ထဲဝင်လာလိုက်၊ ပစ္စည်းမျိုးစုံကို တခုချင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကိုင်ကြည့် ပြန်ချ၊ ထင်သလိုဖွ၊ တွေ့ရာနေရာပစ်တင် စသည် ဖြင့် ထင်တိုင်းကြံကြရင်းပင် နေထန်းတဖျားတိုင်ခဲ့ပြီ။

(၄)

ရွာဦးကျောင်းဆီမှ ဆွမ်းစားသံချောင်းခေါက်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ရွှေပင်ရွာ မူလတန်းကျောင်း၏ မုန့်စားဆင်းချိန်ခေါင်းလောင်းထိုးလေရာ နှပ်ချေးဗရဟံ၊ ချေးလက် လေးသစ်နှင့် ရွှေပင်ကျေးရွာ၏ တောက်ပြောင်သော အနာဂတ်ကို ပိုင်ဖိုးထူထောင်ကြမည့် မျိုးဆက်သစ်တို့သည် ဆိုင်းဝိုင်းလဝိုင်းအတွင်းသို့ နွားအုပ်မောင်းသွင်းသည်နှင့်တူလှစွာ ဝင်ရောက်တော်မူလာကြလေကုန်၏။ အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်ဆူညံစွာ စည်ကားလေပြီတကား။

“ဟာ၊ ဆိုင်ထဲမှာ ရုပ်ရှင်ပြနေတယ်ဟေ့”

“ဟေ့ကောင်၊ ရုပ်ရှင်မဟုတ်ဘူး၊ အခုပေါ်နေတာ ချက်ကြီးရဲ့ပဲ။ ချက်ကြီး မင်းသား ဖြစ်ပြီ”

“ဟာ၊ ဒါရိုက်ပြနေတာဟေ့၊ ဒါရိုက်ပြနေတာ၊ ချက်ချင်းကြီးကို တန်းမြင်နေရတာ”

“ဒါရိုက်ထုတ်လွှင့်နေတာကွ”

“ဟ၊ ဟ၊ ဗိုက်ဗူလမ်းလျှောက်နေတယ်၊ လမ်းလျှောက်နေတယ်”

“ဟေ့ကောင်၊ ငစိုး မင်းပုံကို ငါမြင်နေရတယ်နော်။ မုန့်ခိုးစားမယ်မကြနဲ့။ မင်းကို ငါကြည့်နေတယ်။ ဟဲဟဲ”

“ဘယ်နေရာမှာ ရပ်ရင်ပေါ်လဲကွ။ ငါ့ပုံကို ကြည့်ပါအုံး”

“စွတ်မတိုးနဲ့ကွ၊ တယောက်တလှည့်စီနော်၊ မင်းဖယ်တော့”

ဤသို့လျှင် ရွှေပင်ကျေးရွာ မျိုးဆက်သစ်အုပ်စုနှစ်စုသည် တိပီဖန်သားပြင်ရှေ့နှင့် စီစီတီပီ ကင်မရာရှေ့တွင် အုပ်စုတစုစီခွဲလျက် ခေတ်မီနည်းပညာအပေါ် အသီးသီး ဝေဖန် စောကြောလျက်ရှိရာ ကျောင်းပြန်တက်ချိန်ကိုပင် မေ့လျော့နေကြလေသဖြင့် ကျောင်းဆရာ ကိုဘိုကိုတ်ကိုယ်တိုင် လက်စွဲတော်ကြိမ်လုံးနှင့်အတူ ကိုယ်ထင်ပြမှသာ တပ်နောက်သို့လှည့်ကြ သည်ဟူ၏။

(၅)

ပူပြင်းသောနေရောင်ကြောင့် ရွာလယ်လမ်းမကြီးတလျှောက် တံလျှပ်ထနေသည့် နေ့ လယ်ချိန်ခါ တွင်ကား ရွှေပင်ရွာသားတို့သည် ဆိုင်းဝိုင်းလဝိုင်းဆိုင်အတွင်းသို့ အချိန်း အချက် ပြထားကြတိ သည့်အလား နှစ်ယောက်တတွဲ သုံးယောက်တတွဲ အသီးသီး အသကာ၊ အသကာ ဝင်ရောက်လာကြလေရာ မကြာမီဆိုင်လုံးပြည့်လေ၏။ ယင်းဖြစ်ရပ်၏ လက်သည် တရားခံ မှာ ကြီးမယ်သိဖြစ်၏။ “အဲကွန်းဆိုလား၊ ဘာဆိုလား၊ ဆိုင်ထဲမှာတော့ လေမတိုက်ပဲ အေးနေ တာပဲဟေ့၊ ဘာမှ မဝယ်လဲ ဝင်ထိုင်နေရင်ရတယ်” ဟူသော သူ၏ မှတ်ချက် စကား ကြောင့် ပူပြင်းလှသော အပူဒဏ်ကို ကျော်လွှားနိုင်ကြရန် ရွှေပင်သားတို့ ချီတက်စုရုံးရောက် ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်တကား။

အချို့ကား ရဲတင်းပွင့်လင်းစွာ ရင်ကိုဖွင့်လျက် ဝင်လာ၏။ အချို့ကား မျက်စိလည် လမ်းမှားလာသယောင်ပုံဖမ်း၏။ အချို့ကား ဈေးဝယ်လာလေဟန် အိုက်တင်ဖြင့်ရှိ၏။ အချို့ကား လမ်းကြုံလေဟန် ပုံစံပြ၏။ ဝင်လာမစဲ တသဲသဲပါတကား။

ဈေးဝယ်သူအနည်းငယ်ကား ရှိပါ၏။ သို့သော် ပြန်ထွက်သူကားမရှိလေ။ ရွှေပင် ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏ ဆွေတော်မျိုးတော် မိန်းမဒွေတသိုက်မှာ ဆိုင်ထောင့်လေအေး စက်အောက်တွင် စကားဖောင်ဖွဲ့ကာ သန်းတုတ်လျက်ရှိလေသည်။ ကြွရောက်လာသော မင်းပရိသတ်တို့မှာ ဆိုင်အတွင်း နေရာရရန်အလို့ငှာ တွန်းကြ၏။ ဝှေ့ကြ၏။ အချို့ကား တွန်းဝှေ့ဝှေ့ကြ၏။ တွန်းသောဝှေ့သော အရှိန်ကြောင့်ပင် ဆိုင်းဝိုင်းလဝိုင်း၏ ဆိုင်ရှေ့ပျက်မှာ စာကို ကာရံအပ်သော ခေါမမှန်ကြီးနှစ်ချပ်မှာ ပြေခပျက်ယွင်း၊ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲကြေခြင်းသို့ ရောက်ရလေ၏။

(၅)

ညီအကိုမသိတသိ နွားရိုင်းသွင်းချိန်တွင်ကား ဆိုင်းဝိုင်းလဝိုင်းရွှေမြေကွက်လပ်တွင် ရွှေပင်ကျေး ရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူးကြီးသည် ခုံပုငယ်တလုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေရင်း နဖူးဆီမှ ဖြိုင်ဖြိုင်ကြီး စီးကျလာသော ဇောချွေးတို့ကို သုတ်လျက်ရှိ၏။ အရောင်းတာဝန်ခံ ဝိုင်းစိန်မကား အရောင်းကောင်တာ နောက်ကွယ်တွင် ငူငူကြီးရပ်ကာ ငိုမဲ့မဲ့ရှိ၏။ အကူဈေးရောင်း စိန်ကျော်မောင်ကား ခေါင်းကိုတဖျင်းဖျင်း ကုပ်လျက် ဂနာမငြိမ်ဟန်ဖြင့် ဆိုင်ပြင် ထွက်လိုက် အတွင်းပြန်ဝင်လိုက် ရှိနေလေသည်။

ထိုစဉ် ရွာလယ်ခေါင်တခုသော အလှူမဏ္ဍပ်၏ လော်စပီကာမှ နာမည်ကျော် အဆိုတော် ဗီဇာဟိန်း၏ ရက်ပ်စတိုင်ရောမွှေထားလေသည့် ချိုမြကြည်လင်သည့် မြန်မာသံ သီချင်းမှာ ဆိုင်းဝိုင်းလဝိုင်းဆီသို့တိုင် လေနှင့်အတူ လွင့်ပျံ့ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ဝါဝါမြင်တိုင်း ရွှေအစစ်လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ မေ့ချစ်သူရယ်၊ အချစ်စစ်နဲ့မတန်ဘူး အချစ်ရယ်၊ ဂုဏ်လောကကြီးရယ်၊ မှန်ကင်းတလှည့်ထင်းတလှည့်ပါကွဲ့၊ သစ်ငုတ်မြင့်တုံ မြက်မြင့်တုံတုံကွယ်၊ ရေစီးတခါ ရေသာတလှည့်မို့ ဘူးသီးမှ အနီးလာမတော်နဲ့ဟယ်”

“ချိန်ဆည်းဆာ နေခြည်စောင်း၊ မောင်းကလေးကမြည်၊ ဒီအချိန်ဆိုလူစုံပြီ ယာထဲ ကိုင်းထဲ အလုပ်သွားကြတဲ့ ရွာသားများတို့သည်၊ ဖိတ်စာကမ်းကာ မဖိတ်နေတော့ပါ၊ တရွာလုံးလာပါ၊ ချို့ဟစ်ဖိတ်သည်၊ မီးခိုးတိတ်ကြွကြွပါဗျို့။”

(ဆဲဗင်းအေးနေ့စဉ်သတင်းစာ။ ဇူလိုင် (၁)၊ ၂၀၁၃)

ဒဂုံ ဘဝ၊ ခဏဘယ်သူယူပါ့မယ်

(၁)

မြူနှင်းတို့ဝေသောကာလ၊ ချမ်းမြမြဆောင်းတစ်ညတွင်၊
ယိုးဒယားနိုင်ငံ၊ ဖူးခက်မြို့၊ အန်မခမ်အရပ်ရှိ အိမ်အိုကြီး၏
အပေါ်ထပ်၌ ကျွန်ုပ် ဩဒင်တစ်ယောက် ဇီးကင်းခန့်ရှိသော
ခွေးစေးများပျံလျက် လွန်ခဲ့သော အနှစ်ငါးဆယ်ခန့်က ကျောင်း
သုံးပြဌာန်းခဲ့သည့် တတိယတန်း ဒေါင်းဖတ်စာ တစ်အုပ်ကိုဖွင့်ရင်း
ခုနှစ်သံချီ အော်ဟစ်ကာ စာအံလျက်ရှိလေသည်။

“တောင်ရှိန်ပြင်းဟုန်၊ ငှက်ဂဠုန်၊ သုန်သုန်ကိုလည်း နသတ်
မည်”

“မလည်မသုန်၊ ရေကြောင်းစုန်၊ ဒဂုန်ကိုလည်း နသတ်မည်”

“ကမ္ပည်းတံဆိပ်၊ ရွှေပေလိပ်၊ သိပ်သိပ်ကိုလည်း ပသတ်
မည်”

“ငါးမည်မာရ်နှိပ်၊ ပလ္လင်ထိပ်၊ ညောင်ရိပ်ကိုလည်း ပသတ်
မည်”

“ငါးမည်ရွှေကြာ၊ ခက်ညွန့်ဖြာ၊ စိမ်းပြာကိုလည်း ရစ်ရမည်”

ခုနှစ်အိမ်ကြား၊ ရှစ်အိမ်ကြား စာရွတ်သံကြောင့် ကာလ
နဂါးကဲ့သို့ ကုလားသေ ကုလားမော အိပ်မောကျတတ်သော
တူတော်မောင် ရဲအောင်ပင်လျှင် စက်တော်ခေါ်ရာမှ လန့်နိုး
လျက် ငှုးငှုးဝါးဝါးနှင့် ဦးရီးတော်ရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာကာ

“ဦးကြီးဒင်၊ အဘယ်သတ္တဝါက လာရစ်ပါသဖြင့် သတ်ရန်ဖြတ်ရန် အချိန်မတော် ကြိမ်မောင်းလေသနည်း”

တူတော်မောင်၏ ဇာတ်ဟန်ပါသော အပြောကို ယခင်ယခင်အခါများက ရယ်တပြုံး ပြော သွားဖူးပေါ်အောင် သဘောကျခဲ့သော်ငြား ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ငယ်ထိပ်သို့ရောက် နေသောဒေါသသည် အမြောင်းလိုက်ထွက်လာလေ၏။

“သောက်လိုက်ကန်းဆိုးမသိချက်ကတော့ကွာ၊ ကြိမ်းမောင်းနေတာ မဟုတ်ဘူးဟ၊ စာ ရွတ်စာ အံနေတာ၊ ပြန်မာသတ်ပုံသံပေါက်လို့ခေါ်တယ်၊ အိပ်မှာအိပ်စမ်းကွာ၊ ထရိုက်မိ ပယ်”

“ကောင်းလှပေပြီ ဦးကြီးဒင်၊ ပြန်အိပ်ပါအံ့၊ စိတ်ကိုလျှော့ပါလေ”

ထွက်ခတ်ခတ်ရင်း အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းသွားသော တူတော်မောင်၏ သွန်သင် ဆုံးမစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို ပညာတည်းဟူသော ချွန်းဖြင့် ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရပေ၏။ သို့သော် နှလုံးအိမ်ထဲတွင်ကား “ပြန်မာစာမှာ သတ်ပုံဟာ အသက်ဝိညာဉ်ပဲ” ဟူသော ငယ်ဆရာ၏ စကားသံကို ပြန်လည်ကြားယောင်ကာ အံလက်စစကို ဆက်ရွတ်မိပြန်သည်။

“ယာဉ်ပျံစကြာ၊ ရွှေလိပ်ပြာ၊ ကြိုးကြာကိုလည်း ရစ်ရမည်”

“ဇမ္ဗူသပြေ၊ အသီးကြွေ၊ မိုးမြေကိုလည်း ရစ်ရမည်”

“စည်းစိမ်မကြေ၊ ကြိုးနှင့်မြေ၊ လက်ခြေကိုလည်း ရစ်ရမည်”

“ရတနာစိန်၊ ဝင်းလျှံထိန်၊ ရောင်ရှိန်ကိုလည်း နသတ်မည်”

“အသက်ငါးဝိန်၊ စုတေချိန်၊ ညှိုးပိန်ကိုလည်း နသတ်မည်”

“ပဉ္စအာလိန်၊ တာဝတိန်၊ ဒေဝိန်ကိုလည်း နသတ်မည်”

“မိုယားကြိုးပုဆိန်၊ တာဝတိန်၊ ပစ်ချိန်ကိုလည်း နသတ်မည်”

(၂)

အမှန်စင်စစ် ဤဒုက္ခ၊ အနိဒုက္ခကား ခြာဒင်ထံသို့ မိုးနတ်မင်း၏ပယောဂကြောင့်၊ အထက်ဘဝက၊ အောက်အဝီစိမှ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျကာ ရောက်လာခြင်းမဟုတ်။ ဒုက္ခနှင့် ပြဿနာကို မီးခွက်ထွန်းရှာတတ်သော၊ ကိုယ့်အပူကိုယ်ရှာ၊ ကိုယ့်မီး ကိုယ်မွှေးလိုသော ကျွန်ုပ်၏ဓလေ့၊ စရိုက်ဝသီကြောင့် ကြုံရခြင်းသာတည်း။ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ အလုံးစုံကို အစ လှန်ရသော် ဤသို့ဖြစ်၏။

အမိမြေရွှေနိုင်ငံတော်သည် ဒီမိုကရေစီဇမ္ဗူရစ်၊ ခေတ်ကြီးဆီသို့ ပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ ဟု ဆိုကြလေသောကြောင့် ခြာဒင်တစ်ယောက် အကယ်တန္တ၊ ပြည်တော်ဝင်ခဲ့သော် အလုပ်လက်မဲ့ တရားကိုးတရားတဆယ်စာရင်း မဝင်စိမ့်သောငှာ စာပေတိုက်ကုန်ကို ထင်ရာစိုင်း ထူထောင်မိခဲ့လေ၏။

အဆိုပါစာပေသို့ အဦးအစ စတင်မိတ်ဆက်လာသူမှာ ရတနာပုံ ခေတ်ပြည်တော်မှ မန္တလာဒကာသင့်ဖြစ်၏။ ဒကာသင့်မှာ မန်းဆေးကျောင်းတော်ကြီးမှ ဝတ်တဆူဖြစ်ရကား

သူလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး၏ စာမူကို စက်တင်ပုံနှိပ်ပါရန် စပ်ဟပ်ကမ်းလှမ်းလာသော တခဏပင် ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျသကဲ့သို့ ဆွာဒင်ခမျာ ဝမ်းသာအားရချက်ချင်းပင် ခေါင်းငြိမ်လက်ခံလိုက်လေ၏။ စာရေးသူ၏ ကလောင်နာမည်မှာ ဇာတ်ဟန်ပါသော်ငြား သူသည် ဖွဲ့စည်းတတ်သော ဆွေသဟာစာမျက်နှာ၌ ဆယ်လီဗရစ်တီဖြစ်နေသည်ကတကြောင်း၊ သူစာရေးဟန်မှာ မြူးကြွသွက်လက်သည်က တကြောင်းတို့သည်လည်း ကျွန်ုပ်လက်ခံခဲ့ခြင်းအကြောင်းရင်းတစ်ရပ်ဖြစ်၏။ (ဤကားစကားချပ်)

(၃)

အဆိုပါစာမူသည် ကွန်ပျူတာစာစီသုတ္တံမှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်၏လက်ဝယ်သို့ ရောက်လတ်သော် ကျွန်ုပ်သည် အခြားတပါးသောသူ မကြံစည်သော မဟာအကြံအစည်ကြီး တခုကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် စိတ်အားထက်သန်လေ၏။ ဆင်ခေါင်းကို ခွေးချီမည့် ရောမအကြံအစည်ကား ငါ၏စာပေတိုက်မှ ထုတ်ဝေလတ္တံ့သော စာမူသည် သတ်ပုံအမှား ကင်းစေရမည်ဟူသော အကြံပေတည်း။ ဤကာလ မင်္ဂလာအခါသမယမှ စတင်လျက် ကျွန်ုပ်သည် ဒုက္ခတည်းဟူသော လှလှနှင့် ဖူးစာဖက်ရချေ တော့သည်။

မြန်မာစာပေခေတ်ကြီးကား ဂဇယ်ကွေ့ကွေ့လျက်ရှိပြီး ထွက်ရှိသမျှသော ဝတ္ထု၊ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်ဟူသမျှ သတ်ပုံမမှန်၊ တို့ထုံးစံခေတ်သို့ ရောက်နေခဲ့သောအဖြစ်ကို ကျွန်ုပ်မသိမဟုတ်။ သိပါ၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်က မြန်မာစာတွင် သတ်ပုံမှန်သင့်ကြောင်း အချေအတင်စကားစစ်ထိုးကြရာ၌ အချေရှင် ညီတော်မောင်၊ နာမည်ကျော် ဘလော့ဂါနုဗနက “အကိုကြီးရာ၊ ဖတ်တဲ့သူ နားလည်ရင် ပြီးတာပါပဲ။ ဥပမာဗျာ အကိုကြီးကို ပြန်ပေးဆွဲပြီး အကိုကြီးမိန်းမဆီကို ပြန်ပေးဓားပြတွေက စာတစောင် ပို့တယ် ဆိုပါစို့၊ အမကျိုး၊ ခင်ဗျားယောက်ကျားအဖေဒင် အသက်မသေခြင်ရင် ငွေတယာလာပို့ပါ။ လို့ စာရေးတာကို နားလည်ရင်ပြီးတာပဲ” ဟူသော ပွဲသိမ်းလက်သီးကြောင့် ဆွာဒင်ခမျာ၊ ဖင်ထိုင်ကာ ဒိုင်ပွဲရပ်အရှုံးပေးခဲ့ရဖူးချေသည်တမ့်။

(၄)

ဘယ်အရာမဆို လွယ်လွယ်နှင့် လက်မလျှော့လိုသော၊ ခေတ်တည်းဟူသော ရေစီးကို အဆန် ကူးလိုသော ကျွန်ုပ်ကား သတ်ပုံစစ်စစ်ရေစီမံချက်ကြီးကို ပီပြင်စွာအကောင်အထည်ဖော်အံ့သောငှာ ရှေးစာဟောင်းတို့ကိုလှန်၏။ သတ်ပုံကျမ်းတို့ကိုမွေ၏။ ဒေသန္တရ၊ ဘာသန္တရ စကားတို့ပါ မကျန်စေရ။ အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် အာဂုံပြန်ဆောင်၏။ အနီစာမူကို ဖတ်ရှုပြင် ဆင်နေရင်းဖြင့် သနားစရာ အတို့ ကျွန်ုပ် ငဒင်ငယ်မှာ ဖြိုးကနဲ ဝမ်းသာခြင်း၊ ဖျတ်ကနဲ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ လှုပ်ကနဲ ရင်တုန်ခြင်း၊ ဇာတ်ကနဲ အကြောဆွဲခြင်း၊ ဖျတ်ကနဲ လက်ပန်းပေါင်းခတ်ခြင်း အမှုတို့ကို ပြုမိလေရာ ကျွန်ုပ်ကို ဘေးဘီမှ စောင့်ကြည့်အကဲခတ်သူတို့ပင် ရူးမတတ်ရှိကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နိဗ္ဗာန်ရောင်စပ်မှတစ်ဆင့် ယမထာရွှေကြိမ်လုံးအသွင် စိတ်ဝယ်စွဲမှတ်
တိုင်ဆောင်လျက်

“တရုတ်ဟူသောအမှားကို တရုတ်ဟုပြင်သည်”

“တွေ့ဘူးလား ကို တွေ့ဖူးလား ဟု ပြင်၏”

“ပွဲသိမ်းပလိုက်မယ် ကို ပွဲသိမ်းပစ်လိုက်မယ် ဟု တည်မတ်၏”

“ပဏ္ဏာပစ္စည်း ကို ပဏ္ဏာပစ္စည်းဟု အမှန်ဖြစ်စေ၏”

“ဘိတ်သိက် ကို ဘိတ်သိက် ဟု ပြောင်းလဲ၏။”

“မူးမတ်ကို မူးမတ် သို့ ပြန်ဖြစ်စေ၏”

“ငြိုးငယ်ခြင်းကို ညှိုးငယ်ခြင်းဟု ပြင်ပြန်၏။”

ထိုမှတစ်ဆင့် ဆင်ကြီးဂဠုန်ချီသည့် အရေးအသားဖြစ်သော “သေခမူနာတရော၌တည်း”
ဟူသော စာအလွဲကို ယူ၊ ပါဠိ၊ မွန်၊ မြန်မာလေးဘာသာဖြင့်ရေးထိုးအပ်သည့် ရာဇကုမာရ
ကျောက်စာ (မြစေတီ ကျောက်စာ) ကိုလှန်လျက် “သေခမူနာ သရော၌တည်း” ဟု အမှန်ဖြစ်
အောင်အားထုတ်မိပြန်၏။

ထိုထိုဤဤသော စာလုံးရေထောင်ချီသည့် စာအကျအပေါက်တို့ကို ဖင်ကြားမှ ချွေးယို
အောင် ပြင်ရသော်ငြား ကျွန်ုပ်ပင်ပန်းသည် မထင်မိသေး၊ ဒုက္ခဟူမသတ်မှတ်။ စာစီဆရာ၏
အားနည်းချက်ဟု သာမြင်၏။ ငယ်နုစဉ်အရွယ်က သတ်ပုံမှားသဖြင့် ဆရာမ၏ လက်စွဲ
တော်ပေတံနှင့် လက်ဆစ်တို့အား ကြိမ်ဖန်များစွာ အခေါက်ခံခဲ့ရသည်ကို ပြန်လည်သတိ
ရခြင်းဖြင့် အားတင်း၏။ သို့သော်၊ သို့သော်

ဤသို့သော်ကား တကိုယ်လုံး ယားယံလာသယောင်ခံစားရရုံမက၊ မန္တလာ ဒကာ
သင့်ကိုပါ ပလီစီချောက်ချက်၊ ကြမ်းပိုးကို မီးရထားစက်ခေါင်းဖြစ်အောင်၊ ဤအခြေဆိုက်
အောင် အယုံသွင်းလေခြင်း ဟူသောအတွေးပင် ဝင်လာကာ ကြီးစွာသော စိတ်ဒုက္ခကို
ခံစားရလေသည်။ ဆက်၍ရှုပါလော့။

(၅)

အဆိုပါ စာမူ၏ တခုသောနေရာ၌ “ခက်ထွာ” ဟူသော စကားလုံးကို တွေ့ရ၏။
ထူးဆန်းသော စကားလုံးပေတကားဟု သတ်ပုံကျမ်းကိုလှန်၏။ မတွေ့၊ ပေါရာဏဖြစ်တန်
ရာသည်ဟူသော အတွေးကြောင့် ကျမ်းအဆူဆူကိုလှန်သည်။ မရှိ။ မတတ်နိုင်။ စာရေး
ဆရာသို့ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်မေးမြန်းသမှု ပြုရတော့သည်။

“ဪ ခါလား ဆရာ၊ (ခက်လိုက်တာ) ကို အခုခေတ်မှာ “ခက်ထွာ” လို့သုံးနေပြီလေ၊
ဂျီတော့ ချုပ်တင်စကားအသုံး ဆိုပါတော့”

ကျွန်ုပ် ရုတ်ခြည်းလဲ၍သာ သေချင်တော့၏။ ရှိစေတော့။ ဆက်၍လှန်ပါအံ့။

စာမူ၏ အခြားတပါးသော နေရာတွင်လည်း “ပိတ်သတ်ကြီး” ဟူသော ထူးဆန်း
လှသည့် စကားလုံးကိုတွေ့ပြန်ရာ ဤကား ပရိသတ်ကြီးကို ဆိုလိုဟန်ရှိသောကြောင့် အမှား

ပြင်ပြီးသည်၏ တခဏ၌ စာရေးသူထံ အသိပေးပြန်ရာ . . . “မိတ်သတ်ကြီးဆိုတာ အမှန်ဗျ။ မော်ဒန်အသုံးအနှုန်း ဆိုပါတော့” ဟူသတည်း။ နီးရာတိုင်ကို ခေါင်းနှင့်ပြေးဆောင်ချင်စိတ်ကို အတော်ထိန်းရ၏။ ဆက်၍ လှန်ပြန်သော် . . .

“သမီးမှာ ကိုဝင်းကြည်ရှိနေပြီ” ဟူသော စာသားကို တွေ့ပြန်၏။ “ဘယ်က ကိုဝင်းကြည်ပါလိမ့်။ ဇာတ်ကောင်ကလေးမရဲ့ မိတ်ဆွေထင်ပါရဲ့။ ငါ့အသိကိုဝင်းကြည်များလား” ဟု၊ ဇဝေဝေဝါ ဖြစ်ရသည်၏အဆုံးတွင် ပြုပြင်အတိုင်း စာရေးသူထံပေးပြန်ရာ . . .

“အော်၊ ဒါလား။ ကိုယ်ဝန်ရှိတာကိုပြောတာလေဗျာ” ဟူ၏။ “ဗျာ” ဟူသော အော်နိုင်တော့သည်။ တခါမှမရှိခဲ့ဖူးသော သွေးတိုးရောဂါကို ရုတ်ခြည်းခံစားရသယောင် ဖို့လာလေသည်။ ဆက်ဦးအံ့။ တခု သောနေရာတွင် . . .

“အသည်းနာနွန်းနွန်းလို့” ဟုပါရှိပြန်၏။ “အသည်းနာလွန်လွန်းလို့” ဖြစ်အံ့ထင်လျက် ပြင်မည်ကြံသောခဏတွင်ပင် စာရေးသူကို မေးမိပြန်ရာ . . .

“အဲဒါ အမှန်လေဆရာ၊ မိုးဒီကြီးရဲ့ လက်သုံးစကားဗျ” ဟူသတည်း။

“ဖုသွားပြီ” ဟူသောစကားကိုလည်းတွေ့ရပြန်၏။ “စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ခု၊ စိတ်ကောက်သွားပြီ” ဟု ဆိုသတည်း။

ထိုထိုသော သတ်ပုံထူး၊ စကားဆန်းတို့ကို နာခံပြင်ဆင်ပြီးသည်တွင် ဇာတ်လမ်းဆုံးခါနီး တနေရာ၌ “ဥထုဇဉ်” ဟူသော စကားကိုတွေ့ရပြန်ရာ၊ သည်တကြိမ် ဖြင့် အမှားသေချာပြီဟု အရဲကိုးကာ “ဥထုဇဉ်” ဟု ပြင်ဆင်လျက် စစ်ဆေးပြီးဆုံးသည့် စာမူဖိုင်ကို စာရေးသူ ပြန်ပို့ပြီးသည်နှင့် မကြာမတင် ပြန်စာရောက်လာသည်ကား . . .

“ကျနော်ရေးထားတဲ့ “ဥထုဇဉ်” ဆိုတာ အမှန်ပါ။ ကျနော်ဖော်ပြထားတဲ့ ဇာတ်ကောင်ဟာ သူ့လဥသူထုပြီး သေဖို့ကောင်းတဲ့ သူမို့ “ဥထုဇဉ်” လို့ သုံးတာပါ” ဆိုလေသတည်း။ ကျွန်တော်မျိုးကြီး ငဒင်ကား အမှန်ပင်သေသင့်ခဲ့ပြီ။

(၆)

အကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်သာ သူ့ဇာတ်ကောင်နေရာကိုဝင်ကာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ထုလျက် ပျော်ပျော်ကြီး အဆုံးစီရင်ချင် စိတ်ပေါက်မိတော့သည်။ မန္တလာဒကာသင့်ကို ဆုံမှာထည့် ထောင်းကာ အမှုန်ကြိတ်ချင် စိတ်ပေါက်မိတော့သည်။ အို၊ မန္တလာဒကာသင့်၊ ကိုယ်ချင်းစာ၊ နာ နိုင်ခြင်းငှာ . . . အသင့်အား ဆုံတွင်ထည့်မထောင်းမိခင်၊ ဒင့်ဘဝ ခဏယူပါခလဲ့။

(ဆဲဝင်းအေးနေ့စဉ်သတင်းစာ။ မေ(၂၇) ၂၀၁၃)

ဆာဒင်နှင့်သူ၏ဖေဖော်ဘွတ်

(၁)

နန်းမြေရွှေဘုံ၊ ရိပ်မြူကာလွမ်းဝေးနေချိန်၌ အဆိုးထဲက အကောင်းဟုပင် မှတ်ယူရပေ ချိမ့်တော့မည်။ ခေါင်းလောင်းသံ တည်ညံ့ပေးသော၊ ရွာကျောင်းကို ပြေးမြင်မိသည့်အခါ အမေနဲ့ ရွာကို လွမ်းနေတတ်သော ကျွန်ုပ်သည် ကြီးကောင်ကြီးမကျခါမှ ဖေဖော်ဘွတ်ခေါ် ဆွေသဟာစာမျက်နှာတွင် မိတ်ဆွေနောက်လိုက် တပြုတမကြီးနှင့် လူရာဝင်လျက်ရှိလေ၏။ ဆာဒင်နှင့် ရောင် ပေစူးဘဝက ကျောင်းနေဖော် သူငယ်ချင်းတို့ကား ဖေဖော်ဘွတ်ကို မဆိုထားဘိ၊ အီးမေးလ်လိပ်စာနှင့်ပင် အလွမ်းဝေးကာ မီဒီယာ ခေတ်ကြီး၏ ဟိုးဝေးဝေးက နှင်းအဖြစ်ကျန်ရစ်လျက် အဆက် ပြတ်ခဲ့ကြကုန်၏။

သံဂွေလှိုမ့်ဖော်၊ ကျောက်ဒိုးရိုက်ဖက်၊ လည်ပင်းဖက်ဖော် တို့နှင့် အိုဗာဆီးပြောချိန်များ၌ ဖုန်းခမျှောတာရန်၊ စိတ်ကြိုက် အလွမ်းသယ်နိုင်ရန်၊ ဂျီတော့တွင်ချပ်တင်ထိုင်ရန်၊ ငယ်ကျွေးငယ် နာတို့ကို စမြဲပြန်ရန်အလို့ငှာ ဂျီမေးလိပ်စာ တောင်းမိလေတိုင်း “အေးကွာ၊ ရှိတော့ရှိတယ်။ အခုအလောသုံးဆယ် ပို့မေ့နေတယ်” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “အဲဒီလိပ်စာနေပြည်တော်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်” ဟူ၍တဖု “ငါ့သား ငါ့သမီးကတော့ လုပ်ပေးထားကြသားကွ မသုံး တာကြာတော့ သိပ်မကျွမ်းလှဘူး” ဟူ၍တမျိုး စကားပရိယာယ်

အသွယ်သွယ်ဖြင့် ဂျက်စီဝိုင်းကြမ်းများသော် ဒင်းတို့ကား ခေတ်ကို မျက်ခြေပြတ်ခဲ့ကြချေပြီ
တကားဟူ၍ ကြီးစွာသော မဟာဂရုဏာဖြင့်သနားစိတ်ပင် ဝင်မိလေသည်။ (ဤကား
စကားချပ်)

(၂)

ခေတ်တည်းဟူသော မိတ်ဆွေနှင့် လက်ပွန်းတတည်းနေလိုလှသော ခြာဒင်သည်
ဟိုနှိပ်သည်နှိပ်ဘဝနှင့်ပင် အီးမေးလ်ဟူသောအရာနှင့် အကျွမ်းဝင်ခဲ့သည်။ ထိုမှတဖန်
ဘလော့တကာ၏ စိဘောက်တို့တွင် လက်ဆော့ရေးသားနေခြင်းအား တူမတော်တစ်ဦးက
မျက်စိနှောက်လေဟန်ထင်။ “အန်ကယ်၊ ဒီလောက်တောင်၊ လက်အားနေလျှင် ထင်တိုင်းကြ
ပေတော့” ဟုဆိုကာ မေတ္တာအဟုန်ဖြင့် ဘလော့ဂ်စပေါ့ဒေါ့ကွန်းတစ်ခုကို ဖန်တီးပေး
သနားပြန်ရာ ရေငတ်နေစဉ်၊ ပါးစပ်ထဲသို့ မီးသတ်ပိုက်နှင့် ထိုးပက်သကဲ့သို့ဖြစ်လျက်
ဘလော့ဂ်၊ ဖြစ်ရပြန်လေ၏။ ထိုမှတဆင့်တက်ခါဖေ့စ်ဘွတ်တည်းဟူသော ခေတ်မီမီ ကမ္ဘာ
ကြည့် ကြည့်မြင်နိုင်သည့် စာမျက်နှာတစ်ခုကို ပိုင်စိုးတော်မူခဲ့ပြန်လေသတည်း။

ဖေ့စ်ဘွတ်ဟူသောအရာနှင့် လက်ပွန်မဆွ ပက်ပင်းတီးစတွင်မူ ကျွန်ုပ်သည် ချစ်ဦးသူ
နှင့် ပထမဆုံး အချိန်အချက်ပြသော နေ့ရက်၌ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အိုးတို့အမ်းတန်း ဖြစ်လေ
သော လူပျိုပေါက်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သားငါး ဦး
တီထွင်ဖန်တီးအပ်သော သီရိရွှေခွက်နှင့်တူလှစွာသည့် ဖေ့စ်ဘွတ်သည် “ငါလိုငါပွား
အမဲရိုးနှင့် လားလားမျှမသက်ဆိုင်ရာ” ဟူသော အတွေးကြောင့်လည်းကောင်း၊ မထိရဲ
မကိုင်ရက် ဝေးဝေးကသာ လွမ်းခဲ့ရပါ၏။ သို့တပြီးကား ဖေ့စ်ဘွတ်၏ မျက်နှာငွေလ ရွှင်
ပျူကို လျှောက်ပြန်သံပေး ခြေအေးဝမ်းယောင်လုပ်ရာမှ မုဆိုးစိုင်သင်ဟူသော ဆိုရိုးနှင့်
အညီ ခြာဒင်သည် ရှိရှိသမျှ သတ္တိကိုမွေးလျက် နှားမဒန်း၏နို့ကို ညှစ်သကဲ့သို့ လုံ့လပြုပြီး
သကာလ ခြောက်လမျှအကြာ၊ ဖေ့စ်ဘွတ်၏ နံရံတွင် “မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ” ဟူသော မဟာ
ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်၊ ရေတင်ပြီးချိန်၌ ဖေ့စ်ဘွတ်နှင့်ကျွန်ုပ် ရင်းချာမိတ်ဖက်ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

မိုးမမြင်လေမမြင် ပျော်မဆုံးဖြစ်ရသော အချိန်များပါတကား။ ဖေ့စ်ဘွတ်သည် ကမ္ဘာ
ကြီး၏ အသက်ရှူသံတည်း။ ဖေ့စ်ဘွတ်သည် မိတ္တဗလကွက်လပ်ကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်သည့်အရာ
တည်း။ ဖေ့စ်ဘွတ်ကား ရသာစုံသည့် ဟင်းလျာပေတည်း။ ဖေ့စ်ဘွတ်ကား လောကကြီး၏
မျက်စိ၊ နားပင်တည်း။ ဖေ့စ်ဘွတ်ကား ငြီးငွေ့ယံဘဝများအတွက် အကောင်းဆုံး ပျော်တော်
ဆက်တည်း။ ဗဟုသုတဟင်းလေးအိုးကြီးပင်တည်း။ ဘဝဆုံးတိုင် ရွှေလက်တွဲအပ်သော
ကြင်ဖော်ပါတကားဟူသော အတွေးမျိုးစုံဖြင့် ပျားရည်ဆမ်းနေရက်များကို ကြည်နူးစွာ
ဖြတ်သန်းခဲ့မိချေသည်တမူ။

(၃)

ယင်းသို့သောအချိန်၏ တစ်ခုသောနေ့ရက်တွင်မူ ဖွေစွာတစ်စုံတစ်ရာမျှန်နှာ၌ နာမည်ကျော် အဆိုတော်ရုပ်ရှင် မင်းသမီးတစ်ဦး ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်ဟူသော ဖော်ပြချက်တစ်ခုကို ဖတ်ရလေရာ ဆြာဒင်ခမျာ ဝမ်းအနည်းကြီးနည်းလျက် အကြွေစောရလေခြင်းဟု နှမြောတသဖြစ်ရုံမျှမက၊ သူတခေတ်ဆန်းစေခဲ့သော နားပန်းဆံသီချင်းကို နားတွင် ပြန်လည်ကြားယောင်သလိုပင်ဖြစ်ချေ၏။ သို့မျှမက အဆိုပါ ဝမ်းနည်းဖွယ်သတင်းကို ဝေးရပ်နီးနေ မိတ်ဆွေအများသို့လည်း ထပ်တူဝမ်းနည်း တသနိုင်ကြစေရန်အလို့ငှာ ဖုန်းဖြင့်တစ်ဖျိုး၊ မေးလ်ဖြင့်တစ်သွယ် လက်လှမ်းမီသမျှ ဖြန့်ဖြူးဝေမျှမိသည်၏ မရွေးမနှောင်းတွင်ပင် အဆိုပါ မင်းသမီးကိုယ်တိုင် ဖွေစွာတစ်ပေါ်တွင်ကိုယ်ထင်ပြလျက် ဒေါင်ဒေါင်မြည်ကျန်းမာလျက်ရှိကြောင်း ရုတ်ခြည်း ဖြေရှင်းလေရာ ဆြာဒင်ခမျာ ဝမ်းသာရမည်အစား ကျွဲမိသည်သတင်းစကားကို အချိန်မီဆက်သွယ်၊ ပြင်ဆင် ပယ်ဖျက်ရလေသဖြင့် ကြီးကောင့်ကြီးမားကျခါမှ နှုတ်သရမ်းသူစာရင်းဝင်ရ လေတော့သည်။

ထိုသို့ဖြေရှင်းရသည်ကား တစ်ကြိမ်တည်းမဟုတ်၊ တစ်ခါတည်းမဟုတ်ချေ။ ဖွေစွာတစ်တွင် ဖတ်မိသမျှ သတင်းထူးသတင်းဦးမှန်သမျှ လိုက်ဖြန့်မိသော ကျွန်ုပ်မှာ လွဲဖန်များလတ်သော် အိမ်သူသက်ထားကပင် “ဒင်းစိတ်ချမ်းသာရင် ကမ္ဘာကြီးငြိမ်းချမ်းပြီ” ဟူသော မျက်နှာပေးဖြင့် အရွေးစာရင်းသွင်းလေ၏။

တစ်ခုသော ဝီဒီယိုဖိုင်တစ်ခုတွင်မူ “ကျမပြောတာ နည်းနည်းရိုင်းမယ်နော်၊ မခံနိုင်ရင် အခုပိတ်လိုက်ပါ” ဟူသော သတိပေးစကားကို မသိကျွေးကျွဲပြုကာ ဆက်ဖွင့်မိ သည်၏ တခဏ၌ ဣတ္ထိယတို့၏ အင်္ဂါကြီးငယ်တို့နှင့် ခိုင်းနှိုင်းတင်စားလျက် ပြောဆိုရွှေ့ရွတ်သံကို နားထင်နားရင်းပူအောင် နားဆင်ပြီးသကာလ ငါ့နှယ်၊ သူတားပါလျက် ဖွင့်မိလေခြင်းဟူသည် နောင်တများစွာဖြင့် ပူပန်ခဲ့ရပြန်ချေသည်။

ထိုနောက်တဖန် အောက်စဖို့ဒ်ကျောင်းထွက်၊ ရုပ်ရည်သနားကမားနှင့် လူငယ်ပညာတတ်တစ်ဦး၏ ဝီဒီယိုဖိုင်တို့ကို ကြည့်မိပြန်ရာ သူသည် မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီခေါင်းဆောင်ကိုလည်း အတင်းတုတ်၏။ ရှစ်လေးလုံးဖျိုးဆက်၏၊ ဖျိုးဆက်ကိုလည်း အမနာပစကားဆို၏။ သူကား တခါတရံ မျက်နှာဖုံးကြီးစွပ်လျက် ပေါ်လာတတ်ပြန်သေး၏။ မြန်မာယောက်ျားမှန်သမျှ သောက်တင်းချသည်ဟူသော အတွေးအမြင်ကို နိုင်ငံတကာသို့ ဖြန့်ချိနေသည်နှင့် တူတော့သည်။

(၄)

စိတ်ညစ်ညူးဖွယ်၊ ဖွေစွာတစ်ပုံပြင်တို့ကို အပြည့်အစုံဖော်ပြရလျှင် ညပေါင်းတစ်သောင်းတစ်ထောင်တိုင်နိုင်လေသည်။ အချို့ကား ဖွေစွာတစ်စုံရောဂါရကာ အိပ်ကောင်းခြင်းမအိပ်နိုင်၊ စားကောင်းခြင်းမစားနိုင်ကြတော့။ မကျေနပ်သူကို တရားနိုးမှာ ထဆဲနေသူလည်းရှိ၏။ မုန့်ဟင်းခါး၊ ပဲပြုတ်ဆီဆမ်း၊ ဂျင်းသုတ်၊ လက်ဖက်သုပ်နှင့် မုန့်ဝိုင်းခေါ်တဲ့တို့ကို

ရိုက်ကူးတင်ပြသူလည်းမရွေး။ တစောင်းစေးနှင့် မျက်ခွေးဘဝဖြင့်၊ အမြဲလိုလို နပမ်းဖက် သတ်လေ့ရှိသော လင်စုံမယားဖက်တို့၏ ရွှင်ပြုံးသော မျက်နှာတော်တို့သည်လည်း ခွယ်ခွယ်၊ ခဲခါဝေါ်လာတတ်ပြန်၏။

ထိုသူတော်ထီးပဲဟေ့ ထီးပဲ၊ အားလုံးကို ထီးပဲဟူသော အမျိုးသားပိုင်ဥစ္စာကို ဖောဖော သီသီကြော်ငြာသည့် စကားသံတို့လည်း ဖွတ်တွတ်တွင် မိုးမွန်၏။ သောက်ကောင်တွေ၊ သောက်ကောင်မတွေဟူသည့် သောက်ချင်းထပ်သည့် သောက်စတေးတပ်တို့သည်လည်း ဝေါ်လံတကာတွင်နံ့၏။ တောင်းရမ်းလက်ထပ်ခြင်းကို ငြင်းသည့်အတွက် ငယ်ပါကို အညှစ် ခံရသူသည်လည်း သေခါမှ ဖွတ်တွတ်စတေးဖြစ်ရရှာ၏။ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သည့် စတေးတပ်ကို တပြုတမကြီး နှစ်သက်ကြောင်း ဆန္ဒပြုကြ၏။

ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်မလေးရှားဖြစ်ရပ်တွင်ပင် လူထုခေါင်းဆောင်၏အမည်ကို အလွဲ သုံးကာ ခေတ်မီလေယာဉ်ပျံကြီးနှင့် သင်္ဘောကြီးတို့ကို ကွာလာလမ်ပူဆိပ်ကမ်းသို့ စိတ်ကူးဖြင့် စေလွှတ်ကြ၏။ ဖွတ်တွတ်သတင်းကို ဖတ်ရှုချင့်ချိန်မိသော ဒုဝန်ကြီးခင်မူ၊ မေတ္တာအပို့ခံ ရ၏။ ရန်ကင်းစင်တာနားက ခေတ်မီ (office tower) သည်လည်း ဘာသာရေး အဆောက်အဦဟု အဖွဲ့ခံရကာ တာဝန်ခံအင်ဂျင်နီယာခမူ၊ ဘုရားဒကာကျောင်းဒကာ သူ့အလုပ်ရှင်၊ ဘယ်တုန်းက ဘာသာပြောင်းသွားပါလိမ့်ဟု နဝေတိမ်တောင်ဖြစ်ရရှာသည်။ ဘုရားစူးမိုးကြီးပစ် ကျိန်ဆိုတင်ပြနေကြသော အမှန်တို့ ရှိသည်လည်း မှန်ပါ၏။ နားလည်ခွင့် လွှတ်၊ လက်ခံနိုင်သောအကြောင်းအရာ နည်းလွန်းလှစွာ၏။ အယုတ္တအနတ္တများလှတော့ သည်။

ဘယ်ဟာအမှန်၊ ဘယ်ဟာအမှား ပါရမီရှင်အရင့်အမာများပင် ခွဲခြားရန် ခက်ခဲလှ ပေရာ အနံ့ညာတ၊ မောင်မောင်ဒင်မှာ သေချင်စော်နံ့ လေသတည်း။

ဖွတ်တွတ်ကားအိမ်သာနံ့ရံနှင့်တူလေစွ။ မိမိမုန်းတီးသူကို ဖွဲရာနေရာတည်း။ ဆန့်ကျင် ဖက်အဖွဲ့အစည်း၏ အရှက်သိက္ခာ ကျရာကျကြောင်း ဖွဲရာနေရာတည်း။ စိတ်၏ထွက်ပေါက် ကို အဆင်ခြင်ပဲ့ ဖွင့်အံ့ကြရာနေရာတည်း။ လူဟောသရမ်း လူပေါက်ပန်းတို့ ပျော်မွေ့ရာ နေရာ တည်း။ သူ့ရူးတို့၏ နယ်မြေတည်း။ မြန်မာစာရေးထုံးကို စံနစ်တကျ ဖျက်ဆီးနေသည့် တရားခံ နံပါတ်တစ်တည်း။

(၆)

ဖွတ်တွတ်ဟုခေါ်ဝေါ်သမှုပြုကြသည့် လူမှုကွန်ယက်နက်ဝပ်ကို ဖွတ်တွတ်ကုမ္ပဏီမှ ၂၀၀၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလတွင် အင်တာနက်ပေါ်သို့ စတင်လွှင့်တင်ခဲ့သည်ဟုဆိုပါ၏။ အစကနဦး တည်ထောင်ခဲ့သူမှာ Mark Zuckerberg ဖြစ်ပြီး ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်တွင် ရှိသော သူ၏အတန်းဖော် သူငယ်ချင်းလေးယောက် (Eduardo Saverin, Andrew McCollum, Dustin Moskovitz and Chris Hughes) တို့ ပါဝင်အင်အားပြည့်လျက် တည်ထောင်ခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုပါ၏။ ဖွတ်တွတ်ကုမ္ပဏီအသင်းဝင်အဖြစ် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်ရှိ

ကျောင်းသူကျောင်းသားများသာ ဝင်ရောက်ခွင့်ရှိကြောင်း တည်ထောင်ခဲ့သူများက ကန့်သတ်ခဲ့ကြသော်ငြား။ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလခန့်ကစတင်ပြီး တဖြည်းဖြည်း ဘော်စတွန် နယ်တစ်ခွင်မှသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် ကနေဒါတစ်ဝိုက်ရှိ တက္ကသိုလ်များဆီသို့ ကူးစက်လာခဲ့ကြောင်း သိရပြန်ပါ၏။

ထိုသို့လျှင် အလုပ်မရှိအလုပ်ရှာ၊ လက်ဆော့ခြေဆော့ကာ ပြုပြင်သောကမ္ဘာတခွင်မှ လူအများကို မချီအချက်တွေနှင့် အမှု ရတက်ပွေစေသည့် အဆိုပါလူငယ်ငါးဦးနှင့်ကျွန်ုပ်၊ အကယ်၍သာ ဖူးခက်တစ်နေရာတွင် ဆုံမိသည်ဆိုငြားအံ့၊ သင်းတို့၏ နားရင်းကို ပြောင်းပြောင်းမည်အောင် ခပ်ပြင်းပြင်းရိုက်ချင်လှ၏။ ထိုတွင်မက ဖေ့စ်ဘွတ်အပေါ်ထားမိသည့် ကျွန်ုပ်၏ သံယောဇဉ်ကို နွယ်တမျှင်မြက်တစ်ပင်လို ဖြတ်နိုင်သူဖြစ်ပါစေကြောင်း၊ နှုန်းတုမမြင် သုံးလူရှင်ထံပါး၌ ယှက်နွယ်ဖယောင်းနွယ်၊ ခက်သွယ်ပြောင်းသည့် လက်ဆယ်ချောင်းဖြင့် ဦးထိပ်မိုးကာ ရှစ်မိုးဆူတောင်းလိုလှ၏။

(ဆဲဝင်းအေးနေ့စဉ်သတင်းစာ၊ ဇွန်(၆)၊ ၂၀၁၃)

ကျွန်ုပ်နှင့် စာဆိုကျော် စလေဦးပုည အသတ်ခံရမှု

တနေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ယိုးဒယားပြည် ဖူးခက်မြို့၊ အပ်
မခန်အရပ်ရှိ ကေဝက်ခန့် ကျယ်ဝန်းသောခြံကြီးအတွင်း၊ လွန်စွာ
ဟောင်းနွမ်းယိုယွင်းလျက်ရှိသော နှစ်ထပ်အိမ်အိုကြီး တလုံးတွင်
မောင်ဖြိုးအမည်ရှိ တပည့်ကျော်တဦးနှင့် အတူနေထိုင်ရင်း၊
အမေရိကန်ပြည်လုပ် ဒဲလ် (DELL) တံဆိပ် ကွန်ပျူတာဟောင်း
တလုံးဖြင့် ဝါသနာအလျောက်စာတိုပေစများကို ရေးသားလျက်
ရှိလေသည်။

အချိန်ကာလကို နှစ်၊ လ၊ ရက်၊ နေ့စွဲ ၊ အတိအကျ မမှတ်
မိလင့်ကစား ကျွန်ုပ်မှာ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသူ စာရင်းတွင် ပါဝင်
သူဖြစ်သည့်အလျောက် လွန်ခဲ့သော ရက်ပေါင်း သုံးဆယ်ဝန်းကျင်
ဖြစ်သည်ကိုမူ ကောင်းစွာမှတ်မိလျက်ရှိပေသည်။

ထိုနေ့နေ့လည် နှစ်နာရီခန့်က ကျွန်ုပ်နှင့် ဥရောပတိုက်
ရောက် မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီဘက်တော်သား၊ တော်လှန်ရေး ရဲဘော်
ဟောင်း၊ ရဲဇော်ဆိုသူ လူရွယ်တဦးနှင့် ကွန်ပျူတာ ကြေးမုံပြင်တွင်
မြန်မာစာအရေးအသားနှင့် ပတ်သက်၍ အမှတ်မထင်၊ အချေ
အတင် အချီအချင်းခုံမိကြသော အကြောင်းအရာကား အောက်
ပါအတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

ဇော် ။ ဦးမင်းဒင်... မြန်မာစာမှာ “ကဒဲက” ဆိုတဲ့ စာလုံးရှိတာ သိပြီးပြီလားဗျ။
 ကျွန်ုပ် ။ ဘယ်လိုများပါလိမ့်မောင်။ “ကဒဲက” ဆိုတာတော့ မကြားဘူးပါဘူးဗျ။
 “မဒဲကော” တို့ “ကုဒိဝ” တို့တော့ နားယဉ်နေပါတယ် ။

ဇော် ။ ဦးမင်းဒင်က ဒါလေးတောင် မသိဘူးလားဗျ။ “မြင်ကဒဲက” “အစကဒဲက”
 ဆိုတာလေ။

ကျွန်ုပ် ။ အမှန်ဆိုရရင်ဖြင့် ကျုပ်မကြားဘူးတာတော့ သေချာလှသဗျ။ လူအများ
 နားလည်သုံးစွဲနေကြတာကတော့ . . . “မြင်ကတည်းက” “အစကတည်းက” ။ လို့သာ
 ကြားဘူးပါတယ်မောင်။

ဇော် ။ ဒါစကားပြော စကားပြေလို့ ခေါ်တယ်ဗျ။ မြန်မာစာပေဟာ သိပ်နက်နဲ
 တယ်ဗျ။ နောက်ဆုံးပေါ်ဆိုပါတော့ ။

(ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်မှာ အဆိုပါ လူရွယ်၏အခြေအနေကို အနည်းငယ် ရိပ်စားမိလာ
 ပြီ ဖြစ်သည့်အလျောက် ဆက်လက်ဆွေးနွေးရန် မသင့်တော့ပြီဖြစ်၍)

ကျွန်ုပ် ။ ကျုပ်တို့ စကားရပ်လိုက်ကြရင် ကောင်းမယ်မောင်ရယ်။ ကျုပ် ငြင်းတာ
 ခုံတာတွေကို စိတ်ကုန်လွန်းလို့ပါ။ ဆက်လည်း မပြောပါရစေနဲ့တော့။ နိုင်တာရှုံးတာတွေ
 ကျုပ်မကြုံချင်တော့လို့ပါမောင် . . . ဟု စကားနည်းရန်စကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသော်
 လည်း လူရွယ်မှာ “ကဒဲက” တည်းဟူသော စကားလုံးကို မြန်မာစာပေလောကတွင် အတင်း
 အဓမ္မသွတ်သွင်းရန် ဆက်လက်ကြိုးပမ်းနေလေရာ . . ကျွန်ုပ်ဖက်မှ ၎င်းအား မြန်မာစာ
 တတ်မတတ် သံသယဖြစ်ဖွယ်ရှိကြောင်း၊ “ကဒဲက” မှတဆင့် “ကဒဲက” “ကဒဲက” “ကဒဲက”
 စသည်တို့ အပြင် “ခင်ဗျာ” အစား “ခင်ဩ” စသည်တို့ပါ နောက်ဆက်တွဲ ပေါ်လာနိုင်
 သည် ကို ပူပင်မိလေသောကြောင့် မြန်မာစာကို ဆက်လက် လေ့လာစေလိုကြောင်း အစ
 ရှိသည်ဖြင့် နှုတ်လွန်ကျွမ်းမိလေရာ ငြင်းခုံပွဲတို့ ထုံးစံအတိုင်း အရုပ်ဆိုးလှစွာဖြင့် နိဂုံးချုပ်ခဲ့
 ရပေတော့သည်။

... ..

အဆိုပါ ဖြစ်ရပ်မှာ ရေးကြီးခွင့်ကျယ် ကိစ္စတရပ်မဟုတ်သော်လည်း နှစ်ကာလကြာရှည်
 စွာ ငုတ်လျှိုးနေခဲ့သော၊ စာအကြောင်း ပေအကြောင်း ငြင်းခုံခြင်းကို အားသန်ခဲ့သည့် ကျွန်ုပ်
 ၏ ယမ်းတိုက်နှင့်တူသော စိတ်နေသဘောထားအပေါ် မီးပွားကျဘိသကဲ့သို့ ရှိလေရာ
 ကျွန်ုပ်မှာ ထိုင်မရ၊ ထမရ များစွာ အနေခက်လျက် ရှိပုံမက ထိုညတွင် ညဉ့်နှစ်နာရီခန့်တွင်မှ
 အိပ်ရာဝင်ခဲ့သော်လည်း ကောင်းစွာအိပ်စက်နိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း ဝန်ခံရပေမည်။

ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က လူဗလံလေးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ရန်ပွဲတိုင်း၌ ခံဘက်ကချည်း
 နေခဲ့ရာမှ စာပေဖက်သို့ ဦးလှည့်ကာ စာတိုစာစ တချို့ကို ဖတ်မိသည့်အခါ၌ စာအကြောင်း
 ပေအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ငြင်းခုံခြင်းကို နှစ်သက်ယုံမျှမက ငြင်းခုံပွဲတိုင်း၌လည်း

ဒေါသတကြီး အငြင်းသန်ခဲ့သော အဖြစ်တို့သည် ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းတွင်းသို့ အစီအရီ ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်လာလေသည်။

အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝတွင် များစွာသော ကျွန်ုပ်နှင့် ရွယ်တူကျောင်းနေဖက် များမှာ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ စာဖတ်သန်သူများ မဟုတ်လေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ကလေးများ သဘာဝ သိသမျှ တတ်သမျှ ဖတ်မိသမျှတို့ကို သူမှန်သည်။ ငါမှန်သည် ငြင်းခုံကြသည့် ငြင်းပွဲခွဲပွဲမှန် သမျှတွင် ပွဲတိုင်းကျော်ဖြစ် နေခဲ့လေသည်။ ၎င်းတို့အချင်းချင်း ကျွန်ုပ်ကွယ်ရာ၌ ငြင်းခုံကြ လျှင်ပင် ကျွန်ုပ်ကို မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်လံရှာဖွေကြပြီးလျှင် ၎င်းတို့ဖက်မှ ရပ်တည်ကာ စစ်ကူပေးပါမည့် အကြောင်း တောင်းဆိုခဲ့ကြသည်ချည်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ငြင်းခုံခြင်းကို အားသန်ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ထိုသို့ တဖက်နှင့် တဖက် အငြင်းအထန် ငြင်းခုံပွဲများတွင် ပြိုင်ဖက်အဖွဲ့အား ပိဿလေးဘေးပစ်၊ ဖြတ်ပိုင်းလှီး ချ၊ အလဲထိုးတတ်လေသောကြောင့် ရှုံးနိမ့်သူတို့ဖက်မှ အမုန်းအတေးခံရသည့် အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ရှိခဲ့သည်ကို ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့လျက် ရှိလေသည်။

ငြင်းခုံခဲ့ဖူးသော အကြောင်းခြင်းရာများကား များပြားလှသည် ဖြစ်ရာ အကုန်အစင် မမှတ်မိသော်ငြားလည်း ဘုရားရှင်တွင် မှတ်ဆိပ်မွှေး နှုတ်ခမ်းမွှေးပါမပါ။ ပဉ္စဝဂ္ဂိုင်းဦးသည် မူလကပင် ကတံ့နှင့် ဟုတ်မဟုတ်ဟူသော အကြောင်းများမှ အစ ဦးပေါ်ဦးအမည်ရှိ မြန်မာ ပညာရှိ အမတ်ကြီးမှာ စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်ကောင်မျှသာဖြစ်၍ အမှန်တကယ် ရှိမရှိဟူသော ခေါင်းစဉ်များသာမက၊ မည်သည့် စာအုပ်ကို၊ မည်သည့် စာရေးဆရာက၊ မည်သည့် ခုနှစ်တွင်၊ ရေးခဲ့သည် ဆိုသည်များပါ မကျန် အကြောင်းအရာ စုံလင်လှကြောင်း ယခုတိုင် သတိတရ ဖြစ်လျက်ရှိဆဲ ပင်ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့ ငြင်းခုံပွဲများတွင် အောင်နိုင်ရန်အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ အခြားသော ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများ ကစားခုန်စား အပျော်အပါးတို့ဖြင့် မွေ့လျော်နေချိန်၌ ကျွန်ုပ်မှာ စာအုပ်မျိုးစုံ တို့ တကုပ်ကုပ် ရှာဖွေလွန်လှောရင်း စာတိုပေစမှန်သမျှ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် စေ့စေ့စပ်စပ် စွာဖွေဖတ်ရှုကာ တိုက်ပွဲဝင်စစ်သည်တော်တဦး လက်နက်သစ် စုဆောင်းသည်နှင့် တူလှစွာ သော အထုံအလှေဖြင့် ဘဝကို ဖြတ်သန်းကျော်လွန်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အငြင်းသန်သော စဉ်ကား တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝမှ ကျော်လွန်ကာ လူကြီးပိုင်းအရွယ်ရောက်သည်အထိ ပျောက်ကွယ်မသွားရုံမက၊ ကျွန်ုပ်၏ မသိစိတ်တွင် နှစ်သက်မြတ်နိုးမိလေရကား ပျော်ရွှင်စွာ ဆက်လက်ငြင်းခုံမြဲပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ် အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ်၌ ရာဇာဓိရာဇ် အရေးတော်ပုံ မူရင်းကိုမည်သူ ရေးသနည်းဟူသော အကြောင်းခြင်းရာအပေါ် အခြေခံလျက် အိန္ဒိယသွေးပါသူ စာဂျိုး ထယောက်နှင့် အငြင်းပွားကြရာ သူ့ဖက်ကိုယ်ဖက်မှ ဘေးပရိသတ်တို့ပါ ပါဝင်လာကြပြီး၊ အလောင်းအစားပြုကြရာမှ ထိုခေတ် ကာလက ကျပ်ငွေနှစ်သိန်းခွဲခန့်တန်သော ပါဗလစ်ကာ ဖော်တော်ကားတစ်ကြေးအထိ လောင်းကြေးကြီးသွားခဲ့သော အဖြစ်ကို ကြားခဲ့လေသည်။

ထိုထိုဤဤသော စရိုက်ဝသီကြောင့် အကြောင်းအရာတရပ်ကို စဉ်းစားလိုက်သည်နှင့်
 ယင်းနှင့် ဆက်စပ်လာသည့် အထောက်အထား ကျမ်းကိုးကျမ်းဂန်တို့သည် ကျွန်ုပ်၏ ဦး
 ဆုံးအတွင်းသို့ လျှပ်ပြတ်ဘိသကဲ့သို့ ဝင်ရောက်လာတတ်ပေရာ ယခုစာစုကို ရေးနေ
 ချိန်တွင် ဘုရားရှင်၏ရုပ်တုပုံတူတို့တွင် နှုတ်ခမ်းမွှေးပါရှိမည်ဟု စောဒကတက်ခဲ့ဖူးသော
 “နှုတ်ခမ်းမွှေးကိုးချုပ်ဦးဉာဏ်ဝံသ” အား မာန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး စာချိုးဝေဖန်ခဲ့
 သည်တို့ သတ်ပြန်ရာ စာချိုးခဲ့ပုံမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

လုပ်ငန်းရယ်ပို၊

နှုတ်ခမ်းကို သူကြည်ညိုသတဲ့၊

သီဟိုဠ်ပြန်ဘုန်း။

စဉ်ရှေးအဟို၊

ဖင်မွှေးကို ဘယ်လိုဆိုပါ၊

သီဟိုဠ်ပြန်ဆရာဉာဏ်ရဲ့၊

အပဒါန်ရွှေစာတမ်းကို

လမ်းပြပါအုံး။ ။

... ..

ဒေးကာနက်ကျီ ရေးသားပြီး ကွယ်လွန်သူ နိုင်ငံတော်ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း ဦးနုဘာသာ
 ပြန်ဆိုသော မိတ္တူဖလှယ်မှုကို အလွတ်နီးပါး အာဂုံဆောင် နိုင်လုနီးနီးရှိသည့်တိုင် ငယ်ကျင့်
 မဖျောက်နိုင်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်မှာ တစတစကြီးရင့်လာသည့် အသက်အရွယ်ကြောင့်လည်း
 ကောင်း၊ ခါးသီးလွန်းလှသည့် ဘဝအတွေ့အကြုံများကြောင့်လည်းကောင်း၊ စာနှင့်ပေနှင့်
 ပါတ်သက်၍ ငြင်းခုံမှုများကို များစွာစိတ်ပျက်လာသည့်အလျောက် ယခုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်
 သည် ငြင်းခုံမှုများကို ဝေးဝေးမှ ရှောင်ခြင်း အလေ့ ရရှိလာခဲ့သည်မှာ နှစ်ကာလအားဖြင့်
 နှစ်ဆယ်နီးပါးသို့ချည်းနင်းဝင်ရောက်ခဲ့ပြီးကာမှ အထက်တွင် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အဆိုပါ
 လူရွယ်နှင့် ငြင်းခုံပွဲကို ကြုံရပြန်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

... ..

ထိုနေ့ညက ညဉ့်သုံးနာရီထိုးသည့်တိုင် ကောင်းစွာအိပ်စက်နိုင်ခြင်းမရှိသော ကျွန်ုပ်
 သည် လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ဝန်းကျင်က ကျွန်ုပ်နှင့်သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့ဖူးသူ ကိုသက်ခိုင်ဆိုသူထံမှ
 နည်းမှီလေ့ကျင့်ထားသည့် အာနာပါနခေါ် နှာသီးဖျားမှ ဝင်သောလေ၊ ထွက်သောလေကို

သတိပြုမှတ်သားလျက်၊ မတည်ပြီသော ရုပ်နာမ်တို့၏သဘောကို ဆင်ခြင်လေရာ ရုတ်ခြည်းပင် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်လေ၏။

ထိုအာနာပါန၏စွမ်းအားကြောင့်ဟု တိကျစွာမဆိုနိုင်သော်လည်း နောက်တနေ့မနက် ခုနစ်ခုနစ်ရီခန့်တွင် ကောင်းမွန်ရွှင်လန်းစွာ အိပ်ရာမှ နိုးထလာခဲ့ပေရာ၊ နိစ္စဓူဝလုပ်ပြု၊ ကိုယ်လက်လှေ့ကျင့်ခန်းအလို့ငှာ ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ခြံနောက်ဖက် တောအုပ်တို့သို့မှ ငှက်မျိုးစုံတို့၏ တွန်မြည်သံတို့ကို ကြားရသည့်အခါတွင်လည်းကောင်း၊ နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ကြောင်သားအမိ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား ဆော့ကစားနေကြသည်ကို မြင်ရသည့်အခါတွင်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်တိုင် စိုက်ပျိုးထားအပ်သော အရွက်ဖားဖား စိမ်းလန်းသော အပင်မျိုးစုံနှင့် ဝေသာစွာပွင့်ဖူးနေသော ပန်းမာလ်မျိုးစုံတို့ကို မြင်မိသည့်အခါတွင် လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် ပကတိငြိမ်းချမ်းလျက်၊ ယမန်နေ့က ငြင်းခုံခြင်းမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ပူလောင်မှုတို့သည် လုံးဝကင်းပျောက်သော အဖြစ်သို့ရောက်ရှိလေ၏။ ထိုတခဏတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်မြတ်နိုးမွေ့ပျော်ခဲ့သော စာပေရုပ်၊ မဟာမြိုင်တောကြီးအတွင်းမှ နွိုက်နွိုက်ချွတ်ချွတ် ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သော ကုန်းဘောင်ခေတ် စာဆိုကျော်စလေးဦးပုညအသတ်ခံရမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ လူအများ လက်ခံသိရှိထားသကဲ့သို့ လူသတ် သမားသည် မြို့ဝန်ဦးသာအိုးဟုတ်မဟုတ်၊ ထောက်လှမ်းမှုတခုကို ရုတ်တရက် သတိရမိလေသည်။ အဆိုပါ ဖြစ်ရပ်အား မြန်မာစာကောင်းပေမွန်တို့နှင့် ဝေးကွာနေကြပြီး မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် တပ်မတော်ဖွဲ့ရန်၊ နိုင်ငံတကာသို့ရောက်ရှိ နေကြလေကုန်သော မြန်မာ့လူငယ်မျိုးချစ်တို့ သိခွင့်ရအောင် တင်ပြပေးပါမူ ငယ်စဉ်က ငြင်းခုံဖက်တို့၏ ကျေးဇူးကို ဆပ်ရာကျမည့်အပြင် မျက်မှောက်ခေတ် လူငယ်များအတွက်ပါ အကျိုးတစုံတရာရှိမည်ဟု ယူဆမိသည့်အလျောက်၊ ဦးပုညအသတ်ခံရမှုကိုဖော်ပြလိုက်ရပေသည်။

ဤနေရာ၌ မြန်မာစာပေလောကတွင်ရရှိစာရေးဆရာကြီး တူရဂေညက်၏ “အချစ်ဦး” ဝတ္ထုကြီးကို မောင်သာရက “မျိုးမမ ပကာသနီ” ဟူ၍၎င်း၊ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်၏ “ဝက်နွှံ” ဝတ္ထုကြီးကို ။ ဆရာမင်းသိင်္ခက “မြိုင်ရာဇာတာတေ” ဟူ၍၎င်း တထပ်တည်းပုံတူကူးယူမိကြသဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာမျိုးစုံကို ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် မဖြေရှင်းလိုသည့်အလျောက် ယခု စလေးဦးပုည အသတ်ခံရမှုမှာ တိုက်စိုး (ဦးသန်းထွတ်) ၏ ဆန်းစစ်ဖော်ထုတ်ချက်ဖြစ်ကြောင်း အလေးအနက် တင်ကြိုဖော်ပြမှသာ နောက်ကြောင်းရှင်းမည်ဖြစ်ပေသည်။ စလေးဦးပုည အသတ်ခံရမှုကို တိုက်စိုးခေါ် ဦးသန်းထွတ် ထောက်လှမ်းပုံမှာ အောက်ပါ အတိုင်း ဖြစ်ပေသတည်း။

.....

ဆုတောင်းဆိုသောအခါတွင် အပြည့်အစုံကား . . .

ဦးညွန့် တပယ်မင်းသား

တပယ်မင်းသား ခြင်းကွန်း ခြင်းခုံတိုင်မင်းသားများ ပုန်ကန်ရန်ကိစ္စ၌ ပါဝင်အခါပေးမိ သည့်အတွက် မင်းတုန်းမင်း၏ အမိန့်အရ မြို့သာမြို့ဝန် ဦးသာအိုးထံတွင် အကျယ်ချုပ် ခံနေရင်း အတောအတွင်း ဦးသာအိုး၏ မယားငယ်တစ်ယောက်နှင့် မယုံသင်္ကာခံရပြီး ဦးသာအိုး၏လက်ချက်ဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးရသည်ဟူ၍ လူသိများလေသည်။ အမျိုးသားပညာ ဝန် ဦးဖိုးကျားနှင့် ပညာအုပ်ဦးဖိုးစိန် စသူတို့၏ စာအုပ်စာတမ်းများတွင်လည်း ဤအတိုင်း ရေးသားကြလေသဖြင့် အထက်ပါ အကြောင်းအရာသည် ခိုင်မာတည်မြဲနေလေသည်။

စဉ်းစားစရာများ

ဤစာရေးသူသည် ထိုအကြောင်းအရာကို မမှန်ဟု မပြောလိုပါ။ သို့ရာတွင် ဦးပုည အဆုံးစီရင်ခံရပုံနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စဉ်းစားစရာများကို တင်ပြလိုပါသည်။ သက်ဦးဆံပိုင်ခေတ် တွင် အရေးအခင်းတို့သည် မှန်ရာဖြစ်ခဲ့သည်။ ကြားဖူးသိဖူးသည့်အတိုင်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ် သည်။ ၁၉၃၂ ခုနှစ်တွင် စာရေးဆရာ မဟာဆွေသည် မင်းတုန်းမင်း လက်ထက်ထုတ် “ရတနာပုံ နေပြည်တော်သတင်းစာ” တွင် အမှုထမ်းခဲ့သူ ဘိုးဝဇီရကို တွေ့ဆုံမေးမြန်းကာ “ဘိုးဝဇီရ အတ္ထုပ္ပတ္တိ” စာတစ်အုပ် ရေးထုတ်ခဲ့လေသည်။ ထိုစာအုပ်ထဲတွင် ဦးပုည အဆုံး စီရင်ခံရပုံနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဘိုးဝဇီရပြောသော အချက်တစ်ချက် ပါလေသည်။ ထိုအချက်ကား အခြားမဟုတ်။

ဦးသာအိုး အဖြေ

ဘိုးဝဇီရ သည် ဦးသာအိုး၏ သားဖြစ်သူ မောင်မောင်လေးအား ပညာသင်ကြားပေးရ သည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဦးသာအိုးနှင့် ခင်မင်ခဲ့လေသည်။ တစ်နေ့သော် ဦးသာအိုး၏ အိမ်သို့ သူရောက်၍ “နေပါဦး ဘဘရဲ့၊ စလေဆရာကြီး ဦးပုညကို ဘဘ ကွပ်မျက်တယ်ဆို” ဟု ဦးသာအိုးကို မေးကြည့်လေသည်။ ထိုအခါ ဦးသာအိုးက . . .

“အိမ်း . . . ဘဘက ကံမကောင်းချင်တော့ ဒီလို အစွပ်အစွဲခံရတာပါပဲကွယ်၊ ဘဘက မြို့ဝန်ပေကိုး။ စင်စစ်မတော့ တပယ်မင်းသား အမိန့်နဲ့ လက်မရွံ့တို့ သတ်တာပါပဲ။ မင်းတရားကြီး မကျေနပ်မှန်းသိလို့ ဘဘအပေါ် လှည့်ချထားတော့မင်းသားကိုလည်း မစွပ်စွဲပဲ လို့ သည်အတိုင်း နေရတာပါပဲ” ဟု ဖြေခဲ့လေသည်။

တပယ်မင်းသား

ဘာကြောင့် ဦးပုညကို တပယ်မင်းသားက သတ်ခိုင်းစေဖို့ ဖြစ်ပါသနည်းဟု မေးစရာရှိ ၏။ ဤအတွက် နောက်ကြောင်းကို ပြန်ကြည့်ရန် လိုလေသည်။ တပယ်မင်းသားသည် တေး

ကဗျာ ဝါသနာပါ၍ အတီးအမှုတ် တတ်လေသည်။ သီချင်းကြီး သီချင်းခန့်လည်း စုဆောင်း တတ်သည်ဟု ပညာရှိရွှေပြည် ဦးဘတင်၏ မှတ်အသားရှိသည်။ စကားချစ်ရသော် ၁၉၀၆ ခုနှစ်တွင် ဗြိတိသျှ အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့်အဖွဲ့သည် မြန်မာနိုင်ငံသို့ အလည်အပတ် ရောက်ခဲ့ဖူး လေသည်။ မန္တလေးသို့ သဘောဖြင့် ထိုအဖွဲ့ရောက်ရှိလာသည့် အချိန်၌ကား အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး အား မြန်မာတစ်ယောက်က တပယ်မင်းသား ပိုင်စောင်းဟူ၍ ရှေးဟောင်းစောင်းတူရိယာ တစ်ခုကို ရောင်းချခဲ့ဘူးလေသည်။ ထိုတပယ်မင်းသားသည် ကဗျာစာဆိုများကိုလည်း တေး ကဗျာ ရေးခိုင်းတတ်သော အလေ့ ရှိ၏။ ဤတွင် စာဆိုဦးပုညအား တေးကဗျာ ရေးခိုင်းရာမှ စိတ်မကောင်းစရာအဖြစ်နှင့် ကြုံကြိုက်ရလေသည်။ ကြုံရုံကို နယ်ပိုင်ဝန်ထောက် ဦးမောင် မောင်တင် K.S.M., A.T.M ၏ “ဦးပုညသမိုင်း” စာအုပ်တွင် ဤသို့ မှတ်တမ်းတင် လေသည်။ တပယ်မင်းသား သည် တေးကဗျာ ရေးခိုင်းရန်အတွက် လူပျိုတော်တစ်ဦးကို စေလွှတ်၍ ဦးပုညအား အခေါ်ခိုင်းလေသည်။ ဦးပုညမှာလည်း အခြားမင်းသားတွေက တေးကဗျာ ရေးခိုင်းထား သဖြင့် မအားရဘဲရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အလုပ်ပြီးမှ လာနိုင် မည့် အကြောင်းကို ပြန်လျှောက်ခိုင်းလေသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် တပယ်မင်းသားက အခေါ်ခိုင်းပြန်၏။ အလုပ်မအားရသော ဦးပုညလည်း စိတ်မရှည်တော့ဘဲ “မင်းသားအစစ် တွေ ခိုင်းတာကို ရေးနေရတယ်။ ယမနေမင်းသားက ခေါ်တာကို မလာနိုင်အားသေးဘူး။ သည်ကပြီးမှ လာနိုင်ပါမယ့်အကြောင်းကို လျှောက်ထားလိုက်ပါ” ဟု မချေမငံ ပြန်ပြောခဲ့လေ သည်။

မင်းသားအစစ် မဟုတ်

ဤကား တပယ်မင်းသား သိက္ခာကျစရာ စကားပါပေ။ ရုပ်သေး (မင်းသား) ရုပ်ကို ယမနေသားနှင့် ထုလုပ်မြဲဖြစ်၏။ ယမနေသား မင်းသားရုပ်နှင့် တပယ်မင်းသားကို ခိုင်းနှိုင်း ခြင်းမှာ တပယ်မင်းသားသည် မင်းသား အစစ်မဟုတ်ဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်လေသည်။ မှန်လည်း မှန်ပေသည်။ တပယ်မင်းသားသည် မင်းသားအစစ် မဟုတ်ပေ။ သူ့မိခင် အလ္လကပ္ပ မြို့စား သည် မင်းတုန်းမင်း၏ မိထွေးဖြစ်သော်လည်း တပယ်မင်းသားသည် လေးဗိုလ်ဦးဆိုင်နှင့် အလ္လကပ္ပမြို့ စားတို့မှ မွေးဖွားခဲ့သော သားသာဖြစ်သည်။ သူတို့တစ်တွေမှာ မင်းသွေးမပါ။ ဤတွင် မင်းတုန်းမင်းက မိထွေးတော် အလ္လကပ္ပမြို့စားကိုလည်း အရေးတယူလုပ်ပြီး သူသားကိုလည်း ချီးမြှောက်ထားလေသောကြောင့် မင်းသားဖြစ်နေရသည်။ သူတစ်ပါး အရှိန် ဩဇာ ၊ သူတစ်ပါးအမိန့်ဖြင့် မင်းသားအရာ ရနေသော တပယ်မင်းသားသည် ဦးပုည၏ စကားကို မခံနိုင်ဖြစ်လေသည်။ ထို့ ကြောင့် အမျက်ထား၍ အခွင့်ကြုံကြိုက်သည့်အခါ ဦး သားအိုးမှ တစ်ဆင့်ကွပ်မျက်စေခဲ့လေသည်ဖြစ်၏။

ရွှေရိုး၏ အမြင်

ယခုအထိ တပယ်မင်းသားက သတ်စေကြောင်းကို “ဘိုးဝဇီရ အတ္ထပ္ပတ္တိ” စာအုပ်နှင့် “ဦးပုညသမိုင်း” စာနှစ်အုပ်ကို ကိုးကား၍ ဤစာရေးသူဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ထိုစာနှစ်အုပ်ပါ

အချက်ကို ထောက်ခံသော စာတစ်အုပ် ဖော်ပြစရာရှိပါသေးသည်။ ထိုစာအုပ်ကို မန္တလေး ရတနာပုံခေတ်တွင် ဂျိမ်းကျောစကော့ဆိုသူ ပုဂ္ဂိုလ်က ရေးထုတ်လေသဖြင့် အချိန် ကာလချင်း နီးစပ်နီးကပ်နေလေသည်။ ဂျိမ်းကျောစကော့သည် ၁၈၇၆ ခုနှစ်လောက်တွင် ဗြိတိသျှပိုင် အောက် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး စိန်ဂျွန်း (ဆရာမတ်) ကျောင်းတွင်ဆရာအဖြစ် လည်းကောင်း ၊ သတင်းထောက်အဖြစ် လည်းကောင်း အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။

သူသည် မြန်မာစကား၊ မြန်မာမှုကို ကျွမ်းကျင်၏။ မန္တလေးသို့ အရောက်ပေါက်ရှိ၏။ ၁၈၈၂ ခုနှစ် သီပေါမင်း လက်ထက်တွင်ကား သူ့ အတွေ့ ကြုံများကို စုစည်းလျက် “ရွှေရိုး” ကလောင်အမည်ခံယူ၍ The Burman, His Life and Nations အမည်ဖြင့် နှစ်တွဲပေါင်း စာအုပ်ရေးထုတ်ခဲ့လေသည်။ ထိုစာအုပ် ပထမတွဲ စာမျက်နှာ ၃၅၂ တွင် ပါသေးသည်မှာ

...

Oo Hpo Nyah is the most celebrated recent author. He was killed in the late King's reign by the Tabe Mintha. (ဦးပုညသည် နာမည် အကြီးဆုံး ခေတ်ပေါ်စာရေးဆရာဖြစ်၏။ သူ့ကို ယခင်မင်းလက်ထက်တွင် တပယ်မင်းသားက အဆုံးစီ ရင်ခဲ့လေသည်။) ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။ တပယ်မင်းသား၏ဓာတ်ပုံကို ၁၉၂၃ ခုနှစ်ထုတ် “ကုန်းဘောင်ဆက် မဟာရာဇဝင်တော်ကြီး” တတိယအုပ်တွင်တွေ့ နိုင်လေသည်။

.....

ဤစာကို ရေးသားပြီးချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ကျော်ဖြစ်သူ မောင်ဖြိုးက နံနက်စာ အဖြစ် ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် စားတော်ပဲပြုတ် တွဲစပ်လျက် လာရောက် ချပေးလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းဗိုက် ဟာလှသည်နှင့် ရှမ်းပြည်တောင်ကြီး နယ်ထွက် မောရှမ်းလက်ဖက်ခြောက် အဖန်ရည်ဖြင့် အားပါးတရ မြန်ရည်ယှက်ရည် စားသောက်လေ၏။

ထိုသို့ စားသောက်နေစဉ်တွင်ပင် ကျွန်ုပ်၏ ပြုပြုအလေ့အတိုင်း ကြည့်ကန်ရှင်ကြီး ရှင်နန္ဒဓဇမေး၍ ရွှေတောင်မြို့ ကျီးသဲလေးထပ် ဆရာတော်ဘုရားကြီးရှင်မုနိန္ဒဓဇ ဖြေ ကြား တော်မူအပ်သော စွယ်စုံကျော်ထင်ကျမ်း ပုစ္ဆာအမေး အဖြေတစ်ထောင် စာအုပ်ကြီးကို လှန်လှောဖတ်ရှုရင်း၊ ကျွန်ုပ် အတွေးဝင်မိသည်ကား နောင်အခွင့်ကြသော် စာပေစုံထောက်မှု အချို့ကို ဆက်လက်ရေးသားရန်နှင့် ရဲဇော်အမည်ရှိ လူရွယ်နှင့် တူလှသောငယ်စဉ်ဘဝမှ ငြင်းဖော်ငြင်းဖက်တို့၏ ကောင်းမှုကြောင့်ပင် စာပေရတနာ တောမဟာမြိုင်အတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ ရပေသည်တကားဟု ယင်းတို့ ၏ ကျေးဇူးတရားကို အထပ်ထပ် ဆင်ခြင်မိပါတော့သတည်း။

(စောင့်ကြည့်ဂျာနယ်။ မေ(၁၇) ၂၀၁၇)

ရာဇဝင်ထဲမှာ ဘူးသီးတွေကို ထားရစ်ခဲ့

ဘူးသီးမှ အစိုးတော်၊ ဘူးကောင်းမှ စင်ခံ၊ ဘူးလေးရာ ဖရုံဆင့်။ ဘူးလုံးနားမထွင်း။ ဘူးပေါ်သလိုပေါ်ရတဲ့ ဘူးသီးစကားတွေက မြန်မာမှာ အများသားကလား။ အဲဒီ ဘူးသီး ဆိုရိုးတွေ စကားပုံတွေထဲမှာ ဂန္ထဝင်တွင်ရစ်မယ့် မြန်မာ့ဘူးသီးဆိုတာ ထပ်ထည့်ရမယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ကျုပ်ဘူးသီးဇာတ်လမ်းက အံ့စရာကောင်းလို့တို့။ အဲဒီ ဘူးသီး ဇာတ်လမ်း ပြောရရင်တော့ ထိုင်းရောက် မြန်မာအကြောင်းလေးပါမှ ပြည့်စုံမယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ။

.....

ကျုပ်တို့လူမျိုးက အမျိုးသားရေးတို့၊ ဇာတိမာန်တို့ဆိုရင် နားရွက်ထောင်၊ ခေါင်းထောင် ရုံတင်မကဘူး။ ဖင်ဘူးတောင်းပါ ထောင်ချင်တဲ့ လူမျိုးဗျ။ ဘုရင့်နောင်၊ အလောင်းဘုရား၊ အယုဒ္ဓယ၊ ဝါးရင်းတုတ် စားမြုံ့ပြန်လို့မပြီးနိုင်တဲ့အထဲ ကျုပ်လည်း ပါတယ်လေ။ ဒီတခေါက် ထိုင်းကို ကျုပ်ရောက်တော့ ကျုပ်ဇာတိမာန်ဟာ တော်တော်ကို ပိန်နဲ့သွားရသဗျာ။ မြန်မာ့ ဇာတိမာန်ဆိုတာကို ထိုင်းမှာရှာလို့ကတော့ ချစ်တီးခေါင်းက သန်းလှီ လကွယ်ညမှာ လူတကာကို ကောက်ခိုင်းတဲ့ မဟူရာကျောက်စိုင်း လိုပါ

ပဲဗျာ။ မြန်မာမှန်သမျှ ပြည့်တန်ဆာနဲ့ ကူလီတွေ ချည်းပဲလို့ ထင်နေကြတဲ့ ခေတ်ကြီးကို ရောက်နေပြီဆိုတာ အလန့်တကြားသိလိုက်ရသဗျာ။

.....

အေးလေ . . . အစကတော့ ကျုပ်လည်း ပြည်တွင်းမှာ အနေကြာခဲ့တာမို့ ထိုင်းရောက် မြန်မာတွေ အကြောင်း စာတွေ သတင်းတွေမှာ ဖတ်ဘူးကြားဖူးခဲ့ပေမဲ့ ဂယနဏ တော့ သိလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ငါးနှစ်လောက် က သူ့ဌေးဂိုက်နဲ့ ခရီးသည်လို ရောက်ခဲ့ပေမဲ့ ပက်ပုန်းနဲ့ ပတ်တ္တရားလောက်သာ မသွားမဖြစ်လို့ရောက်ခဲ့တာကိုး။

ဒီတကြိမ်က အခြေချနေတော့မယ် ဆိုပြီးထွက်လာတာကြောင့် အနေကြာ အစုံသိ ဆိုပါတော့။ နေဦး။ သိတယ်ဆိုလို့ သူပြော ငါပြော သိတာမျိုး မထင်လိုက်နဲ့အံ့။ တကယ့်ကို ခန္ဓာသိဗျ။

အမှန်တော့ မြန်မာ့တရားမဝင် အလုပ်သမားဆိုတာ ထိုင်းရဲတွေ ထိုင်းအလုပ်ရှင်တွေ အတွက် မိုးကို ကျောပေးတဲ့ သတ္တဝါတွေပါပဲဗျာ။ ပြုတ်ပြုတ်ကျော်ကျော် ဖုတ်ဖုတ်ကင်ကင် ထင်သလိုသာလုပ် ကမ္ဘာ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက် စာရင်းဝင်ပဲ။ ဘာဝန်မှ မလိုက်ဘူး။ တကယ့်ကို ဘုရားသခင် လက်ဆောင်ပေပဲ။ အေးလေ။ ထိုင်းရဲဆိုတဲ့ မောင်တွေက ဗမာအလုပ်သမား တွေ့တာနဲ့ . . . မိပါစပို့၊ မိဝါပါမစ် (ပတ်စပို့ရှိလား၊ အလုပ်လုပ်ခွင့်ကဒ်ရှိလား) လို့ မေး လိုက်ရင်၊ အနည်းဆုံး လေးငါးရာ တွက်ခြေကိုက်တယ်လေ။ ပတ်စပို့ ဝါပါမစ် ရှိနေရင်လည်း နောက်တမူ ပြောင်းချိတ်လိုက်တာပဲ။ ဝံပုလွေနဲ့ သိုးငယ်လို နင်မဟုတ်ရင် နင့်အဖေလုပ်တာ သေချာတယ်ဆိုတဲ့ အချိုးပါပဲဗျာ။ ထိုင်းအလုပ်ရှင်ကလည်း ဗမာ အလုပ်သမားရဲ့ လုပ်ခကို နောင်ခါပေး တွေ့တိုင်းတောင်းလောက်သာ စိတ်ထဲရှိတာ ကလား။ တိုင်လေ။ တိုင်တလုံး ငါးဘတ်ပဲ။ ရဲခေါ်ပြီး ပါးစပ်ထဲတွေ့တဲ့ ပုဒ်မတပ်လိုက်ရုံပဲ။ ဒေါသကြီးတဲ့ အလုပ်ရှင်နဲ့ တွေ့ရင်၊ ရင်ဘတ်ကို မီးပူနဲ့ အကပ်ခံရတာ အသတ်ခံရတာတွေ အများကြီး။ ကားတာယာ ဟောင်း မီးရှို့ပြီးလက်စဖျောက်ခံရတာတွေ၊ ခင်ဗျားလည်း ကြားဘူးမှာပါဗျာ။

.....

ထိုင်းမှာ မြန်မာပြည်ဖွား တောင်ကျော် တယောက်နဲ့ဆုံမိ ၊ အချက်မသိလို့ကတော့ . . . အလုပ်အကိုင် ကောင်းရဲ့လား မေးမိလို့ကတော့ မေးခွန်းတောင် မဆုံးသေးဘူး။ အားလုံး ဆဗိုင်း။ ဆဗိုင်းပဲ။ တနေ့ ဘတ်သုံးရာငါးဆယ်လေ။ တလ ဘတ်ရှစ်ထောင်ကိုးထောင် အသာလေး။ ကျနော်လုပ်ပေးတာ သူ့ဌေးတောင် ဆယ်ဘီးကားသုံးစီး ထပ်ဝယ်ထားပြီ။ ဘူးဌေး က ကျနော့်ကိုပဲ အားလုံးလွှဲထားတာ။ အိမ်ရှင်က သိပ်သဘောကောင်းတယ်။ ချင်နဲ့ပဲ ဆဲပင်း က ဇာတ်လမ်းက ဘယ်လို။ ကျနော်က ပုတ်ပြတ်တောင်းလိုက်တာပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်ရမလဲ။

ဒီတက်ဒီတက်။ ဝမ်းတူးကော ဝမ်းတူးကောဆိုရင် နေ့ဖရီးနော်။ အဲဒီစကားလုံးတွေနဲ့ခင်ဗျား
ကို အတွဲလိုက်ပစ်ထည့်လိုက်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗမာပြည်က အိမ်ကို ငွေဘယ်လောက် ပို့
ပြီးပြီလဲမေးလိုက်ရင်တော့ အောင်နက်လှည်းနင်းသလို၊ ဒီလိုပါပဲဗျာ။ စားလိုက်သောက်လိုက်
နဲ့ဆိုပြီး အဖျားရှူးသွားတာချည်းပဲဗျ။

နောက် လေတလုံးမီးတလုံးနဲ့ ဆင်ကော၊ ကျားကော အပြုလိုက် ဖမ်းနိုင်တဲ့ လေသံမျိုးနဲ့
စကားစလာတဲ့မောင်ကို ဘန်ကောက်မှာများ တွေ့ခဲ့ရင် မီးလုံဘက်လာခဲ့ ပါလား မေးလိုက်
ပေတော့။ ဟာဗျာ။ ဒါတော့လာလို့မရဘူး။ အဲဒီဖက်က ရဲခွပ်တယ်။ နောက် ကျနော်တို့
သူဌေးက အပြင်ထွက်တာ သိပ်မကြိုက်ဘူးဆိုပြီး ဝါးတားတား လုပ်လိုက်မဲ့ ကောင်တွေ
ချည်းပဲ သာမှတ်ပေတော့ဗျာ။ အဲဒါလည်း ဆန်းချက်တမျိုးပဲဗျ။ မြန်မာချင်းပြန်ကြားပြီး
လိမ်စရာမရှိ ကိုယ့်ပေါင်တွင်းကြော ကိုယ်ဆွဲလိမ်၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ပြန် တင်းနေရတဲ့နည်းပေါ့။

... ..

နောက်ပိုင်းမှာ မဲဆောက်ရောက်တော့။ မြန်မာ့မိန်းမပျိုဈေးကွက် ဆွယ်ကျက်။ ဝန်
ဆွယ်။ နတ်စင်လမ်း။ ကျစ်ဝင်နား။ ဝမ်ကျူးကာ ။ တခါ ရနောင်းဘက်ရောက်ပြန်တော့
ဆွယ်ဆောင်။ ဆွယ်စံတွေမှာ အလှူပါယ် ဖြစ်နေတာကလည်း မြန်မာနတ်သမီးတွေချည်းပါပဲ
ဗျား။ ကျုပ်တို့မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးဗိုလ်ချုပ်ကြီးသာ ဒီနေရာတွေခေါ်လာမိရင် ငါ့ကို ဒီနေရာ
မှာတင် နောက်တခါ ပစ်သာသတ်လိုက်ပါတော့ကွာလို့ ညည်းမဲ့အပေါက်ဗျ။ ရနောင်းကို
ရောက် တဲ့ တခေါက်တုန်းက အထိုက်အလျှောက်ခင်နေတဲ့ ထိုင်းရဲတပ်ကြပ် တယောက်နဲ့
ဆုံတုန်းကဆို ကိုယ်ကျွေးတာစားနေရင်း . . . ကျနော်မယားငယ်က ဗမာမတဲ့။ ဘာဆိုင်
လို့လဲဗျာ။ အသားလွတ် အနီကပ် တောင်းသလို ချည်းပဲဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်လည်း ဗမာပဲဆို
တာ သတိပြုမိလေမလားလို့ ကျုပ်က သူ့ကို အူကြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်လိုက် တော့ ပိုတောင်
ဆိုးနေသေးဗျာ။ စကားဆက်ဖြစ်အောင် ဆက်လိုက်သေး။ သူ့ သူငယ်ချင်း ရနောင်းထိုင်း
ရဲမှန်သမျှ ဗမာမ မယားငယ် ကိုယ်စီရှိကြသည်တဲ့။

ဆက်ပြောနေရင် ကမ္ဘာမကြေသီချင်းကိုလည်း စိတ်နာတယ်။ မြန်မာ့တပ်မတော်သား
တွေဆိုဆိုနေတဲ့ ငါ့ နိုင်ငံတော် ငါ့နိုင်ငံသား ငါ့ တပ်မတော်အတွက် ငါ့၏အသက်ကို စွန့်
လွှတ်ပါမည်ဆိုတာတောင် မဆိုဘဲနေတာ ပိုကောင်းမယ် ထင်ပါရဲ့။ ဟုတ်တယ်လေဗျာ။
အသက်တောင် စွန့်ပါမယ်ဆိုတဲ့ မောင်တွေက နေ. . နေစိမ့်နိုင်လွန်းသလားလို့။

ဘာလဲ။ ခင်ဗျားကြည့်ပုံက သူများအကြောင်းသာ လျှောက်ပြောနေတယ်။ ကိုယ့်
အကြောင်းတော့မပါဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါလား။ ကျနော်လေ ထိန်နည်းလည်းကောင်းပေါ့ဗျာ။
ပြောမယုံကြာဘူးတော့လည်း သိတော့တာပေါ့ဗျ။ လိုက်ကာဖွင့်ကတည်းက ခွပ်ကနဲ အသံ
ကြားလိုက်ပြီးလဲသွားတာ ကျုပ်ပါပဲဗျာ။ လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်လောက် ဘန်ကောက် လေဆိပ်
ရောက်တဲ့ နေပေါ့။ လေဆိပ်လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးကောင်တာမှာ တန်းစီလိုက်တော့ ကျုပ်ချေ

နောက်မှာ အဖြူကောင်တွေချည်းပဲဗျ။ ကျုပ်က ကျုပ်အလှည့်မရောက်ခင် ကောင်တာကို လှမ်းကြည့် လိုက်မိတယ်။ သူများတွေကို ဘယ်လို စစ်တယ် ဆေးတယ် သိချင်လို့။ အမယ် ကောင်တာက လူဝင်မှုအရာရှိက ပြေးပြေးပြေးနဲ့ တော်တော်ဖော်ရွေ နေသဗျာ။ မကြာပါဘူး ကျုပ်အလှည့် ရောက်လာတယ်။

သူ ထုံးစံအတိုင်း ကြိုပြီးပြေး ပြတာပါပဲ။ ဒါနဲ့ကျုပ်လည်း ကျုပ်ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အနီရောင်လေးကို သူ ကောင်တာပေါ် ရှိရှိသေသေလေး လှမ်းတင်လိုက်တယ်။ သူ စာအုပ် အနီလည်းတွေ့ရော၊ သူ ကျုပ်ကိုမော့ကြည့်တယ်။ နောက် စာအုပ်ကို ပြန်ကြည့်တယ်။ သူ့မျက်နှာပေါ် ဟာ ရုတ်ခြည်း တိမ်ကြားကွယ်သွားတဲ့လမ်းလို ပါပဲဗျာ။ နောက် စာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက် ကျုပ်ကို ကြည့်လိုက်နဲ့ထပ်လုပ်တယ်။ ဓာတ်ပုံထဲကပုံဟာ ကျုပ်ပုံပဲလို့လည်း သေ ချာသွားရော . . . သူ့မျက်နှာက လငပုပ်ဖမ်းသလို ဖြစ်သွားတော့တာပဲဗျာ။ ကျုပ်သိလိုက် ပါပြီ။ သူက ကျုပ်ကို မြန်မာပြည်ကပြန်လာတဲ့ ဂျပန် သို့မဟုတ် ကိုးရီးယားတီးရစ် ထင်နေ တာဗျ။ ကျုပ်က အညာသားဆိုပေမဲ့ အသားလတ်အဆင့်ကို ကျော်နေတော့ သူ့အကဲခတ်မှား နေတာ။

နောက်တကြိမ် သူ ကျုပ်ကို ကြည့်ပြန်တယ်။ ဟာဗျာ။ တောက်။ . . ကျုပ်တော်တော် ကို ဒေါကန်သွားတယ်။ ကျုပ်က လူလည်ဗျ။ သူ့ကြည့်တဲ့ အကြည့်ကို ကျုပ်ကောင်းကောင်း ဘာသာပြန်နိုင်တယ်။ ပုလိပ်က သူ့ခိုးကို ကြည့်တဲ့အကြည့်ဗျ။ နေဦးဗျာ။ နောက်ထပ် အဓိပ္ပာယ်တမျိုးရှိသေးတယ်။ ဒီအကြည့်မျိုးကို ကျုပ်ငါးနှစ်သားလောက်က သတိပြုမိခဲ့တဲ့ အကြည့်မျိုးဗျ။ ကျုပ်တို့ရွာမှာ အလှူကြီးတခု လုပ်တုန်းကပေါ့။ ကျုပ်တို့ဘဏ္ဍေးလေး အလှူလား ဦးကြီးတင့် အလှူလားတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။ အဲဒီအလှူမှာ ရွာနီးချုပ်စပ် လေးငါးရွာက အမျိုးတွေကော၊ ဧည့်သည်တွေကော တော်တော်လာကြတယ်။ လှူတာကလည်း တရွာလုံး မီးခိုးတိတ်။ အလှူဟင်းချက်တာကလည်း မိုးငြိဒယ်ကြီးတွေနဲ့။ ကျုပ်ကောင်းကောင်း မှတ်မိ နေတယ်။

အဲဒီ မိုးငြိဒယ်ကြီးတွေနားမှာပေါ့။ ထူးထူးဆန်းဆန်း လူလေးယောက်ကို တွေ့တာလေ။ အဲဒီလူတွေက လူတော့လူပဲဗျ။ သူတို့က အညာဖျင်နဲ့ချုပ်ထားတဲ့ လွယ်အိတ် အရှည်ကြီးတွေကို ထမ်းပိုးရှေ့နောက်ချိတ်ပြီး ထမ်းလာကြတာ။ သူတို့ခေါင်းပေါင်းတွေက တခြားသူတွေ ပေါင်းထားသလို မဟုတ်ဘူး။ ခေါင်းပေါင်းရဲ့နောက်အချွန်လေးက ငယ်ထိပ် တည့်တည့် ရောက်အောင် ပေါင်းထားတာ။ ကျုပ်ကလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်းဆို စိတ်ဝင်စားတတ်တဲ့ ကောင်ဆိုတော့ သူတို့ကိုပဲစိုက်ကြည့်နေတယ်။ အမေက မိုးငြိဒယ် နားမှာပဲလေ။ သူ့အလုပ် နဲ့သူ ရှုပ်နေတယ်။ နောက်တခုက အဲဒီလူတွေကို တခြား လူကြီးလူငယ်တွေလည်း ဝိုင်းကြည့် နေကြသဗျာ။ ဘေးက ကြည့်နေတဲ့ သူတွေရဲ့အကြည့်ဟာ တမျိုးထူးနေတယ်ဗျ။ ငါးနှစ်သား ဆိုပေမဲ့ ဒီအကြည့်ကို ကျုပ်ကောင်းကောင်း သတိပြုမိတယ်။ လူလူချင်း ကြည့်တဲ့ အကြည့်နဲ့ နည်း နည်း ကွဲပြားနေသလိုပဲ။ ကျုပ်က အိတ်ရှည်နဲ့လူလေးယောက်ကို တလှည့် ငိုကြည့်နေ တဲ့ လူအုပ်ကို တလှည့် . . . ဇက်မှာ ဗဟိုပြုပြီး လည်ပင်း လေးငါးခါလည်နေတာကို

အမေက သတိပြုတယ်ထင်ပါ။ ကျုပ် ခေါင်းကို ပွတ်ပြီး တိုးတိုး ညင်ညင်ပြောသမျှ။ ကယ်ပါ
တွေ့ပါ သားရယ်တဲ့။

ကျုပ်က ကယ်ပါဆိုတာ လည်းနားမလည်တော့ . . . အမေ ကယ်ပါတွေက ဒီကို
ဘာလာလုပ်တာလဲလို့ မေးမိတယ်။ အမေက ထမင်းတွေ တင်းတွေ လာတောင်းတာပေါ့
သားရယ်တဲ့။ ကျုပ်က လျှာဆက်ရှည်လိုက်တယ်။ အမေ သူတို့က အလုပ်မလုပ်ဘဲ လျှောက်
တောင်းစား တာလားလို့ ဆိုတော့။ မဟုတ်ဘူးသားရဲ့။ သူတို့အမျိုးက ကယ်ပါမျိုး ဖြစ်နေ
လို့တောင်းရတာတဲ့။ တချို့ ကယ်ပါတွေက တော်တော်ချင်းသာတာတဲ့။ တနှစ်တခါ အတောင်း
အရမ်းမထွက်မိရင် ကိုယ်တွေ့တာတွေ ပျက်ပြီး နှုတ်တယ်တဲ့။ တကယ်နှုမနှု ဘယ်သိမလဲ
ဗျ။ ခင်ဗျားကလည်း ကျုပ်က ကယ်ပါ အနှုတ်ခင်းနေတာမှ မဟုတ်တာ။ ကျုပ်ပြောချင်
တာက စောစောက ဘန်ကောက်လေဆိပ်မှာ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးအရာရှိ ကျုပ်ကို နောက်ဆုံး
ကြည့်လိုက်တဲ့အကြည့်ဟာ ကျုပ်တို့ရွာမှာ လူအုပ်ကြီးက ကယ်ပါတွေကို ကြည့်တဲ့ အကြည့်မျိုး
ဗျ။ စိတ်ထဲရှိသလို ဒင်းကော်လံကို ကိုင်ပြီးဆွဲမြှောက်၊ ကျန်တဲ့လက်တဖက်နဲ့ နားရင်း
လေးချက်လောက် ဆက်တိုက်အုပ်လိုက်ရရင်တော့ လေဆိပ်မှာတင် အချုပ်ထဲ တန်းရောက်
တော့မှာပေါ့ဗျာ။ တကယ်တော့ အဲဒါ တကယ့်ကို အကင်းလေးပဲ ရှိသေးတာဗျ။

.....

စင်္ကာပူမှာ ကွင်းယာဆိုင် ဖွင့်လောက်တဲ့အရင်းကလည်းမရှိ။ နေရာတကာ ကွန်ပျူတာ
ပါမှ အလုပ်ဖြစ်တဲ့ စင်္ကာပူမှာ ကျုပ်က ကွန်ပျူတာဆိုတာ တီဗွီနဲ့ လက်နှိပ်စက်တဲ့ထားတာ
ထင်နေတဲ့ကောင်မျိုးဆိုတော့ ထိုင်းမှာနေမလား လာမိပါတယ်ဗျာ။ ကယ်ပါစာရင်း top
ten တန်းဝင်တော့တာပဲ။ ကျုပ်လည်း ပေါက်တဲ့နဖူးမထူးတော့ပါဘူးဆိုပြီး ဇာတိမာန်ကို
ဘေးချိတ်လိုက်ရတော့တယ် ဆိုပါတော့ဗျာ။

.....

ကဲပါလေ။ ထိုင်းမှာ ကျုပ်လည်း ရွှေစာရင်းဝင်တော့ ရောယောင် အနှိမ်ခံရတာတွေ
စာဖွဲ့ပြီး လျှောက်ပြောနေရင် ညပေါင်း သောင်းချီဘွားပါလိမ့်မယ်။ တိုတိုပြောရရင် ထိုင်း
နိုင်ငံဘယ်နေရာမဆို မြန်မာဟေ့လို့ သိလို့ကတော့ တစ်ရာမှာ ကိုးဆယ့်ကိုးဒဿမ ကိုးကိုးကိုး
သော မဟာထိုင်းများက နှိမ်ပြီလို့သာ မှတ်ပေတော့ဗျာ။ ကျုပ်လည်း ဖူးခက်မှာ ဈေးဆိုင်လေး
ဖွင့်မိတာမို့အမျိုးမျိုးသော ထိုင်းသခင်များရဲ့ အပါးဝမှုကို ခါးစည်းခံရတာ အကြိမ်ကြိမ်
ဗျာ။ မကြာသေးခင်က ထွက်လာတဲ့ထိုင်းဇာတိမာန်ဇာတ်ကား နရစွမ်အကြောင်း ရိုက်ပြထား
တဲ့ အခွေကလည်း မီးလောင်ရာလေပင့်ပါပဲ။

အဲဒီအကြောင်းလား။ ထိုင်းနိုင်ငံရဲ့ပထမတန်း တိုးရစ်မြို့တော်။ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်တွေ နှစ်စဉ်သန်းချီပြီး လာနေတဲ့မြို့တော်လေ။ မနက်ညနေ အလုပ်ဆင်းချိန် တိုင်း အလုပ်ခွင်ဝတ်စုံအရောင်မျိုးစုံနဲ့ ဝက်တွေတင်သလို ကားနဲ့မချီမဆန့်တင် လာတာ တွေ့ရင် မြန်မာအလုပ်သမားတွေပဲမှတ်။ ပါတောင်ကမ်းခြေဘက်မှာ အမှတ်တရ လက် ဆောင်ရောင်းတဲ့ ဆိုင်တိုင်းမှာ ဘိုလို ဒွတ်ဒက်ရွတ်ရွက် ခပ်သွက်သွက် မှုတ်နေတာတွေ့ရင် မြန်မာပေါက် ဂေါ်ရခါးလို့သာမှတ်။ လမ်းဘေးမှာ ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ အလုပ်သမားတွေ့ရင် မြန်မာလို့မှတ်။ ဟိုတယ်နဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှန်သမျှ စားပွဲထိုးတွေ့ရင် မြန်မာလို့သာမှတ်။ ထိုင်းသူဌေးတွေ အိမ်မှာ ကုတ်ချောင်းချောင်းပုံနဲ့ အိမ်စေ အိမ်ဖော် တွေ့ရင် မြန်မာလို့သာ မှတ်။ မြန်မာအလုပ်သမား ခုနှစ်သောင်းနဲ့တစ်သိန်းကြား ရှိတဲ့မြို့ဗျာ။

.....

ကျုပ်လည်း အနှိပ်ခံရတာ အကြိမ်များလာတော့ တကိုယ်လုံးပျံ့ချည်ပြီး ထိုင်းရဲစခန်း တခုခုထဲ ပြေးဝင်ချင်လောက်အောင် စိတ်ပေါက်လာတာနဲ့ ဆိုင်ကို ရင်းနှီးတဲ့ ထိုင်း ကျေးဇူး ရှင်တယောက် နာမည်ပြောင်းပြီး ဘာဝနာလေးဘာလေးစီးဖြန်း၊ ကွန်ပျူတာတလုံးနဲ့ အိမ်တွင်း ပုန်းလိုက်ရော ဆိုပါတော့ဗျာ။ စကပ်ပူအပါအဝင် ထိုင်းမြို့ကြီးတော်တော်များများ ကို ခရီး မကြာမကြာထွက်တာရှိပေမဲ့ ရက်ပိုင်းပဲဆိုတော့ ဖူးခက်မှာပဲ အနေများတယ်လေ။ အိမ်ထဲမှာ နှစ်လလောက်ကုပ်နေပြီး ကွန်ပျူတာနဲ့အဖော်လုပ်နေရတာ ကြာတော့လည်း ခုလာစွဲမလို။ အထီးကျန်သလိုလို ဖြစ်လာရောပေါ့ဗျာ။

ဒါနဲ့ တခုခုတော့ အာရုံပြောင်းမှ ကောင်းမယ်လေဆိုပြီး ကျုပ်ငှားနေတဲ့ အိမ်ဘေးမှာ စိုက်ခင်းလေးတခု လုပ်ဖြစ်ရောဆိုပါတော့။ ထိုင်းမှာရောင်းတဲ့ မျိုးစေ့အိတ်တွေမှာ ရေး ထားတဲ့ စာတွေကို မဖတ်တတ်တာကြောင့်။ စိုက်မယ့်စိုက်ရင် ငါတိုင်းပြည်က မျိုးစေ့လေးပဲ စိုက် တော့မယ်ဟာဆိုပြီး ကော့သောင်းဘက်က မိတ်ဆွေတယောက် လူကြံနဲ့မျိုးစေ့တချို့မှာပြီး စိုက်ဖြစ်ရော။ မစိုက်ခင်တော့ ပေါက်တူးတလက်နဲ့တူးရ၊ ဆွရတာပေါ့ဗျာ။ ပြောင်းဖော် ဘောင်တင်တာလောက်တော့ တတ်သလောက် မှတ်သလောက် လုပ်ရတာပေါ့။ ကျုပ်က စိုက်မျိုးစေ့တွေ ဘာတွေ တတ်လှတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ထွက်ပေါက်ရပြီးရော ဆိုပြီး မှန်းသန်း လုပ်နေတာပါ။

.....

ကျုပ်နေတဲ့အိမ်က အတော်တော့အကျယ်သားဗျ။ ခြံနဲ့ဝင်းနဲ့ဆိုပါတော့ အိမ်နဲ့ ကားဂိုဒေါင် ပတ်ချာလည်မှာ ကောင်းကောင်း စိုက်လို့ရတဲ့နေရာတွေဗျ။ ပေါက်ကူး တလက်နဲ့ ညနေတိုင်း လျှောက်ဆွနေတော့ အနီးအနား အိမ်တွေက ဒီဗမာကူလီ ဘာလုပ် နေပြန်ပြီလဲ

www.burmeseclassic.com

တွေးရင်လည်း တွေးကြလိမ့်မပေါ့ဘူး။ ကျုပ်အိမ်ရှေ့တည့်တည့်နဲ့ ဘေးတအိမ်က ထိုင်းတွေ့ပျံ့။ နောက်ဘေးတဖက်ကတော့ ထိုင်းမနဲ့ညားနေတဲ့ ဆွီဒင်တယောက်နေတာ။ ဒီမောင်က လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်ငါးဆယ်လောက်ကတည်းက ဖူးခက်ရောက်နေတာဆိုပဲ။ ဒါလည်း သိပ်ရင်းနှီးလွန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ အိမ်နီးချင်းဆိုတော့ နှစ်သစ်ကူးလက်ဆောင် လေး ကျုပ်ဖက်က သွားပို့ ရင်းသိခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီဆွီဒင်ကတော့ သဘောကောင်းဗျ။ ကျုပ်ကို ဘယ်လိုမှ သဘောထားပုံ မရဘူး။ သူ့ အလုပ်သူ လုပ်နေတာပဲ။ သူ့ သင်္ဘောအေးဂျင့်လေ။ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်နေပြီ။

မြောင်းတွေဘောင်တွေလုပ်ပြီးတော့ ကျုပ်လည်း မျိုးစေ့လေးတွေချပြီး စ စိုက်လိုက် ရောပေါ့ဗျာ။ အပင်မျိုးတော့ တော်တော်စုံသားဗျ။ ငရုတ်သီး၊ ပုံလုံသီး၊ နွဲ့ပတ်၊ ကြက် ဟင်းခါး။ ချဉ်ပေါင် နောက်တော့ ဘူးသီး။ အောင်မယ် တခြားအပင်တွေကသာ လျော့လျော့ လျှူလျှူ ပေါက်လာတယ်။ ဘူးသီးက တော်တော်နဲ့ အညောင့်ထွက်မလာဘူးဗျာ။ ဒါနဲ့ ကော့သောင်းကအသိကိုပဲ ဘူးသီးဘယ်လို စိုက်သတန်း ထပ်မေး။ သူ့ ဘူးသီးရောရာ ကွမ်းကျင် သူ ပဲခူးတိုင်း ကဝက သူ့ အမေကိုလှမ်းမေးနဲ့ . . . ဖူးခက်မှ . . . ဘူးသီး . . . ကဝ . . . ကြားလား . . . ဖူးခက်မှ . . . ဘူးသီး . . . ကဝ . . . ကြားလား နှစ်ခါလောက်လည်း လုပ်ပြီးရော အညောင့်ထွက် အပင်ပေါက်လာပါလေရောဗျာ။ အေးပေါ့ဗျာ အပင် တစ်ပေခွဲ လောက်ဖြစ်လာတော့ တိုင်လေးတန်းလေးလုပ် နောက်ထပ်ရှည်လာပြန်တော့ ဘူးစင်ထိုးရ တော့တာပေါ့။

ဘူးပင်တွေက လိပ်သွားလေးနဲ့ မှန်မှန်တက်လာသဗျာ။ ဘူးစင်ကလည်း ကပ်ရိုက် ကပ်ခွေအဆင့်ဆိုတော့ ဘေးအိမ်တွေက ဒီကောင်ဘာထပ်ပြီး မျက်စေ့နောက်ဆေး ဖော်ပြန် ပြီလဲဆိုတဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ပေါ့။ တလခွဲလောက် ကြာတော့ တခြားအပင်တွေ ထိုးထိုး ထောင် ဖြစ်လာတယ်။ ဘူးညွန့်တွေလည်း စင်ပေါ်ရောက်လာတယ်။ တခြံလုံး သီးပင်တွေနဲ့ ဖြစ်လာတော့ ဘေးက ဒီဗမာ ခြံစိုက်တာကိုးဆိုပြီး ဩော် . . . တောင်သူလယ်သမား ဗမာပဲလို့ ထင်ပုံရလာတယ်ဗျ။ အကြည့်တွေက သိပ်ပြီး ထူးလာတယ်တော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ဘူးညွန့်တွေ တပြုံကြီးတက်လာပေမဲ့ အသီးက တင်မလာဘူးဗျ။ နောက်အသိ ဗမာတယောက် အိမ်လာလည်ရင်း ဆရာဘူးညွန့်တွေ အညွန့် ဖြတ်လိုက်မှ အသီးတင်မှာ ဆိုတဲ့ ဩဝါဒနဲ့အညီ အညွန့်တွေကို လျှောက်ဖြတ်လိုက်တာ မျက်လှည့်ပြလိုက်သလိုပါပဲဗျာ။ သီးလိုက်တဲ့ ဘူးသီးတွေ လေးငါးခြောက်လုံး တပြိုင်နက် ထွက်လာတယ်။ ကျုပ်လည်း မရင့်ခင် စားလိုက်မှဆိုပြီး သုံးလေးလုံးခူးပြီး အင်းယားကန်အလွမ်းပြေ ဘူးသီးကြော်ကြော်ပြီး လွှေး လိုက်ရောပေါ့။ ဒါပေမယ့်အဲဒီ ဘူးစင်ပေါ်က ပထမဆုံးသီးတဲ့သုံးလုံးကို ကျုပ်မခူးဘဲ မျိုးသဘော ထားလိုက်တယ်။ အရွယ်အတော်ကြီးလာတော့အညွန့်မခိုင်မှာစိုးတာနဲ့ ဘူးသီးဖင်ကို ပလပ် စတစ်ကြိုးနဲ့ကျစ်ထားတဲ့ ကရွတ်ခံကြိုးနဲ့ဆိုင်း လုပ်ထားရတာပေါ့။ ဒါနဲ့အဲဒီ မျိုးဘူးသီးတွေက တဖြည်းဖြည်းကြီးလာလိုက်တာ ကျုပ်တို့ မြန်မာ့ဂုဏ်ကို ဆောင်တော့တာပါပဲဗျာ။

အေးလေး။ အဲဒီမျိုးဘူးသီးသုံးလုံး ကြီးလာလိုက်တာ အရှည်နှစ်ပေ လုံးပါတ် လူတဖက်
 လျော့လျော့ ဖြစ်လာရောဗျာ။ ဘေးအိမ်တွေက သတိပြုမိတဲ့နေ့ကဆို တအံ့တဩနဲ့ ပြောင်
 ပြောင်တမျိုး ခိုးကြည့်တာတမျိုးနဲ့ အကြည့်တွေ အချိုးပြောင်းကုန်သဗျာ။ ဘေးက ဆွီဒင်
 လည်း ကျွပ်တို ပြီးပြီး ပြီးပြီးနဲ့ . . . ဝတ် အစ် သစ်စံတဲ့။ ဝတ်ချ် ကိုင်းအော့ ဖရုတဲ့။
 ကျွပ်လည်း အဘိဓာန်အပြေးလှန်ပြီး . . . ဂုဏ်ယူဝင်ကြားစွာနဲ့ ရင်ကော့ရင်း ဖြေလိုက်
 သဗျာ။ . . this is Myanmar Gourd, this is Myanmar Gourd ပေါ့။ ဘေးအိမ်က
 ထိုင်းတွေကလည်း အားရပါးရရယ်မောပြီး ကျွပ်ကိုနှုတ်ဆက်တဲ့အပြင် ဘူးသီးကြီးတွေကို
 လက်ညှိုးထိုးထိုးပြီး ဖမာနန်ခံသောင်း။ ဖမာနန်ခံသောင်းတဲ့။ လမ်းသွားလမ်းလာတဲ့သူတွေ
 ကလည်း ကျွပ်အိမ်ရှေ့ရောက်ရင် ကျွပ်ဘူးစင်ကဘူးသီးကို ဘူးကသိုင်းရှုပြီးမှခရီးဆက်ကြ
 လေရဲ့။

.....

ဒါတင် ဘယ်ကမလဲဗျာ။ ကျွပ်ဘေးအိမ်ကထိုင်းတွေကော။ တခြားကျွပ်အသိ ထိုင်း
 မိတ်ဆွေတွေကကော သူတို့နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေကို ကားတွေနဲ့ဆိုင်ကယ်တွေနဲ့ ခေါ်ခေါ်
 လာပြီး ကျွပ်ဘူးသီး၊ လာလာကြည့်ကြတာ ဖူးခက်မြို့က ကျွပ်နေတဲ့ ရပ်ကွက်မှာ ပွဲတော်ကြီး
 ကိုဖြစ်လို့။ အဟုတ်ဗျ။ ထိုင်းဘူးသီးဆိုတာက ကျွပ်တို့မြန်မာ ဘူးသီးနဲ့ယှဉ်လိုက်ရင် ဂေါ်လီ
 လုံးသာသာ ရှိတာကလား။

ဖူးခက်ရွှေမြို့တော်ကြီးမှာ ကျွပ်တော့ဖြင့် မြန်မာ့ဘူးမျိုး ဘူးသီးအားကိုးနဲ့ မျက်နှာပန်း
 ပွင့်ခဲ့ပါပြီဗျာ။ အေးပေါ့ဗျာ။ နေရာတကာ နှပ်ပစ်ခံနေရတာ ဘူးသီးကယ်မှပဲ သက်သာရ
 တော့တယ် ပြောရတော့မှာပဲဗျ။ အဲဒါကြောင့် ကျွပ်ပြောတာပေါ့ဗျာ။ မြန်မာ့ ဘူးသီးဆိုရိုး
 တွေထဲမှာ စကားတခုတိုးပါလို့။ ရာဇဝင်တွင်ရစ်မဲ့ မြန်မာ့ဘူးသီးလို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။

.....

ဪ . . . မေ့နေလိုက်တာ ။ ကျနော်မှာ ဒို့ ဗမာဆိုတဲ့ သီချင်းခွေလေးတခု ရထား
 တယ်။ နားထောင်ကြည့်လိုက်အံ့နော်။ ဟုတ်ပါတယ်။ တကောင်းအဘိရာဇာ ဒို့ဗမာသာကီ
 မိုးဟာမို့ မညှိုးဝုဏ်တေဇာ ဆိုလားဗျာ။

.....

မှတ်ချက် ။ ။ ဖမာနန်ခံသောင်း - ဗမာဘူးသီး

(ဆဲဝင်းအေးနေ့စဉ်သတင်းစာ။ ဇွန်(၂၇)၊ ၂၀၁၃)

ဆာဒင်နှင့် မျက်နှာဖုံးပြဿနာ

(၁)

အရှေ့ကျွန်းမှ နေဝန်းထွက်ပေါ်လာချိန်၌ နေဖင်ထိုးအောင် အိပ်လေ့မရှိသော ကျွန်ုပ်သည် ခေတ်ဟောင်း ဂန္ထဝင်အဆိုတော်ကြီး ဒေါ်မေရှင်၏ အောင်ခြင်းရှစ်ပါး သီချင်းကို အင်တာနက်မှနေ၍ နားသောတဆင်လျက်ရှိရာ “အောင်ခြင်းရှစ်ပါး အသံကြားတဲ့အခါ စီးပွားဥစ္စာ အဟုတ်မကျန်အောင်မှာ၊ ကျန်းမာချမ်းသာပါလို့ ဘေးဘယာမဝိုင်း၊ ကြံတိုင်း အောင်၊ ဆောင်တိုင်း မြောက်ပါလို့ ခုနစ်ရက်သားသမီးများနဲ့ နတ်လူပြဟွာ” ဟူသည့် တေးသံ သည် ဝန်းကျင်တဝိုက်တွင် ပျံလွင့်လျက် ရှိလေ၏။

ထိုသို့ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်အနီးရှိလက်ကိုင်ဖုန်းမှ ထွက်ပေါ်လာသော ဖုန်းခေါ်သံတတိတကြောင့် ဒေါ်မေရှင်ကို ခေတ္တအနားပေးကာ ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်မိသည်၏ တခဏတွင် တဖက်မှ အသံရှင်ကား ဘန်ကောက်ရွှေမြို့တော်နေ မိတ်ဆွေကြီး၊ ရခိုင်အမျိုးသားသတင်းစာ၊ အယ်ဒီတာမင်း ဘစောတင်ဖြစ်လေသည်။

“ဟို၊ ဆာဒင် မြန်မြန်တက်ကြည့်ပါဗျ”

“ဟ၊ အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ ဘယ်နေရာ သွားတက်ရမှာတုန်း။ အသက်ကြီးနေပြီ ကိုရင်။ သိပ်အမြင့်ကြီးဆိုရင် မြန်မြန်တောက်နိုင်လောက်ဘူး”

“အာ၊ ဆာဒင်က အရေးထဲ နောက်နေပြန်ပါပြီ။ ဖေ့စ်ဘွတ်မှာ အကြီးအကျယ် ပွဲဆူကုန်ပြီဗျ”

“အော်၊ ဒုစစ်ဘွတ်မှာ ပွဲမဆုတဲ့နေ့ကော ရှိသေးသလားမောင်။ တနည်းမဟုတ်တနည်း၊ တကြောင်းမဟုတ် တကြောင်းနဲ့ ဆူနေကျပဲဟာ”

“အခုဟာ ကမ္ဘာနဲ့ချီပြီး ဆူတာကြာဒင်ရဲ့။ တိုင်းမပွဲဝင်းမျက်နှာဖုံးမှာကို ပါလာတာ။ မြန်မြန်သာ တတ်ကြည့်စမ်းပါပြာ”

တမ္ဘာကြီးတည်းဟူသော ရေခဲခန်းအိုးကို မည်သူမီးပြင်းထိုးပြန်လေသနည်း။ ကျွန်ုပ် ဒုစစ်ဘွတ်ကို စိတ်နာနေသည်မှာ ကြာချေပြီ။ သို့သော် သံယောဇဉ်အမျှင်ကား တန်းလန်းပင် ခြုံနေ သေးလေရာ နဂိုကမှ မကောင်းမှု၌ ပျော်မွေ့လိုသောစိတ်ကြောင့်ထင်။ အယ်ဒီတာမင်း ဘဇော်တင်၏ စကားသံမဆုံးမီပင် ဖေ့စ်ဘွတ်စာ မျက်နှာကို ဖွင့်မိလျက်သား ဖြစ်လေတော့ သည်။

(၂)

အင်း၊တွေ့ပါချေပြီ။ တိုင်းမပွဲဝင်းမျက်နှာဖုံးတွင် မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးတပါး၏ ဓာတ်ပုံအား “မြန်မာဗုဒ္ဓဝါဒီ အကြမ်းဖက်သမား၏ရုပ်သွင်” ဟူ၍စာတမ်းထိုး ဖော်ပြထား သည်ဆိုပါ၏။ ရုတ်ခြည်းသော် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့်ရသည်။ တနေရာ တည်းမဟုတ်။ နေရာများစွာတွင် အမြင်အမျိုးမျိုးဖြင့် တင်ပြထားကြလေ၏။

ဦးစွာဖတ်မိသည်ကား ခင်မင်ရင်းနှီးသော အိုင်တီပညာရှင်လူငယ်တယောက်၏ ခပ်ရွဲ့ ရွဲ့လေသံဖြစ်၏။ “တိုင်းမပွဲဝင်း မျက်နှာဖုံးရှင်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်မှတ်လို့။ ဗမာပြည် ထဲကလူ လက်ဆယ်ချောင်းမပြည့်သေးဘူး။ ဘာဘဲပြောပြော မန္တလေးကနေ ကမ္ဘာကျော် ပုဂ္ဂိုလ် တယောက် ထပ်ထွက်လာပြီပဲ” ဟူ၏။

တနေရာတွင်ကား “မြန်မာ အစိုးရနဲ့ သာသနာပိုင်တွေက တရားဝင်အရေး ယူထား တာမဟုတ်ဘဲ ခုလို စွပ်စွဲတဲ့ Time မဂ္ဂဇင်းကို တရားစွဲသင့်ပါတယ် ဘာသာရေးအရလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ အကြမ်းဖက်ရယ်လို့မရှိတာ၊ ဘာလက်နက်မှ မကိုင်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းတော် ကြီးကိုစွပ်စွဲတာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေကို စော်ကားလိုက်တာပဲ။ ဒါမြန်မာပြည်ရဲ့ ပြည်တွင်းရေး ပါ။ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကို ကာကွယ်ကြပါ။ အမြန်ဆုံး share ပေးကြပါ” ဟူ၍ လှုံ့ဆော်စည်း ရုံးသမှု၊ မောင်းထုသည်ကိုလည်း တွေ့ရပြန်ပါသည်။

အမျိုးသမီးငယ်တဦးကမူ “အမျိုးစောင့်ဥပဒေကို လက်မခံတဲ့အပြင် Time Magazine က မီဒီယာကျင့်ဝတ်သိက္ခာ အပြည့်ရှိတယ်လို့ ရှုမြင်သုံးသပ်တဲ့ ယောက်ျားတွေရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကို သမီးအရမ်းကြိုက်တယ်၊ သမီး အဲ့လိုယောက်ျားမျိုးကို ခင်ပွန်း တော်ချင်ကြောင်း သွားပြောပေးပါမေမေ” ဟူ၍ ပြဿနာကြားမှာ သတို့သားအလိုရှိကြောင်း မောင်းခတ်ပြန်လေသည်။

တဦးသောသူကား “တိုင်းမပွဲဝင်းကိုပြောချင်တာ တခုပဲရှိပါတယ်ခင်ဗျားတို့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် သိပ်အထင်ကြီးလွန်းနေပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ မစဉ်းစားမဆင်ခြင်ဘဲ လုပ်သမျှထဲမှာ ဒီကိစ္စ

ဟာ အဆိုးဆုံးပါပဲ ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့အစည်းကို အယုံအကြည်မရှိတော့ပါဘူး” ဟု တိုင်းမိကို မျက်နှာလွှဲအမွေဖြစ်လေ၏။

ထို့ပြင်တဝ အနာဂတ်ကိုကြိုတင်မြင်နိုင်စွမ်းသည့် ဒိဗ္ဗစက္ခုရှိဟန်တူသူတစ်ဦးကလည်း “ငါတို့အတန်တန် နေနေ ပြောနေ တားနေလျက်က ငါတို့စကားနားမထောင်ကြတော့ ခု ဒီလို ဖြစ်ပြီမဟုတ်လား” ကရုဏာဒေါသော၊မချီတင်ကဲဆိုပြန်လေ၏။

ဤသို့လျှင် ထိုထိုသော သဘောထား၊ခံစားချက်မျိုးစုံကို ဖတ်ရှုပြီးချိန်၌ နဂိုဖေ့စံဘွတ် ရောဂါအခံပြန်ကြွလာသော ကျွန်ုပ်ဆရာဝန်မှာ ဖေ့စံဘွတ်သမားတို့ တာဝန်ရှိအပ်သည့် အတိုင်း “ငါ၏စိတ်တွင် ထင်၏မလွဲ၊ လိပ်ခဲတည်းလည်း၊ ဟုတ်တည်း ကေန၊ အာမသန်နှင့်၊ မှန်သည်တစေမရှိချေ” ဟူသော မှတ်ချက်တခုကို ရေးသားကာ ဖေ့စံဘွတ်ကိုတုံ့တာပြ၊ နှုတ်ဆက်အပြီး နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် အိမ်ရှေ့ခြံတံခါးမှ ခေါင်းလောင်းသံ ဆူညံစွာ မြည်ဟည်းလာလေသောကြောင့် အောက်ထပ် သို့ဆင်းကာ ခြံတံခါးကို ဖွင့်ရပြန်ပါလေ၏။

(၃)

ကြွရောက်လာသူကား ဖူးခက်မြို့နေ ရှားရှားပါးပါးပညာတတ်ကလေး မောင်ကပ္ပလီ တည်း။ မည်းလှစွာသော အဆင်းကြောင့် ဇာတာရက်ချပ်ပါ အမည်ပျောက်ကာ ဤအမည် တွင်နေသူတည်း။ သူကား အာဂလူငယ်တည်း။ သူသည် အွန်လိုင်း နှင့်မစိမ်း။ ကွန်ပျူတာကို ကျွမ်းကျင်စွာ သုံးနိုင်စွမ်းသူဖြစ်၏။ ဆိုင်ကယ်နှင့်ခရီးနှင့်လာသည့်တိုင် သူ့မျက်နှာတွင် ချွေး ပြန်လျက်ရှိရာ အရေးတကြီးကိစ္စရှိဟန်တူလေသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကပင် စကားစလိုက်ရလေသည်။

“ရေးကြီးသုတ်ပျာ၊ ကပ္ပာကယာပါကလားမောင်၊ အဘယ်အကြောင်းပါများလိမ့်”

“အန်ကယ်ဒင် မှတ်ချက်ရေးလိုက်တဲ့ တိုင်းမိမဂ္ဂလင်းအဖွဲ့ကိစ္စပေါ့အန်ကယ်။ ကျနော် အန်ကယ်နဲ့ ဆွေးနွေးချင်တယ်”

တိုင်းမိမဂ္ဂလင်းအဖွဲ့ကား ကျွန်ုပ်အိမ်ဝသို့တိုင် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာပြန်ချေ ပြီတည်း။

“အန်ကယ်ရေးတဲ့စတေးတပ်အတိုင်းဆို အန်ကယ်က မလုပ်မရှုပ်မပြုတ်ဆိုတဲ့ သဘော ပဲ၊ ဘယ်ဟာမှ အမှန်မဟုတ်ဘူးဆိုတော့”

မြန်နှုန်းမြင့်မီဒီယာခေတ်ကြီးပါတကား။ ရေးတင်လို့ပြီးတာမှ နာရီဝက်သာသာ ရှိပေဦး မည်။ ထုချေလွှာတင်ရန် အိမ်တိုင်ယာရောက် ဆင့်ဆိုနေချေပြီတည်း။

“ဒီလိုပါကိုရင်ရယ်၊ကျုပ်ရေးလိုက်တဲ့ မှတ်ချက်က တပိုင်းတစပါမောင်။ ရှင်မဟာဓဋ္ဌ သာရဆုံးမစာမှာ အကြောင်းခြင်းရာတခုရဲ့ အဖြေမှန်ကို သိရအောင် ‘ကိစ္စကြောင်းစကား၊ ပြောဆိုငြားသော်၊ လျင်လျားဆွေးနွေး၊ ဆိုရေးလိမ့်။ ပညာရှိအား၊ ကိုယ်တိုင်သွား၍။ စကား လိုက်လျော စစပြော၍ နီးနှောလေ’ ဆိုတာလည်း ပါပါသဗျာ။ ဖေ့စံဘွတ်မှတ်ချက်မှာ အဲ သလောက် အရှည်ကြီးရေးလို့ မသင့်ဘူးမဟုတ်လား”

“အန်ကယ်လင်းညွန့်ဝံ့က ပညာရှိရာပုံတော်ဖွင့်ရအုံးမှာမို့ အလုပ်ပြုတ်ကိန်းပဲ အန်ကယ်ခင်”

“ရော၊ နားထေးချက်ကနယ်၊ မောင်ရင်နေ့တိုင်းတက်နေတဲ့အွန်လိုင်းမှာပဲ သီတဂူဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဩဝါဒရှိပါသမောင် ‘လူ့အခွင့်အရေးဆိုတာ ဥပဒေမဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်နိုင်ငံတို့မှ ချုပ်ကိုင်လို့မရဘူး။ သူတို့မကြိုက်ရင် သူတို့ကတော့ လူ့အခွင့်အရေး ချိုးဖောက်တယ်ဆိုပြီး အော်မှာပဲ။ ကြိုက်သလောက် အော်ပါစေ။ ငါတို့ကတော့ မြန်မာ့တိုင်းရင်းသားအားလုံးရဲ့ အကျိုးစီးပွားကိုပဲ ကြည့်ရမယ်။ ဒါကြောင့် ‘အမျိုးသားရေးဝါဒ’ ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရမယ်၊ အမျိုးသားရေးဝါဒဆိုတာ အကုသိုလ်တစ်ခုမှ မပါဘူး၊ လုပ်ကို လုပ်ရမယ်’ တဲ့ခင်ဗျ။”

“ဪ ဒါဆို အန်ကယ်က မျိုးစောင့်ဥပဒေကို လက်ခံတဲ့ဖက်ကပေါ့”

“ရော၊ မဆိုင်တဲ့အပေါက်ကို ဂလိုင်းနဲ့ခေါက်ပါပကော၊ ဒီကိစ္စဟာ လက်ခံတယ်၊ လက်မခံဘူး၊ လွယ်လွယ်နဲ့ ပြောလို့ ဖြစ်ရိုးလား မောင်ရယ်၊ ဘာသာရေးလှိုင်းရှိက်ခတ်မှု၊ လတ်တလော နိုင်ငံစီးပွားရေး၊ လူမှုရေးအပါအဝင်သမိုင်းနောက်ခံတွေကိုပါ အကျယ် တဝင့် သုံးသပ်သင့်တယ်မဟုတ်လား၊ နောက်ဆုံး လွှတ်တော်အဆင့်ရောက်ရင်တောင် အခြေအတင်ငြင်းခုံနဲ့ကြမဲ့ အမတ်မင်းများလည်း ရှိပါသမောင်၊ သိပ်လည်း ပူပန်သောကမများပါလေနဲ့။ ကျုပ်လိုငါပွားက ထင်ရာမြင်ရာစွတ်ပြောရင် အဆင်မပြေတာသာ အဖတ်တင်တော့မပေါ့”

“ဒါဆို အန်ကယ်ခင် မျက်နှာဖုံးကိစ္စကိုဘယ်လိုမြင်ပါသလဲခင်ဗျာ”

“သတင်းဌာနဆိုတာ သတင်းဆိုးနဲ့မှ နေရာကျတတ်တာ ဓမ္မတာပါမောင်၊ No news is good ဆိုတာ မောင်ရင်ကြားဖူးမှာပါ”

“အင်း၊ ဟုတ်ပါပြီ အန်ကယ်ရော၊ ဒါနဲ့စကားမစပ် အန်ကယ်ခင်ကို ကျနော် သိပ်အားကျတယ်ခင်ဗျ၊ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရလို စာဆိုမျိုးရဲ့ ပျို့တွေကို လက်တန်းဆိုပြ နိုင်တာမျိုးဟာ အထင်ကြီးစရာပါပဲ၊ သွားအုံးမယ်အန်ကယ်”

(၄)

ကျွန်ုပ်ကား နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားလေသော ကပ္ပလီငယ်၏ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ကာ သက်ပြင်းကို ခပ်လေးလေးချမိတော့သည်။ သူကား တိုင်းမ်မဂ္ဂဇင်းအဖုံး အရေးတော်ပုံကို လည်းကောင်း၊ မျိုးစောင့်ဥပဒေကိုလည်းကောင်း ဝေဖန်ပိုင်း ခြားနေသူ ဖြစ်ပါ၏။ သို့တစေ ကျွန်ုပ်ရွတ်ပြခဲ့သော ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ပျို့မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်ကမှ သူသင်ခဲ့ရသော သတ္တမတန်းမြန်မာကဗျာစာအုပ်မှ တမြန်မနေ့ကပင် ကျွန်ုပ်တွေ့ရှိကျက်မှတ်ခဲ့သည့် အကြောင်းကိုကား မသိရှာချေ။ သတ္တမတန်းသင်ရိုးကိုမျှ သူကျေခဲ့ဟန်မတူ။

ခေတ်ကြီးသည် လူငယ်တို့၏လက်တွင်းသို့ လုံးလုံးလျားလျားသက်ဆင်းနေချိန်ဖြစ်ပါ၏။ ဩဇာကြီး၊ ဥပသံတွေပြင်းလှသည့် ဂျီမင်း ဖေဝီဇာတို့ ပေါ်ထွန်းချိန်လည်းဖြစ်ပါ၏။ ဤ

ကာလတွင် တပိုက်တထွာ၊ အသိဉာဏ်ကောကျိဖြင့် ခေတ်ကို အဖတ် ဆယ်မိကြလျှင်ကား
...။

ကွန်ပျူတာဆီမှ ဒေါ်မေရှင်၏ “မေတ္တာဓာတ်” ဗုဒ္ဓါမြတ်စွာ၊ ဆောင်နှင်းတဲ့
အောင်ခြင်းအဋ္ဌမပါ” ဟူသော သီချင်းသံ ပြန်လည်ပေါ်ထွက်လာချိန်၌ ကျွန်ုပ်စိတ်တွင်
မူ . . . ရနံ့ချိုစွာငယ် တသန့်ဟိုမှာ တခွင်လုံးတော၊ တောင်ဝနဋ္ဌေတခွင်မှာ “ဒင်္ဂက
လျှင် မြင်ရုံနဲ့မော” ဟူ၍သာ စုံတောငယ်မြိုင်ခြေသံဆန်းကို အသံကုန်ဟစ် လိုက်ချင်တော့၏။

(ဆဲဝင်းအေးနေ့စဉ်သတင်းစာ၊ ဇွန် (၂၃) ၂၀၁၃)

တေတညှိုးချိန်

(၁)

“ဇာတိမာန်” ဟူသော စကားကိုကြားရသည့်အခါတိုင်းတွင် ကျနော်၏စိတ်ဝိညာဉ်သည် ငှားငှားစွင့်စွင့်ပွင့်လန်းလျက်ရှိသော ပဒုမ္မာကြာပွင့်ဆီသို့ ခိုင်လုံပါလျက် ပန်းမာလ်ကင်းသော၊ လူသူ ကွယ်ရာ တောအုပ်တွင်းသို့ ညှိုးငယ်စွာယုံသန်း ပြေးလွှား ပုန်းအောင်းသွားရသော ပျားပိတုန်းပမာ ရှိလေ၏။

“ဇာတိမာန်” ဟူသည် အမျိုးကိုမှီ၍ တက်ကြွအပ်သော စိတ်ထားဟု ဆိုကြပါ၏။ ကျနော်မွေးဇာတိ၊ တိုင်းပြည်ကား သာကီဇာနည်တို့ မင်းလုပ်ခဲ့သောနေပြည်တော်လည်း ရှေး ဆိုရိုးရှိပြန်ပါ၏။ တိုင်းကားပြည်ကြီးရွှေထီးဆောင်းစဉ်ကာလကို ပြန်ပြောင်းတမ်းတကြရင်း “ယိုးဒယားနဲ့တိုင်းခြားကိုပါ တိုက်ခိုက်ကာ အောင်ခဲ့တာ” ဟူ၍လည်း မကြာခဏ ဟစ်ကြွေး လေ့ရှိပါ၏။ ထို့ပြင်တဝ မျက်မှောက်ကာလတွင်လည်း ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်ကြီးဆီသို့ အောင်မြင်စွာ ချီတက်နိုင်လျက်ရှိကြောင်း နားနှင့်ဆန့်အောင် ကြားနေရဆဲဖြစ်ပါသည်။ ကျနော်သည် ဇာတိမာန်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အခြားအခြားသော သာကီနွယ်တို့နည်းတူမာန်တက်ချင်သူဖြစ်လေရာ “ငါတို့လူမျိုးသည် အထက်က ဆိုသကဲ့သို့ ပြတ်သောအမျိုးအနွယ်ဟူသည် ဟုတ်မှန်သေးပါ၏လော” ဟု စေ့ငုံမိသည့်အခါတိုင်း နှလုံးစိတ်ဝမ်း မချမ်းမသာ

ဖြစ်ရပြီ။ စိတ်ဝိညာဉ်များပိတုန်း လူဖြစ်ရုံသည်ဟု ခံစားရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းများစွာ အနက် ကျနော် မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ ကြားသိခဲ့ရသည့် “အောင်ချို” အမည်ရှိ လူငယ်တစ်ယောက်၏ ဘဝဇာတ်လမ်းသည်လည်း တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

(၂)

အောင်ချိုကား အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ဝန်းကျင်၊ မော်လမြိုင်ဇာတိ မွန်မြန်မာကပြား လူငယ်လေးဖြစ်သည်။ ဖွေးချင်းငါးယောက်အနက်သူသည် တတိယမြောက်ဟု ဆိုပါသည်။ အကိုအကြီးဆုံးမှာ ဘန်ကောက်တွင် လက်သမားလုပ်သည်ဆို၏။ သူ့အထက်အမကား မော်လမြိုင်တွင်ပင် အိမ်ထောင်ရက်သားကျခဲ့ပြီး ယခုအချိန်တွင်မူ လင်သားဆုံးပါးသွားလေသဖြင့် မုဆိုးမဘဝနှင့် ရှိနေသည်။ သူ့အောက်က အငယ်နှစ်ယောက်မှာ မမာမကျန်း ဖြစ်နေသော မိခင်ကြီးနှင့်အတူ နေထိုင်လျက် မော်လမြိုင်မှာ ကျောင်းတက်နေကြဆဲ။ အငယ်နှစ်ယောက်နှင့် မိခင်ကြီးအတွက်အောင်ချိုကပင် ထောက်ပံ့ပေးနေရသည်။ ကျနော်နှင့် အောင်ချိုတွေ့စဉ်ကသော် အောင်ချိုတစ်ယောက်၊ ဆွေမရှိသူမရှိ ဖူးခက်ကို ရောက်နေသည်မှာ ဆယ်နှစ်ခန့်ရှိခဲ့ပြီ။

ဖူးခက်မြို့မှာ ကျနော်ဖွင့်ထားသော ဈေးဆိုင်ကို ဝင်ထွက်သွားလာရင်း အရောင်းတာဝန်ခံအာကာတို့နှင့် အလွမ်းသင့်ရာက ကျနော်နှင့်ပါ ရင်းနှီးလာသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အိမ်ခန်းငှားမနေတော့ပဲ တကိုယ်ရည်တကာယသမားပီပီ ကျနော်ဆိုင် အပေါ်ထပ်အခန်းလွတ်မှာ လာနေသည်။ သူ့အလုပ်နားသည့်ရက်များတွင် ဆိုင်အလုပ်ကို ဝိုင်းကူသည်။ ဆိုင်တာဝန်ခံ အာကာသည်လည်း ထိုင်းစကားကို လည်လည်ပတ်ပတ် မပြောတတ်လေရာ မြန်မာလုပ်ငန်းခွင်များသို့ လှည့်လည်ရောင်းချသော ထိုင်းဈေးကား၊ ထိုင်းဖောက်သည်တို့ ဈေးဝယ်လာသည့်အခါ မြန်မာပစ္စည်းတို့ကို ထိုင်းလိုခေါ်ပြောတတ်သော အောင်ချိုကိုပင် အားကိုးရသည်။ ထို့ပြင် အိမ်မခန့်အရပ်က ကျနော်သီးခြားနေသောအိမ်မှာ ရေပိုက်ပျက်လျှင် မီးပျက်လျှင် ပြင်ဆင်ပေးသည်။ သူသည် သေတ္တာမှောက် အကုန်လုပ်တတ်သည်။ ဖူးခက်ရောက် မျက်နှာဖြူတို့ အိမ်အသစ်ဆောက်လိုလျှင်၊ ပြင်ဆင်လိုလျှင် အောင်ချိုက ပုတ်ပြတ် စံနှစ်ဖြင့် လက်ခံဆောင်ရွက်ပေးသည်။ သူ့လက်အောက်မှာ အလုပ်သမား ဆယ်ယောက်ခန့်ရှိ သည်။ အောင်ချိုအဖေမှာ လက်သမားဆရာဖြစ်၍ အဖေကို ဝိုင်းကူရင်း လက်သမား အတတ်ကို သူတတ်မြောက်ခဲ့ဟန်တူသည်။

အောင်ချိုကား ဖူးခက်သို့မရောက်မီ စံလပူရီအမည်ရှိ ထိုင်းနယ်စပ်မြို့ကလေးမှ ထိုင်းရဲတပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်ပိုင် ကြက်ခြံတွင် နှစ်နှစ်ခန့် အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထိုစဉ်က သူ့အသက်မှာ ဆယ့်ငါးနှစ်ဝန်းကျင်ပင် ရှိဦးမည်။ အောင်ချိုသည် လစာဟူ၍ မယ်မယ်ရရ မရခဲ့။ သူ့နေ့စဉ်မှီဝဲရာကား တစ်လုံးကို နှစ်ဘတ်ခန့်တန်သော ကြက်ဥတည်း။

လေးငါးခြောက်လ ဆက်တိုက် လုပ်ခမရသည့်အခါအောင်ချိုသည် ကြက်ခြံမှ ထွက်ပြေး လျက်၊ ရာဘာခြံတစ်ခုတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေရာမှ ကြက်ခြံပိုင်ရှင် ထိုင်းရဲတပ်ကြပ်ကြီးက ပြန်တွေ့သွားပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်သတ်ရုံမက ပါးစပ်ထဲမှ သွေးအန်သည်အထိ ရိုက်နှက် ကန်ကျောက်ခြင်းခံရကာ ကြက်ခြံကိုပြန်ရောက်သွားပြန်သည်။ ကြက်ခြံတွင် နောက်ထပ် တစ်နှစ်ကျော်ကြာရပြန်သည်။ နောက်တကြိမ်တော့ ထိုင်းရဲ၏ ကြက်ခြံမှ အောင်မြင်စွာ ထွက်ပြေးနိုင်ခဲ့ပြီး ဖူးခက်သို့ရောက်လာသည်။

(၃)

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်ပင် လောကဓံ၏ ထုထောင်းရိုက်ပုတ်မှုကို ခံစားခဲ့ရခြင်း ကြောင့် ပင် ဖြစ်ပေမည်။ အောင်ချိုသည် ကြက်ဥကို အမုန်းကြီးမုန်းလေ၏။ တခါတရံ ဖူးခက် မှ တုန်တိုက်ကြီးများတွင်ကျနေကြက်ဥဝယ်သည့်အခါ “ဦးလေးရာ၊ စားစရာရှားလွန်းလို့ ကြက်ဥမှ ဝယ်စားရသလား” ဟုကျနေကို တအံ့တဩမေးတတ်၏။ ထို့အပြင် ကျနေကို မိတ်ဆွေ ထိုင်းရဲများဖုန်းဆက်၍ ကျနေကိုယ်မှ အရက်ဘီယာအလျှူခံသည့်အခါများတွင် ကျနေက တောင်းတာများလွန်းသဖြင့် တလုံးစနစ်လုံးစလျှော့ရန် ထိုင်းစကားလည်လည် ပတ်ပတ် ပြောတတ်သော အောင်ချိုကို တယ်လီဖုန်းမှ ပြန်၍ဈေးဆစ်ခိုင်းရသည်။ ကျနေကို ထိုင်းဘာသာစကားကို လုံးစေ့ပတ်စေ နားမလည်သော်ငြား ထိုအခါမျိုးတွင် အောင်ချိုသည် ထိုင်းရဲတို့အလိုကို ဆန့်ကျင်ပြောဆိုလိုခြင်းမရှိကြောင်း သိသိသာသာပျက်နေသော သူ့ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ အကဲခတ်နိုင်လေသည်။ သူ ထပ်ချည်းတလဲလဲ တုန်ပြန်ပြောနေသံ တား “ခပ်ဖုန်” “ခပ်ဖုန်” (ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ) ဟူသတည်း။

ရက်စွဲအတိအကျမမှတ်မိသော လွန်ခဲ့သောခြောက်လခန့်က နေ့တနေ့တွင် အိမ်မခန့် လမ်းမကြီးပေါ်တွင် အောင်ချို ကားတိုက်ခံရသည်။ လာဂိုင်အရပ်က ကိုချာလီတို့အိမ် အလှူမှာ ကျနေမှန်ဟင်းခါးစားနေရင်း အောင်ချိုသတင်း ဖုန်းဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းခွင်ရှိရာသို့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဖြင့်အသွား နောက်မှကားက သူ့ကို ဝင်တိုက် သွားသည် ဟုဆိုပါသည်။ တိုက်သောကားမှာ မရပ်ဘဲထွက်ပြေးသွားပြီး အောင်ချိုမှာ ဆေးရုံပေါ်တွင် သတိမေ့နေသည်ဆို၏။ ကျနေက စားလက်စမုန့်ဟင်းခါးကို လက်စ ဆတ်၍အောင်ချိုရှိရာ ဆေးရုံသို့သွားရန်ပြင်ဆင်နေဆဲမှာပင် အောင်ချိုပြန်လာနေပြီဟု ဖုန်းဝင်လာပြန်ပါသည်။ ကျနေဈေးဆိုင်အပေါ်ထပ်က အောင်ချိုအိပ်ခန်းသို့ ကျနေကို ရောက်သည့်အခါ အိပ်ရာပေါ်မှာ မှေးနေသော အောင်ချိုကိုတွေ့ရသည်။ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဖွင့်စင်ကျသွား ပြီး ကတ္တရာလမ်းမနှင့် ဦးခေါင်းရိုက်မိထားသည်ဟု သူ့ဘေးမှာထိုင်နေသော သူ့သူငယ်ချင်း ကဆိုပါ သည်။ အမှန်စစ်စစ် ဦးခေါင်းဒဏ်ရာရရှိသူအား ဆေးရုံတွင် နှစ် နှစ်တန်သည် သုံးရက်တန်သည် ခေါင်းမှူးနေခြင်း ရှိမရှိ အစာအန်ခြင်း ရှိမရှိ စောင့်ကြည့် ရသင့်သော်လည်း တာဝန်ကျ ဆရာဝန်က မြန်မာမှန်းသိသည်နှင့် သတိရလျှင်ရခြင်း ပြန် သွတ်လိုက်ဟန် တူလေ၏။

အောင်ချိုသည် နောက်နေ့တွင်လည်း ဘာမှစကားမေးမရ၊ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေလေ၏။ သူ ကျနော်တို့ပြန်၍ “ဦးလေး ကျနော်ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာကြောင့် ဦးလေးတို့ အခန်းတို့ ကျနော်ပြန်ရောက်နေတာလဲ” ဟုသာ ထပ်ချည်းတလဲလဲ မေးရှာသည်။ လေးငါးရက်နေ့မှ ပုံမှန်အခြေအနေ ပြန်ရောက်သည်။ သူ့ဖြစ်ပုံနှင့်ပတ်သက်၍ အပ်မခန့်ဖက်ကို ဆိုင် ထယ်ဖြင့်အသွား နောက်မှတစ်ခုခုက သူ့ကို အုန်းကနဲနေအောင် ဝင်တိုက်လိုက်သည် ဟုသာ ပြောနိုင်တော့သည်။

အောင်ချိုကို တိုက်သွားသည့်ကားကိုလည်း မစုံစမ်းဖြစ်တော့ပါ။ စုံစမ်းနိုင်သည့်တိုင် ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်မရှိဘဲ မော်တော်ဆိုင်ကယ်မောင်းသည့် အောင်ချိုအဖို့ လျော်ကြေးရရန် အကြောင်းမမြင်ချေ။ ဖွတ်သည်ထက်ညစ်စရာ ဖြစ်လာပြန်သည်ကား ရှိရဲ့မဲ့စု ငွေဖြင့် ဝယ်ထားသော ဆိုင်ကယ်ကို အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာတွင်ရဲက သိမ်းသွားပြန်သဖြင့် ဆိုင်ကယ်ပါ ဆုံးမည့် အခြေအနေဆိုက်လာခြင်းပင်။ ရဲစခန်းကိုလိုက်လျှင်လည်း ကားတိုက်ခံရသောလူနာ အမှုပြန်ပတ်ပေတော့မည်။ ကျနော်အသိမိတ်ဆွေထိုင်းရဲများအကူအညီဖြင့် သူ့ဆိုင်ကယ် ပြန်ရွေးပေးမည့်အကြောင်း အောင်ချိုကို စကားကမ်းသော်လည်း စကားပြန်မရချေ။ အချိန်မှီ ပြန်မဆပ်နိုင်မည့်အရေးကို သူတွေးပူပန်ဟန်ရှိလေ၏။

(၄)

ဤသို့လျှင် ဆယ့်ငါးရက်ခန့် အကြာတွင်မူ အောင်ချိုတိုက်သွားခဲ့သည့် ကားသမားသည် ကျနော်ဆိုင်သို့ ဆိုက်ဆိုက်ဖြိုက်ဖြိုက် ရောက်လာပါတော့သည်။ ရောက်လာရသည့် အကြောင်းကား အောင်ချိုကြောင့် ပျက်စီးသွားသည့် ကားရှေ့ပိုင်းအတွက် လျော်ကြေးရလို့မူတည်း။ ကြားစကသော် ကျနော်နားကိုပင် ကျနော်မယုံနိုင်ချေ။ တခုခုမှားယွင်း နေလေသလော။

လူမှားနေလေသလော။ သေချာဂယနက စုံစမ်းသိရှိလာရသည့်အခါ လျော်ကြေးလာတောင်းကြောင်း သေချာလေသည်။ ထိုင်းကားသမားသည် သူတိုက်ခဲ့သော ဆိုင်ကယ် မောင်းသူမှာ မြန်မာဖြစ်ကြောင်း စုံစမ်းမိသွားဟန်ရှိပါ၏။

အကယ်၍ အောင်ချိုနေရာတွင် ထိုင်းလူမျိုးတယောက်ဖြစ်ပါမူ ကားတိုက်ခံရမှုအတွက် သေချာပေါက်လျော်ကြေးရပေလိမ့်မည်။ ယခုမူကား တိုက်သွားသောကားက အတိုက်ခံရသောလူနာကို လျော်ကြေးအဖြစ် ထိုင်းဘတ်ရှစ်ထောင် တောင်းနေလေ၏။ မြန်မာဖြစ်ရ သော ဒုက္ခကားကြီးလေစွ။

အောင်ချိုကား ထိုင်းဘတ်ရှစ်ထောင်ပေးလျော်နိုင်သော အခြေအနေမရှိလေရာ လျော်ကြေးကို လျော့ပေါ့ပေးပါမည့်အကြောင်း တိုးလျှိုးတောင်းပန်သော်ငြား ကားပိုင်ရှင်မှာ တပြားသားမျှမလျော့ဟုဆိုကာ တင်းခံနေလေသည်။ အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို ကြားနေပြီဖြစ်နေရသော ကျနော်မှာ မခံမရပ်နိုင်လွန်းသဖြင့် ကားမောင်းသူနှင့်ကျနော် ထိပ်တိုက်ချင်ဆိုင်ရန် အောင်ချိုကိုပြောသော်လည်း “ဦးလေးဝင်ပါရင် ပိုဆိုးကုန်မယ်” ဟုဆိုလေသဖြင့် ကျနော်မှာ

ရှေ့မတိုးသာပြန်ချေ။ နောက်ဆုံးတွင်ကား အောင်ချိုက အမှုဖွင့်လိုလျှင် ဖွင့်စေတော့၊ မလျော်နိုင်ပါဟု တင်းခံလိုက်သဖြင့်တဖက်မှ အသံတိတ်သွားလေသည်။

နောက်သုံးလခန့်အကြာတွင်မူ အောင်ချိုတယောက် သူ့ဇာတိမော်လမြိုင် အပြီးပြန် သွားပါလေတော့သည်။ ။သူပြန် ခါနီးအချိန်၌ “ဦးလေးရယ်၊ အဖေထေရ်ကလည်း အလောင်းတောင်မမြင်လိုက်ရပါဘူး၊ အခုလည်း အမေက မမာမကျန်းနဲ့၊ တခုခုဖြစ်သွား ရင် ကျနော်ဖြေနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဗမာပြည်မှာပဲ ရရာအလုပ်လုပ်စားပါစေတယ်” လေသံတိုးတိုး ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် ပြောသွားခဲ့သည်။ ။

(၅)

ကျနော်ရောက်နေသော ဖူးခက်မြို့ကြီးတွင် မြန်မာတို့၏ဘဝသည် လွန်ခဲ့သော အနှစ် လေးဆယ်ဝန်းကျင်ကသော် ဤသို့မဟုတ်ဟု ဆိုကြပါ၏။ ကျနော်ထံမှ မြန်မာပစ္စည်း လက္ခဏာ ဝယ်နေသူသော ဦးသိန်းအောင်သည် လွန်ခဲ့သောအနှစ် လေးဆယ်ခန့်က ဖူးခက်သို့ရောက် ကာ ထိုင်းအမျိုးသမီးတဦးနှင့် အကြောင်းပါခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူထိုင်းနိုင်ငံသို့ ရောက်ခဲ့ ပုံနှင့် ပတ်သက်၍ “ကျနော်က ဆင်ကြယ်ဖိနပ်စီးချင်တာကို အိမ်ကဝယ်မပေးတာနဲ့ စိတ်မချမ်း ဖြစ် ထွက်လာလိုက်တာ ထိုင်းကိုရောက်လာတာပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက ဗမာပြည်မှာ အလုပ်အကိုင် ပိုကောင်းတယ် ဆရာရဲ့။ ငွေရှာရတာလည်း ထိုင်းမှာထက်လွယ်တယ်။ ဗမာငွေတကျပ်ကို ထိုင်းငွေ သုံးလေးကျပ်တန်တယ်ဆရာ။ ကျနော်တို့ခေတ်က မြန်မာဆို ထိုင်းအမျိုးသမီးတွေက သိပ်သဘောကျကြတာဆရာရဲ့။ ထိုင်းတွေဗမာကို အထင်ကြီးနေရတဲ့ အချိန်ပေါ့။ အခုတော့ ဆရာရယ်၊ ထိုင်းမှာ ဗမာ တယောက်သေတာ ခွေးတကောင်သေတာလောက် တောင် အရေး မပါတော့ပါဘူး” ဟု ဆိုဖူးလေသည်။ နှစ်ပြည်ထောင် အခြေအနေတို့ကား မိုးနှင့်မြေပမာ များစွာခြားနားခဲ့လေပြီ။ ။

“ဇာတိမာန်”ဟူသော စကားကိုကြားရုံဖြင့်ပင် လိပ်ပြာနှင့် နှိုင်းယှဉ်အပ်သည့် ကျနော် ၏ စိတ်ဝိညာဉ်သည် ငွားငွားစွင့်စွင့် ပွင့်လန်းလျက်ရှိသော ပဒုမ္မာကြာပွင့်ဆီသို့ ခိုင်လုံပါလျက် ပန်းမာလ်ကင်းသော၊ လူသူကွယ်ရာတောအုပ်တွင်းသို့ ညှိုးငယ်စွာ ပျံသန်း ပြေးလွှားပုန်း အောင်းသွားရသော ပျားပိတုန်းပမာရှိလေ၏။

(ဆဲပင်းဒေးနေ့စဉ်သတင်းစာ။ မေ(၂၈) ၊ ၂၀၁၃)

အရေးတော်ပုံထဲက အမေ

၂၀၀၄ခုနှစ်။ ထိုင်းနိုင်ငံ၊ ဘန်ကောက်မြို့။

တစ်ခုသော နံနက် တည်းရိပ်သာမှအထွက် ခပ်ကြကြ ဘန်ကောက်နှင်းကြွင်းတို့က ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဝတ်မပျက် နှုတ် ဆက်ကြပါသည်။ Suchumvit လမ်းမကြီးပေါ် အရောက်တွင် အသင့်တွေ့သော အငှားကားကို အားသလား လက်ဟန်ပြသည်။ ကားတံခါး ဖွင့်ဝင်ထိုင်ရင်း “ဒွန်မောင်း အဲယားပို့” ဟုပြောလိုက် တော့ ယာဉ်မောင်းက “ခပ်... ခပ်” ဆိုကာ လေဆိပ်သို့ ခပ်မြန်မြန်မောင်းနေလေသည်။

ထို့အတူ နေ့သစ်တစ်နေ့သည်လည်း ကျွန်တော့်ထံသို့ အရှိန် တစ်ခုဖြင့် ပြေးဝင်လာနေ ချေ၏။ နံနက်၈းဝဝနာရီတွင် ဘန် ကောက်မှ၊ စင်္ကာပူသို့ထွက်ခွာမည့် T.G 403 တွင် လိုက်ပါရန် ဒွန်မောင်းလေဆိပ်ကို ၆း၃၀ မှာ ကျနော်ရောက်သည်။ ဂိတ် အထပ်ထပ်ကို ဖြတ်ပြီး နောက်ဆုံးလေယာဉ်ပေါ်ရောက်တော့ ကိုယ့်ခုံမှာကိုယ်ထိုင်ရင်း စောစောက လေယာဉ် အဝင်ဝမှာ ယူခဲ့သော “ဘန်ကောက်ပို့စ်” ကို စမ်းဖတ်သည်။

သို့သော် စိတ်က စာထဲကိုမရောက်။ ယခုခရီးစဉ်သည် ကျွန် တော်၏ ဒုတိယအကြိမ် ဘန်ကောက်၊ စင်္ကာပူခရီးစဉ်ဖြစ်ပါ သည်။ ပထမအကြိမ် Cathay Pacific Airline ကို စီးစဉ်က လူတစ်ထောင်နီးပါးဆန့်နိုင်သည့် လေယာဉ်ကြီးအတွင်းမှ ခုံတွေကို

ရေကြည့် အခန်းတွေ အထပ်တွေနဲ့ မြောက်ပြီး ကျွန်တော် တော်တော်အံ့သြခဲ့သည်။ ယခု T.G ဟု Cathay နှင့် မတိမ်းမယိမ်းမို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ သိပ်မထူးခြားတော့။ ခရီးမထွက်မီ ညများဆို ကျွန်တော် အိပ်မပျော်တတ်။ ကျွန်တော် ငိုက်ချင်လာပါသည်။ ငိုက်စမှာပင် လေယာဉ် စထွက်ပါသည်။ လေထုထဲကို လေယာဉ်ရောက်တော့ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေပြီ။

“ပင်လယ်စာဆိုရင် ရှင်နှစ်သက်ပါသလား” ဟူသော လေယာဉ်မယ်၏ အသံကြောင့် ကျွန်တော်နိုးလာပါသည်။ “ဟုတ်ကဲ့ဗျာ ပင်လယ်စာ ကျွန်တော်ကြိုက်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဆိုတော့ ထမင်းဘူး၊ သစ်သီး၊ ကော်ဖီတွေပါသည့် အစာဗန်းလာချသည်။ ကျွန်တော် လေယာဉ်မယ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆိုခဲ့ခြင်းမှာ ယဉ်ကျေးမှုအရ ဝတ်ကျေနပ်ကျေနပ် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ညက ဘာမှမစားခဲ့၍ ကျွန်တော် တော်တော်ဆာနေပြီ။ ကော်ထမင်းဘူး အပေါ် ဖုံးထားသည့် လချေးပြားငွေရောင်ကို တဖြည်းဖြည်း စမ်းခွာလိုက်ပါ သည်။ ဘာများ ပါလိမ့်။ ခေါက်ဆွဲကြော်လား၊ ထမင်းနွဲ့ဟင်းလား၊ မဟုတ်ပါ။ ဆန်ပြုတ်ကို ပုဂွန်အပါအဝင် ပင်လယ်စာတချို့ဖြင့် စီမံထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဂွန်းငယ်ဖြင့် အသာခပ်၍ ကျွန်တော် မြည်းလိုက်ပါသည်။ အလွန်ဆာလောင်နေသော ကျွန်တော့်လျှာပေါ်မှာ ထူးထူးခြားခြား အရသာတစ်မျိုးကို ခံစားရသည်။ ကျွန်တော် ဆန်ပြုတ်ကို သေချာစပ်စုသည်။ ပုဂွန်ကျော့ထက် အနည်းငယ်ကြီးသော ပုဂွန်တုပ်ကျေး၊ ကင်းမွန်ခေါ် ပြည်ကြီးငါးအဖတ်၊ အမည်မသိ ငါးအသားတုံးငယ်အချို့နှင့် အစိမ်းရောင်အဖတ်ခြောက် တချို့။

အပေါ်အငန်အရသာ အတော်မျှသောဆန်ပြုတ်၊ မငန်သော အစာဖြစ်၍ သွေးတိုးသမားအတွက် ဓာတ်စာအာဟာရ အရသာရှိလှသော ဆန်ပြုတ်၊ သွေးတိုးဝေဒနာသည် အတွက် လိုက်ဖက်သော ဆန်ပြုတ်၊ စိတ်ဆိုသောအရာကား ဆန်းကြယ်လှပါသည်။ အဆိုပါ ဆန်ပြုတ်ကို ကျွန်တော့်အမေအား ကျွေးမွေးချင်သော စိတ်သည် ရင်၌ရုတ်ခြည်း ပေါ်ပေါက်လာပါသည်။ ပြင်းထန်လွန်းသော သွေးတိုးရောဂါကြောင့် ဝေဒနာခံစားနေခဲ့ရသည့် ကာလများတွင် အမေနှင့်တည့်မည့် ဓာတ်စာကို ကျားကုတ်ကျားခဲ ကိုယ်တိုင်ရှာခဲ့ဖူးသော ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသော၊ အမေနှင့် သင့်တော်လှသော အစာကိုမြို့မကျတော့ပါ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဆို့တက်လာပါသည်။ မျက်ရည်တို့ ဝေလာသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့် ရင်မှာ ပူဆွေးသောကမဖြစ်။ မိခင်ကိုပြင်းထန်စွာ သတိရသောစိတ်ဖြင့် အေးချမ်းစွာ ဆို့နှင့်နေလေ၏။ T.G လေယာဉ်ကြီးပေါ်မှ ကျွန်တော့်စိတ်အစဉ်သည် လေယာဉ်ကြီး၏ အရှိန်ထက် အဆပေါင်းများစွာ မြန်သောအဟုန်ဖြင့် သံသရာခရီးရှည်ကို ကြိုထွက်သွားနှင့်သော မိခင်ထံသို့ ဒုန်းစိုင်းသွားလေသည်။

.....

အမေကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။

ကမ္ဘာကျော် ရာဇဝင်ဆရာတို့ အမူမော်ကွန်းတင်အပ်သော၊ မည်သည့် ကျမ်းတစ်ကောင် ပေတဖွဲ့တွင်မျှ အမေ့နာမည်ကို ထည့်သွင်းရေးဖွဲ့ထားခြင်းမရှိပါ။ သို့သော် အမေသည်

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် သင်ရိုးလက်ကိုင်အဖြစ် အမြဲအသုံးတည့်နေမည့် ကျွန်တော့် ဘဝသမိုင်း၏ ကျမ်းပြုဆရာဖြစ်ပါသည်။ စင်စစ် အမေသည် စာမတတ်သော ကျမ်းပြုဆရာ အကျော် အမော်ဟု ကျွန်တော်ဆိုချင်ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ အမေသည် စာမတတ်ပါ။ သေစာရှင်စာမျှပင် ကွယ်လွန်သည်အထိ တတ်မသွားရှာပါ။ ဗမာနိုင်ငံတစ်ဝန်း၊ အသုံးလုံးလှုပ်ရှားမှု ကာလများဆီက အမေစာတတ် ရေး အတွက် ပညာရေးဝန်ထမ်းဖြစ်နေသော ကျွန်တော်သည် အပြင်းအထန် လုံးပမ်းခဲ့ဖူး သော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။ မအောင်မြင်လျှင် မချင့်မချိတ်တတ်သော ကျွန်တော်က “အမေရယ် အမေညီမ ဒေါ်လှရင်တောင် တတ်သေးတာပဲ မတတ်တတ်အောင် သင်ကြမယ် အမေရာ” ဟု အားတင်းပါသည်။ ထိုအခါ အမေက “ဪ... ငါ့သားရယ် လှရင်က ဉာဏ်ကောင်းတယ်သားရဲ့။ အမေက ကကြီး ကနွေးဆိုနေတုန်း သူ့ထဆင်ထူးတို့ တဝမ်းပူတို့ တတ်နေပြီ သားရဲ့။ ဆရာက ဆိုခိုင်းလိုက်ရင်လည်း ကျောင်းကျောင်းကို ပြေးနေတာပဲ။ ကဲပါသားရယ်... အမေစာမတတ်လည်း ငါ့သားက စာတတ်တာပဲ။ ငါ့သားတတ်တာ အမေတတ်တယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်တော့”

အမေနားချတော့ အမေ့ကို ဘာမှမပြောရက်ဘဲ ကျွန်တော် အမေ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့် နေမိပါသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင်မူ စာတတ်တယ်ဆိုတာ အစချီ၍ ဦးကျည် ပွေ့၊ ဟယ်လင်ကဲလား စသော အကြောင်းတွေ ပေါ်လာပြီး အမေ့ကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ခက်တာပဲ အမေရာ. . . ဘဝမှာ ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး ဆိုပြီး လက် မလျှော့ရဘူး အမေရဲ့၊ ဘယ်လောက်ခက်ခက် ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားရတယ်။ ဟိုးရှေးရှေး တုန်းက. . . . စစ်ရှုံးဘုရင်ကြီး တစ်ပါးဟာ . . . ဂူထဲမှာ ပုန်းနေတုန်း ပင့်ကူတစ်ကောင်

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တိတ်တိတ်ကျိတ်၍ အမေ့ကို ဆရာလုပ်နေခဲ့မိလေသည်။ သို့သော် အမေသည် လွယ်လွယ်နှင့် လက်လျှော့တတ်သူဟူသော . . . အမေ့အပေါ် ကျွန်တော့် အထင်သည် တက်တက်စင်အောင် လွဲခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝ၊ ညီ အစ်ကိုမောင်နှမ ခုနစ်ဦးတွင် ခြောက်ယောက်က ကျောင်းနေတုန်း၊ မိုးရာသီ၏ တစ်ခုသော ညနေတွင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကမ္ဘာမှာ နေခုနစ်စင်းထွက်ပြီး မီးလောင်သည်။ မျက်စိ အောက်က အကောင်းပကတိ အိမ်မှ အလုပ်သို့ထွက်သွားသော အဖေသည် နာရီဝက်မပြည့်မီ ကားတိုက်လို့ ဆုံးပြီဟူသော သတင်းရောက်လာသည်။

လင်ယောက်ျားအားကိုးဖြင့် တောကြီးအကြားက အရဲစွန့်တက်လာခဲ့သောအမေ ရွှေ တောင်ရော ငွေတောင်ရော စကောပါ မကျန် ပြုလဲကုန်ပြီ။ နာရေးကိစ္စကို စမ်းတဝါးဝါး လုပ်နေရင်း ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေ လာသမျှပရိသတ်က “ရွှေညာသူ ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ၊ ကျောင်း သားတွေက တပြုကြီး ရွာပြန်ရင်ကော၊ အကြီးကောင်တွေ ကျောင်းထုတ်” လောကွတ်လုပ်တာ ပြောမလား၊ ဉာဏ်စမ်းပဟေဠိထုတ်သည်လား မသိ၊ ဧည့်ပရိသတ်၊ ဆွေမျိုးနီးစပ်တို့၏

အမေတောတို့သည် အမေ့ကို စစ်မျက်နှာပေါင်းစုံမှ သွေးတိုးစမ်း ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက် နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

အမေတား မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်စကားမဆို၊ တုတ်တုတ်မျှပလ္လပ်၊ အမေနှုတ်ဆိတ်လေ အမေ့ကို ကျနော်အားမလိုအားမရ ဖြစ်လေ၊ ပူပန်သော ပတ်ဝန်းကျင်၏ မေးခွန်းသံတို့က ဝိုခိုကျယ်လောင်လာလေလေ။ ကျွန်တော်တို့ မွေးချင်းတစ်သိုက်ကား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ယောင်နနဖြစ်နေကြသည်။

သို့နှင့် ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ပြီးသည့်နေ့ ညတွင် အမေသည် သားသမီးခုနစ်ယောက်ကို စုရုံးလျက် နူးညံ့တိုးညှင်းသော်လည်း ခိုင်မာပြတ်သားသောအသံဖြင့် ဥပဒေကဲ့သို့ အာဏာ တည်သော၊ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုဘဝတွင် ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းတင်အပ်သော၊ မော်ကွန်းတကာတို့တွင် အထွတ်အမြတ်ဖြစ်သော အောက်ပါ သမိုင်းဝင် သဘောထားကြေညာချက် ၏ကို ထုတ်ပြန် ကြေညာခဲ့လေသည်။

“အမေနဲ့ အေးရီ (ကျနော်အမအကြီးဆုံး) ပဲ ဈေးဆက်ရောင်းမယ်။ အားလုံး ကျောင်း ပြန်တက်ကြ။ မင်းတို့အဖေက သားသမီးတွေအားလုံး ပညာတတ်ကြီးတွေ ဖြစ်စေချင်တာ။ တောပြန်ရင် အမေ့လို ကကြီး ပုတ်လောက်ရေးပြရင်တောင် ဘာမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေမယ်၊ မနက်ကျောင်းသွားကြ၊ ကဲအိပ်ကြတော့”

.....

ဆုံးပါးသွားသည့်အချိန်အထိ ရန်ကုန်ကတ္တရာလမ်းကို ကိုယ်တိုင် တစ်ကြိမ်မျှ မဖြတ်ခဲ့ဖူး သော အမေ၊ အလောင်းတော်ရာမ ရုပ်ရှင်တစ်ကားမှလွဲ၍ မည်သည့်ရုပ်ရှင်ရုံတွင်မျှ မကြည့် ခဲ့ဖူးသောအမေ၊ သည်အမေသည် ဘဝနှင့်ပတ်သက်သော နရီပုစ္ဆာတို့ကို မည်ကဲ့သို့ မှန် ကန်စွာ ချိန်ဆတွက်ချက်တတ်ခဲ့ပါသနည်း။ ကျွန်တော့်အဖို့ ဂန္ထဝင်တွင်ရစ်နေသောပုစ္ဆာ။

အမေသည် အလွန်နူးညံ့သူဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဖျော့ညံ့သူတော့ မဟုတ်ပါ။ အမေ သည် ပညာပေးခြင်း၊ စည်းရုံးဟော ပြောခြင်းနည်းတို့ကို ကိုင်စွဲပါသည်။ သို့သော် ထိရောက် ဟန့်တားသော ပြစ်ဒဏ်ကိုပေးရန် ဝန်လေးသူလည်း မဟုတ်ပါ။ ထို့ထက်ပို၍ ထိုပြစ်ဒဏ် ကြောင့် မည်သည့် အကျိုးဆက်ဖြစ်ပေါ်သည် ဆိုသောအချက်ကိုလည်း မျက်ခြေမပြတ်ပါ။

မြင်သာသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ဥပမာဆောင်လိုပါသည်။ ကျွန်တော် အပါအဝင် ညီအစ်ကိုအားလုံး ပွဲကြိုက်မောင်တွေ ချည်းဖြစ်ကြလေရာ သည်အထဲမှာ ကျွန်တော်က အဆိုးဆုံး။ ချစ်တီးဘုရားကွင်းမှာ ပွဲသွင်းသည့်ကာလများဆို မနက်ငါးနာရီ ကျော်၊ နောက်ပိုင်း ရာဇဝင်ဇာတ်သိမ်းမှ အိမ်ပြန်တတ်သည်။ ရွှေမန်းတင်မောင်၊ ရွှေမန်းကျော် အောင်တို့ဆို အမျိုးလိုလို စိတ်ထဲထင်နေပြီ။ ခဏခဏ ပွဲခိုးကြည့်တော့ အမေက “ပွဲကြည့်ချင် တယ်ဆိုလည်း တစ်ရက်တလေပေါ့၊ ငါ့သားတို့လွန်နေပြီ။ နောက်နေ့သွားရင် အမေ့ကို အဆိုးမဆိုကြနဲ့” အမေ၏ ပညာပေးစည်းရုံးတားမြစ်မိန့် ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်

ကမကြောက်။ ပွဲကြိုက်ပြီ၊ ပွဲခိုးကြည့်ပြီ။ တစ်ခုသောနံနက် ၆နာရီဝန်းကျင်မှာတော့၊ ကျနော်ပွဲမှ အပြန်၊ အမေမသိအောင် အိမ်ထဲပြန်ခဲ့ဝင်၊ အိပ်ရာထဲဝင်အိပ်၊ နာရီဝက်တောင် မရှိ ထင်သည်။

“လူလေး မင်းဒင်၊ ထတော့သား စားစရာရှိတာ ထစား”

အမေက ကျွန်တော့်တင်ပါးကို ပုတ်ရင်းနှီးပါသည်။ ကျွန်တော် မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်။ “လူလေး ထတော့ . . . အမေ ဈေးသွား တော့မယ် . . . ထ . . . ထ” အမေထပ်နှိုးရင်း အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ဘုရားစရှိခိုးပြီ။ ဘုရားရှိခိုးဆုံးခါနီး အမျှဝေနေရင်း ကြားဖြတ်၍ “မင်းဒင် အမေနှိုးနေတယ်နော်” နှစ်ကြိမ် ပြင်းထန်စွာသတိပေးပြီ။ မင်းဒင်မထနိုင်။ မျက်လုံး ဖွင့်မရ။ မကြာပါ။ အမေသည် လုပ်သင့်သော အလုပ်ကို ပြတ်သားစွာ ဆောင်ရွက်ပါသည်။ လက်နှစ် လုံး စာရှိ ဝါးခြမ်းပြား နှစ်ခြမ်းတွဲသည် ကျွန်တော့်ကျောနှင့် တင်ပါးပေါ်သို့ အချိန်ပြင်းစွာ ကျလာပါသည်။

“အမလေး . . . ကြောက်ပါပြီ အမေရာ”

“အခုမှ မကြောက်နဲ့၊ အချိန်မရှိ အချိန်ရှိ သွားချင်ရာသွား၊ လာချင်ရာလာ မအေ လုပ်တဲ့သူက ဘာများဖြစ်နေသလဲ၊ စိတ်တထင့်ထင့်နဲ့မျှော်၊ ပါးစပ်နဲ့ဆုံးမတော့ ဖင်ကြား လေသွားတယ်မမှတ်ဘူး။ ကဲ၊ အခု မှတ်ပြီလား”

အမေ၏လက်ရာသည် အဆိုအပြောသက်သက်၊ အတီးသက်သက်မဟုတ်ပါ။ ဆိုတီး တီးနေခြင်းဖြစ်၍ ကျောကျောအောင် ခံပေတော့၊ တစ်ခါတရံ ငါးမိနစ်လောက် ရပ်သွားပြီး မှ ကိုရီးယား အခန်းဆက်ဇာတ်လမ်းများလို ပြည်တွန်တောက်တီးလိုက်၊ ရိုက်လိုက်၊ နား လိုက်နှင့် အခန်းဆက်တတ်ပါသည်။

ဟန်ဆောင် ဖွဖွရိုက်ခြင်းမဟုတ်၊ အမှန်အကန် အပီအပြင်အုပ်ခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး အနိုးချင်းထပ်တော့မှ အမေ ဈေးထွက်သွားသည်။ အမေဈေးပြန်လာတော့ မှန်တေတေ ခပ်ကုပ်ကုပ်နှင့် မှောင်မိုက်မှာ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်ကို ညင်သာစွာ လှမ်းခေါ်ရင်း ချော့မော့ ဆုံးမစကားဆိုသည်။

“သားက အမေစိတ်တိုအောင် လုပ်တာကိုး၊ မနက် မနက် နေဖင်ထိုးအောင် မအိပ်ရ ဘူးသားရဲ့၊ သူတောင်းစားတွေ ကယ်ပါတွေမှ အိပ်လိုအိပ်ရတာတဲ့။ မနက်ဆို စောစောထ သွားတိုက် မျက်နှာသစ်၊ စားစရာရှိတာစားပြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်း တက်တက်ကြွကြွနေရ တယ် . . . သားရဲ့၊ တကယ်လို့ ငါ့သား သိပ်အိပ်ချင်နေရင်လည်း ခဏဖြစ်ဖြစ်ထပြီး မျက်နှာသစ်သွားတိုက် စားစရာရှိတာစားသောက်ပြီးမှ ပြန်အိပ်ချင် ပြန်အိပ်ပါ။ နေ့တိုင်းတော့ မရဘူးနော်။ ရော့သား၊ အမေဝယ်လာတဲ့ ကောက်လှိုင်းတီပုန့်၊ စား သား၊ စား”

ဤကား ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမအားလုံးအပေါ် မည်သည့်ကိစ္စရပ်မျိုးကိုမဆို အမေ အမြဲကိုင်တွယ်ကျင့်သုံး ဖြေရှင်းခဲ့သော တက္ကဗေဒပုံစံ ဖြစ်ပါသတည်း။

... ..

အမေသည် မည်သည့်နိုင်ငံရေးကိုမျှ နားလည်သူမဟုတ်ပါ။ ခေတ်၊ စနစ်၊ လူတန်းစား ထိုက်ခွဲတို့ကိုလည်း သိရှိသူမဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဗမာနိုင်ငံသူတစ်ဦးဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ဒီမိုကရေစီအရေးအခင်းကြီးကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရလေသည်။

အရေးအခင်းကာလမှာ ကျွန်တော်တို့မိသားစု အထိုက်အလျောက် အဆင်ပြေစပြုနေပြီ။ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျပြီး သမီးပင်သုံးနှစ်ရှိပြီ။ ဇနီးက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကောင်းသားများသမဂ္ဂ၊ ကျွန်တော်က ဘွဲ့ရကျောင်းသားများသမဂ္ဂ၊ မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကောင်းသားများသမဂ္ဂ၊ ကောင်းသားများသမဂ္ဂတွေမှာ လူထုနဲ့အတူ တိုက်ပွဲဝင်၊ အော်ဟစ်ရလွန်း၍ အသံတွေပျောက်၊ နေပူလောင်၍ မျက်နှာ အရေပြားတွေ အဖတ်လိုက်ကွာကျ ကုန်သည်အထိ တက်ကြွခဲ့လေသည်။ အဆိုပါကာလအတွင်း မကြာခဏဆိုသလို အမေ့ဆီ ကျွန်တော်ရောက်သည်။ အမေက

“လူလေး ထမင်းစားသွားလေ” ဟု ရောက်တိုင်းခေါ်သည်။

“မစားတော့ပါဘူး အမေရာ၊ နိုင်ငံတကာအကူအညီအတွက် သံနံရံတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့က လုပ်ရဦးမယ်အမေ”

“အေးအေး ငါ့သား၊ လမ်းပေါ်မှာ ဆန္ဒပြကြတာ လူတွေအများကြီးပဲနော်။ ဦးနေဝင်းဆိုတာ ဒီနိုင်ငံမှာ သူ့ရာထူးအကြီးဆုံး၊ အေးလေ၊ ဒို့ရွာက သူကြီးဦးချစ်ခိုင်လို ထင်ပါရဲ့၊ သူက တော်တော်ဆိုးသလား”

“ဆိုးတာပေါ့ အမေရာ”

ကျွန်တော် အမေ့ကို အကျယ်တဝင့်ရှင်းပြဖို့ ဟန်ပြင်ပြီးကာမှ အမေ့ကိုရှင်းပြနေလို့ အမေတာနားလည်မှာလဲ ဟူသော အတွေးကြောင့် စကားစမြတ် အမေ့ကိုနှုတ်ဆက် ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

အရေးအခင်းကြီး၏ တစ်ခုသောနေ့ရက်တွင် ဒီမိုကရေစီအင်အားစုများ၏ တောင်းဆိုချက်ကို မလိုက်လျောပါက ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်းရှိ အချက်အချာကျသော နေရာအသီးသီးကို ရန်ကုန်ပင်လယ်ဝယ်တွင်ရှိနေသော တိုက်သင်္ဘောကြီးမှ ချွေးကျည်များဖြင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ တပ်မတော် (လေ) ချုပ်၊ (ရေ) ချုပ်နှင့် စစ်ဥပဒေချုပ်တို့၏ လက်မှတ်ရေးထိုးထားသော ကြေညာချက်တရပ် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ လေသည်။

မှန်သည်များသည် အပထား ကျွန်တော်အမေ့အတွက် စိတ်ပူသွားသည်။ ကြေညာချက်ကို လက်ကကိုင်ပြီး အမေ့အိမ် ကျွန်တော်ပြေးသည်။ တခုခုစီစဉ်မှ။ ကျွန်တော် ရောက်တော့ အမေက ထုံစုံအတိုင်းခပ်အေးအေးပင်၊ ကျွန်တော်က မောကြီးပမ်းကြီးလေသံနှင့်. . .

“အမေ ရွာပြန်မလား အမေ၊ ကျွန်တော်ရောက်အောင် ပို့ပေးမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ပဲခူးဘက်ဖြစ်ဖြစ် ရှောင်နေပါလား”

ဖတ်လာခဲ့သော၊ ကိုင်လာခဲ့သော ကြေညာချက်ကို ရည်ညွှန်းပြောဆိုနေသောလည်း အမေက ကျွန်တော့်ကို နားမလည်စွာ ငေးကြည့်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရဲ့”

“ဒုံးပျံတွေနဲ့ ပစ်မှာတဲ့ အမေရာ”

“ဘယ်က ပစ်မှာလဲ”

“သင်္ဘောပေါ်ကနေ”

“သင်္ဘောပေါ်ကနေ ဒီရပ်ကွက်ထဲ ရောက်အောင် ဘယ်လိုပစ်မှာလဲ”

သည်တချိန်တော့ ကြောက်ရကောင်းမှန်းမသိသော အမေ့ကို စိတ်ရှည်ရှည် ကျွန်တော် ရှင်းပြမိပါသည်။

“ပင်လယ်ဝမှာရောက်နေတဲ့ သင်္ဘောက အကြီးကြီး အမေရ။ အဲဒီမှာ ဒုံးပျံပစ်တဲ့စင် တွေ ပါတယ်။ ဒုံးပျံဆိုတာ ကျည်ဆံအကြီးကြီးတွေပေါ့ အမေ။ ဒီကနေ ကျွန်တော်တို့ရွာကို လှမ်းပစ်ရင်တောင် ရတယ်ဆိုလားပဲ အမေရာ။ တကယ်တော့ သင်္ဘောပေါ်ကနေ စစ်တပ် ရဲ့ တွေ့နဲ့ စစ်တပ်လူကြီးတွေရဲ့ အိမ်တွေကို ပစ်မှာ။ ဒါပေမယ့် မလွဲမရှောင်သာ ဖိုးဖိုးရပ်ကွက် ထဲက လူနေအိမ်တွေလည်း ထိနိုင်တယ် အမေရ”

အမေသည် ပါးစပ်ဟ၍ ငေးနေလေသည်။ တစုံတခုကိုလည်း စဉ်းစားနေဟန်ရှိသည်။ ကြောက်ရွံ့ဟန်လည်းမပြ၊ စိုးရိမ်ဟန်လည်း မပြ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အမေသည်လိုဟန်ကို မြင်ဖူးသယောင်ထင်လေသည်။ အဖေဆုံးပါးစဉ်က အမေ့စဉ်းစားဟန်ပါတကား။ အမေ သည် ကြီးမားသော ပြဿနာတစ်ရပ်ကြုံလာလေတိုင်း သူ၏ ရိုးစင်းလှသော မွေးရာပါ သရုပ်ခွဲမှု အတတ်ပညာဖြင့် တုံ့ပြန်လေ့ရှိပါ၏။

ယခုတကြိမ်တွင်လည်း အမေသည် သူ တစ်လုံးတစ်ပိုင်း၊ တပါဒမျှ နားမလည်သော နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ နတ်မောက်သူ သွေးနီကြောင်း အောက်ပါအတိုင်း မှတ်ချက်ပြု သဘောထားထုတ်ပြန်ခဲ့လေသည်။

“လူတွေကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ လူဆိုးလူညစ်တွေကို ပစ်မှာပဲ။ သေသေချာချာ ပစ်ပါစေ။ မတော်တဆ အမေ့တို့ကို ထိရင်လည်း သေပေါ့။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ သေတာဆန်းသလား။ အမေဘယ်မှ မရှောင်ဘူး”

အမေ့အဖြေအကြောင့် သည်တကြိမ်တွင် ကျနော် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် မှတ်တက် မိရလေသည်။

... ..

ရုတ်ခြည်း ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်သို့ ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ ဝဲယာဘေးဘက်ကို ကျနော် အကဲခတ်မိသည်။ လေယာဉ် အောက်မှာ တိမ်တွေက ဆပ်ပြာမှုန့်ထူထူတွေလို ဝှမ်းစိုင့်တွေ လိုလို . . . ။

ဪ... အမေ... အမေ အမေသာ ရှိသေးရင် ဒီလိုလေယာဉ်ပျံကြီးနဲ့ တင်ခေါ် လာရမယ်။ လေယာဉ်ပျံပေါ်က အစာတွေက ဆားပေါ်တော့ အမေနဲ့တည့်တယ်။ လေယာဉ်

ပုံငါးမှာ အစားအစာ အလကားကျွေးတာ အမေရ။ စင်္ကာပူစာတွေလည်း ဆားပေါ်
ထားအမေ။ ထိုင်းစာတွေက ငရုတ်သီး သိပ်စပ်တယ်။ အမေစားဖူးတယ်ရှိအောင် စားပါ
အမေ။ ကြာကြာဖန်ဖန်အမေရယ် . . . အမေသိပ်ကြိုက်တဲ့ အညာစာ မလွပွင့်အခြောက်ကို
ခရမ်းချဉ်သီးနဲ့ ပြေပဲဆံထောင်းချက်တာတော့၊ ဒီမှာ ဘယ်ရမလဲ အမေ . . . ။

လေထဲတွင် ဆောက်နေသော ကျွန်တော့် စိတ်ကူးအိမ်သည် ချန်ဂီလေဆိပ်သို့ လေ
ယာဉ်ငြိမ့်ကနဲ ထိုးအဆင်းတွင် ပြုလဲကုန်လေ၏။ “ဘဝနှင့် သံသရာအဆက်ဆက်တို့တွင်
အမေကဲ့သို့ အမေမျိုးနှင့်သာ အမေတော်စပ်လိုပါတယ် အမေ” ဟု နှုတ်မှ ဖွဖွ ရွတ်ဆိုရင်း
. . . လေဆိပ်ခန်းမကျယ်ကြီးထဲသို့ ကျွန်တော် ရောက်လာပါသည်။

(မက်ဆင်ဂျာ ကျနယ်။ မေ(၃၀) ၊ ၂၀၁၃)

နင်းပြားပုံပြင်

အိပ်မပျော်သူအတွက် ညတာဟာ ရှည်လျားလှတယ်လို့ ဓမ္မပဒက ဆိုပါတယ်။ အိပ်မပျော်နိုင်တာပို့ ကျနော် စာထရေး ဖြစ်ပါတယ်။

ကျနော်ဒီစာကိုရေးနေချိန်ဟာ ညတနာရီထိုးပြီးပါပြီ။ တနှစ်မှာသုံးလလောက် တခေါက်တကျင်း ကျနော်ရှိရာ ဖူးခက်မြို့ ကိုရောက်၊ ရောက်လာတတ်တဲ့ ဇနီးသည်ဟာ ကျနော် မနီးမဝေး မှာ အိပ်ပျော်နေရှာပါတယ်။ အောက်ထပ်က ကားဂိုဒေါင်ထဲမှာ တော့ တပည့်ကျော် ကျော်ဝင်းဌေးလည်း အိပ်ပျော်နေလောက်ပြီ ထင်ပါတယ်။ ကျနော်အိပ်ရုံနေတဲ့ အိပ်မခန့် ဝန်းကျင်တခုလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေပါပြီ။ တခါတခါမှာတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကား လမ်းပေါ်က ကားတွေဖြတ်မောင်းနေတဲ့ အသံတွေကို ကြား နေရပါတယ်။

ဒီစာကိုရေးနေတဲ့ ကျနော်နဲ့ လက်တကမ်းမှာ လက်ကိုင် အရိုးနဲ့ပါဆိုရင် အရှည်တပေခွဲလောက်ရှိတဲ့ ဂျပန်ကင်ဖို ဓား တချောင်း ရှိနေလေရဲ့။ တကယ်ဆို ဒီဓားဟာ ကျနော်အသက် အရွယ်နဲ့ သိပ်တော့ အပ်စပ်လှတဲ့ အရာတော့ မဟုတ်ပေဘူး။

ရှုပ်ထွေးများပြောင်လှတဲ့ ဘဝအတွေ့အကြုံတွေကြောင့် ကျနော်စိတ်ရဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာ အေးချမ်းတဲ့ ဘဝတခုကို မျှော်လင့်တည်ဆောက်နေခဲ့တာ ရှစ်နှစ်ဝန်းကျင်ရှိခဲ့ပါပြီ။ ချမ်း

သာခဲ့ဖူးပြီ။ ဆင်းရဲခဲ့ဖူးပြီ။ နေပူဆူးကြမ်း ခယောင်းလမ်း သာမက ဖဲမွေ့ယာရွှေကော်လောနဲ့ လည်း ကျနော်နေခဲ့ဖူးပြီပဲ။ လောကဓံအတက်အကျကို ကျနော် အထိုက်အလျောက် သံဝေဂ ယူနိုင်ခဲ့ပြီ။

သို့တစေ လက်ရှိအချိန်မှာတော့ ရန်သူဟာအသက်ကို အချိန်မရွေး ရန်ရှာလာနိုင်တာ ကြောင့် စားဆောင်ရတဲ့ ဘဝကို ရောက်ရပြန်ပြီ။ ကျနော်အိပ်မပျော်နိုင်ပါဘူး။ ရန်သူဟာ မမျှော်လင့်တဲ့အချိန် မမျှော်လင့်တဲ့နေရာက ပေါ်လာနိုင်တယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်က ရန်သူလဲ? ဘာကြောင့်လဲ? ဆိုတော့ ဇာတ်လမ်းက ဒီလိုပါဗျာ။

.....

ကျနော်ဘဝ ကျနော်အကြောင်းနဲ့ ရေကြည်ရာမြက်နုရာလို့ထင်ရတဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံ ဖူးခက် မြို့ကို ကျနော် ရောက်နေတာ ခုနှစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ဖူးခက်ကို ရောက်ပုံကလည်း ဒီနေရာ ဒီအရပ်မှာ ဖူးခက်ဆိုတဲ့မြို့ရှိလေရဲ့ဆိုတဲ့ အသိတခုတည်းနဲ့ အိတ်တလုံးဆွဲပြီး၊ တကိုယ်ထီး တည်း ခရီးနှင်ခဲ့တာပါပဲ။

ကျနော်မှာပါလာတဲ့ ထိုင်းဘတ်တသန်းဝန်းကျင်လောက်နဲ့ ဗမာဈေးဆိုင်လေးတဆိုင် ဖြစ်ပြောက်ဖို့ ကျားခုတ်ကျားခဲ လုံးပန်းခဲ့တာကြောင့် နှစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ အခြေကျခဲ့ ရော ဆိုပါစို့။

ဆိုပါစို့လို့သာ ပြောရတာ တကယ်တော့ ရေမြေအသစ်မှာ အခြေချရတဲ့ဘဝဟာ လွယ် လွယ်တယ်တော့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။

နယ်ချင်းဆက်နေတဲ့ ဒီတိုင်းပြည်မှာ ဗမာဖြစ်ရတဲ့ ဒုက္ခဟာ ဒီလောက်ကြီးလိမ့်မယ်လို့ ကျနော် တွေးတောင် မတွေးမိတာ အမှန်ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်က ထိုင်းလူမျိုးအတော်များများရဲ့ အထင်သေးတဲ့အကြည့်၊ ထိုင်းရဲ့ အတော်များများပေးတဲ့ ဒုက္ခတွေကို ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားခဲ့ရ တာတွေကို ရေးပြနေရင် မိုးစင်စင်လင်းသွားနိုင်တာမို့ ဒီမှာတင်ရပ်ပြီး လိုရင်းကိုပဲ ပြောပါတော့မယ်။

.....

လွန်ခဲ့တဲ့လေးရက် (၂၂-၀၃-၂၀၁၁) က ပေါ့ဗျာ။ မနက်ခုနှစ်နာရီခွဲလောက် ကျနော်ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းပြီး ဖူးခက်မြို့ထဲက ကားဂိတ်မှာ ရန်ကုန်၊ ကော့သောင်းသဘော် နဲ့ တင်လိုက်တဲ့ စားစရာနဲ့ အိမ်အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတချို့ သွားသယ်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့ပါ တယ်။ ကားပေါ်မှာ နီးသည်ရော ကျော်ဝင်းဌေးပါ ပါလာပါတယ်။ ကျနော်အိမ်ကိုရောက်လို့ ကားကို ဂိုဒေါင်ထဲသွင်းနေချိန်မှာ ခြံတံခါးပိတ်နေတဲ့ တပည့်ကျော် ကျော်ဝင်းဌေးကို တွန်း ဖယ်ပြီး ထိုင်းမျက်နှာစိမ်းသုံးယောက်ဟာ ကျနော်ခြံထဲကို ငွတ်ဝင်လာပါတော့တယ်။ အဲဒီ

ထိုင်းသုံးယောက်အနက် နှစ်ယောက်ဟာ အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကျန်တယောက်ကတော့ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ရှိပါလိမ့်မယ်။ လေးဆယ်ဝန်းကျင်တယောက်သော မောင်က သူ့အိတ်ကပ်ထဲက ကန်ပြားတခုကို ထုတ်ပြပြီး ပုလိ ပုလိလို့ တတွတ်တွတ်အော်ရင်း ကျနော်တို့သုံးယောက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ ထိုင်ခိုင်းပါတော့တယ်။ ကျော်ဝင်းဌေးကတော့ သူတို့ခိုင်းသလို ထိုင်ချလိုက်ပေမဲ့ ကျနော်နဲ့ ဇနီးသည်ကတော့ ကုလားထိုင်တလုံး စီပေါ်မှာ ခပ်အေးအေးထိုင်လိုက်ပါတယ်။ ဖူးခက်မှာ အိမ်ထဲရဲဝင်စစ်တာ ဖန်တရာတေအောင် ကျနော်ကြုံဖူးခဲ့ပါပြီ။ ကျနော် အနေအထားဟာ ရဲလာစစ်တာကို ကြမ်းပြင်မှာ ငုတ်တုပ်ထိုင်ပြီး အစစ်ခံရမယ့် အဆင့်မှမဟုတ်တာဗျာ။

ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းထူးဆန်းနေသလို ထင်လိုက်တာကြောင့် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဆိုပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ မေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ်တော်ချောတွေက ပတ်စပို့ ပတ်စပို့ ဆိုပြီး လုပ်ပြန်ပါတယ်။ ကျနော်လည်း ကျော်ဝင်းဌေးရဲ့ အလုပ်သမားကဒ်ရယ်၊ ကျနော်တို့ ဇနီးမောင်နှံရဲ့ ပတ်စပို့တွေရယ် ထုတ်ပြလိုက်တော့ စာအုပ်တွေကို ဖွင့်တောင် မကြည့်ဘဲ သိမ်းလိုက်ပါတော့တယ်။ နောက် တဆက်တည်း ဆိုသလို ကျနော် ပစ္စည်းဂိုဒေါင်ကို ဖွင့်ပြီး တောင်ရှာမြောက်ရှာ လုပ်ပြန်ပါတယ်။

.....

ဒီအတွက် ကျနော်မပူပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဖူးခက်မှာ တခုတည်းသော ဗမာဆိုင်ကို မိတ်ဆွေ ထိုင်းတယောက် နာမည်ခံပြီး အထင်ကရ လူသိရှင်ကြားဖွင့်ထားတာပါ။ ဖူးခက်မြို့မရဲစခန်း (စံမကောင်းစခန်း) က သတ်မှတ်တဲ့ လစဉ်ကြေး ဘတ်သုံးထောင်လည်း မှန်မှန်ပေးနေတာကြောင့်လည်း ပါပါတယ်။

ရွှေညှည်သည်သုံးယောက်ဟာ ဒီအချက်ကို သိနေပြီးသားယင်ပါရဲ့။ ကျနော့်ဂိုဒေါင် အပြည့်နီးပါးရှိနေတဲ့ ဗမာစားသောက်ကုန်တွေ၊ ဆေးဝါးတွေကို သိပ်စိတ်ဝင်စားဟန်မပြဘဲ တစုံတခုကို သည်းသည်းမဲ့မဲ့ ရှာနေပြန်ပါတယ်။

ဆယ်မိနစ်လောက် တောင်လှန်မြောက်လှန်လုပ်ပြီးတော့ ချောင်ကြိုချောင်ကြားက လေးကီလိုလောက်လေးမဲ့ အထုပ်တထုပ်ကို ဆွဲထုတ်လာပါတယ်။ အဲဒီအထုပ်ကို ကျနော်မြင်ရုံနဲ့ ဒါဟာ ကွမ်းစားဆေးအထုပ်ဆိုတာ ကျနော်သိလိုက်ပေမဲ့ ဒီအတွက်လည်း ကျနော် မပူပြန်ပါဘူး။ အခွန်မဲ့ ဆေးလိပ်ဆေးရွက်ကြီးတွေကို ရှာဖွေဖမ်းဆီးတဲ့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် အင်စပက်တာ ဖိချိုင်းဟာ ကျနော့်မိတ်ဆွေအရင်းကြီး ဖြစ်တဲ့အပြင် သူတို့သတ်မှတ်တဲ့ လစဉ်ကြေး ထိုင်းဘတ်ငါးထောင်လည်း မပျက်မကွက်ပေးနေကျမို့ ကျနော်မပူတာပါ။

ဒီမှာတင် အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင် အရပ်မြင့်မြင့်ကိုယ်တော်က ဒီဆေးရွက်ကြီးတွေဟာ ပြစ်ဒဏ်သိပ်ကြီးတယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လားဆိုပြီး စခန်းကိုလိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်ပါတော့တယ်။ ဒီတော့ ကျနော်ဟာ လက်ထဲက တယ်လီဖုန်းနဲ့ ဖိချိုင်းဆီဖုန်းဆက်ဖို့ ပြင်လိုက်ချိန်မှာ

တော့ အဲဒီလူတာ သူ့ခါးကြားက သေနတ်ကို ထုတ်ချိန်ရင်း ကျနော်လက်ထဲက ဖုန်းရော၊
 ကျော်ဝင်သေသီတ ဖုန်းကိုပါ သိမ်းလိုက်ပါတော့တယ်။ တခုခုမှားနေပြီဆိုတာ ကျနော်
 သိချိန်ပါပြီ။ တကယ်တော့ အိပ်ကိုဝင်စစ်ဖူးတဲ့ ရဲမှန်သမျှ လက်ကိုင်ဖုန်းကို သိမ်းလေ့
 မရှိပါဘူး။ ပြဿနာကြုံလို့ ကျနော်ဖုန်းဆက်လိုက်ရင် ကျနော်မိတ်ဆွေ ထိုင်းရဲတယောက်
 မသေဘဲ တယောက်ရောက်လာပြီး ညှိလိုက်နှိုင်းလိုက်ရင် လက်ဖက်ရည်ဖိုး ဘီယာဖိုးနဲ့တင်
 ပြီးသွားတာ ထင်လို့ဖြစ်နေပါပြီ။ တိုတိုပြောရရင် ဒီမောင်တွေဟာ စခန်းကိုခေါ်ဖို့ စကား
 မဟတော့ဘဲ ကျနော်ဆီကနေ ထိုင်းဘတ်သုံးသိန်းထုတ်ပေးဖို့ အကြပ်ကိုင်ပါ တော့တယ်။

ကျားသားမိုးကြီး ဘတ်သုံးသိန်းတဲ့ဗျာ။ ကျနော်လည်း စကားနည်းရန်စဲဆိုပြီး ထိုင်း
 ဘတ်တသောင်းပေးမယ်၊ ပြန်ကြပါတော့ ဆိုတော့ ပွဲကပိုကြမ်းသွားပါလေရော။

သုံးသိန်းမရရင် နှစ်သိန်းပေးရမတဲ့။ ဒါတင်မကဘူး။ ကျနော်လက်ကိုင်အိတ်ထဲက
 ဘဏ်စာအုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်ပြီး ဘဏ်စာရင်းလက်ကျန် ခြောက်သောင်းခုနစ်ထောင်တွေ့ တော့
 နောက်ထပ်ဘယ်ဘဏ်မှာ စာရင်းဖွင့်ထားသေးသလဲ လုပ်ပြန်ပါတယ်။ ကျနော်တအိမ်လုံး
 အိပ်ခန်းပါမကျန် မွှေနှောက်ပြီးတဲ့နောက်တော့ ဘာမပြောညာမပြော တပည့်ကျော် ကျော်
 ဝင်းဌေးကို သုံးလေးချက် ဆောင့်ကန်ပါတော့တယ်။

ကျနော်က မလုပ်နဲ့ဆိုပြီး ဝင်တားတဲ့အခါမှာတော့ သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့ တယောက်ဟာ
 ကျန်တဲ့လက်တဖက်နဲ့ ကျနော် နားရင်းကို လှမ်းရိုက်လိုက်ပြန်ပါတယ်။ သူ့ရိုက်တဲ့ အရှိန်က
 သိပ်မပြင်းပေမဲ့ ကျနော်စိတ်ထဲမှာ ထောင်းကနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။ အင်အားချိန်ခွင်ညာကို
 ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့က သေနတ်တလက်၊ လူသုံးယောက်၊ ကျနော်တို့က မိန်းမသား
 တယောက်နဲ့ အကြောက်လွန်နေတဲ့ တပည့်ကျော်။ ကျနော် အဆုံးအဖြတ်မှားရင် ဒုက္ခရောက်
 သွားနိုင်တာမို့ စိတ်ကိုလျော့လိုက်ရပါတယ်။

... ..

နောက်ဆုံးတော့ လေးဆယ်ဝန်းကျင်နှစ်ယောက်အနက် တယောက်က သေနတ်နဲ့
 ကျနော်ကိုချိန်ရင်း ကျန်တယောက်က ကားမောင်းပြီးတော့ ကျနော်အိမ်မလှမ်းမကမ်းက
 ငွေထုတ်စက်ရှိရာကို ခေါ်သွားကြပါတော့တယ်။ အသက်ငါးဆယ်ကျော် အဖိုးကြီးကတော့
 ကျနော်အိမ်မှာ ကျနော်အဖွဲ့သားနှစ်ယောက်ကို စောင့်ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့ကြရောဆိုပါတော့။
 ငွေထုတ်စက်ဟာ ကျနော်အိမ်နဲ့ တကီလိုတောင်မဝေးတဲ့ ဆဲပင်းအလဲဝင်းဆိုင်မှာ ရှိနေတာမို့
 နှစ်မိနစ်ဝန်းကျင်လောက်နဲ့ ရောက်သွားပြီး စိတ်ထဲမှာ စပ်ဖျင်းဖျင်းနဲ့ပဲ ထုတ်ပေးလိုက်ရပါ
 တော့တယ်။ ကျနော်ငွေထုတ်ပြီး ကားပေါ်ပြန်ထိုင်လိုက်တဲ့အချိန်၊ ဘတ်ခြောက်သောင်းကို
 ကားမောင်းတဲ့သူလက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကျနော်ဟာ သူတို့ကားအတွင်းဝင်းကို
 စေ့စေ့စပ်စပ်လိုက်ကြည့်ပြီး မှတ်ထားလိုက်ပါတယ်။ ကျနော် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ကားပေါ်က

အဆင်းမှာလည်း ဟွန်ဒါစီဗစ်အမျိုးအစား ကားနံပါတ် ကျောကျာနံ၊ ချော်ချင် ၆၅၂၂ (ခရုနံထစ်) ကို အလွတ်ကျက်ထားလိုက်ပါတော့တယ်။

ပတ်စပို့တွေကော၊ ဖုန်းတွေပါ ပြန်ပေးပြီး သူတို့ထွက်သွားလို့ နာရီဝက်အကြာမှာတော့ ကျနော်ဖုန်းဆက်ခေါ်တာကြောင့် ဖိချိုင်းရောက်လာပါတော့တယ်။ မင်းကို ငါလစဉ် တာဝန်ကျေပါလျက်နဲ့ ဒီလိုအလုပ်ခံရတာ သိပ်အရုပ်ဆိုးလွန်းတယ်လို့ အပြစ်တင်ရင်း ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ရှင်းပြတော့ သူကခပ်တွေတွေစဉ်းစားလိုက်ရင်း . . ဒါဟာ ရဲအတွဲတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်တဲ့ဗျာ။ ဒီမှာတင် ကျနော်က ဒါဆို သူတို့ ကားနံပါတ်ကို ငါမှတ်မိတယ်။ မင်းလိုက်ရှာရင် လွယ်လွယ်လေးလို့ ပြောလိုက်တော့ သူ့ချက်ချင်းဆိုသလို တောက်တခေါက်ခေါက်နဲ့ ထွက်သွားပြီး တရားခံတွေကို တောနင်းပါတော့တယ်။

အမှန်ပြောရရင် ဘတ်ခြောက်သောင်းဟာ ကျနော်အတွက် သိပ်မူစရာမဟာဏတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သိက္ခာကို ထိပါးတယ်ဆိုတဲ့အသိရယ်၊ ဖူးခက်မြို့ကြီးဟာ လုံခြုံမှု မရှိတော့ဘူးလား ဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့် အခံရခက်တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ တကယ်တော့ ဖူးခက်ရဲတွေထဲမှာ ကျနော်ကိုမသိတဲ့သူ တော်တော်ရှားလှပါတယ်။

ကျနော့်အိမ်ကို ဖူးခက်ဒုတိယမြို့တော်ဝန်ကိုယ်တိုင် ဝင်ထွက်သွားလာဖူးပြီး စင်္ကာပူ သွားလည်ချင်တယ်ဆိုလို့ သူ့ရော သူ့နွဲ့အဖွဲ့ကိုပါ ကျနော့်စားရိတ်နဲ့ ပို့ခဲ့ဖူးတဲ့အထိ ကျနော့် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး အဝန်းအဝိုင်းကျယ်ဝန်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုဖြစ်သွားတဲ့ ကိစ္စကို ကြည့်ရင် ကျနော့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးဟာ အရာမထင်သလိုပါပဲကလားဗျာ။

.....

နောက်တနေ့ မနက်အထိ ဖိချိုင်းဆီက ဘာမှပြန်ကြားချက် မရခဲ့ပါဘူး။ ဖြစ်ချင်တော့ မနက်ရှစ်နာရီလောက်မှာ ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းပြီး ဝထေဗ်အရပ်မှာရှိတဲ့ ကျနော့်ဆိုင်နဲ့ ၃၇ တို အလာ၊ အိပ်နဲ့မလှမ်းမကမ်းအရောက် နောက်ခန်းမှာထိုင်နေတဲ့ ဇနီးသည်က ရုတ်တရက် အိုကားက မနွေကရှင်ပြောတဲ့ ကားနံပါတ်ပါလား ဆိုပြီး ထအော်တာကြောင့် သေချာကြည့်လိုက်တော့၊ မီးပွိုင့်နဲ့ မလှမ်းမကမ်း ဆိုင်တခုရှေ့မှာ ရပ်ထားတဲ့ အဲဒီကားကို တွေ့လိုက်ရပါတော့တယ်။

ဒါနဲ့ ဖိချိုင်းကို . . မနွေက ကား၊ အခု ငါတွေ့နေပြီ၊ မင်းလာခဲ့ပါဆိုပြီး ဖုန်းဆက်လိုက်တော့ ဆယ်မိနစ်အတွင်းမှာ ဖိချိုင်းဟာ ယာဉ်ထိန်းအရာရှိနဲ့ပေါက်ချလာပြီး သူ့နောက်မှာ ရဲကားတစီးပါ။ ပါလာပါတော့တယ်။ သူ့ ကားကို အနီးကပ်သေချာကြည့်ခိုင်းပြီး ခင်ဗျား မှတ်မိတာ ဒီကားသေချာရဲလားဆိုလို့ ကားရဲခေါင်းခန်းကို ကြည့်လိုက်တော့ ဒက်ရှ် ဘုတ်ပေါ်မှာခေါင်းတငြိပ်ငြိပ်လုပ်နေတဲ့ အရုပ်အဝါလေးဟာ မနွေကလိုပဲ ကျနော့်ကို နှုတ်ဆက်နေလေရဲ့။

.....

တဆက်တည်းဆိုသလို ကျနော်ငွေလိုက်ထုတ်ပေးခဲ့တဲ့ အပ်မခန့်ဆဲဗင်းအလဲဗင်းက စီမံကိန်းတို့ ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲ သွားစစ်ကြည့်တော့လည်း ကျနော်နဲ့ ဇာတ်လိုက် တစ်ယောက်ဟာ အဲဒီနေ့မနက် ကိုးနာရီလေးဆယ်နှစ်ပိနစ်၊ ငွေထုတ်စက်ရှေ့မှာ အလုပ်ရှုပ် နေပုံတွေကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ကြရပါတော့တယ်။ ကျနော်ပြောပြတဲ့ နံပါတ်နဲ့ကားဟာ ထည်း စီမံကိန်းမှာ အထင်းသားကြီး ပါလာတော့တာပေါ့ဗျာ။

ဒီတော့ ဖိချိန်ကောရဲ့ အဖွဲ့ပါ ကျနော်ထွက်ချက်ကို ယုံကြည်သွားကြပြီး ချက်ချင်းဆို သလို ကားကို ရှာဖွေပုံစံနဲ့ သိမ်းပါတော့တယ်။ အတိုချုပ်ရရင် အဲဒီညဆယ်နာရီမှာ ကျနော် ခဲစခန်းကို လိုက်သွားပြီး အမှုဖွင့်ရပါတော့တယ်။ အဲဒီမှာလည်း အမှုဖွင့်တဲ့ အသက်နှစ်ဆယ် ကျော်အရွယ် ထိုင်းရဲအရာရှိလေးဟာ ကျနော်ဗမာလူမျိုးဆိုတာ သိသွားတော့ မျက်နှာထား နည်းနည်းပြောင်းသွားတာကို သတိထားလိုက်မိပါတယ်။

စခန်းက အပြန်ကားပေါ်မှာ ကျနော်တပည့် ကျော်ဝင်းဌေးပြောတဲ့ စကားတခွန်း ကြောင့် ဇာတ်လမ်းဟာ ပိုရှုပ်လာပြန်ပါတယ်။ သူ့စကားအရ အဲဒီကားသိမ်းခဲ့တဲ့ အိမ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ တပတ်ကျော်လောက်က အလုပ်ထွက်သွားတဲ့ ကျနော် ဒဗ္ဗိင်ဘာ ဘလက်ဆိုတဲ့နေ့ အပြင်ဝင်ထွက်နေတဲ့ အိမ်ဆိုပဲ။

ရော... ဒါဆို ဒီကိစ္စဟာ ကျနော်ဒဗ္ဗိင်ဘာဟောင်းဘလက်နဲ့ ဆက်စပ်နေနိုင်တာ ပေါ့။ ဘလက်ဟာ အသက်လေးဆယ်ငါးနှစ်လောက်ရှိတဲ့ ထိုင်းလူမျိုးပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးလ လောက်က အလုပ်အကိုင်မရှိတာကြောင့် ကျနော်ဆိုင်နားက ဖိဝပ်ဆိုတဲ့ ကွတ်တီယိုဆိုင်က ထိုင်းအမျိုးသမီးကြီးတဦး အဆက်အသွယ်နဲ့ အလုပ်ခန့်ထားခဲ့တာပါ။

အလုပ်ခန့်စဉ်တုန်းကတော့ ဘလက်ဟာ သူ့သိပ်ကြိုက်တဲ့ ဆေးလိပ်ကို တခါဝယ်နှစ် လိပ်နှုန်းသာ ဝယ်သောက်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် ကျနော်ကားကိုမောင်းပြီး နှစ်လလောက်အကြာမှာ ဗူးလိုက်ဝယ်သောက်တဲ့ အဆင့်ရောက်လာပြီး လေသံပါ မာလာပါတော့တယ်။ အကြောင်း ရင်းကတော့ ဘလက်ဟာ ကျနော်ကားကို အသုံးပြုပြီး ဘိန်းစာရွက် (ဘိုင်ကထောင်) ရောင်း နေတာကြောင့်လို့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျနော်သိလာရပါတော့တယ်။

ဘိုင်ကထောင်ခေါ်တဲ့ ဘိန်းစာရွက်ဟာ ထိုင်းနိုင်ငံတောင်ပိုင်းမှာ အလေ့ကျပေါက်ပြီး မဟာမြန်မာတွေရဲ့ တီထွင်ဖန်တီးချက်နဲ့ ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေး၊ ကော်ဖီမစ်တွေနဲ့ ရော ကျိုလိုက်ရင် အာစီယံခေါ်၊ မူးယစ်ဆေးတမျိုးဖြစ်လာတဲ့ အရွက်ပါပဲ။ ဘလက်ဆီကနေ တခဲနက်ဝယ်ယူအားပေးကြတဲ့ ဖောက်သည်တွေကလည်း မဟာမြန်မာတွေပဲပေါ့ဗျာ။

အဲဒီကိစ္စကို မလုပ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်တားမြစ်ပေမယ့် ဝင်ငွေသိပ်ကောင်းနေတာကြောင့် ဘလက်ဟာ အလုပ်ကထွက်တဲ့လမ်းကို ရွေးချယ်သွားခဲ့ပြီး တပတ်အကြာမှာ ကျနော်ဒီပြဿ နာနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာပါပဲ။ တကယ်တော့ ဒီအမှုအကျင့်ဟာ ထိုင်းလူမျိုး တော်တော်များများ အရိုးစွဲနေတဲ့အကျင့်ပါ။ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံခြားသား အလုပ်ရှင်တွေအပေါ်မှာ ထိုင်းတွေ လုပ်လေ့လုပ်ထရှိတဲ့ စရိုက်ပါ။

ကျနော်ဟာ နေ့စဉ်ဆိုသလို ရဲတွေလာပြတဲ့ မသင်္ကာသူတွေရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ၊ ခေါ်ပြ
တဲ့လူတွေကို ဟုတ်မဟုတ် လိုက်ကြည့်နေရပါတယ်။ ဒီနေ့အထိဆို ပြဿနာဖြစ်ခဲ့တာ လေး
ရက်မြောက်ခဲ့ပေမဲ့ တရားခံတွေကို မမိနိုင်သေးပါဘူး။ ဖိချိန်းပျက်နှာကြောင့်လား။ ဆောင်
ရွက်နေကျ တာဝန်ပေပဲလား မဆိုနိုင်ပေမဲ့ ထိုင်းရဲတွေဟာ ကျနော်အမှုကို နေ့ရောညပါ
အမှုတပြင်း လိုက်လံစုံစမ်းနေတာတော့ သေချာလှပါတယ်။ ဒီအတွက်တော့ ကျေးဇူးစကား
ဆိုရပါမယ်။ ဒါပေမယ့် ကျနော်စိတ်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း ပူပင်စိတ် ဝင်လာပါတော့တယ်။
ဖူးခက်မြို့ကြီးဟာ ကမ္ဘာကျော် ခရီးသွားမြို့ကြီးဖြစ်သလို ရာဇဝတ်မှု အလွန်ထူပြောတဲ့
နေရာဒေသပါ။ ထိုင်းလူမျိုး လူမှောင်ခိုသွင်းတဲ့ ဂိုဏ်းအချင်းချင်း မသင့်မြတ်ရာကနေ
ချင်းမွန်ဆိုတဲ့ မွန်လူငယ်တယောက်ရဲ့ အိမ်ထဲဝင်ပြီး သေနတ်နဲ့ လေးငါးချက် ဝင်ပစ်သွားတာ
တနှစ်ကျော်လောက်ပဲ ရှိပါအံ့မယ်။ ထိုင်းရဲတချို့ဆိုရင်လည်း ဗမာဆိုရင် လမ်းမှာဖမ်းစစ်ရင်း
ရွှေအပေါင်လက်မှတ်တွေ ရင်တောင် အတင်းသိမ်းပြီး သွားရွေးယူလိုက်ကြတဲ့အထိ လက်ရဲ
ဇက်ရဲ နိုင်ပါတယ်။ ထိုင်းတောင်ပိုင်းက ရာဘာခြံ တော်တော်များများက မြန်မာပြည်ဖွား
အလုပ်သမားတွေလည်း မကြာခဏဆိုသလို ဓားမြတိုက်ခံရ မုဒိမ်းကျင့်ခံရ အသတ်ခံရဆိုတဲ့
သတင်းတွေဟာ မကြားချင်မှ အဆုံးမဟုတ်လား။

လူဆိုးတွေရဲ့ ရုပ်သွင်ကို သေချာပေါက်မှတ်မိနေတဲ့ ကျနော်ဟာ ဘယ်မှာလာ အိပ်
ကောင်းခြင်း အိပ်နိုင်ပါတော့မလဲ။ နယ်မြေထိုင်းရဲတွေကတော့ ကျနော်အိမ်ဝန်းကျင်ကို
ပတ်တယောင်ချထားပေးပြီး စောင့်ကြည့်ပေးမယ်ဆိုပါတယ်။ အိမ်မှာလည်း စီစီတီတီ ကင်
မရာတပ်ထားပါလို့ ညွှန်ကြားလေရဲ့။ ကျနော်အိမ်ဟာ ဖူးခက်မြို့ အိမ်မခန့်အရပ်က ဆိတ်
ငြိမ်ရပ်ကွက်မှာ ရှိနေတာကြောင့် မြို့နဲ့နည်းနည်းလွှမ်းပါတယ်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် အိမ်တွေ
တလည်း လူဝင်လူထွက် အင်မတန်နည်းတာကြောင့် အရေးအကြောင်းဆို အကူအညီ လွယ်
လွယ်ရရှိ လမ်းမမြင်လှပါဘူး။

နောက်ဆုံးတော့ တရားခံမပိခင်စပ်ကြား ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်နိုင်ဖို့သာ၊ ဗမာ့သွေး
နဲ့ ရဲဆေးတင်၊ ဆုံးဖြတ်၊ နေ့ရောညပါ ခြံတံခါးကိုသော့ခတ်၊ ညဆိုတအိမ်လုံး သော့ကုန်
လျှောက်ခတ်ပြီး ဓားတလက် ခေါင်းအံ့အိပ်နေရတော့တာပါပဲ။ တပည့်ကျော် ကျော်ဝင်းဌေး
တော့ ဦးလေးရယ်၊ သူတို့သာ ကိုယ့်အိမ်ထဲဝင်လာရဲလို့ကတော့ ဘာမလဲစရာရှိသလဲ။
သူတသက် ကိုယ်တသက်ပေါ့ဆိုပြီး ဗမာ့သွေးကို ကြွေးကြော်နေလေရဲ့။

.....

အေးဗျာ . . . ။ ကျနော်လို တရားဝင်ပတ်စပို့ ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီအိုင်အမာနဲ့ နေတဲ့
သူတောင် ဒီလို ဒုက္ခကြုံရတယ် ဆိုတော့ ထိုင်းနိုင်ငံတန်တလျား၊ တော်ရာအရပ်တွေမှာ
သန်းနဲ့ချီရောက်နေကြရတဲ့ ရွှေပြောင်းအလုပ်သမား ကျနော်တို့လူမျိုးတွေရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝကို
စဉ်းစားသားကြည့်ပေတော့ဗျာ။ ကျနော်တို့လူမျိုးတွေအတွက် ဒီလို ကျီးလန့်စာစား

ဆုတ်ဆုတ်ခြားခြား အဝိဇ္ဇာကနေ ဘယ်တော့များမှ လွတ်ကြမှာပါလိမ့်။ သားစဉ်မြေးဆက် ဒီအဝိဇ္ဇာနဲ့ ဆက်ရှိနေကြအံ့မယ်ဆိုရင်တော့ လွတ်မြောက်ရာလမ်းကို ရှာကြရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလွတ်မြောက်ရေးမှာ ဓားတို့ သေနတ်တို့ဆိုတာ ဆက်ပါနေရအံ့မယ်ဆိုရင်လည်း မှတပီးအခြားမရှိလို့သာ တင်မိတာပါပဲ။

ဟော . . . ပြောရင်းဆိုရင်း ထိုင်းတီဗီမှာ မြန်မာပြည်ကြီးရဲ့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးတွေကို လွှင့်နေပါကလား။

(စောင့်ကြည့်ရှာနယ်။ မေ(၁၀)၊ ၂၀၁၃၊)

ကြောင်ချော့တေး

(၁)

အနေမပျော် အခင်းဆွေး စာရင်းထုတ်၊ ရွှေ့နားတော်သွင်း
ချင်းတစ်ပုဒ်လို့သာ မှတ်ပေတော့ ကြောင်ကလေးတွေရေ။ ဘာ
လိုလို့နဲ့ မင်းတို့ ငါ့အိမ်ကနေ အစအန ပျောက်သွားတာ ဆယ်ရက်
တောင် ကျော်ပြီဟေ့။ မင်းတို့မောင်နှမ သုံးယောက် ပျောက်သွား
တဲ့နေ့ကစပြီး တကယ့်ကို တနေ့မှမေ့မရဘူးကွာ။ ငါ့ကိုယ်ငါ
တောင် အံ့သြမိပါရဲ့။ အေးလေ။ မင်းတို့လို တလသား ကြောင်
ပေါက်စလေးတွေကို ငါက မမေ့စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိတာ။
နောက် ငါကလည်း ခွေးချစ်သူ၊ ကြောင်ချစ်သူ စာရင်းထဲမှာ
မပါပြန်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ့ကို ဒုက္ခပေးနေတာ ငါ့စိတ်ကွ။ မင်းတို့
များ ငါ့ကို အထင်လွဲသွားလေသလား၊ ဝဋ်ကြွေးတုံ့ငင်၊ တင်ကျန်
လေမလား၊ တွေးတွေးနေမိလို့။ အထင်လွဲမယ်ဆိုလည်း လွဲစရာပဲ
ကွာ။ မင်းတို့မောင်နှမတွေနဲ့ ငါ့လူတွေ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်
သွားတာကလည်း နည်းနည်းတော့ ပွဲကြမ်းသွားတယ်ထင်ပါရဲ့။
အဲဒါ မင်းတို့နဲ့ ငါ နောက်ဆုံးတွေ့ လိုက်တဲ့ ညပဲကွ။

မင်းတို့ထင်သလောက် ငါမရိုင်းပါဘူးကွာ။ မယုံရင် မင်းတို့
အမေကိုသာ မေးကြည့်ပေတော့ကွာ။ တကယ်ဆို မင်းတို့အမေ
ကလည်း ငါ့အိမ်မှာနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘေးချင်းကပ် ဆွီ
ဒင်ကြီး အိမ်ကကွ။ မင်းအဖေက ငါ့မျက်စောင်းထိုးအိမ်၊ ထိုင်း

အတိုင်းပြီး အတွေးပြီး လင်မယားအိမ်က။ ဘယ်လိုလုပ် ငါ့အိမ်မှာလာပြီး နဖူးစာအိမ်လည်ကြ သည် မပြောတတ်တော့ပါဘူး။

ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ဆန်းပိုင်းက မင်းအဖေနှဲ့မင်းအမေ ညညချိန်းတွေပြီး ငါ့အိမ်မှာ ပြောင်း ဆန်အောင် ပလူးခဲ့ကြတာ၊ ငါတောင် အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရတဲ့ညတွေ အများကြီးပါ။ မင်းအမေကို မင်းအဖေက စရစ်တော့ အစပိုင်းမှာ မင်းအမေက ငြင်းပုံရတယ်။ ဝုန်းခိုင်းကို ဩနေတာပဲ။ နောက်ပိုင်း မင်းအဖေကပဲ အတင်းအဓမ္မ နသားပါးရ လုပ်လေသလား။ မင်း အမေကပဲ အလိုတူကြည့်ဖြူလေသလား။ ဒါတော့ ငါလည်း ရှင်းမပြတတ်တာ အမှန်။ မင်းတို့မွေးလာမှ ဩော်၊ သူတို့ အဆင်ပြေသွားကြသကဲ့သို့လို့သိတာ။ အေးပါ။ ဒါ မင်းတို့ ကလေးတွေ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုပြောပြနေတာက မင်းတို့သိသင့်တယ်ထင်လို့ နည်းနည်း နောက် ကြောင်းပြန်ပြတာ။ ဒါမှ ငါ့ စိတ်ကို မင်းတို့ခန့်မှန်းနိုင်မယ်လေ။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မင်းတို့အမေ ကိုယ်လေးလက်ဝန် ဖြစ်နေလည်း ငါမသိ လိုက် ဘူး။ ငါလည်း ငါ့အလုပ်နဲ့ငါ ရှုပ်နေတာ။ ရှုပ်နေတဲ့ငါ့ အလုပ်ဆိုတာက၊ သက်ခိုင်ဆိုတဲ့ ငါ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အကြောင်းကို အင်တာနက်မှာ ရေးရေးနေလို့၊ ထားလိုက်ပါကွာ။ ဒါလည်း မင်းတို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လကျော်လောက်ပေါ့ကွာ။ မင်းတို့ မီးတွင်းထဲမှာ ရှိတုန်းပေါ့။ မီးတွင်းဆိုတာ မီးဖွားတာ တစ်ပတ်မပြည့်သေးတာကို ပြောတာကွ။ “ဆရာ၊ အိမ်မှာ ကြောင်လေးတွေ ပေါက်နေပြီ” ဆိုပြီး ငါ့အိမ်မှာနေတဲ့ မောင်ဖြိုးဆိုတဲ့ ချာတိတ်လေး၊ ငါ့ကို လာပြောမှ မင်းတို့မိသားစုကို ငါသတိပြုမိတာ။ မင်းအမေက တော်တော်လည်တာပဲ ကွ။ မင်းတို့မွေးဖို့ မီးနေခန်းကို ငါ့ဘုရားစင်နောက်မှာ လာရွေးသတဲ့ကွာ။ တမျိုးလည်း အန္တရာယ်ကင်းတာပဲကွ။ ဘုရားစင်နောက်ဆိုတော့ တွေ့တဲ့လူက ရုတ်တရက် ဒေါသ မထွက်နိုင်ဘူး။ ရန်မပြုနိုင်ဘူးပေါ့။ မင်းတို့ကြောင်ဘဝရောက်တာ ငါသိတော့ မင်းတို့ဘာသာ မင်းတို့နေ၊ ငါ့အလုပ်ငါလုပ်ပဲလို့အစက သဘောထားခဲ့တာလည်း အမှန်ကွ။ အပ်ကြောင်း ထပ်တယ်တော့ မထင်ပါနဲ့။ ငါက ခွေးတွေ ကြောင်တွေ ချစ်တတ်တဲ့အထဲတော့ မပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့မိသားစုကို ငါ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ မင်းတို့ငါ့အိမ်ရောက်နေသလို ငါလည်း သူများနိုင်ငံ ရောက်နေတာပါပဲ။ ပိုဆိုးတာက အခု ငါ ရောက်တဲ့ ထိုင်းဆိုတာက ငါမွေးခဲ့တဲ့ မြန်မာပြည်နဲ့ ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကတည်းက ရန်ဘက်ကွ။

(၂)

တို့မြန်မာဘုရင် အလောင်းဘုရား၊ ဘုရင့်နောင်တို့လက်ထက်တွေတုန်းက ထိုင်းတွေကို ဟိုဒင်းကို ဟိုဒင်းနိုင်သလို နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုပဲကွာ။ ထိုင်းဆိုတာ မြန်မာတွေနိုင်ဖတ်။ ထိုင်း တွေက အမြဲတမ်းခံဖက်က။ အခုတို့နေတဲ့ ဖူးခက်မြို့အဝင်၊ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကျောက်တိုင် ကြီးတခုရှိလေရဲ့။ အဲဒီကျောက်တိုင်ထိပ်က ဓားကိုင်ထားတဲ့ မိန်းမရုပ်တုနှစ်ခုလာ မြန်မာ ဘုရင် ကျူးကျော်တာကို ရွှပ်ရွှပ်ချွံချွံတွန်းလှန်ခဲ့တဲ့ ဖူးခက်သူ ထိုင်းအမျိုးသမီး သူရဲကောင်း တွေတဲ့ကွ။ ထိုင်းလိုတော့ အနုစာဝါရီတဲ့။ တို့မြန်မာတွေကတော့ အမြင်ကတ်လေသလား

မပြောတတ်ဘူး။ အရုပ်နှစ်ကောင်လို့ ခေါ်ကြလေရဲ့။ ဖူးခက်ရောက် မြန်မာအလုပ်သမား
တွေကတော့ အဲဒီမိန်းမတွေဟာ မြန်မာဘုရင် အလောင်းဘုရားကို တွန်းလှန်ခဲ့ကြတာဆိုပြီး
ရမ်းတုတ်နေတာကွ။ စာတတ်တဲ့ ထိုင်းတစ်ယောက်ကို ငါ သေချာမေးတော့ ဘိုးတော်ဘုရားလို့
ပြောပါသကွာ။

အမှန်က ထိုင်းကို ရောက်တဲ့ မြန်မာတွေက မရှိတော့တဲ့ ဇာတိဟန်ကို ကျားပိန်
တွယ်တွယ်ပြီး ရမ်းတုတ် မှန်းတုတ် ရာဇဝင်တွေနဲ့ အားတင်းနေကြတာပါကွာ။ တကယ်တော့
အလောင်းဘုရားက ထိုင်းကို မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၂၁ ခုနှစ်မှာ တိုက်ရုံသာ တိုက်ခဲ့တာ
အောင်မသွားရှာဘူး။

ဗဒုံမင်းခေါ် ဘိုးတော်ဘုရားဟာ ကုန်းဘောင်ဆက်မှာ နန်းသက်အရှည်ဆုံးဘုရင်ဆိုပဲ။
ကုန်းဘောင်ခေတ်ဘုရင်တွေထဲမှာ အကျယ်ပြန့်ဆုံး မြန်မာ့အင်ပါယာကြီးကို ဖုံးစံခဲ့သတဲ့ကွ။
သူ ထီးနန်းဖုံးစံခဲ့တဲ့အချိန်ဟာ ကုန်းဘောင်ခေတ်ရဲ့ အထွဋ်အထိပ် နေပွန်းတည်ချိန်ပို့ သူ့ကို
ကုန်းဘောင်ပရမေလို့တောင် တင်စားခဲ့ကြသတဲ့။ တကယ်တော့ အင်္ဂလိပ်တွေဟာ အဲဒီအချိန်
ကတည်းက မြန်မာပြည်ကို ထိပါးလာခဲ့ပေမယ့် ဗဒုံမင်းဟာ “ကျားကဲ့သို့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်
သူ” လို့ ယူဆကြ တာကြောင့် အနားမကပ်ဝံ့ဘူးတဲ့ကွာ။ ဖူးခက်ကို ဘိုးတော်ဘုရားတပ်တွေ
ရောက်လာတာဟာ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၇၈၅ ဆိုတော့ သမိုင်းမှတ်တမ်းတချို့အရ ယိုးဒယားကို
တိုက်ရာမှာ ယိုးဒယားမြောက်ပိုင်းလင်းမယ်မြို့ကို အရင်သိမ်း တောင်ပိုင်း ကို စစ်ကြောင်းတွေ
ဖြာထွက်ပြီး ယိုးဒယား တပြည်လုံးကို သိမ်းပိုက်မယ့် မဟာဗျူဟာကနေ ဖူးခက်တိုက်ပွဲဖြစ်
လာတယ်လို့ ဆိုသဟ။

(၃)

ဪ။ လူမှာ လူ့သမိုင်းရှိသလို မင်းတို့ကြောင်တွေမှာလည်း ကြောင်ရာဇဝင် ရှိပါ
သကွာ။ မင်းတို့ ကြောင်တွေက ဟိုတုန်းက ကျားတွေရဲ့ ဆရာတဲ့ကွ။ အေးလေး၊ ကျားဆရာ
ကြောင်ဆိုတဲ့ စကားပုံတောင် ရှိသေး။ တကယ် အကောင်ကြီးကြီး အဝါအနက် အစင်းကြား
ကြီးနဲ့ မင်းတို့ခန္ဓာကိုယ် အကြီးစား၊ ကျားဆိုတဲ့ကောင်တွေလေ။ ကျားဆိုတဲ့မောင်တွေက
အကောင်သာ ကြီးတယ် ပညာကျတော့ မင်းတို့ မျိုးနွယ်တွေလောက် မစွဲဘူးဆိုပဲ။ အသား
စားတဲ့ အကောင်ကြီးတွေ အမဲမလိုက်တတ်တော့ ငတ်ပေါက်ကြပြီး မင်းတို့ အဘိုးအဘွား
တွေဆီမှာ အဲဒီကျားတွေက ပညာသင်ခဲ့ရတာတဲ့။ ခုန်ပျံကျော်လွှားတာ ခြေသံလုံအောင်
လျှောက်တာတွေကအစ သင်ခန်းစာတော်တော်များများကို ပို့ချခဲ့တာတဲ့။ နောက်ဆုံးတော့၊
အပြီးကို ဘယ်လိုထိန်းရတယ်ဆိုတဲ့ သင်ခန်းစာကို မင်းတို့ ဘိုးဘွားတွေက ဆရာစားချန်ခဲ့လို့
ကျားတွေက ရာဇဝင်စဉ်ဆက် အဲဒေမကြော့၊ မင်းတို့ကို တွေ့ရာသချိုင်း ဓားမဆိုင်း လက်တုံ့
ပြန်မယ် ကြိမ်းထားခဲ့ကြသတဲ့။ မင်းတို့ဆွေစဉ် မျိုးဆက်ကလည်း ငါတို့ကို ရှာတွေ့ဖို့မပြောနဲ့
ငါတို့စွန့်တဲ့မစင်တောင် မတွေ့စေရဘူးဆိုပြီး ချဲ့လင့်ပြန်လုပ်ခဲ့တယ် ဆိုပဲကွာ။ အမှန်တော့

ဤသို့ ဆရာတော်သည် ပြောပြလည်လည်မည့်နှိုင်းဘဲ ရန်ကြွေးကို သားစဉ်မျိုးဆက် သယ်လာ
ထားလည်း ထောင်တွဲအလုပ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ငါနဲ့ မင်းတို့မောင်နှမတွေ အထင်အမြင်လွဲစရာဖြစ်ရတာ မင်းတို့ကြောင်ရာဝင်နဲ့
ထောင် လာဆက်စပ် နေသလို ပါပဲကွာ။ ဟုတ်တယ်ကွာ။ အခုလို မင်းတို့နဲ့ငါ တို့ အကြားမှာ
ပြဿနာဖြစ်ရတာက ရာဝင်ထဲက မစင်စွန့်နည်းနဲ့ဆိုင်တယ်။ မင်းတို့ အမေက မင်းတို့ငယ်
သေးတော့ မစင်ဘယ်လို စွန့်ရမယ်ဆိုတာ သင်မပေးသေးလို့။ ငါတို့ကလည်း သဲနည်းနည်းကို
စကောလေးထဲ ထည့်ပြီး မင်းတို့ဝက်ကိုကိုင်။ မင်းတို့ဖင်နဲ့ သဲဝန်းနဲ့ဆောင့်။ ဒီမှာပါ။ ဒီမှာ
ယိုဆိုပြီး ကျင့်မပေးရသေးလို့ ဇာတ်တွေ မရှုပ်သင့်ဘဲ ရှုပ်သွားတာကွာ။ ဒါကို အစက ငါ
လည်းမသိပါဘူး။ မင်းတို့ညွှာက မခံစားနိုင်အောင် အနံ့ ဆိုးလွန်းလို့ တောင်မေးမြောက်မေးနဲ့
မေးမှသိတာ။ မင်းတို့ကလည်း အကောင်သာငယ်တာ ပါတဲ့မစင်က လေသင့်ရာမွှေး တော်
တော်လေးကို နံတာပဲကွာ။ ဒါကြောင့် လူတွေက မင်းတို့ ပါတဲ့ဟာကို သိချင်းတောင်လုပ်ဆို
ကြတဲ့ အထိကွာ။ ဘာတဲ့။ ကြောင်ကို ဝင်းနှုတ်ဆေးကျွေးမိသလို ကျွေးမိသလို ပျော့ပျော့လေးနဲ့
နံ့မဲ့ ပုံပေါ်တယ်တဲ့။

စာဖွဲ့မယ်ဆိုလည်း ဖွဲ့လောက်ပါရဲ့ကွာ။ လေတင်လေညာ ဘယ်လိုမှ မခံသာအောင်
မင်းတို့က ဖင်သရမ်းထားတော့ ငါလည်း နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကောင်းအောင် စီစဉ်ရတော့ တာပေါ့
ဒါကို မင်းတို့က အကြောက်လွန်ပြီး အထင်လွဲသွားတာကွာ။

တကယ်ပါကွာ။ မင်းတို့ကို ငါလိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ ခက်တာက အဲဒီရုန်းရင်းဆန်ခတ်
ဖြစ်တဲ့ညက မင်းအမေကလည်း မင်းတို့နဲ့အတူ ရှိမနေဘူး။ မင်းအမေရှိနေရင်လည်း ဒီလို
ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာပါကွာ။ အမှန်က မင်းတို့ကို မစင်စွန့်နည်း သင်မလို့ကွာ။ ဒဲ့ဒိုးပြောရရင်
ကြောင်ချေးပါနည်း ပေါ့ကွာ။ မင်းတို့ကို သင်တန်းပေးဖို့ သဲကော ဝန်းပါ ရှာလာပြီးသား။
တလက်စတည်း မင်းတို့ တွေ့ရာ လျောက်ပါထားတဲ့ အိမ်အီးတွေပါ ကျွေးမလို့။

ပြဿနာဖြစ်မှ သူမှားလွဲချတာတော့မဟုတ်ဘူး။ ပြည်ပန်းညို ချိုပါရက် ဆားဖျက်သလို
လုပ်လိုက်တဲ့အဓိက တရားခံက စံလွင်ဆိုတဲ့မောင်ကွာ။ သူက ငါနဲ့ကျောင်းနေဘက် သူ
ငယ်ချင်းပါကွာ။ သူလည်း သူ့ဘဝသူ့အကြောင်းနဲ့ငါ့ဆီ ဘယ်လိုလုပ် မျက်စိလည် လမ်းမှား
လာသလဲ မပြောတတ်တော့ပါဘူး။ အခု သူက ငါဖွင့်ထားတဲ့ဆိုင်က မန်နေဂျာဆိုပါတော့။
သူက ငါပြောသမျှ ဟုတ်ကဲ့။ မသိဘူးဆိုတာချည်း ပြောနေတတ်တဲ့ မောင်။

အဲဒီညက ကြောင်လေးတွေကို ချေးပါနည်း သင်ရအောင်၊ ကြောင်ချေး စစ်ဆင်ရေး
လုပ်ရအောင် လာခဲ့ပါဆိုတော့ ချီတက်လာလိုက်ကြတာ၊ သူကော၊ သူ့မိန်းမကော၊ အောင်ချို
ဆိုတဲ့ချာတိတ်ကော၊ အိမ်က မောင်ဖြိုးနဲ့ပါဆို လေးယောက်တောင်။

နောက်တော့ ကြည့်အုံး။ စံလွင်မိန်းမကလည်း ကြောင်ချေးဆိုတာ အသံကြားတာနဲ့
ဘီလူး သံပုရာသီး ကိုက်ထားတဲ့ရုပ်နဲ့ အောင်ချိုကလည်း အာဏာပါးကွက်သားပုံစံ။ စံလွင်
က မင်းတို့ကို ဒိုင်ဗင်ထိုးဖမ်းတယ်။ အောင်ချိုက တံမြက်စည်းတချောင်းနဲ့ ရိုက်မယ်နှုတ်မယ်
ဆိုတဲ့ဒီဇိုင်း။ မောင်ဖြိုးကလည်း အားပေးကူညီ၊ အမှုတွဲအိုက်တင်နဲ့၊ ကြောင်ချေးကျုံးပြီး

ကြောင်ကို အပေါ်ထပ်ကနေ အောက်ထပ်ကို ရွှေတာများကွာ တိုင်းပြည်ပျက်သလို
ဟိုအတန်း ပုလိပ်ဝင်သလိုပါပဲ။ အမှန်က မင်းတို့ကုတ်ကို အသာလေးဆွဲပြီး ကိုင်လိုက်ရင်
ပြီးပါတယ်။ အခုဟာက အမဲဖျက်သလို ကြောင်သတ်ပွဲလို ဖြစ်ကုန်တော့ မင်းတို့လည်း
တိုချောင်၊ ဒီချောင် ဂျက်ဆီကျိန်းလိုက်တာ ပွဲက ဆူသထက် ဆူကုန်တော့တာပေါ့။

မင်းတို့မောင်နှမတတွေ ဘီဒိုအောက် ပြေးပုန်းတဲ့ကောင်က ပုန်း၊ အဲယားကွန်းနောက်
ဝင်တဲ့ကောင်ဝင်၊ ခံကိုက်တဲ့ကောင်ကကိုက်။ စံလွင်လည်း ဒဏ်ရာရ။ မင်းတို့လည်း လန့်
မသေတာ ကံကောင်း။ ဇာတ်ကတော့ တကယ့်ကို ရှုပ်ကုန်တာပဲကွာ။ နာရီဝက်လောက်နေ
မှ သမ္မတလူကြမ်းတွေက မင်းတို့မောင်နှမသုံးကောင်ကို အောက်ထပ်ရွှေနိုင်တော့သဟေ့။

မင်းတို့ကလည်း မင်းတို့အမေ ပြန်လာတော့ တန်းစီခိုင်းတိုင်ကြမှာပေါ့။ အမေရယ်။
ဒီလူတွေ လူယုတ်မာတွေ အမေရဲ့။ ကျနော်တို့မောင်နှမ ကြောင်ပေါက်လေး သုံးကောင်ကို
သတ်ခဲ့ပြန်ပုံပုံတွေနဲ့။ ဘီလူးသဘက် စီးနေသလား မှတ်ရတယ်။ အဖွဲ့လိုက်ကို အကြမ်း
ဖက်ကြတာပျ . . . ပေါ့။ မင်းတို့ညီမလေးကလည်း၊ အမယ်လေး မာမီရယ်၊ သမီးတော့
အခုထိ ရင်တွေပန်းတွေ တုန်တုန်း။ သမီး သိပ်ကြောက်တယ် မာမီရယ်။ သမီးကို ချစ်ရင်
ဒီလူရမ်းကားတွေအိမ်မှာ ဆက်မနေပါနဲ့။ လူတွေဖြစ်ပြီး လူစိတ်မရှိတဲ့သူတွေပါ မာမီရယ်၊
လုပ်မှာပဲပေါ့ကွာ။ အေးကွာ၊ တကယ်ဆို ငါ့အပြစ်လည်း ကင်းလှတယ်တော့ မဟုတ်ဘူး။
ဒီလောက် အကွပ်အကဲညှဲတဲ့ မောင်တွေကို ဒီလို စစ်ဆင်ရေးကို တာဝန်ပေးမိလို့ပေါ့ကွာ။
မင်းတို့အမေကလည်း မင်းတို့တိုင်တာတောတာ ယုံပြီး မင်းတို့ကို ကုတ်ကနေ ကိုက်ချီပြီး
ညတွင်းချင်းကို ပြောင်းသွားကြ ထင်ပါရဲ့ကွာ။ မနက်မိုးလင်းတော့ ငါလိုက်ရှာပါသေးတယ်။
ငါတို့ လွန်သွားတာကို ပြန်ချော့မလို့ကွာ၊ မင်းတို့က နို့ဆီကြိုက်တတ်တယ် မဟုတ်လား။ မင်း
တို့ကတော့ ငါ့ကို ခြေရာလည်းပျောက်၊ ရေလည်းနောက်အောင်ကို လုပ်သွားခဲ့တာကလား။
ဆွံ့ခင်ကြီး အိမ်ကိုပြန်လေသလား၊ ထိုင်းအဘိုးကြီး အဘွားကြီးအိမ်ကိုပဲ ပြန်လေသလား။
အစအနကို ရှာမရတော့ပါဘူးကွာ။

(၄)

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ငါလည်း တစ်ယောက်တည်း နေလာတာ ကြာလို့လား
မသိဘူး။ မင်းတို့ကို သံယောဇဉ် ဖြစ်သွားသလိုပဲကွာ။ မှတ်မှတ်ရရ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပါတ်ဝန်းကျင်
ညတစ်နာရီထိုးလောက် ငါတရားထိုင်ပြီး ထွက်လာတော့ မင်းအမေက ငါ့ကို သူနှုတ်သီးနဲ့
မွတ်သီးပွတ်သပ် လာလုပ်နေတယ်။ တရားထိုင်တယ်ဆိုတာကလည်း ကိုသက်ခိုင် ပြောလို့
ပါကွာ။ ဘာရယ်တော့ ဟုတ်တိပတ်တိ မရှိလှပါဘူး။ ကိုသက်ခိုင်ကတော့၊ သူနည်းနဲ့သူ
ဖြစ်ပျက်ကို မြင်တယ်ဆိုလားပဲ။ ငါကတော့ နှာသီးဝက လေတောင် အနိုင်နိုင် ဖမ်းနေရတုန်း
ပါ။

ထူးထူးဆန်းဆန်း မကပ်စဖူး လာကပ်တဲ့ မင်းအမေရဲ့ အမူအရာကို ငါသဘော
ပေါက်တယ်ကွာ။ သူက ကျမကလေးတွေ နို့ဆွဲလွန်းလို့ စားစရာလေး ဘာလေးရှိရင် ကြည့်လှည့်

အံ့လို့ပြောတာတွေ။ အစတော့ ငါလည်း မျက်နှာလွဲလိုက်မလို့။ နောက်ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ငါတို့လူတွေကသာ ဆဲဗင်းအလဲဗင်းမှာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ထွက်ဝယ်လို့ရတာ မင်းအမေက မင်းတို့တို့ ထားပြီး ဘယ်မှာ ဘာထွက်ရှာမလဲ။ ကြည့်၊ အချိန်ကလည်း ညတစ်နာရီလေ။ ဒါနဲ့ မင်းတို့အတွက် ဘာများသင့်တော်မလဲ စဉ်းစားတယ်။ နောက် ငါနဲ့မောင်ဖြိုး မနက် ဖက် လက်ဖက်ဖျော်သောက်တဲ့ နို့ဆီဗူးထဲက တဝက်လောက်ကို အချို့ပန်းကန် အောက်ခံ ပြားထဲ ထည့်ပြီး တိုက်လိုက်တော့တာပဲကွာ။ အေးလေ။ မင်းတို့မောင်နှမသုံးကောင်က အစ တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက အခြေအနေ အကဲခတ်နေတယ်။ မင်းတို့အမေလည်း လေးငါးခါ လျက်ပြီးရော မင်းတို့လည်း ဘာသာနဲ့ထုထားမှတ်လို့ အတင်းဝိုင်းတွယ်ကြတယ်လေ။ နောက် ရက်တွေလည်း မင်းတို့ကလည်း ငါတွေ့တာနဲ့ တညောင်ညောင်နဲ့ နို့ဆီခွဲတင်း တောင်းတော့ တာပဲလေ။ တခါတခါ ငါ ချတိုက်တာများပြီး အန်ထွက်ကုန်တာတောင်ရှိသေး။ ဪ၊ ကြဖန်ပြီး ဂုဏ်ဖော်တာ မဟုတ်ရပါဘူး။ ငါမှာလည်း သံယောဇဉ်ဆိုတာရှိတယ်လို့ ပြောချင် တာက အဓိကပါ။

ဝဋ်မှာအမြဲ ငရဲမှာအပတဲ့။ ဝဋ်ဆိုတာတော့ ကြောက်သဟေ့။ မြန်မာရေးဘုရင်တွေ လုပ်ချင်ရာလုပ်ခဲ့တာ ငါတို့လက်ထက်မှာ ကောင်းကောင်းကြီး ဝဋ်လည်နေတော့တာပဲ။ မြန်မာပြည်မှာ ဘယ်လိုမှ ရှာဖွေ စားသောက်လို့မရတဲ့အဆုံး နယ်စုံက မြန်မာပြည်ဖွား တိုင်းရင်းသားမျိုးစုံဟာ ထိုင်းကို ရောက်လာပြီး ထိုင်းတွေ မလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ကြမ်း မှန်သမျှ လုပ်နေကြရပြီကွာ။ တို့တို့ပြောရရင် မြန်မာတွေက ထိုင်းတွေရဲ့ ကျွန်ပြန်ဖြစ်နေတယ် ဆိုပါ တော့ကွာ။ မင်းတို့အိမ်ပြောင်းတာ တို့မြန်မာတွေနေရာရွှေ့ နိုင်ငံကူးပြီး အလုပ်လုပ်ရ သလောက်တော့ မဆိုးသေးဘူးကွာ။ မြန်မာအလုပ်သမားတွေက ကျွန်လားခံတယ်ဆိုတာ တောင် လာရေးသွားနေက မလွယ်လှဘူးမောင်။ နှစ်နိုင်ငံ နယ်စပ်ကိုကျော်ဖို့ နှစ်နိုင်ငံလုံးက ပိုင်ရာ ဆိုင်ရာတွေကို တံစိုးလက်ဆောင် လိုင်းကြေးလမ်းခင်းပြီး လာကြရတာ။ ပတ်စပို့လို့ ခေါ်တဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ထုတ်ပေးတဲ့ခေတ်မှာလည်း ထင်သာထင် မဝင်ဘူးကျောင်းအမရေ ပြောရမလို့၊ ဒုက္ခမီးကတော့ လောင်နေတုန်းပါပဲ။ ပတ်စပို့စာအုပ်ရဖို့ ပွဲစားအဆင့်ဆင့်ကို ပေးရကမ်းရတာ ဗမာငွေလေးသိန်းကျော် ကုန်ကျတယ်ဆိုပဲ။ မင်းတို့မဖွေးခင် တစ်နှစ်ကျော် လောက်က ရနောင်ကနေ ဖူးခက်ကို အလုံပိတ် အအေးခန်းကားထဲမှာ မြန်မာအလုပ်သမား တစ်ရာကျော် တင်လာလိုက်တာ လေအေးစက် ခလုပ်မဖွင့်မိလို့ ငါးဆယ့်လေးယောက် တောင် မချီမဆန့်အသက်ထွက် ကုန်ကြပါပကော။ မင်းတို့ကြီးရင် မြို့ထဲရောက်ရင် မြင်ပါ လိမ့် မယ်ဗျာ။ တကယ့်မိုးထိတိုက်တွေ ပြည့်နေတဲ့ မြို့ကြီးမှာ မဒေတိုင်မျောတိုင်တွေနဲ့ သွပ်ပြား ဟောင်း မိုးထားတဲ့ ယာယီတဲတွေဟာ မြန်မာအလုပ်သမား စံနန်းတော်တွေပေါ့။

(၅)

တို့မြန်မာနိုင်ငံက အစိုးရမင်းများကိုလည်း တို့က ဘယ်ဘဝကများ ဘာတွေ ပြုပြင် အောင် ဘယ်လောက်လုပ်ခဲ့မိသလဲ ဇာတိဿရ ဉာဏ်မရတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ငါတောင်

မြန်မာပြည်မှာ မတောင့်မတနေနိုင်ပါရက်ကနဲ့ ဖူးခက်မှာ သောင်လာတင်ပြီး သောင်ပြင်က မောင်လို ဝဋ်ပြန်လည်နေလေရဲ့။ ကိုသက်ခိုင်ပြောတာတော့ သံသရာဆိုတာတကယ်ရှိကြောင်း သူယုံတယ်ဆိုပဲ။ အဲဒီ သံသရာတို့ ဝဋ်တို့ဆိုတာတွေကြောင့် ငါဒီလောက် လေကြော ရှည်နေတာပေါ့ ကွာ။ မင်းတို့သာ အပြီးနဲ့ဖုန်လုံးတောင် မမြင်ရတော့တာ မင်းတို့အမေတော့ ငါ့အိမ်ဘက်ကို ရံဖန်ရံခါ လာလာနေတုန်းကွ။ ငါလည်း ဖျက်နာပူနေတော့ မင်းတို့သတင်း မေးရမှာ နည်းနည်းတော့ ရှိန်နေသလိုပဲ။ အေးလေ။ ဒါကြောင့် မင်းတို့မောင်နှမကို ပြောပါရစေ။ အဲဒီနေ့က အဖြစ်အပျက်နဲ့ပတ်သက်လို့မင်းတို့ မောင်နှမတွေ မလိမ္မာတခါ မိုက်တဲ့ ငါတို့လူမိုက်တွေကို ငွေမယူပါနဲ့။ ရန်ငြိုးရန်ကြေး၊ ဝဋ်ကြေးဆိုတာမျိုး ဖြစ်အောင် ဘယ်ဘဝမှသယ် မသွားကြပါနဲ့။

မင်းတို့သတင်းကိုလည်း ငါ အမြဲနားစွင့်လျက်ပါ။ စကားကုန်ကုန် ပြောရရင် ငါ့အိမ်မှာ ပြန်မနေကြရင်တောင် အဝင်အထွက်လောက်တော့ လုပ်ကြကွာ။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ပြောချင်တာကတော့ သံသယတို့ ရန်ငြိုးတို့ဆိုတာ ဘယ်သူ့အတွက်မှ အကျိုးမပြုပါဘူးကွာ။ အခုတို့မြန်မာပြည်ဒီမိုကရေစီစနစ်ဆီကို ပြောင်းလဲနေသတဲ့။ ခက်တာက ခေတ်ဟောင်းမှာ ရှိခဲ့တဲ့ ကြီးမားတဲ့သံသယတွေရဲ့ အရိပ်မဲကြီးအောက်ကနေ မလွတ်နိုင်ကြသေးတာပါပဲ။ အဲသလို အချိန်မျိုးမှာ ရန်ငြိုးတွေပယ်ဖျောက်ဖို့ စံနမူနာကို မင်းတို့နဲ့ငါက စပြလိုက်တာ အကောင်းဆုံး ထင်ပါရဲ့။

(စောင့်ကြည့်ရှာနယ်၊ ဇူလိုင်(၁၃)၊ ၂၀၁၃)

အကယ်ဒမီ ချစ်သူများ

(၁)

မျှော်လင့်ခြင်း ၂၀၀၈ ကား အဆိုးတည်းဟူသော အထင် အမှတ်တို့ဖြင့်သာလျှင် ပြွမ်းတီးလျက် မကြာမတင် ကုန်ဆုံးပေ ရောမည်။ အဟံအဝေရော၊ ဟောမိ အစချီလျက် တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ များသတ္တာ ချမ်းသာ ကိုယ်စိတ်ပြပါစေ ဆုခြွေမိချိန်တည်း။

ဤအချိန်၊ အနီအချိန်တွင် ဘလော့ဂ်လောက၌ နောက်ဆုံး ပေါ် ထူးခြားဖြစ်စဉ်တစ်ရပ် သည် ကွန်ပျူတာအားလုံးပေါ်သို့ လွှမ်းမိုးဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လေသော နာဂစ်ကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ယင်းကား ဘလော့ဂ်ဂါ အကယ်ဒမီရွေးပွဲဟူသတည်း။

နိုင်ငံတကာရောက် မြန်မာခေတ်ပညာတတ်တချို့၏ အား ထုတ်မှုဟု ဆိုလေသည်။ ၂၀၀၈ခုနှစ်အတွင်း လက်ကမြင်းခဲ့ကြ သော ဘလော့များစွာတို့အနက်မှ ဘာသာရေး၊ ပညာ ရေး၊ နည်း ပညာ၊ နိုင်ငံရေး၊ ပရဟိတ၊ မြန်မာစာပေ၊ ရသစာပေ၊ ကဗျာနှင့် အစုအဖွဲ့ ဟူ၍ ဆုအမျိုးမျိုး ရွေးချယ်အပ်နှင်းမည်ဆိုပါ၏။ မြန်မာရပ်ရှင်အကယ်ဒမီရွေးပွဲကို အားကျနည်း ဖွဲ့လျက် ဇာတ်ပို့ ဇာတ်ရံ သရုပ်ဆောင်၊ ဇာတ်ပုံ၊ အကောင်းဆုံးဇာတ်ကား အစရှိ သည်ဖြင့် ခွဲခြားပုံနှင့် ဆင်လေစွ။ ဖတ်သူတို့က ရွေးရမည်ဆိုပါ ၏။ ရည်ရွယ်ချက်များကိုလည်း မြန်မာအစိုးရမင်းများ၏ ဦး တည်ချက်လေးရပ်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တွေ့ရပြန်ချေသည်တမ့်။

ဘလော့ဂါ အကယ်ဒမီမုန်တိုင်းကား ပြည်တွင်းရုပ်ရှင် အကယ်ဒမီကိုပင် လွှမ်းမိုး
ချေဖျက်တော့မည့် ဟန်ပါတကား။ ငါ့သွေး၊ ငါ့ဓား၊ ငါ့ရောဝတီကိုလည်း သတ်မရ။ လူမင်း။
ကျော်သူ၊ ဦးမြတ်သူတ၊ မျိုးသန္တာထွန်းတို့ပင်လျှင်၊ ဟိုးဝေးဝေးက နှင်းဖြစ်လျှက် မှန်ဝါးစွာ
ကျန်ခဲ့သောဘကား။

အမည်ကျော် ဘလော့ဂါများကား အကယ်ဒမီအရွေးခံရလျှင် ဘလော့ဂေါ်တွင် ချက်
ချင်းပတ်ပုံတင်နိုင်ရန် တိုက်ပုံနှင့် လိုက်ဖက်လေမည်လား။ ဥရောပဝတ်စုံဖြင့် စမတ် ကျ
လေမည်လား။ အကယ်ဒမီဝန်းကို မည်သို့တိုင်လေမည်နည်း။ ၂၀၀၈ မစ်စ်ယူနီဗာစမယ်
အီဂျစ် ပေလော။ ဖြန့်မာဘီယာကြော်ငြာမယ်၊ ထမီရင်လျှားသနပ်ခါးပါးကွက်ကျား လေးများ
ပေလော။ ကျေးဇူးဥပကာရစကား မည်သို့မြွက်ကြားသော် သင့်လေမည်နည်း။ စိတ်ကူး
အသီးသီး ယဉ်နေကြပေရောမည်။ ထိုတမူလည်း ကိုယ်ကြိုက်ရာ အားသန်ရာ မဲပေးကြရုံမက၊
ရပ်နီးရပ်ဝေး မျက်နှာကျက်စိမ်းမှန်သမျှထံ ဖုန်းနှင့်တနည်း၊ စက်ဖြင့် တသွယ် မဲအဆွယ်ကြီး
ဆွယ်နေကြသူများလည်း ဒုနှင့်ဒေးပင်ရှိကြလေမည်။

ဤသည်လည်း အပြစ်ဆိုဖွယ်ရာတော့ မဟုတ်ချေ။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ ကျွန်ုပ်
ကဲ့သို့ ဘလော့ဂါသက်ကြီး ပူဇော်ပွဲတွင် ဧကန်မုချမသွေ ပါဝင်နိုင်ပေထသော၊ တိုက်ကြက်
ကလေးသဖွယ် နုပျိုသေးလင့်ကစား။ သတ္တရာရင်အရာ ဆောင့်နေသူ အိုကြီးအိုမပင်လျှင်
ဖူးခက်မှ ရောင်းရင်း ဘိသိက်ဆရာ၊ ဆရာလင်း၏မောင့်ကျက်သရေ ခေါင်းပေါင်း တစ်ပတ်
နှင်းနှင့် အဘိုးအမေ ခေါက်နိုးကြေ ဘန်ကောက်ပုဆိုးကို မျက်စောင်းထိုးမိသေးသည် မဟုတ်
တုံလော။ (ဤကား စကားချပ်)

(၂)

ကျွန်ုပ်ကား အဆိုပါ ဘလော့ဂါ အကယ်ဒမီရွေးပွဲကို ကြုံဖို့တို့ ရှစ်မက်ကို ကြိုဆိုသည့်
အလား လှိုက်လှဲစွာ ဒိုင်ဝင်ထိုး ဝမ်းစမိုးလေ၏။ အကြောင်းမူ ကျွန်ုပ်ကား ဇာတ်ပိုးပါသော
ဘုန်းကြီးသည် ဆိုင်းဝိုင်းနှင့် တညတညတိုးသကဲ့သို့သော ကိန်းကြောင့်ပေတည်း။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်
တိုင်ပင်လျှင် “မဲပေးတဲ့နေရာ ကြုံကြပါအုံး” ဆိုမိသည်ကိုလည်း ဝန်ခံရမည် ဖြစ်ချေ၏။
ဘဝတကျ၊ လောကီအစွဲကြီးလေစွတကား . . . ကိုယ့်ကိုယ်ကို တရားချ ရသည်အထိပင်။
သို့တစေ . . . ကျွန်ုပ်၏ ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်မှုကား ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် ရွေးကောက်ပွဲရလဒ်
ကဲ့သို့ တာရှည်မခံခဲ့ချေတကား။ သခင်ဖိုး ဗိုပြန်မာတို့၏ နောက်ဆက်တွဲ ကလော်သံဆဲသံတို့
ကြောင့် ညစ်ညူးရပြန်ချေပြီတည်း။

ဤနေရာတွင် အနည်းငယ် ရှင်းပါအုံး။ ယခုရွေးပွဲကား ဒုတိမြောက်ပေါ်ထွက်လာသော
အုပ်စုဖြစ်၏။ သူ့အရင်တဖွဲ့ပေါ်လာသည်နှင့် ဘလော့ဂ်အချို့ အရွေးခံစာရင်းတွင် ပါ
မလာခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ၎င်းစီဘောက်တွင် အယုတ္တ အနတ္တ ဝင်ဆဲကြခြင်းဖြင့် ခြေဆင်း
တီးလုံး စလေ၏။ ရိုဟင်ဂျာသွေးဆိုသော မောင်၏ဆဲချက်၊ ယုတ်ချက်မှာ ပြင်းထန်လွန်းလှ
ရကား ကျွန်ုပ်စိတ်တွင် စွဲထင်နေသော တိုင်းပြည်ပျောက်နေသည့် ရိုဟင်လူတို့အပေါ်

ရှိနေသည့် ဂရုဏာတရားပင် ခန်းခြောက် မတတ်ဖြစ်ချေ၏။ ရိုဟင်ဂျာသွေး၏ ဆဲချက်မူရင်း တို့ကား ကျွန်ုပ်တို့ရိုက်နှိုးလှသည်ဖြစ်၍ ရေးမထွက်ပြီ။

အတိုက်အခံဘလော့ဂါ အချင်းချင်း အော်သံဆဲသံ၊ ပွက်ပွက်ညံနေချိန်တွင် အစိုးရပင်း များဘက်သို့ ယိမ်းလေသော ဘလော့ဂ်မှာ ထိပ်ဆုံးတွင် အမှတ်အမှားဆုံးဖြင့် ပြိုမေတ္တာကို ရနေလေချေပြီတကား။ သတိပြုစရာအချက် မဟုတ်တုံလော။

ပထမအဖွဲ့ထက်ပို၍ စည်းစနစ်ကျလေဟန်ရှိသော ဒုတိယမြောက် အကယ်ဒမီရွှေပွဲ နောက်တစ်ပွဲစပြန်လေရာ ဆဲပွဲအော်သံတို့ ပိုမိုဆူလောင်လာပြန်ချေ၏။ အကောင်းဆုံး အဆဲ သမားကား ညီတော်မောင်၊ ငြိမ်းလေးဦး (ခေါ်) တုတ်ကြီး (ခေါ်) မောင်မွှေးတည်း။ ပဗ္ဗရရင် မနေနိုင်တာကလွဲလို့ အားလုံးကောင်းသူပေတကား။ မြန်မာ့သတင်းသမဂ္ဂမှ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်းကိုယ်တိုင် သမားတော်ဝိဝကဘလော့ဂ်မှာ ကွန်မင်ဖြင့် ပြန်ရှင်းနေရပြန်သည် တကား။

(၃)

စိတ်သည် “နွားရိုင်းနှင့်တူသည်” ဆိုသည်မဟုတ်လော။ သတိဟူသောကြီးဖြင့် ချည်ခြင်းငှာ အစဉ်သဖြင့် မစွမ်းသာချေ။ ဤဘလော့ဂါ အကယ်ဒမီရွှေပွဲကြောင့် ပေါ် ထွက်လာခဲ့သော ကလော်သံဆဲသံ အမူအကျင့်တို့သည်ပင် မြန်မာ့စတိုင်ပေလော။ ပြည်ပ ရောက် မြန်မာဦးရေတစ်ရာတွင် ရာနှုန်းကိုးဆယ်ကျော်သည် အတိုက်အခံရပ်ဝန်းမှ ဖြစ်ရ တား အတိုက်အခံတို့၏စရိုက်ကိုစောကြောလိုလာပြန်ချေသည်။

ဤနေရာ၌ မိုက်မလင်းနိုင်ဘဲ အစချီ၊ ပျဉ်းမနားမင်းတရားကြီးနှင့် သူ၏ရဲမက်များ ထေရုပ္ပတ္တိမှာမူ ကျော်လောက်တို့ ဖြစ်ပြီးသည့်အလျောက် စောကြောလိုသည့်စာရင်းတွင် သွင်းလိုတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်သိလိုသည်ကား ကျွန်ုပ်မော်ကြည့် ရသောဒီမိုကရေစီသူရဲကောင်း အများစုတို့အကြောင်းသာတည်း။

ရင်ဝယ်ဖွဲ့လေသော ပဟေဠိကို ဖွင့်ဆိုနိုင်လိုငြား နီးရာ ဖန်သားမိတ်ဆွေတံ့ဆံ့ ရင်ဖွင့် မိပြန်လေ၏။ မြန်မာတို့မည်သည် ဤသို့ပေလောဟူသော အမေးစကားပင် အဆုံးမတိုင် သေး၊ ဂျာမဏီရောက် မြန်မာလူငယ်တစ်ဦး၏ ဖွင့်ဆိုညည်းတွား ရှင်းပြသည်ကား . . . ဤသို့တည်း။

“ဒီမှာရှိတဲ့အများစုလည်း ဒီလိုပါပဲဗျာ။ ဥရောပရောက်လာတဲ့ မောင်မြန်မာတွေက အထိုက်အဝန်းကျဉ်းပြီး လုပ်စရာမရှိတာနဲ့ စားကောင်းသောက်ကောင်း ဒီမိုကရေစီအမည်ခံ ချတာ။ နေ့တိုင်းပြောတာက ဒီမိုကရေစီ။ လုပ်တော့ သောက်တလွဲ ချည်းပဲဗျ။ တချို့ဆို ဒီမိုကရေစီဘက်တော်သား ဖြစ်ချင်လွန်းလို့ နအဖဘက်တော်သားတွေ ဥရောပနဲ့ အမေရိက နဲ့ ထိုးဖောက်နေတယ် ပြောလိုပြော။ သန့်စင်ရေးလုပ်ရမယ်ဆိုပြီး ဥရောပမှာ ကြံဖွဲ့ အသင်း ဆင်းတွေကို လာရှာနေတဲ့သူတွေလည်း ရှိသေးတယ်ဗျာ၊ အမှန်တော့ သူများကိုလိပ်ရာက

ဆိုက်တိုင်လိုက်လျှိုး သူတို့ကိုယ် သူတို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထက် တော်တယ်ထင်နေကြ
တယ်ဗျာ။ “အံ့ရော” ဆိုလေ၏။ အကယ်ဒမီတို့ပင်တည်း။

ဘန်ကောက်မြို့နေ အယ်ဒီတာမင်းတစ်ဦးထံ ရင်ဖွင့်ပြန်လေရာ သူ၏ဩဝါဒကား
တချို့ကဲ့၏။ “မဲဆောက်က မောင်တွေက ဆူးတောင်တွေ တကားကားနဲ့ချည်းပဲဗျာ။ ပြော
လိုက်ရင် ပျဉ်းမနား မင်းတရားကြီး မကောင်းကြောင်းတွေချည်းပဲ။ လုပ်နေတာကလည်း
မင်းတရားကြီး လက်တွက်နဲ့တယ်တည်းဗျ။ တကယ်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်ဝန်းကျင်က
ကျနော် ခင်ညွန့် မုန်းကြောင်း နေ့တိုင်းပြောနေတာ။ ကျနော်ဆရာတစ်ယောက် ကြားတော့
မင်းဟာ ခင်ညွန့်ကို မုန်းနေတာမဟုတ်ဘူး။ တိတ်တခိုး အားကျနေတာ။ ဒါကြောင့် သူ
အကြောင်းတွေ မင်းခေါင်းထဲ အချိန်ပြည့် ရောက်နေတာလို့ ဝေဖန်ခဲ့တာ မှန်ချက်ကတော့
ဒက်ထိပဲဗျာ။ အမှန်က အာဆင်နယ်ဂျာစီဝတ်ပြီး မန်ယူစိတ်ဓာတ်နဲ့ ဝင်ကစားနေကြ
တာဗျာ။ ဆော့ ကရတ္တိ ကထာတွေကို ရွတ်နေတဲ့ မက္ခရာဗယ်လီတွေဗျ” ဟူပြန်၏။ . . .
ဩချလောက်သော အကယ်ဒမီများပေတကား။

(၄)

သူပြောငါပြောနှင့်တော့ ကာလာမသုတ်အရ လက်မခံထိုက်ချေ။ ကျွန်ုပ်အနီးဝန်းကျင်
ကို စောင်းပါးရပ်ခြေ ကြည့်ပါဦးအံ့။

ပူးခက် ရွှေမြို့တော်တွင် ကျွန်ုပ်ဆုံခဲ့ဘူးသော တစ်ယောက်သောမောင်ကား တမူထူး၏။
သူသည် ရဲဘော်ဗိုလ်မှီးသီး လက်မွန်မဆွ ထူထောင်အပ်သောတပ်သို့ ၁၉၉၉ ခုနှစ်ဝန်းကျင်
တွင် မဲဆောက်ရောက်လာသူဖြစ်၏။ မူဟန်ကား ချေဌေးဗားရားကဲ့သို့တည်း။ အစဉ်တဖွဖွ
ရွတ်သည်ကား ကျနော်က ကိုးလေးလုံးမှာ “အပြတ်ဆော်လာခဲ့တာ” ဟူသတည်း။ သို့တစေ
ထိုကာလက အစိုးရမင်းများဘက်မှ ကိုးလေးလုံးတိုက်ပွဲ အကျအဆုံးသတင်းကိုမူ ကျွန်ုပ်မိုးစဉ်း
ပျှ မကြားမိချေ။ မကြာချေ။ အမေရိကန် အလျှူဒကာတစ်ဦးနှင့် ဆုံမိလေရာ မျက်စိနောက်
လောက်အောင် ပူဇာစ ပူနေယျာန် လိုက်သည်မှာ သူ၏မွေးသဖွယ်ခင်ကိုပင် ထိုအလျှူဒကာ
လောက် လေးစားဟန်မရှိချေ။ ထို့ထက်ဆိုးသည်ကား သူကိုယ်တိုင် ဖွင့်ဆိုရှင်းပြချက်အရ
သူသည် သူ့နောက်တော်ပါတို့အပေါ် အမျက်ထွက်သည့်အခါတွင်ကား မိုက်တိုင်စန်နည်းဖြင့်
ရှင်းသည်ဟူ၏။ ဤကား ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်တွေ့ အာဇာနည်လက်သစ်ကလေးအား မြင်သာရန်
ပုံခိုင်းရလျှင် ဆက်ဒမ်ဟူစိန်က နတ်သျှင်နောင်ရတုကို ဌာန်းကရိုက်မကျစွာ ရွတ်သကဲ့သို့
တည်း။ အကယ်ဒမီ ထိုက်လှပပေ၏။

စကြဝဠာအကြောင်းကိုသိလိုလျှင် အက်တမ်ကို ခွဲစိတ်ရသည် မဟုတ်လေလော။
တကောင်းအဘိရာဇာအနွယ်ဝင်တို့၏ စိတ်သဘောသည် အသို့ပေနည်း။ အချို့ကို ခွဲခြမ်း
စိတ်ဖြာသင့်သည် မဟုတ်လော။ ကျွန်ုပ်သည် ငယ်ဘဝက ကြုံခဲ့လေသော ရန်ကုန်မြို့
တော်မှ အောင်မှတ်နှင့် မအုံးမြင့် ဇာတ်လမ်းသို့ အတွေးဆက်ပြန်လေသည်။ အောင်မှတ်
ကား အသက် သုံးဆယ်ဝန်းကျင်ဖြစ်၏။ လက်ငုတ်လက်ရင်းအလုပ်ကား ဖိုးလွင်တီးတည်း။

တရံတဆစ်မျှ အောင်မှတ် မှန်ရာလုပ်သည်ကို မကြားမသိရဘူးချေ။ သို့သော် လူပုံချောဖြစ်
၏။ ကြော့၏။ သူဝတ်ဟန်ဆင်ဟန်ကို ကျွန်ုပ်တို့ပင်လျှင် အားကျခဲ့သည်လည်း အမှန်ပင်။
သူကား အများဗိုလ်လူ အော့ကြော့လန်သူတည်း။ အော့ကြော့လန်သူများ စာရင်းတွင်
မအုံးမြင့်သည် တစ်နံပါတ်စွဲ၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ အနှိအောင်မှတ်သည် ကလေးသုံး
ယောက်မိခင် မုဆိုးမအသစ်ကလေး ဒေါ်ဝင်းကြည်နှင့် ငြိနေလေရာ မအုံးမြင့်သည် ဒေါ်ဝင်း
ကြည်၏သမီး ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ မအုံးမြင့်သည် အောင်မှတ်ကို ဖိနပ်ကြိမ်းလည်း
ကြိမ်း၏။ မကြားပုံအောင် ကလော်ဆဲသည်လည်းရှိ၏။

ပုံပြင်မမှတ်ပါလေနှင့်။ နောင်သုံးနှစ်မျှအကြာ အောင်မှတ်သည် မအုံးမြင့်နှင့် ညား
လေသတည်း ဟူလို။ မုန်းပါတယ် မောင့်ကို ဆိုခဲ့လေသည့် မအုံးမြင့်သည် အောင်မှတ်ကို
အဘယ်အချိန်က တိတ်တခိုး နှစ်သက်နေခဲ့လေသနည်း။ အကယ်ဒမီမအုံးမြင့်ပေတကား။

(၅)

တလံမျှသော ခန္ဓာကိုယ်တွင် အမှန်တရားရှာရန် ဗုဒ္ဓဟောတော်မူသည် မဟုတ်လော။
ဆက်၍ ဆန်းစစ်ပါဦးအံ့။

ကျွန်ုပ်ကား ဒီမိုကရေစီဇော၊ စိတ္တလရောဂါ စွဲကပ်နေသူဖြစ်ချေ၏။ တွေ့ရာမြင်ရာ
ကိစ္စမှန်သမျှ မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီရေး ဆွဲဆွဲတွေးတတ်လေ၏။ တော်သလင်း ရာသီခွေးတို့
ဘာသာဘာဝ ဖြစ်လေ့ရှိသည့် မေထုံကိစ္စ၊ ဂရာဝါသ မြင်ကွင်းမျိုးကို မြင်လျှင်ပင် မြန်မာ
ပြည် မလွတ်မြောက်နိုင်ခြင်းမှာ ထို့နည်းတူပေလော။ ခြံတွင်းမြေ၌ ဖျိုးချအပ်သော ဘူးဖျိုးစေ့
တို့ အပင်ပေါက်လျှင်သော်မှ မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီရေးသည် ဤနည်းနှင့်နှင်ပေလော တွေးတော
တတ်သူတည်း။ အရိယာမဖြစ်သေးရကား ရောဂါသည်းချိန် ဥရောပသူ ခြေတံပေါင်တံရှည်
တို့ကို မြင်ပြန်လျှင်လည်း ဒီမိုကရေစီရတဲ့နေ့ ဒါမျိုးတွေ ဒို့မြေမှာ ရိုက်သတ်တောင် မကုန်နိုင်
ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ငွတ်ဆွဲတွေးမိပြန်ရာ ရံဖန်ရံခါ ချောင်သလိုငေါက်သလိုဟုပင် အထင်ခံ
ရသည်အထိ ဖြစ်ချေ၏။

ထိုသို့လျှင် ငါ့သူတပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမစာရင်းဝင် မြန်မာ့အတိုက်အခံအပေါင်း၏
ဇာတိမာန်ကို ဆန်းစစ်မိသည်၏ တခဏ၌ ကျွန်ုပ်၏ဝသီအတိုင်း ဒီမိုကရေစီနှင့် ဆက်စပ်မိ
ပြန်လေရာ ရုတ်ခြည်း အတွေးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြန်လေ၏။

ဤသည်ကားစိတ်ကူးယဉ် လုံကြပ်လမ်းညွှန်မြေပုံကို ဇာတ်အိမ်တည်လျက် ပြည်သူလူထု
အမြောက်အများကို ဖမ်းဆီးထောင်ချခန်း၊ ရိုက်နှက်သတ်ဖြတ်ခန်းများ၊ သိန်းချီသော ဒုက္ခ
သည်များကို စတေးခန်းတို့၌ ကင်မရာထရိတ်မပါ သဘာဝအတိုင်း ကျနစွာ ထည့်သွင်းရိုက်ကူး
ထားလေသော၊ မြန်မာစစ်မင်းများရေးဖွဲ့ညွှန်းရိုက်ကူးလေသော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်မျှ အခန်း
ဆက်ပြသကာ၊ ပြသလေရာ ရုံတော်မင်္ဂလာတိုင်း၌ ကလေးနှင့်ခွေးတို့သာ ကြိတ်ကြိတ် တီးလေ
သော ရုပ်ရှင်တကား ထိပ်ခေါင် “ရွှေပြည်တော်မျှော်သထက်ဇေး” ဇာတ်ကားမဟာ၊ စူပါဘိုင်း

စတုရန်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး "အကယ်ဒမီ ရွှေစင်ရုပ်တု" တပြုတမကြီး ပိုက်နေမိကြလေ
သလောတုန်း။

နိဗ္ဗာန်အားဖြင့် (နှစ်သစ်ဦးတွင် ရွှေစင်ရုပ်တုကိုယ်စီဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိကြ
တော် နောင်နှစ်များတွင်လည်း ဆက်လက် ဆွတ်ခူးနိုင်စေရန် ကျွန်ုပ်မှာ သူဦးက လူပြန်ဟစ်
ဆိုတိသတဲ့သို့ လက်ဦးမှုယူကာ ရွှေဆုံးမှ ဆုတောင်းအပ်ပေကြောင်း)။

ဦးအောင်မြင်အောင်

၁၉၆၇

၁၉၆၈

၁၉၆၉

ကြောင်စုန်းဝတ္ထု

(၁)

ဒီမယ်၊ ဒီမယ်၊ ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ ဖမာ့ထင်ပါရဲ့။ အတော်ပဲဗျာ၊ ကျုပ်လည်း စကားပြောဖော်မရှိတာနဲ့။ ခုတလော ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ တကြောင့်ကြကြဖြစ်နေရတဲ့ ကိစ္စလေး တခုပြောချင်လို့ပါဗျာ။ ဪ၊ ကျုပ်လည်း ဖူးခက်မှာနေတဲ့ ဖမာ့ပါပဲဗျ။ အခုပါတောင်ဘက်ကို ပစ္စည်းလေးတွေလာပို့ရင်း ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ ဒီကမ်းခြေကို လျှောက်လာမိတာပါ။ ပါတောင် ကမ်းခြေကတော့ သာယာပါဗျာ။ မိုးတွင်းမို့ လှိုင်းကတော့ ကြီးသေးတယ်ဗျ။

ဪ၊ ဖမာ့ဆိုတာ မြန်မာပြည်ကလာတဲ့သူတွေကို ပြော တာပါဗျာ။ တခြားအဓိပ္ပာယ် အထွေအထူးမဟုတ်ရပါဘူး။ ခင်ဗျား ဗမာဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်သိသတန်း ဟုတ်လား။ ဟ၊ ခင် ဗျား သွားတွေမှာကပ်နေတဲ့ ကွမ်းချိုးတွေကို ကြည့်ရင် တန်းသိနေ တာပဲ။

ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ထိုင်းလူမျိုးတချို့လည်း ကွမ်းစားတယ် ဆိုပြီး ဆင်ခြေကန်အုံ့မလို့ လား။ ထိုင်းတွေ ကွမ်းစားတယ်ဆိုပေမဲ့ အတော်အသက်ကြီးတဲ့ရှေးခေတ်အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးတွေမှ စားကြတာဗျ။ ခင်ဗျားလို အာယုသုံးဆယ်ဝန်းကျင်တွေ ကွမ်း စားတာ မရှိသလောက်ပဲဗျ။ ဒီထက်ပိုသေချာတာက ခင်ဗျာဘေး

က အချိုးသမီးရဲ့ပါးမှာ ဖျက်ထားတဲ့ သနပ်ခါးတွေက သိပ်မပျောက်ချင်ဘူးဗျာ။

ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ကျုပ်လိုပဲ အညာသားထင်ပါရဲ့။ ဒါကိုလည်း သိပ်အံ့ဩမသွားနဲ့အုံး။ စောစောက ခင်ဗျားပြောလိုက်တဲ့စကားသံကို ကြားရတာ အညာလေဆိုတော့ ကျုပ်နားယဉ်နေလို့ပါ။ နည်းနည်းစပ်စုရရင် ခင်ဗျားဟာ ဒီဖူးခက် ပါတောင်ကမ်းခြေမှာ နိုင်ငံခြားဧည့်သည်တွေ စီးလေ့ရှိတဲ့ အပျော်စီးလေထီးပေါ်မှာ အတူတွဲလိုက်ပါတဲ့သူ ထင်ပါရဲ့။ ဒါလည်း ခင်ဗျားရဲ့ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားနဲ့ နေလောင်ထားတဲ့ အသားအရေကိုကြည့်ပြီး ပြောတာပါဗျာ။

ကျုပ်ပြောမှာက ကျုပ်အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားအကြောင်း၊ အညာအကြောင်း၊ လေထီး အကြောင်းလည်း မဟုတ်ရပါဘူး။ ကျုပ်အိမ်က ကြောင်ကလေးတွေ အကြောင်းပါ။ အလုပ်မရှိ ကြောင်ရေချိုးတယ်လို့တော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ နည်းနည်းသည်းခံပြီး နားထောင်လိုက်ရင် ခင်ဗျား လွှတ်စိတ်ဝင်စားသွားမှာပါ။

(၂)

ဒီလိုဗျ။ ကျုပ်အိမ်မှာကြောင်မလေးတစ်ကောင်ရှိတယ်။ သူ့နာမည်ကနက်ကျားတဲ့ ။ ကျုပ်အိမ်မှာပေါက်တဲ့ကြောင်ဆိုပါတော့။ အမှန်တော့ နက်ကျားအမေဟာ နက်ကျားတစ်ကောင်တည်းပေါက်ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ပေါက်တုန်းက စုစုပေါင်းသုံးကောင်။ အဲဒီမောင်တွေကို ကြောင်ချေးပါနည်းသင်တန်းပေးရာက ကြောက်လန့်ပြီး ကျုပ်အိမ်က ပျောက်ချင်း မလှပျောက်သွားလိုက်ကြတာ တစ်လကျော်လောက်ကြာတော့ နက်ကျား တစ်ကောင်တည်း သူ့အမေနဲ့ ကျုပ်အိမ်ကို ပြန်ပေါက်ချလာတာမို့ နက်ကျားဟာ ကျုပ်အိမ်ထောင်စုစာရင်းဝင် ဖြစ်လာတော့တာပါပဲဗျာ။ ကျန်တဲ့ကြောင်ပေါက် နှစ်ကောင်သတင်းတော့ အခုထက်ထိ သတင်းအစအန မရတော့ဘူးဗျ။ တစ်ပေါက်တစ်ကောင်တည်း၊ အထီးကျန်မို့ ပုထုဇဉ်သဘာဝ ကျုပ်လည်း သံယောဇဉ် ဖြစ်မိတယ်ဆိုပါတော့ဗျာ။ အဲဒီကြောင်လေး က အဖြူနဲ့အနက်ကျားလေးမို့ ကျုပ်လည်း နက်ကျားဆိုပြီး နာမည်လွယ်လွယ် ပေးထားခဲ့တာပါပဲ။

အိမ်မှာကြောင်မွေးတယ်ဆိုတော့လည်း ကြောင်စားရေးသောက်ရေးတာဝန် ပိုလာတာပေါ့ဗျာ။ အမယ်။ ထိုင်းကြောင်တွေက ကျုပ်တို့နိုင်ငံက ဗမာကြောင်တွေလို စားကြွင်းစားကျန်လေးနယ်ဖတ်ပြီး ကျွေးတာကို စားရကောင်းမှန်း မသိကြဘူးဗျ။ သူတို့အတွက် ကုန်တိုက်တွေမှာ တင်ရောင်းတဲ့ စပါယ်ရှယ် ပါကင်ထုပ် ကြောင်စာကိုမှ၊ ကြောင်စာထင် တတ်ကြတာကလား။ နက်ကျားဆိုတဲ့ မယ်မင်းကြီးမကလည်း ကုန်တိုက်ကဝယ်ကျွေးတဲ့ ကြောင်စာကို တောင် ခွက်ထဲမှာ ကျန်နေတဲ့လက်ကျန်ကို မစားဘူးဗျ။ ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ၊ ဝယ်နေလို့ တံဆိပ်မဟုတ်ရင် မစားပြန်ဘူး။ တော်တော်ကို ကိန်းခန်းကြီး တဲ့ဟာမ။ ထားလိုက်ပါဗျာ။ ကျနော်အနေအထားနဲ့ ကြောင်တစ်ကောင် အစာဖို့လောက်တော့ ထောင်းတာဘယ် မဆိုလောက်ပါဘူး။

လိုရင်းဆက်ကြပါစို့ဗျာ။ ဒီလိုနဲ့ နက်ကျားဟာ အပျိုဖော်ဝင်ပြီး အရွယ်ရောက်လာတော့ အိပ်ထောင်ကျ၊ သားသမီးတွေမွေးရောဆိုပါတော့။ ခြေ၊ သူနဲ့ရေစက်ဆုံတဲ့ ကြောင်ထီးကိုတော့ ကျုပ်ဘယ်သိပါ့မလဲဗျာ။ ထားလိုက်ပါ။ အဲဒါက အရေးမကြီးလှပါဘူး။ ပထမဆုံး အကြိမ် နက်ကျားပေါက်တာက သူ့အမေလိုပဲ သုံးကောင် ပေါက်သဗျာ။ ပေါက်တာကလည်း ကျုပ်အိပ်ရှေ့က ပုဏ္ဏရိပ်ခြံထဲမှာဗျ။ ကြောက်ပေါက်ကလေးတွေ ဆယ်ရက်သား လောက် ရလာတော့ နက်ကျားက သူ့ကလေးတွေကို ကုတ်ကနေတိုက်ချီပြီး အိပ်နောက်ဖက်ကို ရွှေ့သွားသဗျ။ ကျုပ်လည်း ဒါဟာ ကြောင်မလေ၊ ကြောင်ထုံးစံ ထင်ပါရဲ့ဆိုပြီး ကြည့်နေလိုက်တာပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့နောက်ထပ် လေးငါးရက်ကြာပြန်တော့ နက်ကျားဟာ သူ့ကလေးတွေကို ကားဂိုဒေါင်မျက်နှာကျက်ပေါ်ကို ရွှေ့ပြန်ပါရော။

သူ့အမေနဲ့သားသမီး ရွှေ့ချင်တဲ့နေရာရွှေ့ပါစေလို့ ကျုပ်သဘောထားခဲ့ပေမဲ့ နောက် သုံးရက်အကြာမှာတော့ ကြောင်ပေါက်ကလေးတွေရဲ့ ခေါင်း ခြေလက်အစိုင်းအစတွေ ကျနော် ခြံထဲမှာ ဟိုတစ်ဖက်တစ်ဖက် တွေ့ရပါလေရောဗျာ။ တကယ့်ကို မမြင်ရက် မရှုရက်စရာ။ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ရော၊ ကျုပ်နဲ့အတူနေတဲ့ တပည့်ကျော်၊ နိုင်စိုးရော အဖြေမရာနိုင်ကြပါဘူး။ ကျုပ်စိတ်ထင် အိပ်ဘေးခြံက ကြောင်ကြီးတွေဝင်ပြီး နက်ကျားမရှိတုန်း ကိုက်ဖဲစားသောက် သွားကြလေသလားပေါ့။ နိုင်စိုးကတော့ နက်ကျားကို သေချာကြည့်ပြီး ဒီကောင်မ သူ့ကလေးတွေကို သူပြန်စားတာများလား မသိဘူးတဲ့ဗျာ။ ကျုပ်လည်း အထောက်အထား မခိုင်လုံတဲ့နဲ့တော့ တဖက်သတ်စွပ်စွဲလို့မဖြစ်ချေဘူးဆိုပြီး မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေပြီအတိုင်း ဆက်နေခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။

(၃)

အင်း။ ဇာတ်လမ်းက မပြီးသေးဘူးဗျာ။ ကြောင်တို့ခန္ဓာတာထင်ပါရဲ့၊ လေးငါးလလောက် အကြာ နက်ကျားသားပေါက်ပြန်ပါရော။ ဒီတခါလည်းနက်ကျားဟာ အိပ်ရှေ့က ပုဏ္ဏရိပ်ခြံမှာ ပေါက်တာပါပဲ။ အမယ်။ ဒီတခါနက်ကျားပေါက်တာက လေးကောင်ဗျ။ ကြောင်ရေးရာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ကျုပ်သူငယ်ချင်းစံလွင့် အပြောအရ ကြောင်လေးကောင်ပေါက်တယ်ဆိုတာ ကြောင်ကုတင်လို့ ခေါ်သတဲ့။ အိပ်ရှင်တွေ လာဘ်ကောင်းတယ်ဆိုလား။ ငွေအလုံးအရင်းဝင် တတ်တယ်ဆိုလားပဲဗျာ။ ပိုဆိုးချင်တော့ စံလွင့်မိန်းမ မစန္ဒာကပါ သူတို့အိပ်ဘေးခန်းမှာ ကြောင်ကုတင်မွေးတုန်းက ကြောင်ကလေးတွေ အိပ်ပြောင်းသွားလို့ဆိုလား။ မူလကြောင်ပိုင်ရှင်နဲ့၊ ကြောင်ကလေးတွေကို လက်ခံထားမိတဲ့ အိပ်ရှင်တွေ ရပ်ကျော်ရွာကျော် ရန်ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာလည်း ပါသေးဗျာ။

တကယ်တမ်းကျုပ်စိတ်မှာတော့ အယုံအကြည်ရှိလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး။

ထူးခြားချက်ကတော့ တစ်နှစ်ကို တစ်ခေါက်တစ်ကျင်း ရောက်လာတတ်တဲ့ ကျုပ်လေးက ကြောင်ကုတင်ဆိုတာ ကံကောင်းတယ်။ လာဘ်ရွှင်တယ်လို့ ယုံဟန်ရှိသဗျ။ ကြောင်ကလေးတွေ အေးမှာစိုးလို့ဆိုပြီး ပန်းခြံကို တာလပတ်စတွေမိုး၊ ပန်းခြံထဲမှာဂုန်နီအိတ်တွေခင်းလေး

ကြောင်ကလေးတွေ ဝရုဏ်စိုက်ဝယ်ခြင်း လုပ်နေပါလေရောဗျာ။ သူ့ ကြောင်ကုတင်ဆိုပြီး အကဲပို့
သေး။ ကျုပ်က ရင်ပူရလေပဲဗျာ။

အေးလေး နက်ကျားဇာတ်လမ်းဟောင်းက သိပ်မကောင်းလှဘူးမဟုတ်လား။ ဘယ်နေ့
ကြောင်ခေါင်းပြတ်လေးတွေ ခြံထဲတွေ့ရမလဲဆိုပြီး နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ပူနေရတာပါပဲဗျာ။ ကျုပ်က
ထည်း တခါတလေ လာလည်တဲ့ ဇနီးသည် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မှာစိုးတာကြောင့်နက်ကျား
ဇာတ်လမ်းကို ပြောမပြဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလိုက်တယ်ဆိုပါတော့။ ဪ နက်ကျား ဇာတ်
လမ်းဟောင်းကို သိနေတဲ့ တပည့်ကျော် နိုင်စိုးလည်း ကျုပ်ဆီက အလုပ်ထွက်သွားပြီဗျ။
သူ့နေရာမှာ မြင်းခြံ ဆိတ်ဖြူဖက်က ကျော်ဝင်းဌေးဆိုတဲ့ ချာတိတ်အလုပ်ဝင်နေလေရဲ့။

နက်ကျားကတော့ မီးတွင်းကအထွက် ခုနစ်ရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာ ထုံးစံအတိုင်း ကြောင်
ပေါက်လေးတွေကို တောင်ရွှေမြောက်ရွှေလုပ်ပြန်တာပါပဲဗျာ။ ကျန်တော့ဇနီးကလည်း နက်
ကျားရွှေထားလေရာမှာ စက္ကလုံးတွေ သစ်သားပုံးတွေနဲ့ မှက်၊ ခြင် ယင်မသန်းရအောင်
ဝရုဏ်စိုက်နေခဲ့တာပါပဲ။ သူ့ ကြောင်မိသားစုအပေါ် အကဲပါလေ ကျုပ်မှာနေမထိထိုင်မထိ
ဖြစ်လေပဲဗျာ။

ဒီလိုနဲ့ ဆယ့်ငါးရက်လောက်ကြာတော့ ကြောင်ကလေးတွေဟာ မျက်စိပွင့်လာပြီး
တညောင်ညောင်အော်ရင်း တောင်လျှောက်မြောက်လျှောက် လုပ်လာကြပါလေရော။ ကျုပ်က
အသံပေးလိုက်ရင် ကျုပ်နောက်ကို လေးယောက်တန်းကြီးလိုက်လာကြသဗျ။ ကျုပ်စိတ်ထဲ
ပျော်သလိုလို၊ ကြည်နူးသလိုလိုပါပဲ။ တချို့စိတ်ပညာရှင်တွေကလည်း ကြောင်မွေးရင် နှလုံး
ရောဂါသက်သာတယ်ဆိုလား၊ ဘာလား။ ကြားဖူးတာ ဟုတ်များနေရောသလား မသိပါဘူး။
ကျုပ်ဇနီးသည်ကလည်း ကြောင်ပေါက်လေးတွေ လမ်းသလားတာကို ကြည့်ပြီး ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံး
နဲ့ပေါ့ဗျာ။

မကြာပါဘူးဗျာ။ နောက်လေးငါးရက်နေတော့ နက်ကျားဟာ ကြောင်ပေါက်လေးတွေကို
တောင်ချီမြောက်ချီ ထပ်လုပ် ပြန်ပါရော။ ဒီတော့ကြောင်ကလေးတွေရဲ့ အသံသာ ကြားနေ
တယ်။ ဘယ်နေရာကအော်နေမှန်း မသိတော့ဘူးဗျ။ ကျော်ဝင်းဌေးအရှာကောင်းတာနဲ့
မျက်နှာကျက်ပေါ်မှာ တစ်ကောင်။ နောက်ဖေးက ထုံးပုံးတွေနောက်မှာ တစ်ကောင်၊ အိမ်
ဘေးက ဆို့ဒင်ကြီးရဲ့ ခြံထဲမှာတစ်ကောင် ပြန်တွေ့ပေမဲ့ နောက်ဆုံးတစ်ကောင်ကတော့
ဘယ်မှာမှ အစရှာမရအောင် ပျောက်သွားရောဆိုပါတော့။

ကြောင်ကလေးတွေ ပြန်လိုက်စု၊ သားအမိတစ်တွေတစုတစည်းတည်း ပြန်ထားလိုက်ပြီး
တဲ့ နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာတော့ နက်ကျားရဲ့သရုပ်မှန်ဟာ သွားကနဲပေါ်လာပါတော့တယ်။
ဖြစ်ပုံက၊ နက်ကျားဟာ သူ့ရင်သွေးကြောက်ပေါက်လေး တစ်ကောင်ကို ခြံဘေးဖက် ကိုက်ချီ
သွားပြီး မြောင်းဘောင်ပေါ်မှာ မြိန်ရည်ယှက်ရည်၊ ကိုက်ဖဲ့စားနေတာ။ ကျော်ဝင်းဌေး လက်ဖူး
လက်ကြပ် ပက်ပင်းတွေတော့တာပါပဲ။ “ဦးလေး” “ဦးလေး” ဆိုတဲ့ ကျော်ဝင်းဌေးရဲ့ အော်သံ
ကြောင့် ကျုပ် အောက်ထပ်ဆင်းပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ကြောင်ပေါက်လေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဘစ်
ပိုင်းကို တွေ့ရပါတော့တယ်။ စက္ကလုံးထဲမှာ ကျန်နေတဲ့ ကြောင်ပေါက်ကလေးတွေကို သွား

ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဇက်ကနေ နက်ကျားခါရမ်းထားဟန်တူပါရဲ့။ အသက်မျောမျောပဲ ခိုတုပါတော့တယ်။

တကယ့်ကို ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များတဲ့ နက်ကျားပါပဲဗျာ။ တကယ်တော့ နက်ကျားဟာ တျပ်တိုကို ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိနဲ့ မှင်သေသေလှည့်စားခဲ့တာတလား။ သူ့ သူ့ကလေးတွေကို စားတော့မှာမို့ တစ်ကောင်စီ လျှောက်နေရာရွှေ့နေတာကိုး။ ပျောက်သွားတဲ့ကြောင်ပေါက် လေးလည်း နက်ကျားလက်ချက်ဆိုတာ သေချာပြီပေါ့ဗျာ။ အသက်မျောမျောကျန်တဲ့ နှစ် ကောင်ခမျာလည်း နာရီပိုင်းအတွင်း အသက်ပျောက်သွားကြတာပါပဲ။

(၄)

စိတ်နာနာနဲ့ ကျုပ်၊ နက်ကျားကို နှစ်လလောက် ခပ်တန်းတန်း နေလိုက်မိတဲ့အထိပါပဲ ဗျာ။ ကုန်တိုက်က ကြောင်စာလည်း မဝယ်တော့ဘူး။ ထမင်းဟင်းအကြွင်းအကျန် စားချင် သပ ဆိုရင်လည်း သူ့သဘောပဲဆိုပြီး ပေလယျက် ပစ်ထားလိုက်ရောဆိုပါတော့။ စံလွင် တတော့ နက်ကျားကို ဂုံနီအိတ်ထဲထည့် ကားပေါ်တင်ပြီး တနေရာရာမှာ သွားပစ်လိုက်ဖို့ အကြံပေးခဲ့ပါ သေးတယ်။ ကျော်ဝင်းဌေးကလည်း “ဦးလေး ဒီကောင်မ သူ့သားသမီးကို သူပြန်စားတယ်ဆိုတာ ကြောင်စုန်းဗျ။ အိမ်မှာမထားကောင်းဘူး” လုပ်ပြန်ပါရော။ ဒါပေမယ့် ဗျာ။ ကျုပ်လည်း ဒီအသက်အရွယ်ရောက်မှ ကြောင်နဲ့ဖက်ရန်ဖြစ်နေလို့ မသင့်ချေဘူးဆိုပြီး ခန္တီတရား လက်ကိုင်ထားရင်း၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ဖြေ တိတ်တိတ်ပဲ နေလိုက်ပါတော့တယ်။ တျပ်ခန်းကတော့ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နဲ့ ရက်စက်လိုက်တာ၊ ရက်စက်လိုက်တာ ဆိုပြီး တဖွဖွပြီးနေတာပေါ့။

အမယ်။ နက်ကျားကလည်း ခပ်တင်းတင်းပဲဗျာ။ သူ့ကိုအစားဝယ်မကျွေးပေမဲ့ ကျုပ်တို့ စားကြွင်းစားကျန်တွေကို လှည့်တောင်မကြည့်ဘဲ အိမ်ပြောင်တွေ လျှောက်ဖမ်းစားနေလေရဲ့။ နောက်ပိုင်းတော့ ကျုပ်လည်း သတ္တဝါတခု ကံတခုမို့ ကိုယ့်ဖက်က စေတနာမကွက်ကောင်း ပါဘူးလေလို့ နှလုံးပိုက်ပြီး ကုန်တိုက်ကအစာပြန်ဝယ် ကျွေးလိုက်ရတာပါပဲ။

ဇာတ်လမ်းက ဒီမှာတင် မရပ်ပြန်ဘူးဗျာ။ နောက်တခါလာပြန်ချည်သေး ဆိုသလို နက်ကျားဟာ နောက်ခြောက်လလောက်အကြာမှာ တတိယအကြိမ်မြောက် သားပေါက် ပြန်ပါ ရော။ အမယ်။ ဒီတခါ နက်ကျားပေါက်တာလည်း ကြောင်ကုတင် ဆိုတဲ့လေးကောင်ပဲဗျာ။ ဒီတော့ ကျုပ်လည်း တတိယမို့ ပူပန်ရပြန်တာပေါ့ဗျာ။ ဒီတကြိမ်လည်း ကျုပ်ခန်းလာလည် ချိန်နဲ့ တိုက်ဆိုင်နေပြန်ရောဗျို့။ သူ့ကြောင်ကုတင်အယူအစွဲကလည်း မပြတ်သေးတာကြောင့် ကြောင်ကလေးတွေကို ရက်သားမှာတင် နက်ကျားနဲ့ခွဲ၊ နို့ဝယ်တိုက်မယ်ဆိုပြီး ဇယား ဆွဲနေ လေပြန်ရဲ့ဗျား။

(၅)

ဒီတကြိမ်မှာတော့၊ တပည့်ကျော်၊ ကျော်ဝင်းဌေးလည်း အိမ်ထောင်ကျပြီး ဆံထုံးနောက် ယောင်ပါ။ သူ့မိန်းမအလုပ်လုပ်တဲ့ စားသောက်ဆိုင်ကို ပြောင်းသွားပြန်တာကြောင့်

ကျော်ကျော်လင်းဆိုတဲ့ ပဲခူးသားလေးကို ခေါ်ထားတဲ့အချိန်ပေါ့။ ကျွန်ုပ်မလည်း အတူနေတဲ့ရာ တိတ်တွေသာ ပြောင်းပြောင်းသွားကြတယ်။ ပူရပင်ရတဲ့ ဒုက္ခကတော့ မဆုံးနိုင်သေးဘူးဗျ။ ဒီတခါတော့ ကျွန်ုပ်ရင်ပူပေမဲ့နက်ကျားလုပ်သမျှ ငြိမ်ကြည့်မနေတော့ဘူးဗျာ ။

ဆယ်ရက်မြောက်နေ့မှာ နက်ကျားကို ကြောင်ပေါက်လေးတွေနဲ့ခွဲထားလိုက်တယ်။ အဲဒီတိုက်ချိန်တော့ သားအမိတတွေကို ပေးတွေ့တယ်ပေါ့ဗျာ။ ကျော်ကျော်လင်းကတော့ ကြောင်ထိန်းအလုပ်နဲ့ တနေကုန် အလုပ်ရှုပ်နေတော့တာပါပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့အပြင်သွားချိန်ဆို နက်ကျားကို သူ့အခန်းထဲကနေ ကြောင်ပေါက်လေးတွေနဲ့ ခွဲပြီး အပြင်ထုတ်။ အစာခွက်ထဲမှာ အစာအပြည့်ပြည့်။ အပြင်ကပြန်လာတော့ အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ကြောင်သားအမိကို ပြန်လည် နေရာချ။ ညညဆိုလည်း နက်ကျားက အပြင်ထွက်ချင်လို့ အသံပေးရင် တံခါးထဖွင့်ပေး။ တခါတခါ နက်ကျားက အလည်လွန်ပြီး ဒီတိုက်ချိန်ပြန် ရောက်မလာရင် ညညနက်သန်းခေါင် အပြင်ထွက် ရှာရတာလည်း ရှိတာပေါ့ဗျာ။ နက်ကျားက ကြောင်လည်မဗျ။ လူတွေ အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်နေတာ သိနေပုံရလေသလားမဆိုနိုင်ဘူး။ ကြောင်ကလေးတွေကို လူတွေရှေ့မှာ အန္တရာယ်မပေးဘူး ဗျ ။

အခုတော့ ကြောင်ကလေးတွေပေါက်တာ ရက်နှစ်ဆယ်ကျော်နေပါပြီဗျာ။ အားလုံး ကျန်းမာပကတိ ချမ်းသာစွာ ရှိပါရဲ့။ ပူရပင်ရမှန်းမသိတဲ့ ရွှေကိုယ်တော်လေးတွေကတော့ ကျွန်ုပ်တခါတခါ သွားကြည့်မိရင် ဖင်ပေါ်ငွေ့ပေါ်နဲ့ ပိုးလိုးပက်လက် အိပ်နေလိုက်ကြတာများ။

တခါတခါတော့လည်း အခန်းထဲမှာ၊ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနဲ့ လမ်းသလားကြသဗျ။ ဒီပေသီး ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန်ကျွန်ုပ်တို့အလစ်မှာ နက်ကျား သူ့ဇာတိပြလေမလဲ တကြောင့်ကျကျ ဖြစ်ရတဲ့ ဒုက္ခကတော့ ရှိနေတုန်းပါပဲဗျာ။ ကျော်ကျော်လင်းခမျာလည်း ကြောင်မီးနေခန်း စောင့်ရတဲ့ ဒုက္ခက မလွတ်သေးပါဘူး။ ကြောင်ပေါက်လေးတွေ အရွယ်ရောက်လာရင် တာဝန်ပိုကြီးအံ့မယ်။ ကြောင်စာဖိုးလေးကောင်စာ ကုန်အံ့မယ်ဆိုပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တတ်နိုင်ပါတယ် လေ။ ဒီကောင်လေးတွေ ဟိုဟိုဒီဒီလမ်းလျှောက်တတ်လာရင်တော့နက်ကျားကို စံလွင့် အိမ်ဘက်ပို့ထားရတော့မှာပဲ။ မတော်၊ ကျွန်ုပ်တို့ အလစ်မှာ ကိုက်သတ်လိုက်ရင်ဒုက္ခ။

(၆)

အေးဗျာ။ တောင်တောင်အိအိ နေရာတကာမှာ ပူပင်နေတတ်တာ၊ ထိတ်လန့်တဲ့စိတ် တမျိုးနဲ့ အမြဲလို ကျီးလန့်စာစား ဖြစ်နေရတာဟာ ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုး အကျင့်စရိုက်လို ဖြစ်နေပြီ ထင်ပါရဲ့။ ဖြစ်ဆို၊ ကျွန်ုပ်တသက်မှာကြုံခဲ့ရတာတွေက မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ၊ ရှစ်လေးလုံးအရေးအခင်း၊ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့၊ သံဃာ့အရေးအခင်း၊ ဒီပဲယင်းအရေးအခင်း၊ ဆိုတာမျိုးတွေချည်းမဟုတ်လား။ ကောင်းလာမလား၊ ပြောင်းလာမလား စောင့်ကြည့်နေရင်း၊ ရင်ကျိုးရတဲ့ အကြိမ်မှ မနည်းတော့တာကလား။

အခုလည်း ၂၀၁၀ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေတို့ ရွေးကောက်ပွဲတို့လုပ်ပြီး ဒီလိုကရေစီ စနစ်သစ်နဲ့ စခန်းသွားနေပြီလို့တော့ ကြားနေရပြန်ပြီဗျ။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်တုန်းကလည်း ဆိုရှယ်

လစ်ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးတဲ့။ ၁၉၈၈ ကျတော့ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးတဲ့၊ နောက်တော့ အေးချမ်းသာယာရေးတဲ့။ အခု လွှတ်တော်ထဲမှာ အော်တိုမစ်တစ် ၂၅% တဲ့။ ဟင်း . . . ၊ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာတော့ ခပ်လေးလေးပါပဲဗျာ။

ဘယ်နေ့ကြောင်ခေါင်းပြတ်လေးတွေ မြင်ရမလဲ တထင့်ထင့်။ ကြောင်မကြီးကို ကြောင် တလေးတွေနဲ့ ခွဲထားတာဟာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း အမှန်ထင်ပါရဲ့။ ဩ ခင်ဗျား တော်တော် ခုံးဝေးတဲ့လူပဲဗျာ၊ အထီးအမဆိုတဲ့ ပညတ်ချက်ကို စိတ်မစွဲနဲ့လေ။ အမျိုးသားနိုင်ငံရေးမှာ အစဉ်အမြဲပါဝင်နေရမယ်ဆိုပြီး ကြောင်စုန်းစိတ်ဓာတ်ဝင်နေတဲ့ ကိုယ်တော်များကို ပြောနေတာ ခင်ဗျ။

ဪ၊ ဘယ်နှယ်၊ ကြောင်အကြောင်းပြောနေရင်းက စကားတွေက တောင်ရောက် မြောက်ရောက် ဖြစ်ကုန်ရတာပါလိမ့်။

ညနေစောင်းချိန်မို့ထင်ပါရဲ့။ ကမ်းခြေမှာ ဧည့်သည်တွေ ကျလာပြီဗျ။ ဟောဟိုက အဖြူကောင်စုံတဲ့၊ လေထီးစီးချင်လို့ ထင်တယ်။ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် လုပ်နေတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားသွားခေါ်လိုက်လေ။ စကားကောင်းနေလိုက်တာ အိမ်ပြန်အုံးမှပါဗျာ။ နက်ကျားကို အခန်းအပြင်ထုတ်ထားခဲ့တော့ ဒီအချိန်ဆို ကြောင်ပေါက်လေးတွေလည်း နို့ဆာရောမယ်။ နက်ကျားလည်း တညောင်ညောင်နဲ့ အစာတောင်းရောမယ်။ သွားပြီဗျ။

(စောင့်ကြည့်ရှာနယ်၊ ဇူလိုင်(၂၀)၊ ၂၀၁၃)

မျိုးရိုးနဲ့တန်ခိုးရှိခဲ့လေ

(၁)

အချိန်ကာလကား ရွှေမှန်ကင်းအစစ် ထင်းဖြစ်နေရဆဲ အချိန်တည်း။ ယင်းအခါသမယတွင် ကြွန်းပြဿဒ်နှင့် တူလှစွာ သော မိခင်နိုင်ငံကို ဖယ်ခွာလျက်၊ ခွေးကတက်နှင့်တူလှစွာ သော ယိုးဒယားပြည်ဝယ် မဟော်သဓာအိုးထိန်းသည်ဖြစ်ရသည်သို့ စထင်မရှားကိုယ်ပျောက် အတတ်ကျင့်ကာ၊ တညှိုးခွေခွေ၊ တပေလျဉ်းလျဉ်းခိုလှုံနေရသည့် စပ်ဖျင်းဖျင်းနေရက်များ ကား လွမ်းမောဖွယ် အတိပါတကား။ အနီကာလ ဤသမယတွင် ဩဒင်အဖို့ လက်ကတုံး တောင်ဝှေးအဖြစ် အားကိုးသမှုပြုရာ ကား အိပ်စပရာဒိတ်ဆေးဝါးနှင့် တူလှစွာသော အမျိုးသားရေး ဇာတိမာန်ဖြစ်လေ၏။

ဩဒင်ခိုလှုံရာ ယိုးဒယားပြည်ကြီးကား၊ ပစ္စက္ခကာလ၌ စည်သို့ပင် ဖွံ့ဖြိုးစည်ပင်သည်ဆိုစေကာမူ ဗမာပြည်ကြီး ရွှေထီး ဆောင်းခွဲစဉ်ကာလများက ပဏ္ဏာဆက်တိုင်းပြည်ငယ် အဆင့်သာ နှိမ့်ခဲ့ပေသည်။ ထို့ပြင်တဝ ယိုးဒယားအမျိုးကောင်းသားတို့ မှာ ဩဒင်တို့သာကီမျိုးကဲ့သို့ အိမ်ဖော်၊ အလုပ်ကြမ်းနှင့် ညစ်ပတ် လေရေ အန္တရာယ်ပြင်းသော အလုပ်တို့ကို လုပ်နိုင် စွမ်းကြသူများ ဖောက်ယုံမျှမက တခဏချင်းထိုးထွင်းသိမြင်သော တန်ဇနုပုတ္တိ ဉာဏ်လည်း နည်းပါးကြကုန်၏။ ဟူသော အတွေးတို့သည် ဩဒင်

၏ မနိုးနိုင်သော အမျိုးသားရေးလက်မာန် မဲတင်းချက်များ ဖြစ်ကြကုန်၏။

(၂)

ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်၏နိစ္စစွဲဝ၊ ကြိမ်ကြရာ တွေးတောမဲတင်းချက်များသည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်တွင် အခန့်သား စံပယ်လျက်ရှိသော နတ်တို့သနင်း သိကြားမင်းထံသို့ ပိုင်ဖိုင်စံနစ်မှ တဆင့် သတင်းရောက်ဟန်တူလေရာ ဘိုးတော် သိကြား၏ ဗန္ဓုကမ္မလာ မြကျောက်ဖျာသည် ပြင်းစွာတုန်လှုပ်ဟန်ရှိလေ၏။ သို့ကြောင့်သာ ဖြစ်ရပေမည်။ သိကြားမင်းသည် ဝိသကြနတ် သားအား မည်သို့လျှင် ဆက်သွယ် စီမံဖန်ဆင်းစေလိုက်သည်မသိ၊ ဆြာဒင်၏ လက်မာန် ကွပ်လပ်ကို ဖြည့်ဆည်းစိမ့်သော ရောမဖြစ်ရပ်ကြီးတစ်ခုသည် ကြပ်ပြေးနေပြည်တော်တွင် အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်မရှိ၊ ရုတ်ခြည်းပေါ်ပေါက်လာလေ၏။ ယင်းဖြစ်ရပ်ကား ကမ္ဘာ့စီးပွားရေး ဆိုင်ရာ ဖိုရမ်မည်လေသည်။

ယင်းဖိုရမ်၊ အနီဖိုရမ်ကား အခြားသူများအတွက် မည်သို့သော အကျိုးဆက်ရှိလေသည် ကို ဉာဏ်နွဲ့နွဲ့လှသည့် ဆြာဒင် မသိသော်ငြား ယိုးဒယားအခက်၊ ဆြာဒင်အချက်ဖြစ်သည် ကား နံရံကိုနဖူးဖြင့် စရွေးချိန်တိုက်သကဲ့သို့ ဆတ်ဆတ်ကေနံ မှန်လေတော့သည်။ စာဖတ်သူ နားမထွေးစေရန် အလို့ငှာ စဉ်းငယ်ရှင်းပါအံ့။

ယိုးဒယားပြည်ကြီးကား ပြည်ပအားကိုးကာ၊ ရှုမဆုံးလေသော ခေတ်မီလမ်းမကြီးများ၊ မိုးမျှော်တိုက်များ၊ တံတားကြီးတံတား ငယ်များသာမက၊ စိမ်းလဲ့လဲ့ လယ်ကွင်းပြင်တို့ဖြင့် ဖွဲ့ဖွီးစည်ပင်နေလင့်ကစား ကိုးဆယ့်ကိုးရာခိုင်နှုန်းသော ယိုးဒယား သကောင့်သားတို့ကား သို့ဆောင်းဘာသာခေါ် ဘုံစာဘုံစကား အညံ့ကြီးညံ့ကြလေကုန်၏။ ရှားရှားပါးပါး ဘုံစကား ပြောတတ်သူတို့သည်လည်း ဌာန်ကရိုဏ်းကျသူဟူ၍ ချစ်တီးခေါင်းမှ သန်းကဲ့သို့ အရှာခက် ပြန်၏။ နားဆင်လော့၊ စင်ထရယ်ကို စင်ထန်း ဟုဆို၏။ ဝိုင်းရပ်ကို ဝိုင်းလပ် အသံထွက်၏။ မက်ကရိုကို မက်ခိုဟူ၏။ ဆမ်ဆောင်းကို ဆမ်ဆွမ်းဟူ၏။

(၃)

ကံထူးသူဆြာဒင်ကား ပြေးရင်းလွှားရင်းပင် ရွှေစင်ပုံနှင့် ပက်ပင်းတီးလေသည့်ကိန်းပင် တည်း။ အမေရုံ တောအုပ်ကြီးအတွင်းက လိပ်ပြာတောင်ပံခတ်သံသည် တက္ကဆက်ပြည်နယ် ကို တော်နေဦးမှန်တိုင်းဆင်စေသည်ဟု ဆိုရိုးရှိသည် မဟုတ်တုံလော။ ထိုင်း နိုင်ငံတောင်ပိုင်း ဖူးခက်မြို့ကြီးကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေပါအံ့။

ဆြာဒင်ကား မိုးနတ်မင်းပေးသနားသော အခွင့်အရေးကို ပိုင်နိုင်စွာအသုံးချခဲ့လေ သည်။ ရောမဖန်သားပြင်ပါရှိသည့် လက်မင်းဆယ် ဆမ်ဆောင်း တိတိအသစ်စက်စက်ကြီးကို တွန့်တိုနှုတ်ပြောခြင်းကင်းစွာ ဝယ်ယူ၏။ ရင်းနှီးခင်မင်သော ယိုးဒယား အမျိုးကောင်းသားတို့ကို ဆြာဒင်၏ အိမ်ဂေဟာသို့ တကူးတက ပင့်ဖိတ်ကျွေးမွေးကာ အဆိုပါဖိုရမ်တိုက်ရိုက် လွှင့်ထုတ်မှုအစီအစဉ်ကို စေ့ငုသေချာစွာ ကူးယူလျက် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ပြသလေ၏။

နေပြည်တော် အပ်အိုင်စီစီတွင်ကျင်းပသည့် အဆိုပါ ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးဖိုရမ် အကြံ
ဆွေးနွေးပွဲ၌ လက်ရှိ ပြုပြင်ပြောင်းလဲ ရေးတို့သည် နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်၊ မလှည့်၊
စစ်တပ်အခန်းကဏ္ဍ၊ အခြေခံဥပဒေပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး ရခိုင်ပြည်နယ် အရေးကိစ္စ၊ တရား
ဥပဒေစိုးမိုးရေးကိစ္စစသည်များကို အချေအတင်ဆွေးနွေးကြပြီး ကမ္ဘာကျော် ဘီဘီစီ အသံ
လွှင့်ဌာနမှ ကမကထပြုသည်ဟု ဆိုလေသည်။

တီဝီဖန်သားပြင်၏ နေပြည်တော်ဖိုရမ်တွင်ကား မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီမိခင်ကြီးသည်
နိုင်ငံ တကာအဆင့်ပူးသမားကို သို့ဆောင်းဘာသာစကားဖြင့် ခွန်တန်ပြန်၏။ ဘိုလုံနက်၏။
ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီးသည်လည်း အားကျမခံ ဘိုလုံပင်ထုချေ၏။ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသူပင်လျှင်
နရသိန်စံကာလများ၌ မည်သို့မည်ပုံ လေ့လာထားသည် မသိ၊ ဘိုစကားကို ရွှန်းရွှန်းဝေအောင်
ပြောဆိုနိုင်လေသည်။

ဩဒင်၏ ရွှေ့လာတို့မှာ တည်ခင်းညှိခံထားသော အဖိုးတန်အစားအစာတို့ကို မေ့
လျော့လျက် စကောအရွယ်ရှိသော မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားကိုယ်စီ
ရှိကြလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ “ဘယ်ဘုရားတန်ခိုး ဘယ်လောက်ကြီးကြီး ရွှေ့တုံ့စကြိန်လျှောက်နေ
သလောက်သာပ” ဟူသော မျက်နှာပေးဖြင့် ဝင့်ထယ်လျက်ရှိပေ၏။

(၄)

တိုးသွင်းထားနိုင်ကာမျှဖြင့် ကျေနပ်နိုင်ရမိပုံလော။ နှာတဖျားသာရုံဖြင့် တက်ကိုချနိုင်
အံ့စိမ့်လော၊ ဗိုလ်ချုပ်၏ အမှာစကား ကို မြေဝယ်မကျ နာယူရပေအံ့။ ကျွန်ုပ်သည် ဖိုရမ်တွင်
အချီအချပြောဆိုနေကြသော စကားတို့၏ အသေးစိတ်အဓိပ္ပာယ်ကို တစ်ခွန်းချင်း
ထိုင်းစကား ထော့ကျိုးထော့ကျိုးဖြင့် ဖွင့်ဆိုရှင်းပြလျက်ရှိလေသည်တကား။

(ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ဘော်ဝ)။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ပြောတာက ဒီလိုဗျ။
Burma လို့ပဲ ကျမ ဆက်လက်ခေါ်ရတဲ့ အကြောင်းတွေထဲမှာ ပြည်သူတွေရဲ့ သဘောထားနဲ့
ဒီနာမည်ကို ပြင်ဆင်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်တာကြောင့်လည်း ပါပါတယ်။ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်မှာ
ပြည်သူတွေပါဝင်ခွင့် လုံးဝမပါခဲ့ဘူး။ နောက်တစ်ခုက ဒီလုပ်ရပ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ထဲမှာ
အတွင်းကျကျ မရိုးသားမှုတချို့ ရှိတယ်လို့ ကျမမြင်လို့ပဲ။ အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ “မြန်မာ”
ဆိုတာ ပြည်ထောင်စုတွင်းမှာရှိတဲ့ လူမျိုးစု တိုင်းရင်းသားပေါင်းစုံကို ကိုယ်စားပြုတယ်ဆိုတဲ့
အယူအဆမှာကြီးကို ဆိုလိုချင်တာပါ။ အဲဒီရင်းသားပြောရရင် “မြန်မာ” ဆိုတာ “ဗမာ”
ဆိုတဲ့ တိုင်းရင်းသားတစ်စုကိုပဲ အလင်္ကာပြောက်အောင် ရေးလိုက်တဲ့ စာလုံးဖြစ်ကြောင်း
ကျမ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောထားပါရစေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပြဿနာတစ်ခုကို ပြေ
လည်အောင် ဖြေရှင်းချင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီပြဿနာကို တည့်တည့်ရင်ဆိုင်ဖို့ လိုပါတယ်။
နာမည်လေး ပြောင်းလိုက်ရုံနဲ့ ပြဿနာတွေ ပြေလည်သွားမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။

ဩဝါ၊ သူက ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီးလေ။ သူကဘိုလို ကောင်းကောင်းတတ်တာပေါ့။
ခင်ဗျားတို့ အခုကြားတယ် မဟုတ်လား။ သူပြောတာက . . . (တော်နီ ခွန်ယိုင်ယိုင် ဘော်ဝ)

ထွန်းခဲ့တဲ့အနှစ် ၂၀ အတွင်းမှာ ဘယ်ကိစ္စမဆို စစ်တပ်ကပဲ လုပ်ပါတယ်။ စစ်တပ်ဟာ အဆိုးဆုံးလုပ်နိုင်တယ်လို့လည်း ထင်ကြပါတယ်။ အခုတော့ ဒီမိုကရေစီ အစိုးရလက်ထက်ကို ပြောင်းနေပြီ။ ပြောင်းပုံပြောင်းနည်းက၊ ဖျတ်ကနဲ ပြောင်းတာမျိုးက တိုင်းပြည်အတွက် တော်တော်ပါသေး။ ကျနော် အမြင်ကတော့ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲခြင်းပါ။

ထို့ပြင်တာ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသူ၏ စက်ဝိုင်းအတွင်းမှာ ပတ်ပြေးနေတဲ့ လူတယောက်ကို ဥပမာရေးပြီး နောက်ပြန်လှည့် မလှည့် . ဟူသော ဥပမာဥပမေယျကိုလည်း အထက်နည်း နှင့်နှင်ပင် ရင်ကော့ကာ ဘာသာပြန်ဆိုရှင်းလင်းလေရာပရိသတ် မင်းတို့ကား မျက်တောင် ဝင် မခတ်နိုင်တော့။ ထိုနေ့ပွဲကား အလဲထိုးဒိုင်ပွဲရပ်ဖြင့် နိဂုံးတိုင်ခဲ့လေပြီ။

အချို့သော မဟာမြန်မာတို့ကား အွန်လိုင်းမှနေ၍ “ဒီဝန်ကြီး ငဝ်သံနဲ့ နှိပ်ရဲတာ ကြိုက်သကွာ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသူကို အဆင့်မမီလေဟန် အမနာပ ဆိုကြသည်များလည်း ရှိပါလေ၏။ သို့သော် ယင်းအချက်တို့သည် ပိန်းကြာရွက်တွင် ရေ မတင်သကဲ့သို့ ဆြာဒင် ဇာတိမာန်အတွေးစဉ်ဝယ် စဉ်းငယ်သော အနှောင့်အယှက်မျှကိုပင် မပေးနိုင်ကြချေ။

(၅)

သို့ကြောင့် ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်၏စံတော်အိမ်၌ ကျင်းပခဲ့သော ဇာတိမာန်ဖိုရမ်ကား နေပြည်တော်ဖိုရမ်ထက် အောင်မြင်ခဲ့ပြီး အောင်လံတူ စစ်သူကြီးပွဲဟုပင်ဆိုမည်ဆိုက ဆိုရ လောက်သည်။ ရှေးယခင်အချိန်များကလည်း အွန်လိုင်းစာမျက်နှာ များမှာ တွေ့ရသည့် စစ်ကြိုခေတ်၌ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးတွင် ဒေါက်တာကျော်သက်အမည်ရှိ ဆရာ တစ်ဦးမှ လက်ချာတည်းဟူသော သင်ခန်းစာများကို သိုးဆောင်းဘာသာဖြင့် ပို့ချနေပုံကို ကြဖန်ရှာဖွေကာ ကြားဝါခဲ့ဖူးသော်ငြား ယခုကဲ့သို့ကား အပ်ပဒိတ်မဖြစ်လှချေ။

ယခုပစ္စုပ္ပန်တည်တည်း၊ ဆြာဒင်ဖိတ်ကြား ညှော်ခံအပ်သော ပရိသတ်ကား မြန်မာ့ ဒီမိုကရေစီမိခင်ကြီးကို လက်ဖျားခါ၏။ သူ၏ အောက်စဖို့ဒ်ထွက်လေသံကို ထားဘိဦး။ ပြည် ထောင်စုဝန်ကြီးကိုပင် အံ့ဘာနန်းခိုးကူး၏။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသူကို စုတ်တသပ်သပ်ဖြင့် ဩချဟန်ပြုရုံမက စိန်နားကပ်ရောင်ဖြင့် ပါးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် ကျွန်ုပ်ကိုပါ ကျော သပ်ကြလေ၏။ အထူးသဖြင့် အဆိုပါဖိုရမ်ဆွေးနွေးချက်များအပေါ် ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် သည် ၏ မရွေး အသေးစိတ်ဘာသာပြန်ဆိုနိုင်ခြင်းကို ညှော်သည်တော်မဟာထိုင်းများမှာ အဆမတန် အထင်ကြီးကြလေဟန် ရှိလေသည်။

စစ်စစ်ကား ဆြာဒင်၏ သိုးဆောင်းစာကျွမ်းကျင်မှုမှာ “I is a dog” အဆင့်မျှသာ ဖြစ်လေရာ အဘယ်မှာလျှင် အဆိုပါဖိုရမ်၏ စကားအခြေအတင်တို့ကို ပြည့်စုံစွာ သဘော ပေါက်နိုင်ပါမည်နည်း။ အဆိုပါပွဲစဉ်က ကျွန်ုပ်သည် ဆွေသဟာစာမျက်နှာ၏ ဖေ့စ် ဘွတ်တွင် ဖိုရမ်အကြောင်း မြန်မာစကားပြေသက်သက်ဖြင့် ရေးသားပြန်ဆိုချက်များကို ဖင်ကြားက ခွေးကျအောင် အပန်းတကြီးရှာဖွေလျက် တစ်လုံးမကျန် အလုပ်ကျက်မှတ်ကာ

ပွဲကြီးပွဲချီးကျင်းပချိန်တွင် နှုတ်တိုက်အလွတ် ချွတ်ပြနိုင်ခြင်းကြောင့် အမှတ်ကောင်းခဲ့ခြင်း သာ ဖြစ်ချေသည်တမူ။

(၆)

အဆိုပါ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကား ကျွန်ုပ်ကြာဒင်၏ မိုးခိုးစဉ်ဆက်မှ ဆင့်ကဲပေါ် ပေါက်လာဟန်ရှိလေရာ ကျွန်ုပ်၏ ဒွေးလေးတော်စပ်သူ ဒွေးလေးစိန်မေသည်လည်း ကျွန်ုပ် တဲ့သို့ပင် ဉာဏ်ရည်မြင့်သည်ဟု ဆိုသော်ရကောင်း၏။ ဒွေးလေး စိန်မေသည် စာရေးစာဖတ် ဖြောင့်သူ တစ်ယောက်မဟုတ်ချေ။ သို့သော် သူ့ခေတ်သူအခါက တန်းမြင့်ကျောင်းထွက် လက်မှတ်ရ ဦးကြီးတင်နှင့်အိပ်ထောင်ကျခဲ့ရာ ဒွေးလေးစိန်မေသည် သူ့ခင်ပွန်းဖြစ်သူ အခါ အားလျော်စွာ ပြောဆို သုံးစွဲသည့် thank you, come in, go out, weak, fine, ok, ready, နှင့် enough ဟူသော သိုးဆောင်း စကားတို့ကို ကောင်းစွာ ရေလဲသုံးနိုင်စွမ်းလေ သည်။

သူ့အိပ်ဝမှာလာရပ်ပြီး “ဒွေးလေးရှိလား” မေးလာခဲ့လျှင် “ကန်းအင်” ဟု ချက်ချင်းခေါ် နိုင်စွမ်း၏။ သူ့အိပ်လည်ရာမှ ပြန်လေတိုင်း အိပ်ရှင်ဖြစ်သူကို “ဦးအောက်” ဟု နှုတ်ဆက်တတ် ၏။ သူ့အိပ်နီးချင်းတစ်စုံတစ်ယောက် မအိပ်သာ ပုံစံတွေ့လေတိုင်း . . . “ညည်းဝိဖြစ်နေ တာ” ဟု ဆိုလေ့ရှိ၏။ ဒွေးလေးနေကောင်းလားဟု ပဋိသန္ဓာရစကားဖြင့် နှုတ်ဆက်လာသူ မည်သူ့ကိုမဆို၊ “ဖိုင်းဖိုင်း” ဟု တုန်ပြန်၏။ ဦးကြီးတင်က . . “ဟေ့ စိန်မေ ထမင်းစားတော့ မယ်” ဟု ဆိုလာသည့်အခါ “လယ်ဝီ” ဟု ချက်ချင်းဖြေနိုင်၏။ သိုင်းကျူးသိုင်းကျူးဟူသော စကားသံကား တစ်အိမ်လုံးတွင် တရံမလတ်သောသောည၏။

ထိုမျှသာမကသေး၊ ဦးကြီးတင် ကွယ်လွန်ဆုံးပါးသွားချိန်တိုင်အောင် ဒွေးလေးသည် သူ့ခင်ပွန်းထံမှ နှုတ်တက်ရွှေ့ သင်ယူခဲ့ရသည့် သိုးဆောင်းစာတို့ကို မမေ့သေးသည်မှာ သက်သေအခိုင်အမာပြနိုင်ဆဲဖြစ်လေသည်။ မကြာမတင်အချိန်က သူ့သမီးဖြစ်သူသည် ထမင်းဝိုင်းတွင် ထမင်းစားနည်းနေသည့် ဒွေးလေးကို ဂရုဏာအပြည့်ဖြင့် “အမေ၊ ထမင်း ထပ်ယူ အံ့မလား၊ ထမင်းစားနည်းတယ်” ဟု မေးမြန်းသမှုပြုသည်ကို ဒွေးလေးက . . . “သိုင်းကျူး၊ အိုကေ၊ ဖိုင်း ဖိုင်း၊ အနတ်” ဟု ဒက်ကနဲ ပြန်ဖြေနိုင်ဆဲ ဟူသတည်း။

တိုင်းပြည်စည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးကာမျှနှင့် သွေးနုထင်ရောက်နေသော ယိုးဒယားတို့ကား ကျွန်ုပ် တို့ မဆိုထားနှင့်၊ ကျွန်ုပ်၏ကြီးဒေါ် ဒွေးလေးစိန်မေ၏ခြေဖျားကိုပင် မှီအံ့မထင်ချေ။ မိုးခိုး နှင့် တန်ခိုးရှိခဲ့ကြသည်မှာ ကေနိပါတကား။ ။

(ဆဲဗင်းဒေးနေ့စဉ်သတင်းစာ၊ ဇွန်(၁၀) ၂၀၁၃)

မျက်ဝန်းထဲမှာ မိုးရွာပြီ ဒင်

လွမ်းတာချင်းတူရင် “ဒင်ဒင်” တို့ အမွှေးပေးလိုက်မယ်ဟူ၍ သာ ကျွန်ုပ် ဥဒါန်းကျူးရင့် ရပေခြိမ့်တော့မည်။ လွမ်းသူ တကာတို့၏ ထိပ်ဖြစ်သော နတ်သျှင်နောင်၊ ပြည်နဝအေးတို့မှ အစ ကိုတင်လှိုင်၊ ကိုသန်းလှိုင်နှင့်တကွ အလွမ်းသီချင်းရေးသော မောင်ကျော်လောတို့ပင် ကျွန်ုပ်၏အလွမ်းကို ဝိအောင်စာခွဲ သီကျူးနိုင်လေမည် မထင်ချေ။ ကြားမြင်တွေးသမျှ အလွမ်းတို့ သာတည်း။ နေရာတကာ အလွမ်းတို့ချည်းပါတကား။ လွမ်းလို့ရယ် ဘယ်မကုန် ဝသုန်ဤမြေ အသိသက်သေ တင်သည့် တိုင် ဘယ် မန်းချီရေးမမီနိုင်လေ။

.....

နံနက်စောစော အိပ်အနောက်ဖက်တောအုပ်ငယ်ဆီမှ ငှက် ခြည်သံတချို့သည် ညက ကျွန်ုပ်မက်ခဲ့သောအလွမ်းအိပ်မက်ကို တိုးရိုးယားဇာတ်လမ်းတွဲကဲ့သို့ အခန်းဆက်ဖြစ်စေလေ၏။ အာဏုရာဇာနေမင်းကြီးကား ရောင်ခြည်တထောင် အလင်း မောင်လျက် အရှေ့ဩဌာမှ ထွက်ပြုလာနေလင့်ကစား ကျနော် မိတ်အစဉ်သည် ညက အိပ်မက်ထဲတွင် ရောက်ရှိနေခဲ့သော ပွေး ခုတ်မြေတွင် မြူးတူးခုန်ပေါက်နေဆဲပင်။ ကျွန်ုပ်၏ အလွမ်းကား

ကြီးကောင့်ကြီး မားကုမ္ပဏီ ပေါက်သော အလွမ်းဝက်သက်မဟုတ်၊ တောင်တောင်အီအီ အလွမ်းမဟုတ်၊ မွေးရပ်မြေအလွမ်းဖြစ်သတည်း။ ဆီဆုံနဲ့ကိုလွမ်းသလိုလို၊ ထန်းတောထဲက ထန်းတဲမှာ ထွက်ပေါ်သည့် ထန်းရွက်ခြောက်နဲ့ကို သတိရသလိုလို၊ နောက်ဆွေပုံနဲ့ကို တမ်းတသလိုလို။ ထိုမှသည် ရန်ကုန်အလွမ်း၊ ဝက်သားဒုတ်ထိုးအလွမ်း၊ ဟိုအလွမ်း ဒီအလွမ်း၊ အလွမ်း သောင်းခြောက်ထောင်မက အလွမ်းကုဋေကုဋာဟု ဆိုရမယောင်တကား။

ခပ်ထေးထေးက သဲ့သဲ့ကြားရသော ထိုင်းရိုးရာသီချင်းသံသည် ကျွန်ုပ်၏နားဝယ် စွဲမိစွဲရာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကား . . . မယ်တို့ရွာသာစခန်း အလည်လာစမ်းပါကွယ်၊ မြရောင်ခြယ်လယ်ကွင်းနဲ့ ကန်သင်ဇိုးတလျှောက်မယ် . . . ။ ပင်ထနောင်းနဲ့ ဇီးပင်တွေရယ် မကျည်း၊ ဝါးပင် ပေါပါတယ်ဗျာ . . . ဟူလို့။

ကျွန်ုပ်ကား တိုင်းခြားပြည်ရွာတွင် အခြေချရန် စဉ်းငယ်မှု အိပ်မက်တွင်ပင် မရှိခဲ့လင့်ကစား ပစ္စုကွအချိန်တွင် ဖူးခက်မည်သော ဤသောင်ဤကမ်း၌ ရေတွင်မျောသော ကမ်းတင် ဗေဒါ၊ သောင်ပြင်လွတ်သည့် ဟင်္သာဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့လေသည်မှာ ကာလအားဖြင့် ရာသီစက်ဝန်း ခုနစ်နှစ်ပင် စွန်းပေရောမည်။ တကိုယ်ထီးတည်းဖြစ်သော ကျွန်ုပ်၏ နိစ္စဓူဝ၊ ကျင်လည်လှုပ်ရှားမှုမှာ ပြစ်ဒဏ်ကျ အကျဉ်းသားနှင့် တူလှလေ၏။ ထူးခြားသည်ကား အကျဉ်းကျစေသည့်အမိန့်ကို ချသူမှာလည်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်နေလေ၏။ မိုးသောက်လျှင်အိပ်ယာထမည်။ ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မချက်ပြုတ်တတ်သော၊ ဟင်းနုနွယ်နှင့် မုန့်ညင်းရွက်ကို ရံဖန်ရံခါ မှားတတ်သော တပည့်ကျော် ကျော်ဝင်းဌေး၏ လက်ရာကိုစားမည်။ ပြီးလျှင် အချုပ်ခန်းနှင့် မယိုးရင်းစွဲ တူလှစွာသော အခန်းငယ်ထဲသို့ မည်သည့် ထောင်ပိုင် ထောင်ကြပ် ထောင်ဝါဒါကမျှ အတင်းအဓမ္မမသွင်းရပါဘဲ ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ်ပြန်ဝင်ကာ ကိုးရီးယားကား ဇာတ်လမ်းတွဲများကြည့်မည်။ ကျွန်ုပ်ကား အွန်စော၊ ဖွန်စောနှင့် ကင်ဆိုယိုတို့သာမက ဂျာမြောင် မင်းသမီးလေးနှင့်လည်း မျက်မှန်းတန်းမိပြီ။ ကိုးရီးယားနတ်ဝင်သည်တို့နှင့်လည်း ရင်းနှီးခဲ့ပြီ။ အနှိုင်းပဲ့သစ္စာရှင်၊ ရာဇဝင်ထဲက သူရဲကောင်းကြီး လီဆွန်ရှင်းနှင့် သွေးသောက် ဖြစ်ရုံမက မြောင်နိုင်ငံ၊ ကျီဆွန်း၊ ကျောင်းလား၊ ဖျောင်းယန်း၊ ဂယောင်ဆန်း၊ ဂုံယန်းစသည့် နယ်မြေဒေသတို့ကို အကျွမ်းတဝင် ရှိခဲ့ပြီ။ ထိုထိုသော ပြုပြင်အလုပ်တို့ဖြင့်သာ သည်နေ့မိုးဆောင်း ပြောင်းခဲ့ပြန်ချေသည် တပဲ့။

သုံးလောကထွတ်ထား မြတ်ဘုရားသော်မှ မွေးရပ်ဇာတိ ကပ္ပိလဝတ်သို့ ပြန်ကြွဖူးလေကြောင်း နိပါတ်တော်တွင် လာလေရကား ကျွန်ုပ်လို ငပါမ္ဘား လူ့အန္ဓာအဖို့ မွေးရပ်မြေကို သတိရခြင်းမှာ ဆန်းလှသည်တော့ မဟုတ်ချေ။ လွမ်းဖော် လွမ်းဖက်တို့လည်း အနုမတက္ကပဉ် တက္ကဆပ်ပြည်နယ်ရောက်၊ တောင်ငူချက်မြို့ရပ် ရန်ကုန် စက္ကောမ ကျောင်းဆင်းကလေး မောင်ဝင်းခိုင်ကား ငွေထက် အဓိကကျတာတွေ အများကြီးရှိပါသေးကလား။ ကိုယ့်အမိအဖကိုယ့်မွေးရပ်မြေနဲ့ ခွဲခွာရသည်မှာ ရောမဝန်ဆင်းရဲ၊ အကြီးစား ငရဲပါတကားဟု ဘဲဝေစကား ဆိုပါ၏။ ဝိုက်ကင်းတို့မြေ၊ နော်ဝေရောက် ကိုခင်ဦးကမူ ထောင်ထဲနေရတာကမူ ချွေးတံဆိပ် နွားတံဆိပ် ဆေးပေါလိပ်ကလေးကမ်းရင် နင်းပေး နှိပ်ပေးသူနဲ့ဗျာ။ ဒီတ

ယဉ်ကျေးမှုတွေကို သိပ်စိတ်ကုန်တယ်။ ထောင်ထဲ ပြန်ဝင်နေရတာကမှ ကောင်းသေးဟူ၍ ထောင်မကြောက် တန်းမကြောက် ဆို့နှင့်နှင့် ကြွေးကြော်လေ၏။ အဖြစ်သည်းနေသော ကျွန်ုပ်တို့ မြင်ပြင်းကပ်လွှာဖြင့် သဟာလောက် လွှမ်းနေလျှင်ဖြင့် ဒဲတပစ်၊ ဒုတ်တထောက် ရှိသမင့်ဟာ ပြန်လိုက်ပါတော့လား စကားအလွယ် ဆိုကြပေမည်။ သို့တမူလည်း ဉာဏ်တည်းဟူသော မျက်စိထဲတွင် အုတ်နံရံနှင့် သံတိုင်တို့သာ မြင်နေလေရာ လွမ်းသွေတို့ လျှောက်သော လမ်းတလေး မဟုတ်ပြန်ချေ။

.....

အလွမ်းနာသည် ဤရက်ပိုင်းတွင် ပို၍ သည်းလာသည် ထင်ရ၏။ လွမ်းလှချေပြီ။ အဖော်ဆွေမွန် ရှိမှတော်ချေရာမည်။ ရန်ကုန်မြို့နေရင်းသည် ခင်အိမ်စည်ကို ခေါ်လေမှ။ သူကား အကျွန်ုပ်၏ အနီးကပ်ဆုံး မိတ်ဆွေမဟုတ်တုံလော။ ခင်အိမ်စည်ကား ကျွန်ုပ်နှစ်ရာသို့ လုံးလုံးလျားလျား မလာမရောက်သည်တော့ မဟုတ်။ တရေးချစ်ခွင့် ကြင်ရနိုး၊ လာသည်ဆိုရုံ တနှစ်လျှင် သုံးလတကြိမ် တခေါက်တကျင်းတော့ လာတတ်ပေသည်။ တခေါက်တခါ အရောက်လာသည့် ကိစ္စမှာလည်း ဝီဇာရရေးအတွက် ဖိတ်စာခေါ်စာ၊ ဘဏ်စာရင်း၊ သန်းခေါင်စာရင်း၊ လက်ထပ်စာချုပ်သာမက မွေးစာရင်း ရက်ချုပ်ဇာတာပါ ပြရသော ဒုက္ခကသေးလှချေ။ မည်သို့ဆိုစေ ဒီတောင်ကို မောင်ကျော်မယ် မြင့်မိုရ်မို့လား။

ခေါ်ဆိုခ အဖိုးစား နားကြီးမြင့်သော်ငြား ကျွန်ုပ် မမူအားပြီ။ အိုတဆီးလ်ကောကို စောလျှင်စွာနှိပ်လျက် လွန်စွာ ချီသာလှသော အသံဖြင့် . . .

“ဟယ်လို၊ ခင်အိမ်စည်ဦး၊ အိမ်စည် ခပါခလှည့်၊ ကျွန်ုပ် ပျင်းလှပေပြီ၊ ခွဲခွာခြင်းဟူသည် ကိုယ်တို့နှစ်ဦးအတွက် ဘယ်သောအခါမှ မမျှော်လင့်ခဲ့သော ဝေါဟာရပါကွယ်”

သို့တစေ ခင်အိမ်စည်အသံကား အကဲဆတ်လွန်းလှချေ၏။

“အံ့မယ်၊ စွတ်ကနဲ စွတ်ကနဲ လာဖို့ခေါ်နေရအောင် ရှင့်ကိုယ်ရှင် နိုင်ယုတ် (ဝန်ကြီးချုပ်) အောက်မေ့နေသလား”

ခင်အိမ်စည်ကား စ စချင်း ဆောက်ကော လွန်ပူနဲ့ပါ ထွင်းချေပြီကော။

“ဟုတ်သေးဘူးလကွယ်၊ ညည်းပြန်တာ ခြောက်လကျော် ကြာကမင့်ပြီပဲ”

“တော်ခေါ်တိုင်း လာလို့ မရဘူးရှင့်၊ သံရုံးက ဝီဇာပေးမှ လာလို့ရတာ သိသိကြီးနဲ့” ရော။ ခက်ကပြီ။ နည်းလမ်းရှာလေမှ ။

“အနီ၊ မင့်အာယုက ငါးဆယ် မပြည့်သေးဘူးလား၊ ငါးဆယ်စွန်းလျှင်ဖြင့် ပင်စင်ဝီဇာ ခန့်နိုင်မည် မဟုတ်တုံလော”

“ရှင်စိတ်မှ မှန်သေးရဲ့လား၊ ကျုပ်အသက်က ငါးဆယ်ပြည့်ဖို့ အဝေးကြီးလိုသေးတယ်။ အရေးထဲ ဘာတွေ လာပြောနေမှန်းမသိဘူး”

ဤတွင်မှ နှိပ်စက်တတ်နိုင်မိသည့် ကိန်းကြွကာ၊ ထင်သာထင် မဝင်ဘူး ကျောင်းအမရေ ဆိုရပေတော့မည်။ ဆိုးချေပြီတည်း။ ကုတ္တိယတို့ လျှို့ဝှက်အပ်သော အာယုအကြောင်း ထည့်ပြောမိသည်ကိုး ဒါသည်ပင် ဒင့် အမှား ဖြစ်ချေသည်။ ချစ်၍ ချစ်ကာ လာသည်မှကွယ်၊ နှလုံးလက်လျှော့ နေလေတော့။

... ..

ကျွန်ုပ်တား ဘုတ်အုပ် ဖတ်ချင်စိတ်လည်း မရှိ။ အင်တာနက် တက်ချင်ဆင်းချင် စိတ်လည်း မရှိရကား အလွမ်းပြေစေခြင်းငှာ တမျိုးတဖုံ ကြစည်မိပြန်လေသည်။ မဲဆောက် နှင့် နွေရပ်မြေတား ခဲပစ်သာ ကွာလေသောကြောင့် မဲဆောက်မှ မိတ်ဆွေတွေကို အလွမ်း ခြေ ဇနီးဆက်ပေအံ့။ ဦးစွာသတိရမိသူကား မဲဆောက်တော်လှန်ရေးနယ်မြေ၏ သားကောင်း ဇာနည် ကိုရင်ကျော်ထက်တည်း။

“ဟိုင်း ကိုရင်ထက်၊ မာပါ၏လော၊ မိတ်လာ (မိတ္ထီလာ) က အနီးလေးတို့နဲ့ အဆက်ရ သေးလား ကိုရင်တို့ အရပ်မိုးလေကော မှန်ပါစ”

“ဟား၊ မောင်ပဉ္စင်း၊ ကောင်းဗျား၊ အနီးပေမဲ့ . . . ”

တိုက်ရှားလဘတ်။ ကြီးကောင်ကြီးမားကျမှ နဖူးစာရွာလည်လေသော မောင်မင်းကြီး သားကား ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်မွေးသော သမီးနှစ်ကောင်ကို ထိန်းရင်း ပြည်တွင်းလှုပ်ရှားမှု လုပ်နေလေရာ စကားနှစ်ခွန်း မပြည့်မီမှာပင် ကလေးငိုသံကြားရပြန်သည်။ သူလည်း ယခုမှ ပင် နိုင်ငံရေးစစ်စစ်ကို လုပ်နိုင်တော့သည်တကား။ လူစွမ်းလက်စွမ်း ပြောင်လေစွ။ အလိုက် သိလေမှ။

ဘဇာ အကြောင်းနည်း။ သူ့အပြင်မဲဆောက်တွင် ဖုန်းဆက်ရပည့် မိတ်ဆွေရင်းချာတို့ နေ့ရောညပါ မနားတမ်းမိုက်သတ်၍ပင် ကုန်နိုင်ဖွယ်ရာမရှိ။ ဆရာဝန်မလုပ်သော ဘလော့ ဂါကလေး မောင်လွန်းဆွေထံ ဆက်လေဦးမှ။ သူကား အကြပ်အတည်းကြားမှ လွတ်မြောက် ရန် နည်းလမ်းကောင်း ရှာနိုင်သူဖြစ်နိုင်ပေ၏။ ယခု ကျွန်ုပ်အလွမ်းဟူသော ရန်သူ၏ အမိဖမ်းခြင်းကို ကြုံတွေ့နေရပြီ မဟုတ်တုံလော။ အနီဘလော့ဂါကလေး တင်ထားသော၊ အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ လမ်းညွှန်မိန့်ခွန်းဖြစ်သော သူ၏ ဘလော့မှတ်ချက်ကို ရှုလော့။

“ဟေ့ သေလည်း မြန်မာပီပီ ဇာတိမာန်နဲ့ သေကြပါ။ ရန်သူကမိရင် လက်အားရင် လက်နဲ့ထိုး ခြေအားရင် ခြေနဲ့ကန်ပါ။ နောက်ဆုံး ပါးစပ်အားရင် ပါးစပ်နဲ့ကိုက်ပြီးမှ အသေ ခံလိုက်ပေါ့” ဟူလေရာ ကျားရိုးကိုသွေး၍လျက်ကာ အခွင့်ကောင်းကိုရှာရမည် မဟုတ်လေ လော။ ဖုန်းခေါ်သံ နှစ်တိအဆုံးတွင် သူ့အသံပေါ်လာသည်။

“ဟယ်လို ဆရာဒင်လော”

“မှန်ပေသည်။ အတို့ကျွန် မာပါစံ။ စကားစမြည်ပြောကြပါအံ့”

“ဟို ဟို ဆရာဒင်၊ ဟို ဟို . . .”

သူ့အသံကား ချွတ်နင်းသံတည်း။ အညာအရပ်မှာ လူပျိုသိုးတို့ အပျိုအိမ်လှည့်စဉ် လူမိသောအသံနှင့် ဆင်လေစွ။ အကြောင်းတစ်ခုတစ်ရာရှိပေမည်။ ဘလော့ အကျော်အမော် ကလေး မည်သည့် အလုပ်များနှင့် ရှုပ်နေဘိသနည်း။

“ဆရာဒင်ရေ။ ကျွန်တော် ဖုန်းမော်မွေးနေ့ ရောက်နေလို့ခင်ဗျ။ ဒီမှာ ဆရာမန်းနဲ့ ပြောလိုက်နော်”

သမားတော် ဖြစ်လောက်သော ပါးလှပ်သည့် တံဆိပ်တို့ကြီးသို့ ပီသပါပေ၏။ ဘောလီဘောကစားခြင်းအတတ်ကို အထူးတလည် ကျွမ်းကျင်ဟန် ချိုးလေရာ တယ်လီဖုန်း သည် မဲဆောက်ရွာဆော်ကြီး ရွှေမန်းတင်မောင်ခရော် ဆရာမန်းခိုဉ်ထံ ခုန်ကူးသွားဟန် ရှိလေသည်။

“ဆရာကြီးဒင်လား။ ခေတ္တပိုလင်း မင်းပရိသတ်တို့ စုံညီနေပြီဖြစ်၍ ဓာတ်ပုံ မှတ်တမ်း တင်ခြင်းအမှု ပြုရပေဦးမည်”

ကျွန်ုပ်ကား အလိုက်မသိသူပေတကား။ ကိုဖုန်းမော် ကွယ်လွန်သည်မှာ အနှစ်နှစ်ဆယ် ကျော်လင့်ကစား သူတို့ မမေ့ကြသေးရုံမျှမက ဦးဝင်းတင်၊ ဦးတင်ဦးမွေးနေ့လည်း ကျင်းပ ရန် ရှိကြပေဦးမည်။ ကျေးဇူးဥပကာရ တင်အပ်ပေသည်။

မွေးနေ့သေနေ့တို့တွင်ပင် တော်လှန်ရေးကို ဆင်နွှဲနေဆဲပါတကား။ သာဓုခေါ်ထိုက် ပေစွ။ မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ အိမ်တွင်မွေးထားသော ကြွက်ခုတ်တတ်သည့် ကြောင်မလေး နာရေးရက်လည်တွင်ပင် ဇာတ်ပွဲသွင်းလေသော ဒီကေဘီအေလူကြီးမင်း ကိုချစ်သူနှင့် နှိုင်းစာ လျှင် တော်ပေသေး၏။ မဖြစ်ချေသေး။ အရိပ်သုံးပါး နားလည်အပ်ပေသည်။

.

မဟာဇနက္ကမင်းသားသည် အပြောကျယ်လှသော မဟာသမုဒ္ဒရာကို ခုနှစ်ရက်တိုင်တိုင် ကူးခတ်ခဲ့သည် မဟုတ်လော။ မလျော့သောငွေဖြင့် မဲဆောက်နေ ကဗျာဝိဒူ ကိုတက်တူသို့ ဆက်ပြန်လေသည်။

“ဟယ်လို၊ မာလကာပင် မင်္ဂလာပါခင်ဗျ။ ဆရာတက်၊ မာရဲ့နော်”

“မာပါပေ၏။ သို့တစေ ကဗျာရွတ်ဆိုလျက် ကမ္ဘာ့ကဗျာနေ့ကို ဝှဲဦးကျင်းပရန် ရှိသဖြင့် မအားမလပ် ဖြစ်နေချေသည်”

ကျွန်ုပ်သည် အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ မသုံးတတ်ယောင်တကား။ သူသည်လည်း ကဗျာ ရွတ်ရင်း လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲကို ဆက်လက် ဆင်နွှဲနေသူပါတကား။ ဆက်၍ ဆက်ကာ ရွတ်ပါလေလော့။ ပျံ့သာပျံ့ပါ ခွပ်ဒေါင်းနီ မုန်တိုင်းမိုးထက်ဆီ။ ရရာလက်နက် စွဲကိုင်လျက် တော်လှန်ရေးကို အားဖြည့်လျက်ရှိကြလေရာ တော်လှန်ရေး အခွန် ရှည်ပါစေကြောင်း ဆုမွန် တောင်းရပေမည်။

နှုတ်ဆောင်စဉ်းသော လိပ်၏ ဥပမာအတိုင်း စကားဆက်ရှည်နေလျှင် ပက်လက်လှန် လျက် တံတွေးထွေးသကဲ့သို့ ရှိရောမည်ဖြစ်၍ ဤနေရာတွင် တောစကား တောပျောက်ပါအံ့။ ဖော်ကွာထေးသူအဖို့ ပျင်းရိဆွေးလှချိန် မိတ်ဆွေအပေါင်းထံ ဇီးရွက်ခန့်မျက်နှာဖြင့် ဖုန်းဆက် ရသော အလုပ်ကား အင်္ဂလိပ်လျက် အမှိုက်ခက်လေသည် တကား။ ခန္တီတရား လက်ကိုင် ထားလေမှ။

ဪ... ကဗျာဆိုကာမှ ရွာအကြောင်း အမှတ်ရဖွယ် ကဗျာတပုဒ်သည် နှုတ်မှ အလိုလို ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ ဘာတဲ့၊ ချီးနှစ်ကောင် ထနောင်းပင်ညီနောင်က လွမ်း အောင်ကူခဲ့။ ပန်းတော်ဖြူ ပင်မြက်မြေဇာတုလှ ဖိုးတောင်သူတဲ တဲ့။

မုန်းမုန်းမေ့မေ့ မတွေ့လိုသူ ရှောင်ရှားရပေမည်။ မရွာသောမိုးကို မမျှော်ကိုးတော့ပြီ။ မပွင့်သောပန်း မမှန်းဝံ့ချေပြီ။ အလွမ်းဖြေနည်းတဲ့ အနမတဂ္ဂ ရှိလေသေးသည်။ ဖူးခက်မြို့ တော်ရှိ လှန်စီလွန်း၊ စင်ထရယ်၊ ရော်ဘင်ဆင် အစရှိသော နာမည်ကျော် ကုန်တိုက်ကြီး များဆီသို့ ဝင်ထွက် လှည့်လည်ပေအံ့။ ဈေးဝယ်ထွက်ခြင်း သည်လည်း စိတ်အပန်းဖြေခြင်း တမျိုးပင် မဟုတ်တုံလော။ ဝယ်စရာ ခြမ်းစရာကား စုံလှပါဘိတောင်း။ အတွင်းခံဘောင်းဘီ တထည်ကို အရဲစွန့် ဈေးမေးလိုက်ရာ ဘတ်ခြောက်ရာဆိုလေ၏။ ဤကား ငတို့ရပ်ရွာတွင် ခုံးခြောက်တပ်သာဖိုးနှင့် ညီပေသည်တကား ဟူသော အသိသည် ခေါင်းကို ပြေးဆောင့် ပြန်ပါလေ၏။

အသင့်ချိတ်ထားသော ဈေးနှုန်းကဒ်ပြားများကို ကြည့်မိပြန်သည့် တခဏတွင်လည်း ရေငွေ့ ဒါဝင်ဝက်ဖိုသည် သုံးမခံ၊ အရှာခက် မြန်မာအသပြာနှင့် ယှဉ်ထိုး ချိန်စက် သည့်အခါ နွားတရှဉ်းဖိုး၊ ယာတကွက်ဖိုးပါတကား။ လှည်းလမ်းကြောင်း တလျှောက်ဖုန်လုံးကြီးတွေ တလိမ့်လိမ့်တက်တာ မြင်ယောင်လာပြန်ချေပြီ။ သည်အလွမ်းက တမောင့်။ ကုန်တိုက်တို့ကို ကျောခိုင်းပြီးသကာလ ကျန်းမာခြင်းသည် လာဘ်တပေးဟူသော ဆိုဖိုးနှင့်အညီ ညနေချိန်ကို တန်ဖိုးရှိရှိ အသုံးချရန် စတုတ္ထရာမင်း၏ ပန်းခြံသို့ ခြေဦးလှည့်ပြန်သည် ဤတခဏ၌လည်း ဘယ်အရပ်ကနေ ရှာဖွေစိုက်ပျိုးလေသည် မသိသော ထန်းပင်စုစုကို တွေ့ရပြန်သောကြောင့် ရွာက ထန်းတောကို အောက်မေ့ပြန် လေသည်။ အလွမ်းရယ် တည့်မကုန်နိုင်လေ။

... ..

လေလွမ်းနေသော စိတ်များဖြင့် ထိုမှသည် အရောက်သွားရာက ပါတောင်ကမ်းခြေဆီ ရောက်ခဲ့ပြန်ပြီ။ ခုနှစ်ပြည်ထောင် ဧည့်သည်တို့အဖို့မူကား ပါတောင်ကမ်းခြေသည် တာဝတိ က နန္ဒာလော၊ ကုစုတက္က သိုကြပေမည်။ အပျော်လွန်နေသော မျက်နှာဖြူလုံမငယ်တို့ကား ရင်စီးလွှာပင် မကပ်နိုင်ကြလေတော့။ ကြည့်၍မူကောင်းပါ၏။ ဟိရိသတ္တပ္ပ ရှုထောင့်ခြံငုံ ကား မတင့်တယ်လေ။ ကျွန်ုပ်စိတ်တွင်ကား ရင်စီးပဲ့ အနီအရာကို မြင်ရလေ၊ ကိုယ့်တော ကိုယ့်ရွာမှ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားကို လွှမ်းလေလေတည်း။ သနပ်ခါး ပါးကွက်ကြား၊ ခပ်ပါးပါး

လေး လိမ်းကာခြယ်၊ မြင်ရသူနှုတ်ဖျားက “ဟင်... လှပါကလား” ရယ်လို့ တဖွဖွပြော လောက်အောင်ကွယ်၊ အရေးထဲ ဟင်္သာတထွန်းရင်က ရင်ဝသို့ ဇွတ်တိုး ဝင်လာပြန်ချေသည် တပုံ။

တနေ့ကုန် လွမ်းလျက်ရှိသော စိတ်အစဉ်သည် သူငယ်အိပ်ဆိတ်မှသည်၊ သက်ကြီး ခေါင်းချ၊ ထိုမှသည် လူလင်ပြန် ချိန်တိုင်အောင် မဆုံးနိုင်ချေ။ အိပ်၍မပျော်သောညများ ပါတကား။ ညဉ့်ယံကား တာရှည်လှပေ၏။ ဘယ်ညာစောင်းရင်း ကပင် ကြာခြည်ယံနာရီသံ ဗဟိုရံငြိမ့်ပါပေါ့ စက်လည်းပျော်ပါနိုင်။ တခုခု ကြလေမှ။ ထိုစဉ်တခဏ၌ပင် အကြောင်း သုံးပါးမရွေးသော ဖူးခက်မိုးသည် ရုတ်ခြည်း ရွာချလာပါလေ၏။ မိုးကား ပုလဲလုံး ရွဲအလှ မဟုတ်ချေ။ မိုးလုံးမဲအမျှ ချေတည်း။

ထိုခဏ၌ပင် ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းအတွင်းပိုင်းတွင် လင်းတနဲ့ ဖြစ်သွားကာ အလွမ်းဖြေ နည်း နိဿည်းတခုသည် ပြီးပြက် ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်ခြည်းပင် ကွာတားဘောင်းဘီနှင့် သင်္ကြန်အင်္ကျီ ကြောင်ကြောင်တုားတုားတစ်ထည်ကို ကောက်စွပ် လိုက်လေ၏။ ဂိုဒေါင်တွင်းမှ ကားကိုစက်နှိုးကာ အိမ်နှင့် အတန်ငယ်ဝေးသည့် စဖန်ဟင်း ကမ်းခြေသို့ တကိုယ်တည်း ကားမောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။ စဖန်ဟင်းကမ်းခြေတား ည အမှောင်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ရှိချေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ရွေ့တွင် သဲသောင်ပြင်ကြီးနှင့် ရွှမဆုံးသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးသာရှိတော့သည်။ လွတ်လပ်ပေစွာ အချိန်ကား သန်းခေါင်ယံ နာရီပြန် ဗဟိုစည်တချက် ထိုးပေတော့မည်။

ထိုတွင် ဒက်ရှ်တုတ်အတွင်းမှ ကက်ဆက်ခွေများကို ထုတ်ယူရင်း စိတ်ကြိုက် မြန်မာ သံစဉ်တစ်ခွေကို ကားကက်ဆက်အတွင်းသို့ ထိုးထည့်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အကြံအစည်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် မြန်မာ့ဆိုင်းပိုင်းကြီးနှင့် မြို့မငြိမ်းမြို့မအဖွဲ့ဆိုလျှင် လုံလောက်ပေ ပြီ။ အခါမဟုတ် မိုးကား အပြီးဖြင့် ဆက်၍ ဆက်ခါ ရွာလျှက်ပေတည်း။ ကျွန်ုပ်သည်ကား အပြင်ထွက်ကာ အသင့်အနေအထား နေရာယူလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်မိုးကိုမဟူ။ ငယ်စဉ်က မိုးရွာလျှင် လုံးတီးမိုးရေချိုးခဲ့သည် မဟုတ်တုံလော။

ထိုစဉ်ခဏ၌ပင် ကွယ်လွန်သူ မြန်မာသံအဆိုတော်၊ သုမောင်၏ အသံဝါကြီးက ကား ကက်ဆက်အတွင်းမှ အောင်မြင်ထည်ဝါစွာ ထွက်ပေါ်လာ ပါတော့သည် ။

“မြို့မစိန်ရတုမို့ မြို့မသီချင်းတွေနဲ့ပဲ ကျနော်တို့ သီဆိုဂုဏ်ပြုပါမယ်။ အလင်္ကာကျော် စွာ ဆရာမြို့မငြိမ်း ရေးစပ်သီကုံးခဲ့တဲ့ စစ်ကိုင်းတောင် ဆိုတဲ့တေးနဲ့ ဖျော်ဖြေပါမယ်။ နားဆင် ကြည့်ကြပါခင်ဗျာ”

“ပုညရှင် စေတီအပါး၊ စစ်ကိုင်းတောင်၊ အထက်နားဆီက အရှေ့တလွှား၊ ရှုလိုက် ရင်လော။”

ကျွန်ုပ်ကား တရုတ်ဘုန်းကြီး ဘုရားရှိခိုးဟန်၊ တံတောင်ဆစ်ကို ကိုးဆယ်ဒီဂရီကွေးလျက် နဖူးတွင်ထိရင်း ရှေ့ခြေတလှမ်းတိုး နောက်ခြေတလှမ်းဆုတ်ကာ ကိုယ်ကို အနည်းငယ် ယိမ်း လိုက်လေ၏။ အိုး . . ဘာတဲ့ ၊

“ရော့ဝတီး ဒုဠဝတီ နတ်ပန်းချီဆေးစုံတွေ ကွန့်ရောလေသလား၊ ဝဲလက်ယာ အတွန့် တွန့်နဲ့၊ အလွန့်အလွန့် သာယာပါပေသည်”

ဤအပိုဒ်တွင်ကား နတ်ကတော်ယိမ်းကသလို လက်အုပ်ချီထားသော လက်နှစ်ဖက်နှင့် နဖူးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် လေးငါးကြိမ် ရိုက်လိုက်လေ၏။ အလွမ်းတို့ ပျောက်စေသတည်း။

တစ်နှစ်တူးလို့ တစ်နှစ်ကျွန်းပြန်တော့ . . . ၊ အသစ်အဖူး ဖြစ်ရပြန်ချေ၊ တောတောင် ရေမြေ၊ ကုန်းနေ ရေနေ သက်ရှိသက်မဲ့ သတ္တဝါတွေ၊ လောကဓာတ်ကြီးတခုလုံး သစ်လို့မို့ သည်နှစ်တွင်လည်း၊ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရွှင်ရွှင်ပျော်ပျော်နေ။ သမိုင်းပြောင်မညှိုး စစ်ကိုင်း တောင်တော်မိုးမှာလေ မြူခိုးယှက်ဆိုင်း အံ့မှိုင်းပြာရီဝေ၊ စေတီပုထိုးဘုရား မိုးဖျားမြင့် သီ ခေါင်ဌေး၊ တောင်တွေစိပ်စမ်း ချောင်တွေသိန်းသန်း ခေမာသောင်ကမ်း၊ တက်လှမ်းအောင် မြင်မြေ၊ တိန်၊ တိန်၊ တိန် တီးလုံးနှင့်အညီ ကျွန်ုပ်ကား မင်းကြီးမင်းလေး နတ်ပူးသလို ကိုယ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ယိမ်းလိုက်ပြန်သည်။ ကက်ဆက် အတွင်းမှ အတွဲလိုက် အတောတီးလုံး ဝီး . . . ရော . . . ၊ ရော ဟူသောအသံ ပေါ်လာချိန်နှင့် အကိုက်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းကို စဉ်းငယ်ငုံ့လိုက်ပြန်ပါသည်။ အလွမ်းတို့ပြယ်စေသတည်း။

မေဓာဝီကလေး တောမှီထုံးတဲ့ ယောဂီသုံးရှာပေ၊ ရောက်ကြဖူးသလား၊ ဇေယျာရွှေမြေ၊ မြစ်ရေခွေဝန်းလျှမ်း ရှုစမ်းဖြာဝေ၊ စစ်ကိုင်းတောင်ခြေ အရောက်သွား တရားရှာဖွေ ဗုဒ္ဓဘာ သာမြန်မာတွေ အတာကျွေးတဲ့ နှစ်ဦးဂီမာန်နွေ၊

ထိုခဏတွင်ပင် ငယ်စဉ်က အလှူပွဲများတွင် မြိုင်မြိုင်ကြီး တီးလေ၊ ကလေးရှိကြသည့် အယိုင်ခိုးနှင့် အယိုင်အကကို သတိရမိပြန်ရာ လက်နှစ်ဖက်ကို တလှည့်စီ အပေါ်တင် အောက် ချလုပ်ရင်း ကိုယ်ကို လှည့်ကာ၊ ယိမ်းကာ ကာကိုး ဆက်ပြန်ပါသည်။ သီချင်းသံကား ဆတ်၍ ထွက်ပေါ်လျက် ပင်တည့်။ အလွမ်းတို့ ကွယ်စေသတည်း။

ထိုတွင်ကား ROCK SHOW များတွင်ကသည့် HEAD BANGER အကဟု ဆိုရမည်လောမသိ။ မကြီးမငယ်နှင့် ကင်းမြီးကောက် ထောင်ကာ၊ မြေကြီးကို ခေါင်းနှင့် ဆီကြိတ်သလိုကြိတ်ကာ နှစ်ပတ်သုံးပတ်လှည့်လျက် ဘိုဆန်ဆန်က ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ ကကြ စမ်းဗျာ တို့ လွတ်လပ်တယ်ဟုပင် ဥဒါန်းကျူးမိတော့သည်။ အလွမ်းတို့ ဝေးစေသတည်း။

မြစ်မင်းရော ခွေကာဝိုင်းလို့ စစ်ကိုင်းအောင်ချာမြေ၊ ရေလှိုင်းလေးတွေ သွင်သွင်မြူး တော့ ငွေရောင်ဖြူကာနေ ရွှေတောင်ဦးမော် ရှုမျှော်ခင်းနဲ့၊ မြစ်တွင်းသာယာပေ၊ ချစ်ခြင်း သာယာနေ၊ ဟင်္သာစင်ရော် ကြင်ဖော်တွဲလို့ သဲကမ်းပါးယံ ဝဲပွဲကာနေ။ (ရောက်ကြဖူးသလား ဇေယျာရွှေမြေ မြစ်ရေခွေဝန်းလျှမ်း ရှုစမ်းဖြာဝေ၊ စစ်ကိုင်း တောင်ခြေအရောက်သွား တရား ရှာဖွေ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာတွေ အတာကျွေးတဲ့ နှစ်ဦးဂီမာန်နွေ)

တယ်၊ တယ်၊ တဲ့တယ်၊ တဲ့တယ်၊ တူနယ် . . . ။ မြန်မာ့ဆိုင်းဝိုင်းကြီး၏ တေးသံစုံကား နားဝင်ပီယံ ရှိလှပါဘိတောင်း။ ဤတွင်ကျွန်ုပ်သည် ဦးရွှေရိုးအကဖြင့် နောက်တမျိုး မရဲရ လေအောင် ကကွက်ပြောင်းရပြန်ပါသည်။ ကာကိုး၊ ကကွက်ကား ခုနှစ်ထွေမကူး ဆယ့်နှစ် ထွေမျှ ရှိရောမည်။ တတ်သမျှ ပညာကုန် ထုတ်သုံးရလေ၏။ STREET BREAK

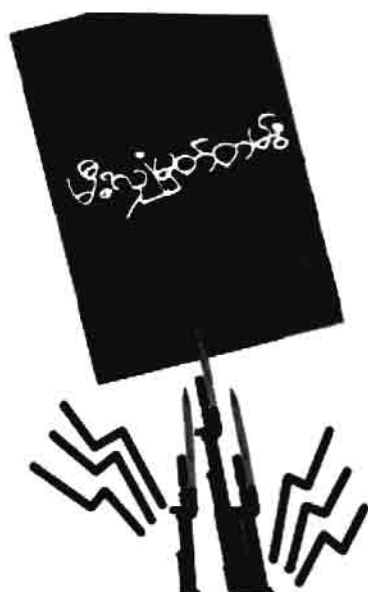
DANCE, FREE STYLE ဟု ဆိုအပ်သော တရုတ်သိုင်းချသလို ကကွက်လည်း မလွတ်
တမ်း ပါပြန်ပါ၏။ အလွမ်းတို့ လွင့်စေသတည်း။

... ..

စိတ်တွင် ထင်တိုင်းကြဲခဲ့ရသည့် အလျောက် ထိုညက အလွမ်းမူ ပြေခဲ့ပါ၏။ သို့တစေ
ကျွန်ုပ်၏ မျက်ဝန်းတို့တွင်မူ မိုးတွေညှို့ယောင် ပြန်ပါတကား။

(စောင့်ကြည့်စာနယ် (၂) ၊ ဇွန်လ ၊ ၂၀၁၃)

မီးလျှံမှတ်တမ်း

(၁)

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ထိုင်းနိုင်ငံ၊ ဘန်ကောက်မြို့။

ဤစာကိုရေးနေချိန်၌ ကျနော်အိမ်နောက်ဖက်က မြေ
တွက်လပ်တွင် မီးပုံကြီးတစ်ခု မီးညွှန့်မီးတောက်များဖြင့် အရှိန်
ပြင်းစွာ တောက်လောင်လျက်ရှိလေ၏။

(၂)

စက်တင်ဘာတော်လှန်ရေး ကာလအတွင်းက ဒီတချို့တော့
ပွဲပြတ်ပြီဟု ထင်ခဲ့သူများထဲ တွင် ကျနော် ထိပ်ဆုံးကပါသည်။
“အနှစ်နှစ်ဆယ်တောင်စောင့်ခဲ့ရတာဗျ။ ပြတ်မှဖြစ်မယ်။ မပြတ်
ပြတ်အောင်ကို ဖြတ်ရမယ်ဗျာ” အားတက်သရော အသံမျိုးစုံသည်
နံရံအနှံ့မှ ပေါ်ထွက်ခဲ့၏။ သို့သော် မှန်းချက်သည် နှမ်းထွက်နှင့်
လွဲရပြန်ချေပြီ။ ပသို့ကြောင့်နည်း။

ကျနော်စိတ်ဝယ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားမရသလို ဟိုလူဒီလူကို
အပြစ်တင်ရမလို ဖြစ်လာလေ၏။ ကျနော်သည် ထိုင်းနိုင်ငံ၊ ဖူး
ခက်မြို့မှ မြန်မာပစ္စည်းမျိုးစုံရောင်းသော ကျူလီယာ ဆိုင်ပိုင်
ရှင်ဖြစ်၏။

မနေ့က ထုံးပုံးတွေတင်လာသောကား ရောင်းက ရောက်
လာသည်။ ဟိုင်းလပ်တစ်စီးစာနီးပါး ထုံးပုံးတွေကို ပလပ်စတစ်

တိုင်ကီများထဲသို့ ပြောင်းထည့်သည်။ သည်လောက်များသော ထုံးများမှာ ဖူးခက်က မဟာ
ဇော အလုပ်သမားများအတွက် မရှိမဖြစ်။ အရည်မရ အဖတ်မရကိစ္စမှာ ကျနော်တို့လူမျိုးကို
တန္တရာ ယှဉ်နိုင်သူ ရှားအံ့ထင်သည်။

လက်တလောပြသနာမှာ ထုံပုံးအခွံတို့ဖြစ်၏။ ကျနော်နေသော ဖူးခက်ကအိမ်မှာ
ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ဖြစ်ပြီး ကိုယ်စီ ခြံဝန်းနှင့်ဖြစ်သည်။ အဆမတန်များလှသော ထုံပုံးအခွံ
များကို ခြေရှေ့ထွက်ပုံရန်မသင့်၍ မကြာခဏ မီးရှို့ရသည်။

အမှန်တော့ ပုံမှန် မီးရှို့သည့်အလုပ်ကို ကျနော်လက်စွဲတော် မိုးကျော်လုပ်နေကျ။
သည်မနက် အိပ်ရာအထမှာ ခြောက်က ရောမ ထုံပုံးအခွံပုံကြီးကိုတွေ့တော့ ကျနော်စိတ်
မှာ ယားကျိကျိ ဖြစ်လာသည်။

“ကိုယ်တိုင်ရှို့ကြည့်ဦးမှ၊ မိုးကျော်နားပါစေ”

မီးမွှေးခြင်း၊ မီးရှို့ခြင်းအလုပ်များကို ကျနော် ကြိမ်ဖန်များစွာ လုပ်ဖူးပါ၏။ ထင်းရှူးဆီ
ချောင်းကလေးများနှင့် မီးသွေး မီးဖို၊ ရေနံဆီစိမ်ထားသော ဆေးလိပ်ဖင်ဆီခံနှင့် ထင်းမီးဖို၊
ထင်းချောင်းကို ရေနံဆီဆွတ်ပြီး မီးမွှေးသောအလုပ်၊ ပြာပုံအဟောင်းပေါ် ရေနံဆီလောင်း
ချ ပြီး မီးတောက်ပေါ် ထင်းစီသောပုံစံ၊ အဝတ်စုတ်အစကို ဒီလယ်၊ ရေနံဆွတ်သော ဒီဇိုင်း၊
ကောက်ရိုးတစ်ပွေ့နှင့် စတိုင် စသည်ဖြင့် အမျိုးစုံလုပ်ဖူး၏။

ထုံပုံးအခွံအမှိုက်ပုံကို ကျနော်ကြည့်လိုက်သည်။ ထုံပုံးခွံပုံစံမှာ တောသစ်နှင့်လုပ်ထား
သော အလျားအနံ တစ်ပေခန့်၊ အမြင့်တစ်ပေခွဲခန့်ဖြစ်၏။ အတွင်းဖက်မှာ ဝါးပိုးဝါးမျှစ်ခွံ
ဖတ်ကြီးတွေ ခံထားသည်။ ထုံးထဲကရေ အပြင်သို့အလွယ်တကူ မစိမ့်ရန်တည်း။

မျှစ်ခြောက်ဖတ်ကြီးတစ်ခုကို ဆွဲယူ၍ မီးခြစ်နှင့်တွေ့ခြစ်ကာ ထုံပုံးခွံပုံကြီးဘေးမှာ
ကပ်လိုက်ပါသည်။ တဖျစ်ဖျစ် ပြည်သံနှင့်အတူ မီးစွဲလောင်တော့၏။ မီးတောက်သည် နီးရာ
မျှစ်ဖတ်များကို ထပ်စွဲပြန်သည်။ တခဏအကြာ မျှစ်ဖတ်တချို့အကုန်တွင် မီးတောက်
ရပ်လေသည်။ မီးခိုးအူလာသည်။ ထိုနည်းအတိုင်း ဒုတိယအကြိမ် လုံးပမ်းပြန်၏။ ထိုနည်း
ဖြင့်ပင် မီးငြိမ်းပြန်သည်။ ပုံစံပြောင်းပွဲဖြစ်မည်။

မျှစ်ဖတ်၊ သင်အူကြီးနှင့် ဝါးခြမ်းငယ်အချို့ကို ထပ်မံစုစည်းသည်။ ပုံးခွံတို့၏ အောက်
မှာ စုပုံပြီး လုံ့လပြုပြန်၏။ လောင်ပြန်ပါလေပြီ၊ သို့သော် ခဏသာ။

ကျနော် ထုံပုံး ခွံတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်ပြန်၏။ ပုံးခွံအတွင်းသို့ ဆိုခဲ့သော လောင်စာများကို
ထိုးသွင်းကာ မဟာနေက္က ထုံးကို နှလုံးမှုပြန်၏။ ခဏသော်ကား တောက်ပါ၏။ မီးတောက်
သည် အူလာသော မီးခိုးငွေ့အောက်ဝယ် ပျောက်ပြန်လေပြီ။

(၃)

ထိုအခိုက် ပုံးခွံအပုံကြီး၏ အပေါ်ဖက်တနေရာမှ မီးတောက်တစ်ခု အမှတ်မထင်
ထွက်လာ၏။ ဒီတခါ ဟန်ကျပြီ ထင်ရဲ့ဟု ငဲ့လင့်လျှက် စောင့်ကြည့်သည်။ လောင်လွယ်စရာ
အချို့ကုန်သည်နှင့် ဒုံရင်းသာ။

ကျနော် စိတ်တိုလာသည်။ ဒီအပုံကြီးကို မြန်မြန်ကိစ္စတုံးချင်ကာမှ...။ ကားထဲက ဓာတ်ဆီကို ထုတ်လောင်းရင် ကောင်းမလား။ အမှန်တော့ ကားထဲက ဓာတ်ဆီကို ထုတ် လောင်းဖို့ဆိုတာ လက်ရှိမော်ဒယ် မော်တော်ကားတွေမှာ မလွယ်လှ။ ဆီစစ်ပိုက်ခံထား၍ ဓာတ်ဆီစုတ်ပိုက်ထည့်ရန် မဖြစ်နိုင်။ နောက်တစ်ချက် သတိချပ်ရန်မှာ ဓာတ်ဆီကိုသုံး၍ ထိမ်းမရသိမ်းမရ လောင်လာလျှင် ထိုင်းရဲနှင့် ကျနော် ပြဿနာရှင်းရမည်။ မဖြစ်ချေသေး။ တိုနေသော စိတ်တို့သည် ဒေါသဖြစ်လာ၏။

“ဟေ့ကောင် မိုးကျော် လာစမ်းကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

မိုးကျော်က ဘုမသိဘမသိ ဘေးမှာ လာရပ်သည်။

“ဒီမှာ မီးရှို့မရဖူးကွာ မင်း ဘာတွေလုပ်ထားလဲ”

မိုးကျော်ကား ကြောင်စီစီ ငေးကြည့်၍ နေ၏။ ကျနော် ခုတ်ခြည်း သတိပြန်ဝင်လာ သည်။ ငါလုပ်နေတာ ဘာလိုင်းထီးဆိုင်ဒီလိုပါလား။ ခုတ်ခုတ်နှင့် လေသံကိုပြန်ပျော့လိုက် ရသည်။

“အေးကွ၊ ရှို့လိုက်ငြိမ်းလိုက်နဲ့ အဆင်မပြေဘူးကွာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

“မြန်တိုင်းသတင်းစာ အဟောင်းတွေမှတစ်ဆင့် ဦးလေး ယူလား”

“ဟကောင် . . ဒီမှာ မျှစ်ခွံခြောက်တွေနဲ့ လုပ်ကြည့်ပြီးပြီကွာ၊ ခဏပဲ အဆင်မပြေဘူး”

မိုးကျော်သည် ယောင်ပေပေနှင့် မလှမ်းမကမ်းက စက္ကန့်ထဲမှာရှိသော မြန်မာတိုင်း သတင်းစာအဟောင်းတစ်ထပ်ကို ဘေးမှာလာချွင်း။ ကျနော်လည်း ဘာရယ်မဟုတ်၊ မြန်မာတိုင်း သတင်းစာတစ်စောင်ကို ယူ၍ လိပ်လျှက် လိပ်လိုက်သည်။ လက်တစက်မှာ မီးခြစ်။

(၄)

စက်တင်ဘာနောက်ပိုင်းကာလများဝယ် အများစု ငြိမ်နေကြသည်။ စိတ်ပျက်သည် လော၊ အားလျော့သည်လော၊ အားမွေးနေကြသည်လော ကျနော် မဝေခွဲနိုင်။

“အေးဗျာ ကျနော်တို့လည်း တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ခဲ့ပြီးပြီဗျာ၊ ဒီစစ်အုပ်စုကိုက မိုက်ရိုင်းလွန်းပါတယ်ဗျာ။ ကမ်းကုန်အောင် ရက်စက်တယ်ဗျာ၊ လူမဆန်တာ”

သည်သို့လျှင် လက်မှိုင်ချတေး၊မဟာတဟ ဆိုသူတ ဆိုသည်။

လက်နက်ကိုင်တိုက်ပွဲကလွဲရင် တခြားနည်းလမ်းမရှိဘူး ABSDF ရဲ့လမ်းကြောင်းဟာ အမှန်ပဲ။ သူ့ကိုဝန်းရံဖို့ နည်းလမ်းရှာရမယ်။

လူမျိုးပေါင်းစုံပါဝင်တဲ့ တပ်မဟာကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာအောင် ညီညွတ်ကြရမယ်၊ မီးကို မီးနဲ့တိုက်ဖို့အပြင် အခြားနည်း လမ်းမရှိဘူး။

ဤနည်းတို့ကြောင့်သုတေသနလည်း ဒုန့်ဒေး။ တချို့မှာ အဖြစ်နိုင်ဆုံးက စကြစို့
ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လက်နက်ပစ်နည်း၊ ပုလင်းပစ်နည်း၊ လက်ပစ်ဗုံး ပစ်နည်းတွေ
ထို့ဝင်္တံသိုက်တွေထဲမှာ အားကြီးမာန်တက် ဖော်ပြလာကြသည်။

“ထိပ်ပိုင်းခေါင်းဆောင်းတွေရဲ့ အကျိုးစီးပွား၊ အသက်အိမ်အိမ် စည်းစိမ်တွေကို ပစ်မှတ်
ထားရမယ်။ မလွဲမရှောင်သာတဲ့အဆုံး မလုပ်ထိုက်ဘူးဆိုတာတွေကိုလည်း မဖြစ်မနေ
လုပ်ကြရမှာပဲ”

မထိမ်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ပေါက်ကွဲကြသူများသည်လည်း အနမတဂ္ဂ။

စစ်ရေးအရ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ဖို့ နိုင်ငံတကာကို တောင်းဆိုရမယ်။ ယူအန်မှာ
ဆုံးဖြတ်လာအောင် တွန်းအားပေးရမယ်။ ပစ်မှတ်ကို အကန့်အသတ်ထားပြီး လစ်ဗျားက
ကဒါဖီကို ဆုံးမသလို နည်းလမ်းဟာ အကောင်းဆုံးပဲ။

ရောဝတီမှ ကိုအောင်ဇော်၏ “နေပြည်တော်ကို မှန်အောင်ပစ်” လမ်းစဉ်ကို ကြိုက်သူ
များလည်း မရေတွက်နိုင်။

ဪ... အဖြစ်ခြင်းတူလေစွ၊ ဆင်လေစွ၊ ထို့အတူ... ကွာလေစွ။

ကျနော်ကား ထုံးပဲခွဲအမျိုးကွဲကို မီးရှို့ရန် လုံးပမ်းနေ၏။ အခြားသော အများအပြား
ကား တော်လှန်ရေး မီးတောက်ကို အားကောင်းအောင် ကြံဆောင်လျက် ရှိနေကြသည်
တကား။

(၅)

တော်လှန်ရေးဆီသို့ လည်ထွက်သွားသောစိတ်သည် အမှိုက်ပုံသို့ ပြန်ရောက်လာပြန်၏။
ကျနော်စိတ်ကို ပြန်လည်စုစည်းလိုက်သည်။ “မြင့်မိုရ်ကို ဖျက်ခြွေ၊ ပျက်ကြွေပဲ့ ယောက်ျားတဲ့
လားကွာ၊ ဒီလောက်လေးတောင် အဖြစ်မရှိ ဘဲနဲ့” အားနှင့်မာန်ကို ကျကျနန တင်းလိုက်၏။

“မိုးကျော်ရေ”

“ဗျာ ဦးလေး”

“အပုံကို ဖြစ်စမ်းကွာ”

ပြောပြောဆိုဆို ကျနော်ကိုယ်တိုင် ထုံးပဲခွဲတချို့ကို ဆွဲဖယ် မလိုက်ပါသည်။ မိုးကျော်
လည်း ဝင်ဖယ်နေပြီ။ နှစ်ပုံးသုံးပုံးဖယ်အပြီး ကျနော့်လက်အမမှာ မျှော်မှန်းသည်ထက်
ပိုလေးနေတာကို သတိပြုမိသည်။ မိုးကျော်က ခိုင်မာဟန်ဖြင့်...

“ညက မိုးရွာထားတယ် ဦးလေး”

ဪ... ပြဿနာ၏လက်သည်တစ် ထွက်လာခဲ့ပြီ။ သဲကြီးမဲကြီးရွာသော မိုးမဟုတ်
၍ သစ်သားပုံးခွဲတို့သည် ရုတ်တရက်သော် ရေစိုနေသည်မထင်ရ။ သေချာကိုင်မကြည့်မှ
ပိုလေးနေပြီး အချို့အတွင်းပိုင်းတွေမှာ ရေဝင်နေသည်။

“ရေတွေလျှောက်သွန်ကွာ၊ မိုးကျော်၊ ပြီးရင် ဓါးသွားယူပြီး အခြောက်ဆုံးတစ်လုံးကို
ခွဲကွာ၊ အဲဒီအထဲက အခြောက်ဆုံး သစ်စတွေကို ခပ်သေးသေးစိတ်ကွာ”

လက်သုံးတော်ကြီးကို ဖိုးကျော်ကား အမိန့်တော်အတိုင်း အခြောက်ကိုရှာ၊ အမာကို ခွဲလေ၏။ သစ်မာပြား အခြောက်မှ ခွဲဖြာထွက်လာအပ်သော အပိုင်းအစများကို စနစ်တကျ ကျနော် စိမ့်လိုက်ပါသည်။ လေဝင်လေထွက် လမ်းကိုပါ သတိပြု၍ အကောင်းဆုံး ဖိစွဲလောင် စေမည့် စိနည်းမျိုးဖြင့် သစ်ထင်းစများကို ထောင်လျှက် လှဲလျှက် ထောက်လျှက် ပုံစံ ဖွဲ့ဆင်ပါ သည်။

လက်တစ်ဖက်မှ ဖိခြစ်ဖြင့်၊ အခြားတစ်ဖက်မှာ မြန်မာတိုင်းသတင်းစာလိပ်အလိပ်ကို စတင်ရှို့သည်။ မီးကူးသည်နှင့် သစ်စထင်းချောင်းငယ်ထဲသို့ သတိဖြင့် ထိုးသွင်းကူးငြိစေ၏။ အမာကို မီးစွဲမှ ဖြစ်မည်။

သတင်းစာတစ်ဝက်မကုန်မီ ထင်းစတို့ကို မီးစွဲပြီး . . . ဖျစ်ဖျစ်မြည်လျက် မီးတောက် လာသည်။ သစ်စဖြစ်၍ မျှစ်ခြောက်ဖတ်လောက် မြန်မြန်မငြိမ်း၊ ပုံးခွဲတို့ကို ကူးစက်စပြုပြီ။ အမာကို မီးစွဲပြီတည်း။ စင်စစ် အစောပိုင်းအားထုတ်မှုတို့ သည်လည်း အချည်းနှီးမဖြစ်ခဲ့၊ ငြိမ်းလိုက် တောက်လိုက်ဖြစ်ခဲ့သော အခြေအနေတို့ကြောင့် အချို့ပုံးခွဲတို့ ဒီတစ်ကြိမ်တွင် မီးအစွဲမြန်သည်။

မီးတောက်သည် သစ်စငယ်တို့မှ အနီးဆုံးပုံးသို့ ကူး၏။ ထို့နောက် အခြားပုံးသို့ ကူး၍ လောင်ပြန်သည်။ အဆိုပါ မီးတောက်အရှိန်သည် ပုံးခွဲပုံကြီးအတွင်းမှ ပုံးတချို့ကို ကြုံ၍ ခြောက်စေ၏။ မီးဆက်ကူးဖို့ လွယ်လေသည်။

မီးပုံကြီးကား တဟုန်းဟုန်း လောင်လျက်ရှိပြီ။ ရေစိုသော၊ မစိုသော၊ ခြောက်သော၊ မခြောက်သော အရာအားလုံး ကို သိမ်းကြူးဝါးမျှနေတော့သည်။

“ဦးလေးကို ဒီလိုလာစမ်းလို့ဘယ်ရမလဲ၊ မီးခိုးတွေ အူဦးလေကွာ။”

ဖိုးကျော်က ပြုံးပြီးပြီးနှင့် ကျနော်ကို နောက်နေလေသည်။

(၆)

၂၀၁၃ခုနှစ်။

အမိမြေတွင် တိုးတက်သော အခြေအနေတချို့ ဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလဲနေပြီဆိုသည်ကို ကျနော်အငြင်းမပွားပါ။ သို့သော် လက်ပံတောင်းအရေးဦးပိုင်အရေး၊ သိမ်းဆည်းခံလယ် မြေ အရေး၊ စက်ရုံပေါင်းမြောက်များစွာမှ အလုပ်သမား အခွင့်အရေးစသည်ဖြင့် တိုက်ပွဲ ပေါင်း များစွာကား ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီး၊ မနီးသေးကြောင်း သက်သေအခိုင်အမာပြလျက် ရှိနေပေ သေးသည်။

ကျနော်သည် အင်္ဂလိပ်စာ အားနည်းပါသည်။ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံ၊ စစ်ရေးသိပ္ပံ၊ စစ်ရေး ပထဝီဝင်၊ စစ်ရေးသေနင်္ဂဗျူဟာ၊ စီးပွားရေး မဟာဗျူဟာ အစရှိသော ခေတ်မီပညာရပ် များကို ဆည်းပူးတတ်မြောက်ခဲ့သူလည်း မဟုတ်ပါ။ ပိုဆိုးသည်ကား ကျနော်သည် ဒီမိုကရေစီ အရေး တိုင်းရေးပြည်ရေးကို ထဲထဲဝင်ဝင် လုပ်ခဲ့သူမဟုတ်။ ထို့အတူ လုပ်တတ်သူမဟုတ်။ သို့တစေ ယနေ့ ကျနော်၏ ထုံးပုံးခွဲအမှိုက်မီးရှို့ခြင်း ဖြစ်စဉ်မှတ်တမ်းကိုမူ ကျနော် လေးစား မြတ်နိုးသော ခေတ်စနစ်ဆိုးကို တွန်းလှန်နေကြသူအားလုံးသို့ မဝံ့မရဲ မျှဝေလိုစိတ် တဖွားဖွား မှာမူရုတ်ခြည်း ထွက်ပြုလာပါ၏။

ရာဇဝင်ထဲမှာ ဘူးသီးတွေကို ထားရစ်ခဲ့

မိုးခါးပုံပြင်

(၁)

ပြည်တပြည်တွင် မင်းနှင့်ပုဏ္ဏား အကျွမ်းဝင်ကြ၏။ အခါတပါးသော် မင်းကြီးကို ပုဏ္ဏားဆို၏။ “အရှင်မင်းကြီး၊ ရှေ့ ၇ ရက်၌ ၇ ရက်ပတ်လုံး မိုးကြီးစွာရွာလတ္တံ့သတည်း။ ထိုမိုးကို ပြည်သူပြည်သားတို့ သောက်ကြကုန်သော် ပြည်လုံးရှူးအံ့သတည်း” ဟု ဆို၏။

မင်းကြီးလည်းပုဏ္ဏား၏ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ကို ယုံမှတ်၏။ မိုးကြီးရွာလတ်သော် မိုးရေမှအပဖြစ်သောရေကိုသာ၊ မင်းနှင့် ပုဏ္ဏားမှီဝဲ၍ နေ၏။ မိုးရေကိုသောက်မိသော ပြည်သူ အားလုံးလည်း ရှူးသွပ်ခြင်းသို့ရောက်၏။ ရှူးသူတို့က မင်းကို ပမာမခန့် ဩသည်ဖြစ်၍ ပြည်အဝှမ်း၌ အုတ်အာသရဲ ရှိလေ၏။

(၂)

Nobody above The Law “ဥပဒေအထက်တွင် ညင်သူမျှမရှိစေရ” (ပြည်ထောင်စု လွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌ)။

.....

သမ္မတက မိမိ၏ သက်တမ်းကာလအတွင်း တည်ဆောက်မှု များ ရပ်ဆိုင်းထားမည်ဟု ဆိုသော ခေတ်တီ မြစ်ဆုံဆည်အား မဖြစ်မနေ ပြန်လည်စတင်တည်ဆောက်သွားရမည် ဖြစ်ကြောင်း အာဏာရ USDP ပါတီ ဗဟိုအလုပ်အမှုဆောင်က တရုတ်နိုင်ငံထုတ် Southern Weekend သတင်းစာနှင့် တွေ့ဆုံ မေးမြန်းခန်းတွင် ဖြေကြားပြောဆိုသွားခဲ့ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင်းမှ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းများ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ဆိုင်ရာ ပညာရှင် များနှင့် လူထုလူတန်းစားအဖွဲ့အစည်းများ မီဒီယာများနှင့် ပြည်သူ့အများအပြားက ဆန့် ကွင်ဝေဖန်မှုများ ပြုလုပ်အပြီး ပြည်သူ့အသံကို နားထောင်ကာ သမ္မတက ၎င်းစီမံကိန်း ရပ်ဆိုင်းရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော သမ္မတ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အား ယခင် ရန်ကုန်မြို့တော်ဝန်ဟောင်း အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးချုပ်က တွေ့ဆုံမေးမြန်းရာတွင် စိန်ခေါ်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

“ဒါဟာ သူ (သမ္မတ) ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်ပါ။ လွှတ်တော်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဒါကို ဆန့်ကျင်ပါတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အမျိုးသားရေး မူဝါဒမဟုတ်ပါဘူး။ သမ္မတဟာ တရုတ်-မြန်မာ ဆက်ဆံရေးကို ပျက်ပြားအောင်လုပ်ခဲ့ပါ တယ်” ဟု ဖြေကြားသွားပြီးယခု မြစ်ဆုံဆည်အား ပြန်တည်ဆောက် သင့်သလားဟု မေး မြန်းရာတွင် “ဆောက်ကိုဆောက်ရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားလိုတယ်။ အနောက်နိုင်ငံတွေက ဒါကိုရပ်ဆိုင်းဖို့နဲ့ တရုတ်-မြန်မာ ဆက်ဆံရေး ပျက်ပြားအောင် လုပ်ခဲ့ တာပါ” ဟု ဖြေကြားခဲ့သည်။

USDPပါတီ၏ အဓိကအလုပ်အမှုဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူသည် NLD ပါတီနှင့် ခေါင်း ဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အား ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဝေဖန်သွားခဲ့ပြီး ကုလသမဂ္ဂ အတွင်း ရေးမှူးချုပ် မစ္စတာဘန်ကီမွန်အားလည်း “ကျွန်တော် သူ့ကိုမယ့်ဘူး။ ကုလသမဂ္ဂ ကိုလည်း မယ့်ဘူး” ဟု ဖြေကြားသွားခဲ့သည်။ (သောကြာ၊ ဇူလိုင် ၂၀။ ၂၀၁၂)။ *Burma Development Net*

... ..

၂၀၁၃၊ ဇန်နဝါရီ ၂၈ ရက်နေ့က ပြုလုပ်တဲ့ လယ်သမားတွေနဲ့တွေ့ဆုံပွဲမှာ လယ် ဆည်ဝန်ကြီးက “အကြွေးမကျေရင်တောင်သူတွေအနေနဲ့ ထမင်းတစ်နပ် လျှော့ စားသင့် ကြောင်း၊ ဥပုသ်စောင့်တဲ့ သဘောမျိုး ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝမှာဖြစ်ကြောင်း၊ အကြွေး မကျေရင် သံသရာက မလွတ်နိုင်ဘူး နောင်ဘဝမှာ ကျွန်ဖြစ်လိမ့်မယ်” လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။

... ..

၂၀၁၂ မေလ နောက်ဆုံးပတ်လောက်က အကြံပေးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က လျှပ်စစ်ဦး ပြဿနာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးပြည်သူလူထု ကြီးကို “ဖယောင်းတိုင် မီးထွန်းပြီး ဂွေခွေတာတာ နေကြပါ” ဆိုတဲ့သဘော တိုက်တွန်းပြောဆို အကြံပေးလိုက်ပါတယ်။ ပြည်သူလူထုကြီးရဲ့

တုံ့ပြန်ဝေဖန်သံ၊ ဆဲသံဆိုသံတွေက ဖူးလွန်းသွားလိုက်တာ ဘဝဂ်ထိတိုင်အောင် ပွက်ပွက်ညံ သွားပါရောလား။ (သမိုင်းက ဒဏ်ခတ်လိမ့်မယ်)။ မောင်သွေးချွန်

(၃)

သမ္မတရုံး ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီး၏ စက်မှုနိုင်ငံခန့်စဉ်တွင် ပြောကြားခဲ့သော မိမိတို့ သည် စစ်အစိုးရမှ ပေါက်ဖွားလာခြင်း ဖြစ်ပြီး ဘာမှမတတ်ဟူသည့် ပြောကြားချက် အသံဖိုင် မှာ လူမှုကွန်ယက်စာမျက်နှာ (facebook) တွင် ပျံ့နှံ့နေပြီး လူကြိုက်များလျှက်ရှိသည်။ ဝန်ကြီးက “ကျနော်တို့ဟာ စစ်အစိုးရက ပေါက်ဖွားလာတာဖြစ်တယ်။ စနစ်သစ်ရောက်လို့ တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ဘာမှမတတ်ဘူးဆိုတာ သွားတွေ့ရတယ်” ဟု ဆို သည်။ သူသည် ၂၀၁၂ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလအတွင်းက လက်ပံတောင်းကြေးနီစီမံကိန်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဒေသခံများအား မိမိတို့သည် တရုတ်ကိုကြောက်နေရကြောင်းနှင့် တရုတ်ကို တောနဲ့တောင်ရ မည်ဖြစ်ကြောင်းပြောကြားသည့်စကားကြောင့်လည်း ပြည်သူလူထုအကြား စိတ်ဝင်စားမှု ခံခဲ့ရဖူးသည်။ (အမှတ် (၉) မေ ၁၁-၁၇၊ ၂၀၁၃ရက်စွဲပါ The Myanmar Herald)

“နောက်ကြောင်းပြန်မလှည့်ရေးအတွက် ကြံ့ခိုင်ရေးပါတီမှာသာ တာဝန်ရှိပြီး နောက် ကြောင်းပြန်လှည့်စေဖို့ ပြောသူ၊ လုပ်သူတွေကို ချေမှုန်းမယ်” (ပြည်ထောင်စုလွှတ်တော် ၃၈၈၄)

(၄)

တင်ဒါအောင်မြင်ကာ ရွေးချယ်ပြီးဖြစ်သည့် ဆက်သွယ်ရေး အော်ပရေတာ နှစ်ခု အမည်ကို ယနေ့ ဇွန်လ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ထုတ်ပြန်ကြေညာမည်ဖြစ်ခါ ရက်ရွှေ့ဆိုင်းရန် မရှိကြောင်း ဆက်သွယ်ရေး အော်ပရေတာ တင်ဒါအကဲဖြတ် စိစစ် ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ ၃၈၈၄က မြန်မာတိုင်း (၆) ကို ပြောသည်။ “လွှတ်တော်မှာ တင်သွင်း အဆိုပြု ဖြစ်တာတော့ မကြားရသေးဘူး။ လွှတ်တော်က ဒါမျိုးရပ်ခိုင်းလို့မရဘူး။ နိုင်ငံရေးပိုင်းအရ ပြည်ထောင်စု အစိုးရနဲ့ လွှတ်တော် ဘယ်လိုရှိမလဲမသိဘူး။ သမ္မတရုံးဆီက ဘာမှ ညွှန်ကြားချက်မလာရင် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း ဆက်လုပ်ရမှာပဲ။ နည်းပညာအဖွဲ့ဖြစ်လို့ လွှတ်တော်မှာ ဘာဖြစ်လဲ ကျွန် တော်တို့ မသိဘူး” ဟု ဦးဆက်အောင်က ပြောသည်။ (မြန်မာတိုင်းမ်၊ ဇွန် ၂၇၊ ၂၀၁၃)

.....

မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဆက်သွယ်ရေးအော်ပရေတာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရမယ့် ကုမ္ပဏီတွေအနေနဲ့ ထွက်ရှိလာမယ့် ဆက်သွယ်ရေးဥပဒေအတိုင်းပဲ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရမယ်လို့ ဆက်သွယ် ရေးနဲ့ သတင်းအချက်အလက်နည်းပညာဌာန ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီးက ပြည်သူလွှတ်တော်မှာ သတင်းထောက်များကိုပြောကြားလိုက်ပါတယ်။ “တင်ဒါအောင်တာပဲ ရှိမယ်။ လုပ်မယ်ဆိုရင် နိုင်ငံတော်က ချမှတ်ထားတဲ့ ဥပဒေရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုဥပဒေ၊ တယ်လီဖုန်းအော်ပရေတာဥပဒေ

တွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ အဲဒီဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ်နည်းနဲ့ မှတ်ပုံတင်သင့်တင်မယ်။ စာချုပ် ချုပ်ရောချုပ်ရမယ်” ဇွန် ၂၈၊ ၂၀၁၃ အာအက်ဖ်အေ။

(၅)

ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ အမျိုးဘာသာ စောင့်ရှောက်ရေး လှုပ်ရှားမှုတွေကြောင့် ထင်ရှားလာသူ မန္တလေး မစိုးရိမ်တိုက်သစ် ကျောင်းတိုက်က ဆရာတော် အရှင်ဝိရသူကို ကမ္ဘာကျော် တိုင်းမ ဓဝ္ဓလင်းကြီးက ဗုဒ္ဓဘာသာ အကြမ်းဖက်မှုပြယုဂ်အဖြစ် ဇူလိုင်လဆန်းထုတ် မဂ္ဂလင်းမျက်နှာဖုံး မှာ ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

... ..

အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေးဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေး ကြိုး ပမ်းမှုသည် ရည်ရွယ်ချက်ကောင်းကြောင်း၊ သံဃာ ၁၀၀၀ ကျော်တက်ရောက်သည့် အမျိုး ဘာသာ၊ သာသနာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး ဩဝါဒခံယူပွဲနှင့် ဦးဆောင်ဆရာတော်များ တွေ့ဆုံညှိနှိုင်းပွဲ၌ သီတဂူဆရာတော်ကြီးက တစ်နာရီကျော်ကြာ မိန့်ကြားသော ဩဝါဒတွင် ထည့်သွင်းမိန့်ကြားခဲ့သည်။

ထို့အပြင် သီတဂူဆရာတော်ကြီးက အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ရေး အဖွဲ့တစ်ရပ်ပေါ်ပေါက်ကာ အစိုးရ၊ နိုင်ငံတော်သံဃမဟာနာက၊ သံဃာထုတစ်ရပ်လုံး စည်းစည်းလည်းလုံးလုံး လုပ်ဆောင်ကြရန်လည်း တိုက်တွန်းခဲ့သည်။

အမျိုးစောင့်ဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေး အကြံပေးဆွေးနွေးသူ ဦးရဲခေါင်ညွန့်ကလည်း ယင်း ဥပဒေသည် လူ့အခွင့်အရေးနှင့်ညီကြောင်း၊ အခြားနိုင်ငံများတွင် ၎င်းတို့ ဘာသာများ အတွက်ခတ်ထားသော ခြံစည်းရိုးကို လူ့အခွင့်အရေးနှင့်မညီဟု မပြောကြောင်းစသည်ဖြင့် ဥပဒေကြောင်းရာများဆွေးနွေးခဲ့သည်။

(၆)

ပုဏ္ဏားလည်းဆိုပြန်၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး... ကျွန်ုပ်တို့ နှုးသည်ထက် ပြည် မပျက် အောင် နှလုံးစေ့ဆော်ပါလော့” ဟုဆိုကာ မိုးခါးရေကို မင်းအားဆက်၏ ။ ကိုယ် တိုင်လည်း သောက်၏။ ထိုအခါတွင်မှ အမျိုးလေးပါးသောပြည်သူတို့ကမင်းနှင့်ပုဏ္ဏား ကို ပျပ်ဝပ်ကြသည် တဖန်ဖြစ်၍ တိုင်းကားပြည်ရွာ ငြိမ်သက်ခြင်းသို့ရောက်၏။

(မဏိရတနာပုံကျမ်း)

(ဆဲဗင်းဒေးနေ့စဉ်သတင်းစာ။ ဇူလိုင်(၂)၊ ၂၀၁၃)

မဟာနိဒါန်း

အချိန်ကာလကား လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ရှေးပဝေသကီ ဟူ၍ပင်ဆိုရပါမည်။ ကျောက်ဂူနံရံတို့တွင် ကျောက်ချွန်ဖြင့် ထိုး ခြစ်၍လည်းကောင်း၊ ဧရာမသစ်ပင်ကြီးတို့တွင် သံ၊ ကြေး၊ ကျောက်သွားဖြင့်ထစ်၍ အချိန်ကာလကို မှတ်သားကြချိန်ဖြစ်၍ ခုနှစ်၊ လ၊ ရက်ကို ပစ္စုပ္ပန် လူသားတို့ အတိအကျသိရှိနိုင်ရန် အတွက် ဖော်ပြခြင်းငှာ မစွမ်းသာချေ။ အလွန်ကြီးမားသော လူ အုပ်ကြီးသည် တောတောင် မြစ်ချောင်းတို့ကို ဖြတ်ကာခရီးနှင့် လျက်ရှိ၏။

ဤသို့သောခရီးမှူးကို သူတို့နှင့်ခဲ့သော အကြိမ်ပေါင်းလည်း မနည်းတော့။ မကြာခဏနှင့်နေခဲ့သော ခရီးကား မိုင်ပေါင်းသိန်း ချီ၍ပင် ရှိနေပေရောမည်။ အချို့နေရာတို့တွင်ကား မိုးသုံးခါ ပြန်ရွာ၊ အသီးအနှံတို့ သုံးကြိမ်သီးသည့်အထိ စတည်းချခဲ့ဖူး ကြပါ၏။ သို့သော် ကြာရှည်စွာမြေစွာ နေထိုင်နိုင်သောနေရာဟူ၍ သတ်သတ်မှတ်မှတ် တွေ့နိုင်ရန်ကား ခဲယဉ်းလှချေ၏။ တစ်ခုပြည့် သော် တစ်ခုလို၏။ အချို့ပြည်ပြန်သော် ကား အချို့လိုပြန်လေသည်။

တစ်နေရာတည်းတွင် အခိုင်အမာ ခြေချနေထိုင်နိုင်ရေး အတွက် ပြဿနာကား ပေါင်းစုံလှ၏။ သီးနှံရိက္ခာအတွက် မပူမပင်ရသော အပင်တို့ပေါက်ရာအရပ်၊ သားငါးပေါလှသည့်

မြစ်ချောင်းတို့ရှိရာအရပ်။ ရောမ လူအုပ်ကြီးတစ်ချက်တည်း မျိုးတုန်းသွားလောက်သည့် မြင်းထန်ဆိုးရွားသော ရာသီဥတု၊ ရောဂါကပ်ဘေးတို့မှ ကင်းသည့်အရပ်၊ ကိုယ်တွင် လွှမ်းမည့် အဝတ်အထည်ရက်နိုင်သည့် လျှော်ချည်ပင် တို့ပေါ်ရာအရပ် လူမျိုးစုအချင်းချင်းရန်ပွဲတို့ ကင်းရာအရပ်၊ ရင့်သောအသီးအနှံမှ အစေ့ကို လွယ်လွယ်ကြပတ်ရုံဖြင့် နောက်သီးနှံသစ်တို့ နတ်ဘုရားဖန်ဆင်းသကဲ့သို့ ပေါက်ရောက် ရှင်သန်မည့်ပြေ။

အုပ်စုတိုက်ပွဲ လယ်လုပ်ကိရိယာ၊ အိမ်အသုံးအဆောင်ကအစ ပြုလုပ်နိုင်သည့် မာသော၊ ကြံနိုင်သော သံကြေးထွက်မြေမာမျိုးတို့ရှိရာအရပ်။ မီးထွန်းဆီမ၊ ကျောက်မဲတို့ ထွက် ရာအရပ်။ လူဦးရေအားဖြင့် သောင်းသိန်းချီသော လူအုပ်၊ လူဖွဲ့ကြီး လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံ စေမည့်နေရာကို ရှာတော့ရှာနေလေခဲ့သည်သာ။

ယခု ခရီးသည်လည်း ထိုဆိုခဲ့သောအချက်များ ပြည့်စုံရာအရပ်ကို မျှော်မှန်းကာ အရှာအဖွေ ထွက်လာခဲ့သော ခရီးတစ်ခုပါတည်း။ သူတို့သည် မြစ်ကြီးတစ်ခု၏ ဘေးအတိုင်း ခရီးနှင့်လျက်ရှိ၏။ ဤမြစ်၏ ထိပ်ပိုင်းကား နှစ်ခွဲဖြစ်သော်လည်း အတန်ငယ် ခရီးနှင့် သည်နှင့် မြစ်သည် တစ်ကြောင်းတည်း ဖြစ်လာသည်။ ပို၍လည်း ကြီးမား ကျယ်ပြန့်လာသည်။ ဤမြစ်ဘယ်တွင် ဆုံးသနည်းဟူမူ မြစ်မဆုံးသေး၍ မသိနိုင်ကြချေ။ အုပ်စုခေါင်းဆောင်သည် နီညိုရောင် မြင်းကြီးထက်တွင် သောင်း၊ သိန်းချီသော လူအုပ်ကြီး၏ ရွှေဆုံးမှ နေရာယူကာ ခရီးနှင့်လျက်ရှိ၏။ အုပ်စုငယ်ကလေးများအလိုက် ခေါင်းဆောင်ငယ်များခန့်ကာ၊ အန္တရာယ် ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာအတွက် အသင့်ရှိကြစေရန်၊ အဖွဲ့ငယ်များမှပြဿနာကို အဖွဲ့ငယ် ခေါင်းဆောင်ကပင် တာဝန်ယူဖြေရှင်းရန်။ လူအုပ်ကြီးတစ်စုလုံးနှင့် သက်ဆိုင်လာမှသာ ထိပ်ဆုံးမှ အုပ်စုခေါင်းဆောင်သို့ ကြွဦးချီတံပိုးမှုတ်၍ သတင်းပို့ရန် ညွှန်ကြားထားပြီးဖြစ် သည်။

လူအုပ်ကြီးကား အသားညို၊ အသားလတ်၊ အသားဝါ၊ ပုသူကောရှည်သူပါ အသားရောင် ရောနှောလျက်ရှိချေ၏။ လူချည်းသက်သက်မဟုတ်။ ရောမ နွား၊ ခွေး၊ သိုး၊ မြင်း၊ ဆိတ်အုပ်ကြီး တို့ကိုပါ အတူမောင်းနှင့် သယ်ဆောင်လာနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်မွေးလင်းယုန်ငှက်၊ သိမ်းငှက်တို့သည်လည်း လူတစ်ချို့ ပုခုံးထက်တွင် နားလျက် အချို့ပျံလျက် ပါလာနေကြသည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမ၊ ရင်ခွင်ပိုက်အရွယ် ကလေး၊ တောက်တောက်ပြေးနိုင်နေသည့် အရွယ်၊ လူငယ်၊ လူရွယ်၊ လူလတ် လူကြီး၊ အဖိုးအဖွား၊ အိုမင်းမစွမ်းသူတို့ပါ ပါလာကြသည်။ အချို့လမ်းမလျှောက်နိုင်လောက်သော လူအို၊ လူမင်း၊ လူနာတို့လည်း သန်မာသူလူရွယ်များ အလှည့်ကျ ထမ်းပိုးသည့် လျှော်ဖြင့်ယက်ထားသည့် ထမ်းစင်များဖြင့် ပါလာကြသည်။

အချို့လေးလံသော ဝန်စည်စလယ်များကို သစ်ပင်မာတစ်မျိုးမှပြုလုပ်ထားသည့် သစ် သားပြား အပိုင်းကြီးများကို ဘီးလုပ်တပ်ထားသော လှည်းလို ယာဉ်တစ်မျိုးပေါ် မှာ တင်လာ ကြသည်။ အချို့ကိုမူ စွတ်ဖားဆွဲသလို ဆွဲလာကြသည်။ တိရစ္ဆာန်တို့၏ အစာအိမ်ကို

အခြောက်ခံထားသော ရေထည့်အိတ်ကြီးများမှာ အရွယ်ရောက်သူတိုင်း လူတစ်ကိုယ် ရေ
တစ်အိတ် ပါလာကြသည်။

လူအုပ်ကြီးကား ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့၏ လူသံ၊ လှည်းသံ၊ ကလေးငိုသံ၊ နွား၊ ကျွဲ၊
မြင်း၊ သိုးဆိတ်အော်သံတို့ဖြင့် လွှမ်းနေလေတော့၏။ သို့ကြောင့်ပင် ခရီးကား ထင်သလောက်
မတွင်ခဲ့ချေ။ မြစ်နှစ်ဖွားထိပ် ခရီးတွက်သည့်အချိန်မှ ရေတွက်လျှင် ရက်ပေါင်းများစွာ
မီးဆက်ရွာသော ကာလကိုကျော်၍ နေရောင်ဆက်တိုက် မြင်ရသောကာလသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။
အချို့နေရာများတွင် ယာယီစခန်းချခဲ့ကြရသည်လည်းရှိသည်။

လူအုပ်ကြီးသည် ဤသို့လျှင် ရက်များမှ လသို့တိုင် တရွေ့ရွေ့ ခရီးနှင့်လျက် ရှိနေလေ
သည်။ တစ်ခုသောရက်တွင်မူ မြစ်ကြီးနှင့် မဝေးလှသော အလွန်ကြီးမား ကျယ်ပြန့်လှသည့်
လွင်ပြင်နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်လာလေသည်။ ထိုနေရာကား ထူးခြားလှ၏။ အတွေ့အကြုံ
ရင့်ကျက်လှသော အုပ်စုခေါင်းဆောင်သည် လူအုပ်ကြီးကို ရုတ်တရက် ရပ်တန့်စေရန် သူ့ဘေးမှ
ခရာတံငါးကိုက်ကို တံငါးအဆက်မပြတ် မှုတ်စေလေသည်။ ဤတံငါးမှုတ်သံကား ရောမ လူအုပ်
တန်းကြီးအတွက် ရပ်မိန့်ဖြစ်သည့်အပြင် အဖွဲ့ငယ်ခေါင်းဆောင်တို့ကိုပါ ဆင့်ခေါ်သည့်
အဓိပ္ပာယ်တည်း။ မကြာမတင်အချိန်မှာပင် အဖွဲ့ငယ် ခေါင်းဆောင်ငါးရာခန့်မှာ အုပ်စု
အကြီးအကဲဘေးတွင် အသင့်ဝန်းရံပြီး ဖြစ်နေလေ၏။ အုပ်စုခေါင်းဆောင်၏ အမိန့်ကို
ငဲ့လင့်နေကြသည်။

“အားလုံးနားထောင်”

အုပ်စုခေါင်းဆောင်၏ အသံဩဇာကား အောင်မြင်ခန့်ညားလှပေ၏။ ခေါင်းဆောင်
ငယ်အားလုံးသည် အုပ်စုခေါင်းဆောင်ကို အရှိအသေပေးဟန် ဦးခေါင်းတို့ကို စဉ်းငယ်ငွဲ့
လျက် အမိန့်ကိုနားစွင့်လျက် ရှိနေကြသည်။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဒီနေရာဟာ ထူးခြားနေတယ်
လို့ထင်တယ်။ ငါတို့ အတည်တကျနေဖို့ ရှာဖွေနေခဲ့တဲ့ နေရာဟာ ဒီနေရာလို့ငါယုံကြည်
နေတယ်။ ဒို့အားလုံး ဒီမှာယာယီစခန်းချမယ်။ တကယ်တမ်း အမြဲနေလို့ရတဲ့နေရာ ဟုတ်
မဟုတ်တော့ လိုအပ်တဲ့ စူးစမ်းမှုတွေ လုပ်ကြရမယ်။ မင်းတို့ ခေါင်းဆောင်ငယ်အားလုံးကို
နှစ်ဖွဲ့ခွဲလိုက်ကြ။ တစ်ဝက်ဟာ ဒီစခန်းမှာ ချန်နေခဲ့။ မူလကတစ်ဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်တဲ့သူက
နှစ်ဖွဲ့ကို ယာယီခေါင်းဆောင်ထား။ ကျန်တစ်ဝက်က ငါတို့လာရာလမ်းကလွဲလို့ ကျန်တဲ့အရပ်
မျက်နှာအားလုံးကို ခရီးနှင့်ရမယ်။ တောတောင်၊ ချောင်းမြောင်း၊ သစ်ပင်၊ မြေကြီးကအစ
ဘာမှ မကျန်အောင်စူးစမ်းခဲ့ကြ။ လေ့လာခဲ့ကြ။

အလင်းရောင်ပျောက်တဲ့ အချိန်တိုင်း သစ်သားစတစ်စကို ချိုးပြီးသိမ်းပါ။ ဆယ်ခု
ခြောက်ခါပြည့်တဲ့နေ့ ဒီနေရာကို ရောက်အောင်ပြန်လာခဲ့ကြ။ ဒို့လူအုပ်ကြီး ဒီနေရာမှာ
နှစ်ရှည်လများ အတည်တကျ အခြေချဖို့ လိုအပ်ချက်မှန်သမျှ ရနိုင်တဲ့နေရာဝန်းကျင်
ဒေသဟုတ်မဟုတ် နည်းပေါင်းစုံနဲ့ စူးစမ်းကြ။ ရန်ဘက်အုပ်စုတွေ ရှိမရှိ၊ ဒီမြေဒီရေရဲ့
ဆက်စပ်နေတဲ့ နေရာမှန်ရဲ့အကြောင်းကို ငါ့ကိုမချွင်းမချန် ပြန်ပြောကြ။ မနက် နေရောင်
လာတာနဲ့ ခရီးစကြ။ အုပ်စုခေါင်းဆောင်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် သူ့လက်ကကျောက်သူး

လက်နက်ဖြင့် မြေပြင်တွင်ခြစ်ကာ မည်သူသည် မည်သည့်အရပ်သွားရန် ချက်ချင်းပင် ဒေသစူးစမ်းရေး စေလွှတ်မည့်လူဦးရေနှင့် ထွက်ခွာရမည့် အရပ်မျက်နှာ ခွဲခြားသတ်မှတ်လေ၏။ ရေ မြေ၊ တောတောင်အကြောင်း ကျွမ်းကျင်သူ၊ မြစ်ချောင်း၊ သားငါးရေးရာ ကျွမ်းကျင်သူ၊ နေလနက္ခတ် ကျွမ်းကျင်သူတို့ အဖွဲ့တိုင်းတွင် ပါဝင်ရန် တာဝန်ခွဲဝေ၏။ နောက်တစ်နေ့ နေရောင်လာသည့် အချိန်တွင်ကား ဒေသစူးစမ်းရေး တာဝန်ကျသည့် အဖွဲ့ ငယ်ခေါင်းဆောင် နှစ်ရာကျော်သည် အဖွဲ့သုံးဆယ်ခန့်ခွဲလျက် ခရီးနှင့်ကြပြီတည်း။

သစ်ချောင်းတို့ ဆယ်ချိုးခြောက်ကြိမ်ပြည့်သည့်နေ့တွင်ကား ဒေသစူးစမ်းရေးအဖွဲ့ အများစုမှာ ဘေးမသိရန်မခဲ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြသည်။ အချို့အဖွဲ့ကား သွားစဉ်က လူတစ်ချို့ပြန်ပါမလာတော့။ သားကောင်ကြီးအချို့အန္တရာယ်ကြောင့် သေဆုံးကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီ။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၏ ယာယီတကြီးရှေ့တွင် လူစုလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့စူးစမ်းတွေ့ရှိချက်များကို အုပ်စုခေါင်းဆောင်အား အသီးသီး ပြောကြားကြလေတော့သည်။

ဤမြစ်ကြီးကား ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးနှင့်ခွဲသမျှ၊ ခရီးတစ်လျှောက် တွေ့ခဲ့ဘူးသမျှ မြစ်တို့ထဲတွင် အရှည်ဆုံးနှင့် အမြောင့်ဆုံး မြစ်ကြီးပင်တည်း။

မြစ်ကြီး၏ တောင်ဘက်အဆုံးကား မဆုံးနိုင်သော ရေပြင်ကြီးဖြင့် ကာရံထားသတည်း။ စားပြီးသီးနှံစေ့တို့၊ ရင့်သော သစ်စေ့တို့ မြေတွင်ချကာ၊ ကျကာမျှဖြင့် ကြီးထွားရှင်သန် တဖန်ရိတ်သိမ်းနိုင်သော မြေမျိုးတည်း။ မြစ်တလျှောက် ချောင်းမြောင်းတို့ပေါ်လျက် သားငါးစားရေး ခိက္ခာအတွက် အပူအပင်ပဲ နေရာတို့တည်း။ တောတောင်တို့ ထူထပ်သက်သို့ ချောမြေသော မြေပြန့်တို့ ပေါ်လှသတည်း။ အခြားနေရာတို့နှင့် ကွဲလွဲစွာသော မာသော၊ အနံ့ကောင်းသော၊ ရှည်လျားမြင့်မားသော သစ်ပင်မျိုးစုံပေါက်ရာအရပ်တို့ ပြည့်နေလေသော အရပ်တည်း။ မီးထွန်းနိုင်သော အဆီမဲ့၊ အရည်မဲ့၊ ကျောက်အမဲတို့ အလျှံပယ်ရနိုင်သော အရပ်တည်း။ မိန်းမ၊ ယောက်ျား၊ အလှတရားအလို့ငှာ သိက္ခာဝတ်ဆင်နိုင်သော ရောင်စုံပြီး ပြက်သောကျောက်မျိုးတို့ တူးဖော်၍ မကုန်နိုင်သော အရပ်တည်း။ လက်နက်အလို့ငှာ အိမ်အသုံးအဆောင်အလို့ငှာ မီးပြင်းဖြင့်သွန်းနိုင်သော မြေမာတွင်းထွက်မျိုးတို့ ပေါကြွယ်ရာ အရပ်တည်း။ အခြားရန်ဖက်၊ မူလနေထိုင်အခြေကျသူ အုပ်စုတို့ကင်းသော အရပ်တည်း။ ကျွန်ုပ်တို့ ခွဲစွမ်းသတ္တိအလို့ငှာ လေ့ကျင့်ဖက်။ ခိက္ခာ၊ ဝမ်းရေးအလို့ငှာ ဖြည့်နိုင်သည့် သား ရဲမျိုးစုံသာမက လူတို့ မမှီသောဂီတကို ဖွဲ့သီနိုင်သော ကျေးငှက်တို့ ကျက်စားရာတည်း။

လူတို့စိတ်ကို ညွှတ်နှူးစေသော အလှဆုံးပန်းတို့ပွင့်ရာ ဒေသတည်း။ မိုးရွာသော၊ နေပူသော၊ နေမပူ၊ မိုးမရွာ၊ အေးမြသော အခြေအနေသုံးမျိုး ပြည့်စုံသည့်အရပ်တည်း။ ထန်လွန်းသောလေပြင်း၊ မိုးသက်၊ သဲမုန်တိုင်းတို့မှ ကင်းရာဒေသတည်း။

ရောဂါဘယ အနည်းဆုံးနှင့် ထိုထိုသော ရောဂါဘယတို့အတွက် ဆေးဖက်ဝင် အပင်ပေါင်းစုံတို့ အမျိုးအမည်မရေမတွက်နိုင်အောင်ပင် ပေါက်ရောက်ရာ အရပ်တည်း။ အတစ်ပါး အသွားအလာများအတွက် ကုန်းလမ်း၊ ရေကြောင်း လွယ်ကူချောမွေ့လှသည့် အရပ်ဖြစ်သတည်း။

... .. ဖြစ်သတည်း။
 ဖြစ်သတည်း။
 ဖြစ်သတည်း။
 ဖြစ်သတည်း။

စူးစမ်းခဲ့သူတို့ ပြောပြချက်များကား ပြောသူတော နားထောင်သူ အကြီးအကဲအတွက် ဝါ အားတက်ဖွယ်၊ နှစ်ခြိုက်ဖွယ်ရာတို့နှင့် ပြည့်နှက်လျက် ချီလေတော့သည်။ စင်စစ် နေရာပေါင်းများစွာသို့ ရွှေ့လိုက်၊ ပြောင်းလိုက်၊ အခြေမတူလိုက် ဖြစ်ခဲ့သောကာလများကို အားလုံးငြီးငွေ့ခဲ့ကြပြီ။ အသိုက်မပျက် အမြဲမပျက် အေးချမ်းသော အတည်တကျဘဝကို အားလုံးတောင့်တနေကြပြီ။ ယခုမူ ကာလရှည်စွာဖွေရှာခဲ့သော ရေလည်းကြည် မြက်လည်းနု လေသည့် ရေမြေဒေသအသစ်ကား အကယ်ပင် ရွာဖွေတွေ့ရှိခဲ့လေပြီတကား။

အုပ်စုခေါင်းဆောင်သည် အားရဝမ်းသာရှိလှသဖြင့် လက်မှတောက်သွားပုဆိန်ကို အနီးရှိ လူတစ်ဖက်ခန့်ရှိသော သစ်ပင်ကို လက်နှစ်ဖက်တွင်စုံကိုင်လျက် အသားတုန် ခုတ်သွင်း လိုက်ရာ တစ်ထွာကျော်ကျောက်သွားမှာ သစ်ပင်တွင် အဆုံးနှစ်ဝင်လေတော့ရာ အုပ်စုငယ် ခေါင်းဆောင်တို့ပင် ရုတ်ခြည်းမှင်တက်မိနေလေသည်။

အုပ်စုအကြီးအကဲသည် အလွန်တည်ကြည် ခန့်ညားသောအပြုံး ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်သော အမူအရာဖြင့် အဖွဲ့ငယ်ခေါင်းဆောင်တို့ကို စကားဆိုလေ၏။

“ဪ ခုနကအခြေပြင်မှာ ဒီထက် ပြည့်စုံတဲ့နေရာဆိုတာရှိနိုင်မယ်မဟုတ်တော့ပါလား။ မြေနတ်မီးနတ်တွေ တို့ကိုကောင်းချီးပေးခဲ့ပြီ။ စောင်မကြည့်ရဲ့ပြီ။ တို့နဲ့ထိုက်တန်တဲ့နေရာကို တို့ရှာဖွေနိုင်ခဲ့ပြီ။ တို့အားလုံး ရွှေ့လိုက်ပြောင်းလိုက် စွန့်ခွာလိုက်၊ အခြေချလိုက် ဘဝကနေ လွတ်မြောက်ပြီလို့ မှတ်လိုက်ကြပေတော့။ ဒီရေဒီမြေ ဒီတောတောင်၊ မြစ်ချောင်းတွေ ဟာ ဒီနေ့ဒီအချိန်ကစပြီး တို့ပိုင်ဆိုင်သွားပြီ။ တို့အားလုံးဒီမှာအတည်တကျ အခြေချကြစို့။ တို့ရဲ့ မြေး၊ မြစ်၊ တိကျွတ်ရှေ့ လျှောက် မွေးဖွားလာလတ္တံ့သော ဒီအမျိုးဆွေစဉ်မျိုးဆက် အားလုံးအတွက်ဒီဒေသဟာ၊ တို့ပိုင်တဲ့မြေအဖြစ်သတ်မှတ်ကြပါစို့။ မရှိအတူ ရှိအတူ၊ အေးအတူပူအမျှ ဥမကွဲသိုက်မပျက် ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ချစ်ကြည်စွာ အတူတကွ အခြေချ နေထိုင်သွားကြပါစို့”

“တရားမျှတခြင်း လွတ်လပ်ခြင်းတို့နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့လူမျိုးနွယ်ကြီးတစ်ခုအဖြစ် အခွန် ရှည်အောင် ပြုမူနေထိုင်သွားကြပါစို့။ ကြီးနိုင်ငယ်ညှင်း၊ အချင်းချင်း မတရားမှုတွေ ရှောင်ကြဉ်ကြပါစို့။ ဒီနေ့ကစပြီး ဒီမြေဒေသ မပျောက်ပျက် မဆုံးရှုံးရလေအောင် ဝိုင်းဝန်း အားထုတ် ကာကွယ်ကြပါစို့။ မိုးနှင့်မြေသည်လည်းကောင်း မီးနတ်မင်းသည်လည်းကောင်း သက်သေအရာတည်စေသတည်းလို့ တိုင်တည်သစ္စာဆိုကြပါစို့”

ဒီမြေကို ငါတို့ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီ။
 ဒီမြေဟာ ငါတို့မြေဖြစ်ခဲ့ပြီ။
 ဒီတိုင်းပြည်ဟာ ငါတို့တိုင်းပြည်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ဆိုတာမှာပင် အုပ်စုငယ်ခေါင်းဆောင်တို့သည်လည်း ဝမ်းသာအားရ ဟစ်အော် ကြွေး
ကြော်ကြလေတော့သည်။

ဒါတို့မြေ၊ ဒါတို့မြေ၊ တို့ပိုင်တဲ့မြေ။

ဒါတို့မြေ၊ ဒါတို့မြေ၊ တို့ပိုင်တဲ့မြေ။

ဒါတို့မြေ၊ ဒါတို့မြေ၊ တို့ပိုင်တဲ့မြေ။

အုပ်စုငယ်ခေါင်းဆောင်များနှင့် အုပ်စုအကြီးအကဲတို့၏အားတက် စိတ်တက်ကြွဖွယ်
ပြိုင်တူဟစ်ကြွေးသံသည် လူအုပ်စုကြီးသို့ ရုတ်ခြည်း ကူးစက်လေ၏။ ပထမသော် တစ်အုပ်၊
တစ်ဖွဲ့ ဆက်၍သော် နောက်တစ်ဖွဲ့၊ ခဏချင်းပင် လူအုပ်ကြီး လူအဖွဲ့ကြီး တစ်ခုလုံးသို့
ဆက်တိုက်ကူးစက်ကာ၊

“ဒါတို့ပြည်၊ ဒါတို့မြေ၊ တို့ပိုင်တဲ့မြေ” ဟူသော သံပြိုင် အော်ဟစ်ကြွေးကြော်သံမှာ
ဘဝဂ်တိုင် ညံလေတော့၏။ လူ့ဘာသာကိုမသိရှာသော ကျွဲ၊ နွား၊ ဆိတ်၊ သိုး၊ မြင်းတို့ပင်
ရောယောင် ဟစ်ကြွေးနေသည့်အလား အသံမျိုးစုံဖြင့် ဆူညံစွာမြည်သံပေးနေလေတော့
သည်။ အိမ်မွေးသိမ်းငှက်နှင့် လင်းယုန်တို့ကား ကောင်းကင်ယံသို့ ဝဲပျံတက်ကာ အသံစုံ
မြည်ကျူးလေတော့၏။ ကြွေးကြော်သံတို့ကား နေနှင့်ညှိနှင့်ပင်ဆက်ခါ မရပ်မနား ကြားနေရ
ဆဲဖြစ်သတည်း။ ယခုထက်၊ ယနေ့ထက်တိုင် ပဲ့တင်နေဆဲပင် ထင်နေစေအံ့တော့သတည်း။

ဗိုလ်၊ ကျား၊ သေနတ်နှင့် နိုင်ငံသံသရာ

(၁)

ကျနော်ဖြတ်သန်းခဲ့သော ကလေးဘဝကာလများ၌ ကျနော်စိတ်ဝင် “မမေ့တဲ့နိုင်၊ ယနေ့ထက်တိုင်” စွဲမြဲထင်ဟပ်နေသောအရာမှာ “ဗိုလ်၊ ကျား၊ သေနတ်” ဖြစ်၏။ ကလေးဘဝတလျှောက်လုံး၊ အနိုင်အရှုံးအဆုံးအဖြတ်ကို “ဗိုလ်၊ ကျား၊ သေနတ်” ဖြင့် ကျနော်ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က နေ့တစ်နေ့ ကြုံတွေ့ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် ယင်းနည်းလမ်းသည် ကစားနည်းတခု မဟုတ်ချေ။ အဆုံးအဖြတ်ပေးသော နည်းလမ်းတခု ဖြစ်ချေ၏။

စင်စစ် “ဗိုလ်၊ ကျား၊ သေနတ်” ဆုံးဖြတ်နည်းသည် ကျနော်တို့မွေးရပ်ဇာတိ၊ ရွာမှာမရှိ။ ရွာ၏ အစဉ်အလာသည်ပင် ဗိုလ်၊ ကျားနှင့် သေနတ်ကို စာရင်းမသွင်းကြသည်လော၊ ဗိုလ်၊ ကျား၊ သေနတ်နည်းလမ်းကို လက်မခံကြ၍လော ဗိုလ်၊ ကျားနှင့် သေနတ်တို့ ကျနော်ဇာတိမှာ မရှိကြပေ၍လော ကျနော်မဝေခွဲနိုင်။

ရန်ကုန်မြို့၏တခုသော ဆင်ခြေဖုံးတွင် ကျနော်တို့မိသားစု အခြေချခဲ့ချိန်၊ ကျနော် ကလေးဘဝတွင် ဗိုလ်ကျားသေနတ် ဆုံးဖြတ်နည်းကို အကျွမ်းဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

(၂)

ကလေးအရွယ်တွင် “ကျားဗိုလ်ဆွဲမယ်” အလွယ်ဆိုသော်ငြား အပြည့်အစုံမှာ ဗိုလ်ကျားသေနတ် ဖြစ်၏။ ထုတ်စည်းတိုး

ရန်သော်လည်းကောင်း၊ စိန်ပြေးတမ်းကစားရာတွင်လည်းကောင်း နောက်ဆုံးလူရွေးရန်၊ အဆုံးအဖြတ်တခုခုပေးရန်အတွက် ဗိုလ်၊ ကျား၊ သေနတ် ယှဉ်ပြိုင်သော နည်းဖြင့် ရွေးလေ့ရှိသည်။

ယင်းအဆုံးအဖြတ်အတွက် ကလေးငယ်နှစ်ဦး မျက်နှာချင်းဆိုင် မတ်တပ်ရပ်ကာ မိမိနှစ်သက်ရာ အပြုအမူတခုကို ရွေးချယ်လုပ်ဆောင်ရသည်။ ဗိုလ်၏သင်္ကေတကား လက်နှစ်ဖက်ကို ခါးထောက်ကာ ခန့်ခန့်ကြီးရပ်နေပုံဖြစ်၏။ ကျား၏ ဟန်ပန်ကား လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးဖြန့်၍၊ စုံမြှောက်လျက် ကျားအုပ်သည်ပုံစံ။ သေနတ်ကား လက်ညှိုးနှင့်လက်မကို သေနတ်ပုံစံပြုလျက် ရွှေမှ ယှဉ်ဖက်ကို ထိုးချိန်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ဗိုလ်သည် သေနတ်ကိုနိုင်၏။ ကျားကိုကားမနိုင်။

ကျားသည် ဗိုလ်ကိုနိုင်၏။ သို့သော် သေနတ်ကို ရှုံးသည်။

သေနတ်သည်ကျားကိုနိုင်၏။ ဗိုလ်ကိုကား မနိုင်။

အဆော့မက်သော ကျနော်တို့မှာ မနက်ဗိုလ်ကျားသေနတ်၊ နေ့လည် ဗိုလ်ကျားသေနတ်၊ ညဖက် ဗိုလ်ကျားသေနတ်နှင့် ဗိုလ်ကျားသေနတ်သံသရာမှာ ပျော်ပျော်ကြီးလည်ခဲ့ကြပါ၏။

(၃)

ကျနော်အရွယ်ရောက်လာချိန် တိုင်းနေပြည်ရာအပြာဖြာတို့ကို စူးစမ်းတတ်လာသည့် အခါ “ဗိုလ်၊ ကျား၊ သေနတ် နည်းလမ်းသည် ခေတ်စားဆဲဖြစ်သည်ကို အမှတ်မထင်၊ အလန့်တကြား စောကြောမိခဲ့လေသည်။ ကျနော်စိတ်အစဉ်တွင် ဗိုလ်ကား မြန်မာစစ်တပ်၊ ကျားကား စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်၊ သေနတ်ကား သောင်းကျန်းသူနှင့် ပြည်ပအတိုက်အခံများ ဟု အတွေးဝင်မိသည်။

လွန်ခဲ့သော အနှစ်လေးဆယ်ကျော်က မြန်မာတပြည်လုံး၏ အရေးအရာကို အဆုံးအဖြတ်ပေးသူများမှာ ဗိုလ်ကျားသေနတ်တို့ပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်သည်။

ဗိုလ်သည် ကျားနှင့်ပေါင်း၍ ပလဲနံပသင့်နေကြသည်။ ကျားသည် သောင်းကျန်းသူတို့ ညှိရသည်။ သေနတ်ကိုင် သောင်းကျန်းသူ၊ ပြည်ပအတိုက်အခံသည် လူထုကို ခုတုံးလုပ်၊ ဒုက္ခပေးကာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဩဇာထူထောင်သည်။ ကိုယ်ကျိုးရှာသည်။ စစ်တပ်ကြီးအကြောင်းကို အများသိပြီးဖြစ်၍ အသေးစိတ် အကျယ်မရေးလိုတော့ပြီ။

အကျဉ်းချုပ်ဆိုရသော်

ဗိုလ်သည် ကျားကို မနိုင်။ သေနတ်ကိုနိုင်သည်။

ကျားသည် သေနတ်ကို ရှုံး၏။ ဗိုလ်ကိုနိုင်သည်။

သေနတ်သည် ဗိုလ်ကိုရှုံး၏။ ကျားကိုနိုင်သည်။

နိုင်ငံတော်ပြည်အရေးကို မျှော်တွေးလိုက်လေတိုင်း ကျနော်ရင်ဘတ်သို့ ထိုးချိန်လိုက်သော သေနတ်ကို ကျနော်မြင်သည်။

လက်နှစ်ဖက်စုံမြှောက်လျက် ကျားရဲတကောင်လို ခုန်အုပ်ဟန်ကို သတိရသည်။ မျက်နှာ
ကြောတင်းတင်းဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ခါးထောက်ကာ ဆိုက်ကြီးဝိုက်ကြီးပေးနေသော ဗိုလ်တို့
တို့သာ အဖန်တလဲလဲ မြင်ယောင်သည်။

For the people , By the people , Of the people သည် ဗိုလ်ကျားသေနတ်တို့
ဝေးရာတွင် ကိုယ်ပျောက်အတတ် ကျင့်နေရဟန်ရှိ၏။

(၄)

အသေအချာ စေ့ငုလေ မြန်မာနိုင်ငံရေးသမိုင်းတွင် ဗိုလ်ကျားသေနတ်တို့သည် အစဉ်
နေသည်ကို တွေ့ရလေ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

၁၉၆၂ ခုနှစ် ရှေ့ပိုင်းကာ၊ ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီခေတ်တွင်လည်း ဗိုလ်ကျားသေနတ်တို့
သာ ပါလီမန်အမတ်၊ သွင်းကုန် ထုတ်ကုန်လိုင်စင်ရလုပ်ငန်းရှင်များ၊ ရဲဘော်ဖြူရဲဘော်နီ
အသွင်သဏ္ဌာန်မျိုးစုံဖြင့် ကြီးစိုးချယ်လှယ်ခဲ့ကြသည်။

လက်ရှိ ဒီမိုကရေစီခေတ်တွင်လည်း ဗိုလ်တချို့ အမတ်ဖြစ်၊ ဗိုလ်တချို့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီး
များဖြစ်၊ ထို့အတူ ကျားတို့ အမတ်ဖြစ်၊ သေနတ်တို့ခေတ်ကောင်းကာ အမည်သာပြောင်း
သည်။ အနှစ်သာရကား ဗိုလ်၊ ကျား၊ သေနတ်။ ပိုဆိုးသည်ကား နိုင်ငံရေးကျားများပါ ခါတော်
ဝင်လာကြပြန်ရာ မကွာအေးကို သူ့အမေရိုက်လေ၏။

ခရီးဆက်၍ နှင်ရန် ရှိပေသေးသည်။ ဤနည်းနှင့် ဗိုလ်၊ ကျား၊ သေနတ် အဆုံး
အဖြတ် လှေကွဲကြီးဖြင့် ခရီးဆက်ကြလေမည်လော။

(၅)

မျက်မှောက် ပစ္စုပ္ပန်တည်တည်အချိန်၌ လမ်းပေါ်ထွက် ဆန္ဒထုတ်ဖော်ပွဲများထိုထို၍၍
ကြောင်းခြင်းရာတို့အတွက် တောင်းဆိုပွဲများ မြင်တွေ့နေရသော်ငြား နောက်ဆုံးအဆုံး
အဖြတ်ကား ဗိုလ်ကျားသေနတ်ဖြစ်နေဆဲပင်။ နိုင်ငံတကာမှ အလုံးအရင်း ဝင်ရောက်လာ
သော ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများ၊ ဆက်ဆံရေးမှုများ၊ နည်းပညာများမှ အစ၊ အပြောင်းအလဲကို တနေ
အယူပြုလျက် ကြွရောက်တော်မူကြသော နိုင်ငံတကာ ခေါင်းဆောင်များအဆုံး ဗိုလ်ကျား
သေနတ်တို့ကို အလေးဂရုပြုနေရဆဲ။ လျော့မတွက်ရဲသေးသည်ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့
နေရသည်။ အထူးသဖြင့် ဗိုလ်တကာ အထွဋ်အချုပ်၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲအား၊ ကျီးလန့်
စားဖြစ်နေရဆဲအခြေအနေမို့ ငြင်းနိုင်သူမရှိ။ ဘုန်းကြီးပေစွ။

ထို့အတူ ဗိုလ်တို့နှင့် စည်းဝါးကိုက်နေသည့်ကျားများ၊ အတွင်းခြေတလှမ်း၊ အပြင်
ခြေတလှမ်းဖြင့် သာရာကူးမည့်ကျားများ၊ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုအခွင့်အရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေး
အသံကုန်ဟစ်ကာ၊ ကိုယ်ကျိုးရှာမဆုံးနိုင်သူတို့ကလည်းတမော့င့်။ ဗိုလ် ကျားနှင့် သေနတ်
တို့ကား လွှမ်းတေးကို မဆုံးစေချင်ကြ။

(၆)

ဦးတုတ်ဆရာတော်ကြီး၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ဝန်းကြီးတွင် အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ တကျာ
ဟုဆိုသည်။ မြန်မာ့ဒုက္ခ ပစ္စယာ၊ ဗိုလ်ကျား သေနတ်ဟု ဆိုသော် ရအံ့ထင်သည်။ နိုင်ငံနှင့်
လူမျိုး၏ အမြှက်နိဗ္ဗာန်အလို့ငှာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ဝိုင်းကြီးအား ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးရသကဲ့သို့
မြန်မာ့ဒုက္ခပစ္စယာမှ လွတ်မြောက်စေခြင်းငှာ အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော ဗိုလ်ကျားသေနတ်
သံသရာကို ကျနော်ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးချင်လှသည်။

(စောင့်ကြည့်ရှာနယ်။ မေ(၂၄) ၂၀၁၃)

ပသီပုံပြင်ထဲက ခိုတိုင်းဌာနီ

(၁)

၂၀၀၆ ခုနှစ် မတ်လ၊ ထိုင်းနိုင်ငံ

ကိုယ့်တိုင်း ကိုယ့်ဌာနီမှာ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်ခဲ့လေသော မင်းဒင်သည် အတိတ်က ရန်ဘက်နိုင်ငံ၌ ကာဗူလီးဝါလား ဖြစ်နေလေသည်။ ကာဗူလီးဝါလားဟူသည် စုံစီနဟာ ရောင်းသော ဈေးသည်ကို ကုလားလိုခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကာဗူလီးဝါလားလုပ်ရင်း တစ်ဘက်က နိုင်ငံတကာ တုန်သွယ်ခြင်းအတတ်ကိုလည်း ဆည်းပူးနေစဉ် ထိုင်းမိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုဖြင့် ဂျပန်-တရုတ်ကပြား Mr Woo နှင့် သိကျွမ်းခဲ့လေသည်။ Mr Woo ကား အဖေဂျပန်စစ်သား အမေတရုတ်ပြည်ကြီးပေါက် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း တရုတ်စစ်မြေပြင်မှဖူးစာဆုံ သားသမီးသုံးယောက်ရပြီး ရှေ့ဆင်နောက်ဆင့် တွယ်လွန်ကုန်သည်။ Woo ကား အစ်မနှစ်ယောက်၏ အငယ်ဆုံးမောင်၊ ဂျပန်နိုင်ငံ ယိုကိုဟားမားတက္ကသိုလ်က စက်မှုအင်ဂျင်နီယာဖြင့်ဘွဲ့ရပြီး ထိုင်းမှာ သဘောအင်ဂျင်တွေ အရောင်းအဝယ်လုပ်နေသူ၊ အသက် ၅၅ နှစ်ခန့်ရှိ၍ မင်းဒင်ထက် ၆ နှစ်ခန့်ကြီးလေသည်။

ဝမာလူလည်မင်းဒင်ကား ဘယ်ကိစ္စမဆို Woo တို့သုံးဦးနားပူရလေသည်။ သူကား မိတ်ဆွေကောင်း ပီသပါပေသည်။

အပတ်စဉ် ကြာသပတေးနေ့တိုင်း ညစာခေါ်ကျွေးရုံမက မကောင်းဖြစ်တာ ကောင်းရာ ညွှန်လတ်တတ်လေ၏။

(၂)

ယခုလည်း ဇနီးမဟုတ်ဘဲ ဘန်ကောက်သို့သွားရန် အရေးပေါ်ကိစ္စကြုံလာသဖြင့် သူကားဖြင့် လမ်းကြာတင်ခေါ်လာသည်။ သူကား ကျွန်တော်တွေ့ဖူးသမျှ ကားမောင်းအလွန်ကျွမ်းကျင်လှ သူဖြစ်လေသည်။ တစ်နာရီ ကီလို ၁၃၀ ကို စကားပြောမပျက် မောင်းနေသည်။ လမ်းတွေက လည်း ကောင်းသည်ကိုး။

Woo မောင်းနှင်နေသော Toyota Vigoသည် ထိုင်းတောင်မြောက်ကို ဆက်သွယ်ထား သည့် National High Way လမ်းမကြီးပေါ်တွင် လောင်းကလွတ်သော မြင်းလို ပြေးနေသည်။ အမိမြေကို အလွမ်းမပြေသေးသော မင်းဒင်ကား Nokia 7610 အကူအညီဖြင့် ဗမာပြည်က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ့ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တွေ လျှောက်နှိပ်နေသည်။

“ဟဲလို . . . မင်းဒင်ပါ။ အာကာ မင်းဘာတွေလုပ်နေလဲ။ ကြီးပွားပြီးရင်း ကြီးပွားရင်း ပဲလား။”

“တော်ပါကွာ။ ဒီမှာ ဘာမှလုပ်မရတော့ဘူး။ ဆိုးသထက် ဆိုးနေပြီ”

ဗမာပြည် စီးပွားရေးလူစွမ်းကောင်း အာကာက ဆိုးတာတွေဆက်ပြော၊ နားထောင်ရင်း ၁၀မိနစ်လောက်ကြာတော့ ဟ. . . တစ်မိနစ် ၂၄ ဘတ်ဆို၊ ဘတ် ၂၄၀၊ နားဦးမှ။

“အေး၊ နောက်မှ ထပ်ဆက်ဦးမယ်ကွာ။ အခု ဘန်ကောက်ကိုသွားနေတာ။ လမ်းပေါ် ရောက်နေလို့”

စကားစဖြတ်လိုက်ရသည်။

သို့သော် စိတ်ကမပြတ်။ အာကာ အဆင်မပြေရင် မိုးကျော်ကော အဆင်ပြေသလား။ ဆက်ကြည့်ဦးမှ . . .

“ဟဲလို မိုးကျော်လား။ မင်းဒင်ပါ။ ဘယ်လိုလဲ၊ ကျန်းမာပကတိ ချမ်းသာစွာရှိရဲ့လား”

“ဟ. . . မင်းဒင်လား။ ဒီမှာတော့ သပ္ပာယ် မမျှဘူးဟေ့၊ ဆူးလှည်းပေါ် အိပ်ရသလိုပဲ ကွ”

ဆူးလှည်းပေါ်က မိုးကျော်ကလည်း နေရကျပ် လုပ်ရကျပ်သည့်အကြောင်း အကျပ်ဦး ကာ ဖွင့်နေပြန်ပေသည်။ နောက် ၁၂ မိနစ် ကုန်ပြန်ပြီ။ ရပ်မှ။

“ဒီမှာ ငါလည်း ဘောင်းဘီတိုနဲ့ ကုန်စုံဆိုင် တရုတ်လိုလို၊ ကွမ်းယာဆိုင်က ကာစင်ဘိုင် လိုလိုပါပဲကွာ။ ဒီမှာ အခြေအနေကောင်းရင် လှမ်းပြောမယ်။ ပြန်ဆက်ပါဦးမယ်ကွာ”ဟု စကားဖြတ်ရပြန်သည်။

မင်းဒင်ပြောနေသော စကားတွေမှာ အင်္ဂလိပ်စကားတချို့ ညှပ်ပါနေတော့ Woo က အလုပ်အကိုင် အခြေအနေအကြောင်း ဗမာပြည်နဲ့ လှမ်းဆက်နေမှန်း ရိပ်မီးပွားပုံရ သည်။

“မင်းဒင် ဗမာပြည်မှာ Mobile Phone ရှိလား”

“ရှိပါတယ်ဗျ”

“ထိုင်းမှာလို SIM Card နဲ့ပဲလား”

“တယ်လီဖုန်းတွေကို လိုင်းဖုန်းကော Mobile ဖုန်းကော အစိုးရက ကိုင်ထားတာဗျ၊ ဖုန်းတစ်လုံးကို ထိုင်းဘတ်တစ်သိန်းလောက် တန်တယ်ဗျ”

“မင်းတကယ်ပြောတာလား၊ ဟုတ်ရဲ့လားကွာ၊ မော်တော်ကားဈေးကော”

“ဗမာပြည်မှာ ကားအကောင်းစား Land Cruiser ဆို ထိုင်းဘတ် ဆယ်သိန်းဝန်းကျင် နှိတ်တယ်”

“တကယ်ပြောတာလား၊ သေချာရဲ့လား၊ ဓာတ်ဆီဈေးကော”

“ဓာတ်ဆီက အစိုးရကကိုင်ထားတာ၊ လိုချင်သလောက် ဝယ်ရတုန်း”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ၊ ခရီးဝေးဝေးသွားချင်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

W00 က သွေးဇိုးသားဇိုး မေးနေပုံရသော်လည်း “ဟုတ်ရဲ့လား၊ သေချာရဲ့လား” ဟု အမေးထပ်လျက် မင်းဒင်ကို စိတ်မနှံ့သူလို ကြည့်လာသည့်အခါ ဗမာပီပီ စိတ်အချဉ်ပေါက် လာသည်။

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်သာ သွားကြည့်ပေတော့။ လေယာဉ်ခ အသွားအပြန် ဘတ် ၆၀၀၀ ထက် ပိုမကုန်ဘူး။ ခင်ဗျားကို လိမ်ပြောနေလို့ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ”

W00 ကား မင်းဒင်ထက် ယဉ်ကျေးလေသည်။

“အေးပါ။ မင်းပြောထားတော့ ငါသွားတဲ့အခါ ကြိုသိရတာပေါ့။ ဗမာပြည်က ချမ်းသာတယ်။ သဘာဝအရင်းအမြစ်တွေ ပေါတယ်လို့သာ ကြားဖူးတာ။ မရောက်ဖူးတော့ ဘာမှ မသိဘူး။ ဒါနဲ့ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီဘက်ထွက်လာတာလဲ”

ရာ. . ဝဋ်ကြွေးကားမကုန်။ ထွက်ပေါက်ရပြီဆိုပြီး “ဟင်း” ချမလို့ရှိသေး။ နောက်တချီ။ ဒီတလုံးက ဖုံးလိုက်ပြန်ပြီ။ ပြည်ပြည်စုံစုံကို ဖြေချင်ပါသည်။ ဖုန်းကားနှင့် ဓာတ်ဆီ ကိစ္စကိုပင် “ဟုတ်ရဲ့လား” နေသော W00 ကို ရေရာသော အဖြေပေးနိုင်ရန် မင်းဒင်အတွက် မြင့်မိုရ်ကို ချေရမလောက်ခက်ပါသည်။

သို့သော် မင်းဒင် ရုတ်ခြည်းပေါ်လာသော စိတ်ကူးတခုဖြင့် ချက်ချင်းပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဘုရင်ကြီးကြောင့် ကျွန်တော် အဲဒီနိုင်ငံက ထွက်လာတာဗျ”

“မင်းတို့နိုင်ငံက ဘုရင်အုပ်ချုပ်တာလား”

“ကဲ. . ခင်ဗျားနားလည်အောင် ကျွန်တော်ဖြည်းဖြည်းပြောမယ်။ ခင်ဗျားလည်း ကားဖြည်းဖြည်းမောင်း။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ဘုရင်ကြီးကြောင့်ဆိုတာ ရှင်းသွားအောင် အခု ပြောပြမယ့် ပုံပြင်ကို အရင်နားထောင်ပါ”

(၃)

စင်စစ် ဤပုံပြင်သည် မင်းဒင်၏ မူပိုင်မဟုတ်ပါ။ စင်ကာပူက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ
 ဆော့ဒေါ့ဘာသာဝင် ဒေါက်တာ အောင်ကျော်ထွန်း၏ ပုံပြင်သာဖြစ်ပါသည်။ ထိုပုံပြင်
 ကျွန်တော့်တို့ပြောပြခဲ့ခြင်းမှာလည်း “ဒေါက်တာ ဘာလို့ ဗမာပြည်က ထွက်လာရတာလဲဗျာ”
 ဟူသော မင်းဒင်မေးခွန်းကြောင့် “ကိုမင်းဒင် မနေအပ်တဲ့တိုင်းပြည်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့
 ထာဝရတော်ရဲ့ နိပါတ်တွေထဲမှာ ရှိတယ်ဗျ” အစချီပြောပြခဲ့ဖူးသော ပသီပုံပြင်ဖြစ်ပါသည်။
 သူ့ ကျွန်တော် Woo ကို ဖောက်သည်ဈေးနှင့် အခမဲ့ပြန်ပေး (သို့) ပြန်ပြောနေခြင်းဖြစ်ပါ
 သည်။

ကျွန်တော်ပြောမယ့်ပုံပြင်က ဒီလိုဗျ Mr Woo . . .

တစ်ခါတုန်းက ဆော်ဒီအာရေဗျကျွန်းဆွယ်ဒေသအနှံ့ကို ဗဟုသုတရှာရင်း ကြုံသလို
 အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရင်း ခရီးလှည့်လည်နေတဲ့ ပညာရှိတစ်ဦးနဲ့ သူ့အဖော်တပည့်
 တစ်ယောက် ရှိသတဲ့ဗျ။ ဆရာလုပ်သူ ပညာရှိဟာ ဗဟုသုတအလို့ငှာ လှည့်လည်နေပေမယ့်
 တပည့်လုပ်သူတော့ အနေချောင်တဲ့ အရပ်ဒေသ၊ နိုင်ငံတခုခုမှာ အခြေချနေလိုက်မယ်လို့
 စိတ်ကူးထားသတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ခရီးလှည့်လည်နေလိုက်ကြတာ (၅) နှစ်လောက်ကြာတော့ နိုင်ငံတစ်ခုကို
 ရောက်လာပါသတဲ့။ အဲဒီနိုင်ငံကို ရောက်ရောက်ချင်း ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ဈေးတစ်ခု
 ကိုသွားပြီး မိတ္တူသွားဝယ်ကြတဲ့အခါ ကန်စွန်းရွက် တစ်စည်း တစ်ကျပ်၊ အမဲသားတပိဿာ
 တစ်ကျပ်၊ ဆန်တစ်တင်း တစ်ကျပ်၊ ဘာမဆို တစ်ကျပ်ဈေးချင်း ဖြစ်နေတာ တွေ့ရပါသတဲ့။
 အဲဒီအခါ တပည့်လုပ်သူ “ဆရာသခင် ကျွန်တော်ရှာနေတဲ့ နိုင်ငံတွေပြီ။ ဒီမှာပဲ ကျွန်တော်
 အခြေချနေတော့မယ်ဆရာ” လို့ဆိုတော့ ဆရာလုပ်သူ ပညာရှိက ဘာကြောင့် ဈေးတွေကုန်
 ရသလဲ။ ဘာကြောင့် သူ့ဈေးနဲ့သူ မရောင်းကြသလဲဆိုတာ စုံစမ်းတဲ့အခါ အဲဒီနိုင်ငံရဲ့
 ဘုရင်ကြီးအမိန့်ကြောင့်လို့ ပြန်ဖြေကြသတဲ့။

ဒီတော့ ဆရာလုပ်သူ “တပည့် ဒီဒေသဟာ မနေအပ်တဲ့အရပ်ဖြစ်တယ်။ ဒီနိုင်ငံက
 ဘုရင်ကြီးဟာ ဘာမှ နားလည်ပုံမရဘူး။ မင်းမနေပါနဲ့။ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်” လို့ အတန်
 တန်နားချပေမယ့် တပည့်လုပ်သူက နားမထောင်ဘဲ ငွတ်နေရစ်ဖို့ လုပ်နေတာကြောင့် “ကဲ
 . . . ပြောမရရင်လည်း မင်းနေခဲ့ပါ။ အလ္လာဟ်အရှင်မြတ် အလိုတော်ရှိခဲ့ရင်တော့ မင်းဒုက္ခ
 ရောက်တဲ့အချိန် ငါကယ်တင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်” ဆိုပြီး တစ်ယောက်တည်း ခရီးဆက်ထွက်သွား
 သတဲ့။

ဒီလိုနဲ့တပည့်လုပ်သူဟာ အဲဒီနိုင်ငံမှာ နေလာခဲ့တာ တစ်လလောက်ကြာလာတဲ့အခါ
 အဲဒီနိုင်ငံမှာ လူသေမှုတစ်ခု ဖြစ်ပါသတဲ့။ ဖြစ်ပုံက သူ့ဦးတစ်ယောက်ဟာ ညအချိန်အိမ်တစ်
 အိမ်က ပစ္စည်းဦးဖို့အတွက် အုတ်နံရံစည်းရိုးကို ကျော်တက်ရာက အုတ်နံရံပြိုကျပြီး သူ့ဦး
 နံရံပိသောတာ ဖြစ်ပါသတဲ့။

အဲဒီအမှုဟာ ဘုရင်ကြီးဆီရောက်လာတဲ့အခါ “အုတ်နံရံကို ခိုင်မာအောင်မလှ အိမ်ပိုင်ရှင်မှာ အပြစ်ရှိတယ်။ အိမ်ပိုင်ရှင်ကို သတ်စေ” လို့ အမိန့်ချသတဲ့။

အဲဒီအခါ အိမ်ပိုင်ရှင်က “ဘုရင်ကြီးခင်ဗျား ဒီအုတ်နံရံဟာ ပန်းရံသမားလုပ်တဲ့ နံရံပါ” ဆိုတော့ ဘုရင်ကြီးက “ဒီလိုဆို ပန်းရံသမားအပြစ်ပေါ့။ အိမ်ရှင်ကို လွှတ်၊ သမားကို သတ်စေ” လို့ အမိန့်ချပြန်ပါသတဲ့။

အဲဒီအခါ ပန်းရံသမားက “ဘုရင်ကြီးခင်ဗျား ဒီနံရံကိုလုပ်ဖို့ ဖျော်ထားတဲ့ အင်္ဂတေ မဆလာပဲနားမှာ ထားတဲ့ ရေပုံးကို နွားတစ်ကောင်တန်သွားလို့ အင်္ဂတေမှာ ရေတွေများပြီး နံရံပြိုရတာပါ။ နွားမှာအပြစ်ရှိပါတယ်” လို့လျှောက်ထားပြန်တော့ ဘုရင်ကြီးက “ဟာ . . ဒါဆို အဲဒီနွားကို သတ်စေ။ ပန်းရံသမား လွှတ်စေ” ဆိုပြီး အမိန့်ချပြန်ပါသတဲ့။

အဲဒီနွားကို ရှာတဲ့အခါ နွားက နွားသတ်ခုံရောက်ပြီး သတ်ပြီးသား ဖြစ်နေတဲ့အခါ “နွားသတ်ခုံပိုင်ရှင်ကို သတ်စေ” လို့ အမိန့်ချပြန်ပါသတဲ့။ နွားသတ်ခုံပိုင်ရှင်ကို လည်ပင်း ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီး သေဒဏ်ပေးတဲ့အခါ ပုံပန်းမကျဘဲ လည်ပင်းနဲ့ခေါင်း တဆက်တည်းဖြစ်နေ တော့ ကြိုးကွင်းက လျှောလျှောထွက်နေပြီး ကြိုးပေးမရဖြစ်နေသတဲ့။ အဲဒီအကြောင်း ဘုရင်ကြီးကို လျှောက်တဲ့အခါ “ဟ၊ ဒီလိုဆို အဲဒီကြိုးကွင်းနဲ့တော်တဲ့ တွေ့တဲ့လူ တစ်ယောက် ယောက်ကို ကြိုးပေးကွာ” လို့အမိန့်ချပြန်သတဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာ အာဏာပါးကွက်သားတွေက နီးရာလူကိုရှာတဲ့အခါ ဒီကိစ္စဘယ်လို ရှင်းမလဲ သိချင်လို့ လိုက်ကြည့်နေတဲ့ ညွှန်ကြားသား တပည့်ဖြစ်သူကိုတွေ့ပြီး လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်လိုက်ကြပါသတဲ့။

အဲဒီအခါ တပည့်ဖြစ်သူဟာ “ဆရာသခင်စကားကို နားမထောင်မိတာတော့ မှားပြီ။ အလ္လာဟ်အရှင်မြတ် ကယ်တော်မူပါ” ဆိုပြီး ရုန်းကန်အော်ဟစ်နေသတဲ့။ တိုက်တိုက်ဆိုင် ဆိုင်ပဲ အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာလုပ်သူဟာ လူအုပ်ထဲကထွက်လာပြီး “မင်းကို ငါကယ်မယ်၊ မင်းစိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထား။ ငါပြောတာ တသွေမတိမ်းနားထောင်ပါ။ အခု မင်းလည်ပင်းက ကြိုးကွင်းကို ငါကလုပြီး ငါ့လည်ပင်းမှာစွပ်မယ်။ မင်းက ပြန်လုပြီး မင်းလည်ပင်းမှာစွပ်ပါ” လို့ သင်ပေးပြီး ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ကြိုးကွင်းကို အပြန်အလှန်လုပြီး စွပ်နေကြပါသတဲ့။

အဲဒီသတင်းကို ဘုရင်ကြီးကြားတဲ့အခါ “ဟ၊ ဒွန္ဒယားကြီးဟာ ထူးဆန်းလှချည်လား” ဆိုပြီး ကိုယ်တိုင် လူသတ်ကုန်းကိုဆင်းလာပြီး အကျိုးအကြောင်းပေးတဲ့အခါ ဆရာ လုပ်သူပညာ ရှိက “ဘုရင်ကြီးခင်ဗျား ဒီအချိန်ဟာ ကောင်းကင်ဘုံ ဂျန္ဓတ်တံခါး ဖွင့်ချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကြိုးနဲ့ ဒီအချိန်သေတဲ့သူဟာ ဂျန္ဓတ်ကို တန်းရောက်မှာပါ။ သူက ကျွန်တော့်တပည့်ပါ။ ကျွန်တော်က ဆရာဆိုတော့ ဂျန္ဓတ်ကို သူထက်ပိုရောက်သင့်လို့ လုရတာပါ” လို့ဖြေသတဲ့။

အဲဒီအခါ ဘုရင်ကြီးက တချက်တွေကနဲ စဉ်းစားပြီး “ဟ . . . ဒီနိုင်ငံဟာ ငါ့နိုင်ငံကွ . . . ဂျန္ဓတ်ကိုသွားဖို့ ငါ့ထက် သင့်တော်တဲ့သူမရှိဘူး။ ပေးစမ်းဟ မင်းလည်ပင်းက ကြိုး ကွင်း” ဆိုပြီး သူ့လည်ပင်းသူ ကြိုးကွင်းစွပ်၊ အာဏာပါးကွက်သား တွေကို “ပြန်ပြန်ဆွဲတင်ကြ

နံကိုက်ဖြစ်မှ” လို့ အမိန့်ပေးတော့ အာဏာပါးကွက်သားတွေက ကြောက်ကြောက်နဲ့
ကိုဆွဲတင်လိုက်တာ ဘုရင်ကြီး အသက်ပျောက်ပါရောတဲ့ဗျာ...။

မင

က

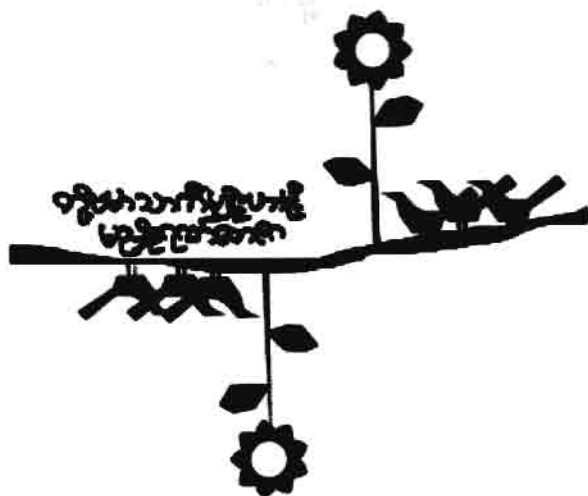
(၄)

“ကဲ... ပုံပြင်ကတော့ ဒါပါပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားမေးခွန်းကိုလည်း ကျုပ်ဖြေပြီးပြီ။ ဘယ်
နယ်လဲ” ဆိုတော့ Mr. Woo က

“ဒို့ ဒိုင်ဆီး... ဒိုင်ဆီး ဒိုင်ဆီး၊ ခွီး ခွီး” ဆိုပြီး တံတွေးတွေ သီးအောင် ရယ်မော
နေလေ၏။

Mr Woo ဟာ ဘုရင်ကြီးရဲ့ ဇာတ်သိမ်းကိုသဘောကျ၍ ရယ်မောလေသလော၊ ကျွန်
တော်ဖြေပုံဥပမာကို သဘောကျလို့ ရယ်မောလေသလော၊ မင်းဒင်မဝေခွဲနိုင်ပါ။ မင်းဒင်ရင်
ထဲတွင်မူ ပြည်သူ့ပြည်သားတွေအတွက် ရင်ဆို့နေပါသည်။

(စောင့်ကြည့်ရှာနယ်။ ၄၈(၇) ၊ ၂၀၁၃)

တိုးမာသာကီမျိုးဟာမိုး မညှိုးဂုဏ်တေဇာ

(၁)

သေချာစဉ်းစားကြည့်လေ လူမျိုးတစ်မျိုးအတွက် ဇာတိမာန်
ဟာ သိပ်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်လေပဲဗျ။ လူတစ်ဦးချင်း
စီအတွက်တော့ ဇာတိပုညဂုဏ်မာန်ဆိုပါတော့ဗျာ။

(၂)

ဒါကြောင့်ဖြစ်မယ်ဗျ။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကြီးက
အမေရိကန်နိုင်ငံသား တစ်ယောက်ကိုထိပါးရင် သူတိုင်းပြည်ကို
ရန်စတာလို့ ယူဆတယ်ဆိုသကဲ့။ အံ့မယ်၊ အခု ဆို တရုတ်တွေ
တောင် အမေရိကန်လေသံလိုက်လာတာ ခင်ဗျားသတိပြုမိမှာပါ။
ထို့နည်းတူ ကျုပ်တို့အစိုးရမင်းများလည်း မညှိုးကြပေဘူးဗျ။ အမျိုး
ဇုန်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေး ဘာညာဘာညာဆိုပြီး ပုံနှိပ်စာအုပ်
တိုင်းရဲ့ ရှေ့ဆုံးစာမျက်နှာတွေမှာ ဝေဝေဆာဆာ ဖော်ပြပေးနေ
တာပါပဲ။ အမှန်တော့ အစိုးရမင်းများရဲ့ စေတနာဟာ ပရမတ်
ဆိုင်အောင် စဉ်းစားနိုင်လေ ပေါ်လွင်လေလို့ ဆိုရမယ်ဗျ။

ကြည့်လေ၊ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပြီးနေခိုင်းတာတို့၊ ထမင်း
တစ်နပ်လျှော့စားခိုင်းတာတို့ဟာ ရှုတတ်၊ မြင်တတ်၊ ခံစားကျင့်ကြ
တတ်ရင် ဂုဏ်တက်စရာပဲဗျ။ အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ ဖယောင်း
တိုင်ထွန်းပြီး ညစာစားဖို့ဆိုတာ တကူးတကစီစဉ်ကြရတာ မဟုတ်

လား။ ဘေး၊ ကျုပ်တို့ဆိုမှာ အဆင်သင့်ဗျာ။ ခင်ဗျား ရှစ်ပါး၊ ကိုးပါးသီလလေး ခံယူစောင့်ထိန်းလိုက်ရင် ညဇာတိစွဟာလည်း ဘာဝနာတစ်မျိုးပေပဲလေ။ အိမ်တိုင်းဖယောင်းတိုင်ထီထီနဲ့ ညဇာတိခိုင်တဲ့လူမျိုး၊ သီလကို တိုင်းခြားသား၊ ဘာသာခြားတွေထက် ထူးထူးကဲကဲ စောင့်ထိန်းနိုင်တဲ့ လူမျိုးဖြစ်လာရင် ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ အမျိုးဂုဏ်ဇာတိဂုဏ် မတက်ပေဘူးလားဗျာ။

(၃)

ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ယိုးဒယားပြည်ဖူးခက်မြို့ကို ရောက်လာတော့ အမျိုးသားရေးဇာတိမာန်ကတော့ မညှိုးပန်းပမာ တမျိုးလန်းကာ နေလျက်ပါပဲဗျာ။ အမှန်တော့ ကျုပ်တိုင်းပြည်မှာ ကျုပ်နေလည်း မြေတူး၊ ရေထမ်းစားရင်တောင် ထမင်းမငတ်ပါဘူးဗျ။

ဝတ်ရေး၊ နေရေး၊ လှူရေး၊ တန်းရေးတွေ ဆက်စဉ်းစားရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဇာတိမာန်က အရေးကြီးပါတယ်လေ။ အမှန်တော့ ဖူးခက်ကို သာကီနွယ်တွေ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ရောက်လာတာဟာ အရင်းစစ်ရင် ဒင်းတို့အပြစ်ပဲဗျ။ တဲလေးကနေ သွပ်မိုးပျဉ်ကာ လေးများဖြစ်မလားလို့ လောဘတက်မိကြတယ်ထင်ပါရဲ့။

အေးဗျာ၊ လူတွေကလည်း လူတွေပဲဗျ။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ထဲမှာ ထမင်းကြမ်းကို ကန်ငွန်းရွက်ရေလုံပြုတ်နဲ့ လေလာရာ၊ ဖင်ပေး၊ အေးအေး၊ စားနေနိုင်ကြပါရက်ကယ်နဲ့ ဒုက္ခရှာကြသကဲ့။ ပြည်တွင်းမှာ စားဝတ်နေရေးကြပ်တည်းလို့ အမျိုးကောင်း သမီးတွေ ကေတီပီ ရောက်တာကို ခင်ဗျား ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်အံ့မယ်။ ရွာတည်ရင် အငှာသည်ရှိရတယ်တဲ့ဗျ။ ဘုရားရှင် လက်ထက်မှာတောင် အပ္ပပါလီဆိုလား ရှိခဲ့သေးတာပဲဗျာ။ ခေတ်မီမီ ကမ္ဘာကြည့် ကြည့်စမ်းပါ။

ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဗမာ့ဂုဏ်ကိုအထင်အရှားမြင်နိုင်တာဟာ ဖူးခက်မြို့ဗျ။ တစ်မြို့လုံးလိုလို ခေတ်မီအဆောက်အဦးတွေ၊ လမ်းတံတားတွေနဲ့ ရှုမငြီးနေမဝ၊ နတ်ထီးနတ်နန်း ထင်ရအောင် တည်ဆောက်ဖန်တီးပေးနေတဲ့သူတွေဟာ တစ်သိန်းကျော် လောက်ရှိတဲ့ ကျုပ်တို့ မဟာမြန်မာတွေပေါ့။ ဘိုလိုပြောရရင် Builders of Phuket ဆိုပါတော့ဗျာ။ ကဲ၊ ဒါဟာ အမျိုးဂုဏ် တက်စရာ မဟုတ်ရင် ဘယ်အရာကို ဇာတိမာန်လို့ ခင်ဗျားပြောမတုန်းဗျ။

အော်၊ ခင်ဗျားက ထိုင်းနိုင်ငံသားအပါအဝင် ဘယ်နိုင်ငံခြားသားမှ နေဖို့စိတ်မကူးတဲ့ မဒမတိုင်ထူ၊ သွပ်ပြားကာတဲ့ ယာယီတဲစုတ်လေးတွေနဲ့နေရတာကို ထောက်ချင်တာလား။ သေချာမှတ်ပေတော့ဗျာ။ တဲစုတ်တွေထဲကနေ ဘုံပြဿဒ်ကြီးတွေ ဆောက်လုပ်ပေးနိုင်တာကိုက ကျုပ်တို့လူမျိုးရဲ့ဂုဏ်။

(၄)

အမယ်၊ ကျုပ်ရောက်ကာစကဆို ကျုပ်ကို ထိုင်းခွေးတစ်ကောင်ကတောင် ဇာတိမာန်ပတ်သက်လို့ အကဲစမ်းဖူးသေးသဗျ။ ဒီလိုဗျ။ ကျုပ်က ထိုင်းကိုရောက်ကာစမှာ ထိုင်းစားစရာ

တွေ နာမည်တပ်ပြီးမခေါ်တတ်တာကြောင့် လွယ်လွယ်ရရ လမ်းဘေးက ဆယ့်ငါးဘတ်တန် ကြတ်ကြော်တစ်တုံးဝယ်စားမိပါလေရော။

စားနေရင်းတန်းလန်း ဘေးဘီကိုကြည့်မိတော့ ၊ အံ့မယ်၊ ထိုင်းခွေးတစ်ကောင်က အစား တောင်းသလိုလို ကျုပ်ကို အကဲခတ်သလိုလို ရစ်သီရစ်သီလာလုပ်နေသမျှ။ ကျုပ်တို့ခင်ဗျားတို့ လူမျိုးက အလှူရေစက်လက်နဲ့မကွာတဲ့ လူမျိုးမဟုတ်လား။ ကျုပ်လည်း ကြက်ရိုးမှာ ကပ်နေတဲ့ အသားတချို့ကို ကုန်အောင်ကိုက်ဖဲ့မနေတော့ပဲ မောင်မင်းကြီး သားခွေးဆီကို ပစ်ပေးလိုက် တာပေါ့။ ဖြစ်ရပ်က ရွှေကိုယ်တော်ဟာ ကြက်ကြော်ရိုးကို နမ်းခုံတင်၊ နမ်းကြည့်ပြီး မစားဘဲ ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွားပါလေရော။

စေတနာဟာ အကုသိုလ်ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်မယ်ဗျ။ တောနွဲ့ ဒီကောင်ကျုပ်ကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာဟာ လမ်းဘေးက ကြက်ကြော်တို့ အငမ်းမရစားနေတဲ့ ကျုပ်တို့ ဘယ် လိုသတ္တဝါမျိုးပါလိမ့်ဆိုပြီး ကြည့်နေခဲ့တာလားဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ဝမာခွေးသာ ဒီကြက်ကြော် အနီးကိုစားမယ်၊ ကျုပ်တို့လို ထိုင်းခွေးတွေက ဒါမျိုးမမက်ဘူးဗျလို့ ဆိုချင်ပုံလည်း ပေါက်နေ တယ်။

ကျုပ်ခဏငြိမ်ပြီး သေချာစဉ်းစားတယ်။ ဒီထိုင်းခွေးနဲ့ကျမှ ဇာတိမာန်ကို အထိခိုက်ခံ လို့တော့မဖြစ်ချေဘူး။ ကျုပ်မှာသာ ရှေးဘဝ၊ နောက်ဘဝ သိမြင်နိုင်တဲ့ ဇာတိဿရဉာဏ်ရ ခဲ့ရင် ဒီခွေးနဲ့ကျုပ်ဟာ ဘယ်ဘဝတွေမှာဘယ်လိုများဆုံခဲ့ပါလိမ့်ဆိုတာ သိချင်စမ်းပါတိ။

ယိုးဒယားနဲ့ဝမာဆိုတာ ဟိုရာဇဝင်စဉ်ဆက် ရန်ပြီးရန်ဖက်အနေနဲ့ တိုက်ပွဲပေါင်းများ စွာ တိုက်ခဲ့ကြတယ်လို့ သမိုင်းမှာ ဖော်ပြထားလေတော့၊ ဗုဒ္ဓအယူဝါဒအရ ဘဝများစွာ သံသရာမှာ ဒီခွေးနဲ့ကျုပ် တစ်နေရာရာမှာ ဆုံခဲ့ဖူးမှာတော့ သေချာတယ်။

ဖြစ်နိုင်ချေကတော့ ဒီခွေးနဲ့ကျုပ်ဟာ ယိုးဒယားမြန်မာတိုက်ပွဲဟောင်းတစ်ခုခုမှာ လူ ဘဝ၊ လူရဲမက်တွေအဖြစ်နဲ့ ဆုံဖူးတယ် ထင်ပါရဲ့။ အဲဒီတိုက်ပွဲမှာ ကျုပ်ကနိုင်တဲ့ဖက် သူကနွဲ့ ဆဲဖက်ဖြစ်မယ်။ ဒါကို ဒီကောင်အခဲမကျေဖြစ်ပြီး အခုဘဝမှာပါ ကျုပ်ဇာတိမာန်ကို ထိပါး ခဲ့ ကြိုးစားတာဖြစ်မယ်ဗျ။

ဘယ်ရမလဲဗျာ။ သူ့နိုင်ငံကြီးဘယ်လောက်တိုးတက်တိုးတက်၊ ကျုပ်တို့ကို ကျွန်လာခံတာ လို့ စကားနာထိုးချင်ထိုး၊ ဟော၊ မျက်မှောက်အခြေအနေမှာ သူကခွေး ကျုပ်ကလူ၊ သေချာစာရင်း ချုပ်ရင် ကျုပ်တို့သာကီမျိုးတွေက အထက်စည်းကပါပဲလေ။

(၅)

ခွေးပြဿနာပြီးတော့ စာကလေးပြဿနာလာသေးတယ်ဗျ။ အဲဒီစာကလေးပြဿနာ စာ ထိုင်းဆန်နဲ့ပတ်သက်တယ်။ ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ်လား၊ ကမ္ဘာ့ကျော်ထိပ်တန်းစပါးမျိုးစပ် နည်းကို ထိုင်းနိုင်ငံက ရှာဖွေတွေ့ရှိထားလေတော့ ထိုင်းဆန်တွေဟာ ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်မှာ ချက်နာပန်းပွင့်တယ်ဆိုပဲ။ ထိုင်းဆန်ဟာ အနံ့ရော အရသာပါပြောစရာမရှိအောင် ကောင်း ထာလည်း အမှန်ပဲဗျာ။

ရာဇဝင်ထဲမှာ ဘူးသီးတွေကို ထားရစ်ခဲ့

ကျွန်တော်တို့ကြောက်ရွံ့စရာကောင်းသော အရာများကိုလည်း ဖြစ်လာစေရန် ကျွန်တော်တို့က အားထုတ်ဆောင်ရွက်နေကြပါသည်။ ဤသို့ ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် အကျိုးရှိစေရန် အားထုတ်ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နေ့လည်ဖက်၊ ဝယ်သူရှင်းချိန်ဆိုရင် ကျုပ်ဆိုသလို စာကလေးတစ်အုပ်၊ လူအလစ် ဆောင်းပြီး ဆန်အိတ်ထဲက ဆန်တွေကို လာလာစားကြသေးတာ။ ကျုပ်လည်း စာကလေးတွေ စားပါစေချင်ပြီး မမောင်းမနှင်ဘဲ အသာကြည့်နေလိုက်တာ။ အမယ်မင်း ကိုယ်ရွှေစာကလေး တွေက ဗမာ့ဆန်ကို ဆန်လို့တောင် မှတ်မိနေတာပဲ။ ထိုင်းဆန်အိတ်မှာသာ တရုန်းရုန်းနဲ့ ဖြစ်နေကြတာကလား။

ဒီမှာတင် ကျုပ်ရဲ့ အမျိုးသားရေစိတ်ဓာတ်ဟာ ဟုန်းကန်ထလာပြန်ပါရော။ ဘယ် နှယ်၊ နံပြည်စုပ်ဦးနှောက်သာသာရှိတဲ့ ထိုင်းစာကလေးတွေက ဗမာ့ဆန်ကိုစော်ကားရတယ် လို့ပေါ့။ ဒါနဲ့ သေချာငြိမ်ပြီး စဉ်းစားပြန်တော့ ဦးနှောက်ကျပ်မပြည့်တဲ့ ထိုင်းစာကလေး တွေဟာ ဓာတုဗေဒနည်းတွေနဲ့ စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်ထားတဲ့ ထိုင်းဆန်ကို အကောင်းမှတ် နေကြ တာပျ။ တကယ်တမ်းကျတော့ မီးရောင်ကို ရွှေတောင်မှတ်နေကြတာပဲဖြစ်မယ်။

နောက်တနည်းတွေကြည့်ရင် ဒီစာကလေးတွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်လောက်က ဗမာ ပြည်ကို ဝင်ရောက်သွားတဲ့ နာဂစ်မုန်တိုင်းကြောင့် ဗမာပြည်ကနေ ရေကြည်ရာမြက်နုရာရာ ရင်း ယိုးဒယားပြည်ဖက်ကို မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ရောက်လာတဲ့ ဗမာစာကလေးတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်။ စာကလေးချင်းတူပေမဲ့ အရသာနဲ့အနံ့ကို ခွဲခြားနိုင်တဲ့ ဦးနှောက်ဉာဏ်ရည်မှာ တော့ ထိုင်းစာကလေးတွေဟာ ဗမာစာကလေးတွေနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသာနိုင်ဘူး။ အဲသလို အတွေးဝင်မိပြန်တော့ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ အမူလျော့သွားတယ်ပျ။ မတူရင်မတူလေနဲ့၊ လူလူချင်း မဆိုထားနဲ့၊ စာကလေးချင်းယှဉ်ရင်တောင် ကျုပ်တို့က ပထမနေရာ ကနေတပြားသားမှ မလျော့ဘူး။ ဒီမှာတင် ကျုပ်ရဲ့ အမျိုးဂုဏ်ဇာတိဂုဏ်ဟာ သပြေညိုရွှေဘိုဟန်းလို လန်းလျက်ပါ ကို ဆိုပါတော့။

(၆)

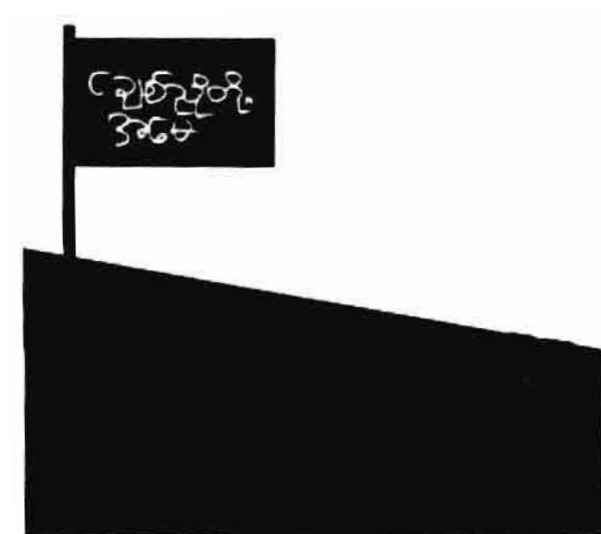
ကျုပ်အကြောင်းချည်းပြောနေတော့ အမျိုးသားရေစိတ်ဓာတ်နဲ့ ဇာတိမာန်မြင့်မားနေ ကို ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ကြိုးပမ်းနေတယ်လို့ ခင်ဗျားထင်နေအံ့မယ်။ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဖူးခက်ရောက်ထိုင်းနိုင်ရောက် အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီး မြန်မာ တိုင်းရင်း သားတိုင်းလိုလို ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ဖက်က ကြိုးပမ်းနေကြတာပါ။

ကြည့်လေ၊ ထိုင်းမတွေ အဖြူကောင်တွေနဲ့ စည်းမရှိကမ်းမရှိတဲ့ပြီး မိုးလင်းမိုးချုပ် ဘီယာတမြေလုပ်နေတာကို ကျုပ်တို့ မွန်၊ ထားဝယ်၊ ကရင်၊ ဗမာမလေးတွေက အညံ့မခံဘဲ တန်းတူလိုက်သောက်နိုင်ကြတယ်။ ယောက်ျားဆို ဟောတစ်ယောက်၊ ဟောတစ်ယောက် ပြောင်းယူနိုင်ကြတယ်။

အမျိုးကောင်းသားတွေလည်း မညံ့ပါဘူးဗျာ။ အာရှသာတူညီမျှရေး အထိမ်းအမှတ်
အနေနဲ့ ဘိန်းစာရွက်ကနေ ဖန်တီးထားတဲ့ အာစီယံခေါ် ဘဝင်ငြိမ့်ဆေးကို ၉၅ ရာခိုင်နှုန်း
သော မြန်မာများက တာဝန်ယူသောက်သုံးရင်း ဇာတိသွေးပြလျက်ရှိပါသဗျ။ ဒါတင် ဘယ်
တဦးမလဲ။ ထိုင်းအလုပ်ရှင်တွေက ဗမာအလုပ်သမ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေကို ခြေတော်တင်
ကြ၊ မုဒိန်းကျင့်ကြတာတွေရှိသလို၊ အားကျမခံ ဖူးခက်မှာ တိုင်းရင်းသား အချင်းချင်းဖြစ်တဲ့
မုဒိန်းလူသတ်မှုတွေ ကြုံကြားကြုံကြားရှိပါဗျာ။

(၇)

အေးလေ၊ ကျုပ်ပြောခဲ့ပါပြီကော၊
သေချာစဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဇာတိမာန်ဆိုတာလူမျိုးတစ်မျိုးအတွက် အရေးကြီးလေဆို
တာ။ လူတစ်ဦးချင်းစီအတွက်တော့ ဇာတိပုညဂုဏ်မာန်ဆိုပါတော့ဗျာ။
(ဆဲဝင်းအေးနေ့စဉ်သတင်းစာ၊ မေ(၁၄) ၂၀၁၃)

ငချစ်ညိုကိုအမေ

ကျနော်ကြည့်ခဲ့ဖူးသမျှ ရုပ်သံဇာတ်လမ်းတို့တွင် ပါဝင်ကြသော ဇာတ်ကောင်များ အနက် “ကြိုင်ဝင်းရီ” ကို ကျနော် စိတ်မှာမှတ်မှတ်ထင်ထင် ရှိနေခဲ့သည်။

ကြိုင်ဝင်းရီကား မြန်မာ့အသံမှ ထုတ်လွှင့်ခဲ့သည့် “ပြည်သူ့တရားရှင် ဇာတ်လမ်းတွဲ” တစ်ခုတွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ကောင်ဖြစ်သည်။ ကြိုင်ဝင်းရီသည် ရက်စက်ယုတ်မာရာတွင် ပြိုင်စံရှားစာရင်းဝင်သည်။ မုဒိန်းကျင့်သည်။ လူသတ်သည်။ မတရားမှုမှန်သမျှ အကုန်လုပ်သည်။ ကောက်ကျစ်သော နည်းလမ်းမှန်သမျှ အကုန်သုံးသည်။ နောက်ဆုံး သူ့ကောင်းစားရေးအတွက် အဖေအရင်းကိုပင် စတေးခဲ့သည်။ ကြိုင်ဝင်းရီ လှည့်ကွက်၊ လိမ်လည် ဖျဉ်းဖြားချက်တို့မှာ ပြည်သူ့တရားရှင် “ပေါင်ချိန်” ပင် လက်မြှောက်အရုံးပေးရသည်။ ဇာတ်လမ်းအဆုံး မိုးကြိုးပစ်မှ ကြိုင်ဝင်းရီ ဇာတ်သိမ်းသည်။

.....

လူထုကြိုက်ပါတီက အပြတ်အသတ်အနိုင်ရခဲ့သော် ရွေးကောက်ပွဲမှာ အာဏာလွှဲရန်မဟုတ်ဘဲ လွှတ်တော်ခေါ်ယူရန် ဖြစ်သည်ဟု မြန်မာအစိုးရမင်းများက ဆိုခဲ့ပြန်ပါသည်။ လွှတ်တော်

ခေါ်ယူနိုင်ရန်အတွက် အမျိုးသားညီလာခံကို ကျင်းပခဲ့ရာ ဆယ်နှစ်ကျော် ကြာမြင့်ပါသည်။ အတိုက်အခံခေါင်းဆောင်ကို လက်စတုံး အပြီးအပြတ်ရှင်းရန် ဒီပဲယင်းတွင်ကြံစည်ရာ အောင်သည့်အဆုံးတွင် နိုင်ငံတော် လုံခြုံရေးအတွက်ဆိုကာ ၁၄ မိုးနီးပါး နေအိမ်တွင် အကျယ်ချုပ်ထားရှိသည်။

အာဏာတည်မြဲရေးအတွက် စိုးရိမ်သည်ဟု ယူဆရသည့် ၈၈ မျိုးဆက်တို့ကို ထောင်ဒဏ် ၆၅ နှစ်အထိချသည်။ ဗိုလ်ချုပ်မေထင်၊ ဦးခွန်ထွန်းဦးအပါအဝင် တိုင်းရင်းသား ခေါင်းဆောင်တို့လည်း အနှစ် ၁၀၀ နီးပါး ထောင်ဒဏ်တွေ တသိကြီးနှင့် ထောင်တွင်းမှာပင် ရှိနေသည်။ မြန်မာ့အရေးလှုပ်ရှားသူမှန်သမျှအတွက် ထောင်တံခါးအားလုံးကို အသင့်ဖွင့်ထားသည်။ လူထုကား ဖွတ်ကျောပြာဖု၊ ခရုဆံကျွတ်၊ ဖွတ်ဘိုးအောဘဝမှာပင် ကူကယ်သူ ဝေးနေဆဲ။

မြန်မာအစိုးရမင်းများ၏ ခြေလှမ်းနှင့် ပြုမူဆောင်ရွက်တို့ကို မြင်ရတိုင်း ကျနော် “ကြိုင်ဝင်းရီ” ကို သတိရမိသည်။

... ..

ဤရက်ပိုင်းမှာပင် ချစ်ညိုတို့အမေ ဒေါ်ဝံကလားကို ဆရာအိုးဝေညိုမြ၏ ကုန်းဘောင်ရွာပုံတော်မှာ အမှတ်မထင် တွေ့ရသည်။

... ..

ဦးချစ်ညိုကား မြင်းစီး၊ လှံထိုး၊ ကြိုးပစ် စသော သူရဲကောင်းအတတ်တို့၌ ကျွမ်းကျင်၏။ သူမိခင် ဒေါ်ဝံကလားက (ငါ့သား . . . မင်းဖြစ်လိုလျှင် မုဆိုးဘိုသား အောင်လေယျကို ဦးစွာသုတ်သင်ရမည်။ အောင်လေယျကား ကိန်းခန်းကြီးလှသည်။ အောင်လေယျကို စောစောကပင် မသုတ်သင်နိုင်သော်၊ သင့်အဖို့ အခက်ကြုံချိန်မည်။ သူ့ကို မရလျှင် အင်းဝသို့ဝင်၍ ကျွန်ခံလေ) ဟုဆို၏။

ဒေါ်ဝံကလားကား ဗေဒင်အခါပေးကောင်း၍ တစ်နေ့သ၌ (ယနေ့သည် အခါကောင်းသောနေ့ဖြစ်၍ မုဆိုးဘိုသားကို အဖမ်းအယူထွက်လော့) ဟု ဆို၏။

... ..

ထိုနေ့၌ပင် ဦးအောင်လေယျလည်း ဦးချစ်ညိုကို ပြေးယောင်းသွေးဆောင် သိမ်းသွင်းရန် မြင်းစီး၍ ခင်ဦးမြို့ဆီသို့ ထွက်ခဲ့၏။ ဦးချစ်ညိုက စစ်မှုစစ်ရေးကျွမ်းကျင်၍ ဗိုလ်ခြေတစ်သိန်းသော်လည်း တစ်ယောက်နှင့်ခံနိုင်သူဟု ယူဆသဖြင့် အသာတကြည်ဘေးခန္ဓာစည်းမဲ့ လိုလေသည်။

လမ်းတွင် သူတို့နှစ်ဦး ရင်ဆိုင်မိရာ ဦးချစ်ညိုက ကြိုးကွင်းပစ်ကာ ဦးအောင်လေယူ၏ လည်ပင်းကို ရစ်ပတ်လေသည်။ ထိုသို့ ရစ်ပတ်ဆွဲငင်ရာတွင် ဦးအောင်လေယူနှင့်တကွ မြင်းလည်း လဲလေသည်။ ဦးအောင်လေယူသည် လဲရာမှထ၍ ကြိုးကို ဓားနှင့်ဖြတ်နေခိုက် ဦးချစ်ညိုက လှံနှင့်ပစ်သည်။ ဦးအောင်လေယူက ဓားနှင့်ကာသဖြင့် လွဲလေသည်။

ဦးချစ်ညို၏ညီ ဦးချစ်မြက အစ်ကိုဘက်မှကူညီရန် လိုက်လာ၏။ သို့သော် ထန်းဝင်ထက်မှ ထန်းသမားက (တစ်ဦးချင်း ရန်ဖြစ်နေသည်ကို ဘာလို့ ကူညီရမည်လဲ) ဆိုကာ ထန်းပင်မှဆင်း၍ ချစ်မြ၏ လည်ပင်းကိုညှစ်၏။ ဤတွင် ချစ်မြက (ကယ်ပါ) ဟု အော်သည်ကို သူ့အစ်ကို ဦးချစ်ညိုကြားသော် ဦးအောင်လေယူကိုလွှတ်ခဲ့၍ ညီနှင့်ထန်းသမားတို့ လုံးထွေးသတ်ပုတ်ရာသို့ ပြေးလာ၏။ သို့မှ ထန်းသမားလည်း ချစ်မြကိုလွှတ်ကာ ပြေးလေသည်။ ဦးအောင်လေယူသည် တစ်ဦးနှင့် နှစ်ဦးဖြစ်၍ မြင်းစီးကာ အပြင်းဆုတ်ခွာလေသည်။ ခင်ဦးသို့ ဦးချစ်ညိုတို့ ညီအစ်ကိုရောက်သော် မိခင်ကမေးသည်။

မိခင် ။ ။ အောင်ခဲ့၏လော။

ချစ်ညို ။ ။ ကျနော် အောင်လေယူနှင့် အထွေးထွေးရှိသည်တွင် ချစ်မြသည် ထန်းသမားနှင့်အချင်းဖြစ်၍ ကူညီရန်သွားရပါသည်။ ထိုအတောအတွင်း အောင်လေယူက မြင်းစီးပြီး ခွာလေသောကြောင့် မအောင်မြင်လေ။

မိခင် ။ ။ (ထမီကို ခါ၍) ဟယ် . . . သားမောင် မှားပြီ။ ရှင်ဘုရင်လုပ်မည့်သူမှာ ညီဟူ၍ အမှတ်ထားရာသလော။ ညီဆိုသည်မှာ ဟောဒီမိခင် ဝမ်းဗိုက်ရှိသမျှ ရနိုင်သည်။ (မူရင်းသတ်ပုံအတိုင်း)

.....

ပရမတ္တမ အမြင်အရမူ လောကသည် အချင်းနှီးတည်းဟု ဆိုပါသော်ငြား ပညတ်ထဲက ခွဲမထွက်နိုင်လေသေးသော ကျနော့်စိတ်သည် ကုန်းဘောင်ခေတ်ဦးမှသည် မျက်မှောက်ခေတ်ဆီသို့ ရောက်လာပြန်ပါသည်။ အစိုးရမင်းများသည် သက္ကရာဇ် ၂၀၁၀ တွင် ပါတီစုံ ဒီမိုကရေစီစနစ်အတွက် ရွေးကောက်ပွဲများ ကျင်းပတော့မည်ဟု ဆိုပါသည်။ အပစ်ရပ်အဖွဲ့များ အားလုံးကို နယ်ခြားစောင့်တပ်များအဖြစ် အသွင်ပြောင်းရန် အားထုတ်နေလေရာ အများညီညီ မည်ညီ 'ဤ' ကို 'ကျွဲ' ဟုဖတ်ခိုင်းရင်း ကိုယ့်ရှု့ကိုယ်ပတ်လျက်ရှိပြီ။ ကနဦးမီးပွားမှာ လောက်ကိုင်နယ်မြေ ကိုးကန့်တပ်ဖွဲ့တွေကစသည်။ လက်နက်စက်ရုံထောင်ခြင်း၊ မူးယစ်ဆေးဝါး အကြီးအကျယ် ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားခြင်းဟူသော စွဲချက်များဖြင့် တပ်ရင်း တပ်မအင်အား အလုံးအရင်းနှင့်ဝင်တိုက်ရာ ဖုန်ကြားရှင် တောပုန်းဘဝ ပြန်ရောက်သွားသည်။

ဖုန်ကြားရှင်အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ ကျန်အပစ်ရပ်များ မျက်ကလဲဆန်ပြာ ဖြစ်တုန်သည်။ နောက်ထပ်ဖွင့်မည့် စစ်မျက်နှာသည် UWSA လော၊ ကချင်တို့ပေလော စောင့်မျှော်နေရလေပြီ။ လူထုအုံကြွမှုကိုသာ နှိမ်နင်းတတ်သော မြန်မာစစ်တပ် ရွှေတန်းပြန်ရောက်တော့ မည့်အချိန်။ နယ်စပ်ဒေသတည်ငြိမ်မှု ပျက်ပြားနေသောအချိန်တည်း။

.....

မြန်မာနိုင်ငံတွင် မတရားသောစစ်အစိုးရကို အံ့တုဖက်ပြိုင်အံ့ဟု ဖွဲ့စည်းခဲ့လေသော အဖွဲ့ချုပ်ကြီးတစ်ခုသည်ရှိ၏။ အဆိုပါ အဖွဲ့ကြီးသည် ရွေးကောက်ပွဲဝင်ရေးမဝင်ရေးကို အခြေပေးသေးချေ။ မပေးနိုင်သေးသည်လော၊ ဝေခွဲရခက်နေသည်လော မဆိုနိုင်။ လက်ရှိ တိုက်တွက် မှန်သမျှသည်လည်း မဲပြာပုဆိုးထဲက မထွက်နိုင်သေး။ အစိုးရမင်းများကို ကြိုင် ဝင်းစိုက် အဖေခေါ်ရလောက်အောင် နိုင်ရင်ပြီးစတမ်း၊ ခါးတောင်းကျိုက် မဖြုတ်တမ်း ရုတ်စက်မှုအပေါင်း သရဖူဆောင်းနေချိန်တွင်၊ ယင်းအဖွဲ့ကြီးကား နစ်လုဆဲဆဲ လှေပျက်ကြီး ကို ဖက်တွယ်ထားနေဆဲ။ ခါးချိနားထိုင်း ဇရာပိုင်းလွန်နေသည့် ခေါင်းဆောင်များနှင့်ပင် နယ်ဘက်မှာသုံးနေဆဲ လော်ကယ်ရထားကြီးနယ် အရွေ့နှုန်း နှေးနေသည်။ လူထု၏ဒုက္ခ အပေါင်းကို ကယ်တင်မည့်အဖွဲ့ကြီးကား မည်သည်ကို တွေးတောနေပါသနည်း။

.....

အစိုးရမင်းတို့ဘက်တွင်လည်း ကိုယ့်ကတိနှင့်ကိုယ် ကိုယ့်ကြိုးကွင်းကိုယ်စွပ်ကာ ရွေး ကောက်ပွဲအရေး၊ အပစ်ရပ်အရေး၊ နိုင်ငံတကာဖိအားမျိုးစုံ ရင်ဆိုင်နေရချိန်သည် စစ်ဦးကို ဟူးဟူးလျှင်လျှင် ဖွင့်ရမည့်အချိန် မဟုတ်လေသလော။ စစ်မင်းများ အကျပ်ရိုက်နေမည့် ဤအချိန်သည် စစ်ဦးကို ဟူးဟူးလျှင်လျှင် ဖွင့်ရမည့်အချိန်ပေတကား။ ငချစ်ညိုတို့ အမေ ဒေါ်ခဲကလားသာရှိပါမူ ဤအချိန်ကို ထွက်တိုက်ကြရမည့်အချိန်ဟု အခါတော်ပေးပေလိမ့် မည်။

အရှည်ကို တွေးတောကြစေခြင်း၊ အစေ့အစပ် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ခြင်းတို့သည် ကောင်းမွန် လှပါ၏။ သို့သော် ယင်းတို့သည် တွေဝေတွန့်ဆုတ်ခြင်းနှင့် အလွန်ပါးလွှာသောနံရံတချပ်သာ ကွာနေကြောင်း သတိချပ်သင့်သည်။ တွန့်ဆုတ်တွေဝေခြင်း၊ စိတ်ကူးယဉ်နေခြင်း၊ ထောက် ထားညှာတာနေခြင်းတို့ဖြင့် အချိန်ကုန်မည်ဆိုပါမူ လူထုကိုကယ်တင်နိုင်မည့် အခြေအနေ သည် ရွှေလျောသွားပေလိမ့်မည်။ ယခု လတ်တလောအခြေအနေ၌ ငချစ်ညိုတို့ အမေကို မြန်မာ့အရေးအတွက် သဘောထားမှတ်ချက် တစ်စုံတစ်ခုယေးရန် ပြောဖြစ်ခဲ့သည် ဆိုငြားအံ့။ အဖွဲ့ချုပ်ကြီး မရှိသည့်တိုင် သူရဲကောင်းဟူသည် လူထုရှိသမျှ ဖွေးဖွားလာနိုင်ကြောင်း ဒေါ်ခဲ ကလားက ထမီကိုပုတ်၍ ပြောမည်ဟု ကျနော်ထင်ပါသည်။

ပြည်သူ့
အသံ

ချိုတကူးနှင့် ဂုဏ်ရည်တူသူများ

ဆရာအောင်သင်း၏ “ချိုတကူးနှင့် ဂုဏ်ရည်မတူ” ကို ကျနော် အထက်တန်း ကျောင်းသားဘဝက ဖတ်ခဲ့ရဘူးသည်။ သည်ထက်အရွယ်ရောက်သောအခါ ဆရာအောင်သင်း၏ စာပေဟောပြောပွဲများတွင်လည်း ချိုတကူးကို ပြန်ဆုံရပြန်ပါသည်။ ဖတ်ဖန် ဆုံဖန်များသော် ချိုတကူးသည် ကျနော်နှင့် ရင်းနှီးလာသည်။ အပြည့်အစုံမဟုတ်သည့်တိုင် ကျနော်မှတ်မိသမျှ ချိုတကူး၏ အကြောင်းမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

... ..

ချိုတကူးမှာ မြေလတ်မြို့လေးတစ်မြို့မှ ဆယ်သုံးနှစ်ဝန်းတွင် အရွယ်ကုလားလေး ဖြစ်ပါသည်။ ချိုတကူးသည် ထိုမြို့သားဧကုတ်ပါ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် အတွင်းတွင် ချိုတကူးတို့ မိသားစု အိန္ဒိယပြည်သို့ ပြန်မည့် သဘောတရား အဆိုပါမြေလတ်မြို့ ဆိပ်ကမ်းတွင် ကပ်နေစဉ် ချိုတကူးတို့ သားအဖသုံးယောက် အစားအသောက်ဝယ်ရန် ဆိပ်ကမ်းသို့အဆင်း၊ ရုတ်တရက် လေကြောင်းရန် အချက်ပေးဥသြသံကြောင့် ကမ်းမှ အရေးပေါ် ထွက်ခွာသွားခဲ့ရာ အဆိုပါ သားအဖသုံးယောက်မှာ မိသားစုနှင့် ကွဲလျက်ကျန်ခဲ့ရရှာသည်ဟုဆိုပါသည်။ မကြာမတင်မှာပင် ချိုတကူး၏ အဖေ

နှစ်ဆယ့်နှစ် ဘာလင်းရောဂါကြောင့် ရွှေဆင့်နောက် ဆင့် ဆုံးပါးကုန်ကြရာ တမြို့တရွာ
တွင် တကောင်ကြွက်တမျက်မှာ ကျန်နေခဲ့ရသော ချို တကူးမှာ တမြို့လုံး၏ ခိုင်းဖတ်ဘဝသို့
ရောက်ရရှာသည်။ တဝင်းတခါးအတွက် ရေခပ်ထင်းခွဲ ပုအစ အောက်ခြေသိမ်း အမှိုက်သိမ်း
လူတကာ မလုပ်ချင်သည့် အလုပ်မျိုးစုံဖြင့် အသက်ဆက် ခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါသည်။

လူတကာ၏ အောက်သို့ကျိကာ ဘဝကို ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ရုန်းကန်နေရသည့် ပိမရီ
ဘမရီ ဆွေမျိုးညာတကာနတ္တိ ချိုတကူးကို တမြို့လုံးက ဂရုဏာသက်ကြသည်ဟုဆို၏။
သို့သော် ချိုတကူးကား သူ့ဘဝကို ပျော်ပျော်ပင် ဖြတ်ကျော်နေခဲ့သည်ဆို၏။

.....

အနီ ချိုတကူးသည် တနေ့သောအခါ ဒါရိုက်တာဦးသုခ ရိုက်ကူးသော ရုပ်ရှင်မင်းသမီး
ကြီး မေသစ်ပါဝင်သည့် ဂုဏ်ရည်မတူအမည်ရှိ အလွမ်းဇာတ် ဘိုင်စကုပ်ကို ကြည့်နေစဉ်
မေသစ်ကြီး၏ ပိုင်နိုင်လှသော သရုပ်ဆောင်ချက်ကြောင့် ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုသည်ဟု
ဆိုပါသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံအပြင်ရောက်သည့်တိုင် မေသစ်ကို သနားမဆုံးနိုင် တဖွဖွဖြစ်ရသည်
ဆို၏။ တမြို့လုံးက ဝိုင်းသနားကြသော ဒုက္ခသည်အစစ် ချိုတကူးသည် ဘိုင်စကုပ်ထဲက
ဒုက္ခသည်အတူ မေသစ်ကို ကြည့်ကာ သနားခဲ့လေသောကြောင့် ဆရာအောင်သင်းသည်
သူ့ ဇာတ်အဆုံးတွင် လူတို့၏ သဘောသည် အစစ်ထက် အတုကို ပိုမိုမြတ်နိုးတတ်ကြောင်း
ကောက်ချက်ဖြင့် နိဂုံးချုပ်ခဲ့ပါသည်။

.....

နေ့ဖွဲ့မှုပင် သဘာဝကျနပိုင်နိုင်လေသလော။ ကျနော်ပင်လျှင် ခံစားတတ်သူပေလော
မဝေခွဲနိုင်လင့်ကစား ချိုတကူး၏ ဇာတ်လမ်းသည် ကျနော်စိတ်အစဉ်တွင် အဆုံးမသတ်နိုင်
သေးချေ။ သဘောကြီး ကမ်းကွာသွားရုံမျှဖြင့် ချိုတကူးသည် ဘဝကို ဖုံးဖုံးအမြုပ်ခံလိုက်လေ
သလော။ အောင်လံမြို့တွင်ပင် အရွယ်ရောက်ကာ အိမ်ထောင်ရက်သားကျ သွားလေ
သလော။ ချိုတကူး၏ သားစဉ်မြေးဆက်တို့သည် အောင်လံမြို့တွင် ယခုတိုင် ရှိနေသေး
သလော။ သို့တည်းမဟုတ် မဟာဇနက္ကထုံး နှလုံးမူလျက် ရရာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်လျက်
ငွေကြေးစု ဆောင်းကာ လုံလောက်သည့်တနေ့တွင် မိသားစုရှိရာ အိန္ဒိယပြည်ကြီးသို့ တမူ
မိုးရေ လမ်းမှ ဖြတ်သန်းပြန် သွားနိုင်ခဲ့လေသလော။

.....

ချိုတကူးသာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိအံ့မည်ဆိုပါက ယခုအချိန်တွင် အသက် (၇၀) ကျော်
ဝန်းကျင် ဦးချိုတကူး ဖြစ်ပေရောမည်။ ဦးချိုတကူးသည် မြေလတ်မြို့ကလေးတွင်ပင်

အောင်မြင်ထွန်းပေါက်သော ဘဝကို တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သည် ဆိုပါက ချိုတကူးနေထိုင်ရာ မြေလတ်မြို့သားတို့ကလည်း နိုင်ငံကျော်ချိုတကူး၏ ဇာတ်လမ်းနောက်ဆက်တွဲကို စကား လက်ဆင့် ကမ်းကြပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့သော အသံကိုလည်း ဆက်လက် ကြားရခြင်း မရှိချေ။ သို့တည်းမဟုတ် ချိုတကူးသည် တဖူး မိုးရေလမ်းမှတဆင့် ပြည်တော်ဝင်၍ အိန္ဒိယတိုက်ကြီး ၏ တနေရာတွင် အောင်မြင်သော ဘဝတခုကို ထူထောင်နိုင်ခဲ့ပါကလည်း မြန်မာပြည် အထက်တန်း ကျောင်းသုံးမြန်မာစာ စာအုပ်တွင် နေ့စွဲထားခဲ့သည်အထိ ကျော်ကြား ခဲ့လေ သော သူ့ဘဝ၏ အခန်းဆက်ကို သူသည်လည်းကောင်း သူ့အနီဝန်းကျင်မှ သူတို့သည်ကောင်း စာတစောင်ပေတဖွဲ့ ရေးပြပေလိမ့်မည်။

... ..

ယခုမူ ချိုတကူးနှင့်ပတ်သက်၍ သတင်းနောက်ထပ်အစအန မရသည်ကို ထောက်ရှု ပါက ဤဇာတ်လမ်းတွင် အစပိုင်းက ရေးဖွဲ့ ခဲ့သကဲ့သို့ ချိုတကူးသည် သာမန်ဒုက္ခသည် တစ်ဦးကဲ့သို့ပင် ဘဝကို အဆုံးသတ်သွားဟန်ရှိလေသည်။ သေခံစား ဂုဏ်ရည်မတူကို ကြည့်၍ ငိုသည့်နည်းတူ ရွှေဘ၊ တင်ညွန့်တို့၏ ဘိုင်စကုတ်များကိုကြည့်ကာ လက်သီးထိုးခန်း တို့ကို အားကျနေခဲ့ပေလိမ့်မည်။ သာဂေါင်၊ သာဆန်း၊ အေးကိုတို့၏ ဟာသကားများကို ကြည့်ကာ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်ဟုပင် တွေးစရာရှိပေတော့သည်။ ချိုတကူးတယောက် ဘိုင်စကုတ်ကြည့်လိုက်၊ ငိုလိုက်ရီလိုက်၊ အားတက်လိုက်၊ စိတ်ဓာတ်ကျလိုက်ပုံနှင့် ဘဝကို ဖြတ်ကျော်နေသည်ဆိုလျှင်မူကား ချိုတကူးကား အတုတို ဖြတ်နိုးရင်း ငိုလိုက် ရီလိုက်နှင့်ပင် ဘဝကို အဆုံးသတ်သွားသူပေတည်း။

... ..

အတွေးစဉ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျနော်သည် ချိုတကူးဖြစ်နေသည်ကို အလန့်တကြားတွေ့ရှိရလေသည်။ ကျနော်သည် ဆွေမရှိဖို့မရှိသော ဖူးခက်မြို့သို့ အိတ်တလုံး ဆွဲကာ တကောင်ကြွက်တမျက်နှာ ရောက်ခဲ့သူတည်း။ ထမင်းတလုပ်အတွက် ရေခပ်ထင်းခွဲ တောက်တိုမယ်ရအလုပ်ဖို့။ မလုပ်ရသည်တိုင် ကျနော်ဘဝ မျက်နှာငယ်ရသော အခြေအနေ တွင် ချိုတကူးသည် ကျနော်ထက်မသာချေ။ မြေလတ်မြို့လေးနှင့် ဖူးခက်သာ ကွာမည်။ မျက်နှာငယ်ရ၊ တကြောင့်ကြကြဘဝကား ထပ်တူပင်။

ရောက်စကသော် ဥဩသံကြောင့် ဆိပ်ကမ်းမှ သဘော့ခွာလေသည်တွင် ချိုတကူးတို့ သားအဖ မြေလတ်မြို့ကလေး၌ ယောင်နနကျန်ခဲ့သည်ခံစားမှုနှင့် တူတန်ကောင်း၏။ ထဖြည်းဖြည်း လှမှ နှစ်သို့တိုင်သော်၊ ကျနော်သည် ထိုင်းရဲနှင့် ပလဲနံပသင့်အောင် ပေါင်းရ သင်းရသည်။ ထိုင်းကွတ်တီယိုလေးနှင့် ရင်းနှီးခဲ့ပြီ။ စူပါမားကက်တကာ၊ ကုန်တိုက်မျိုးစုံ

အနံ့မှာ ဆေးဝယ်ရင်း စိတ်ပြေသည်။ ကွန်ပျူတာတစ်လုံးနှင့် စာတိုပေစလေးတွေ ရေးသည်။
မိသားစုကလေး၊ ကရွှန်၊ ကတကမ်းခြေအလှတွေမှာ ယစ်မှူးသည်။

.....

ဖူးခက်မြို့မှာနေရင်း အင်တာနက်မှလည်းကောင်း၊ ရေဒီယိုမှလည်းကောင်း မြန်မာ
ပြည်ကြီး အဖြစ်သနစ်စုံကို ကျနော် နားထောင်မြဲဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သောကာလများက ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ချောင်းပြောင်း ရိုက်နှက်ခံရသည်ကို
ကြားသော် ကျနော်အမျိုးအတွက်ရှက်သည်။ နာဂစ်မုန်တိုင်းကြောင့် အလောင်းတို့ပင် မြေ
မမြှုပ်နိုင်သော အဖြစ်တို့ကြောင့် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျရလောက်အောင် ဝမ်းနည်းသည်။
ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်များ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားတက်ကြွသူများကို ဥပဒေလက်လွတ်
မတရားထောင်ချမှုများ၊ နယ်ဝေးထောင်များသို့ပို့ရုံမက မိသားစုနှင့်ပင် တွေ့ခွင့် မပေးသည်
အထိ ရက်စက် ယုတ်မာမှုများကို ကြားရသိရသည့်အခါ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဒေါသထွက်ကာ
ပေါက်ကွဲရသည်။ ဘန်ကီမွန်းကိုလည်း အားကိုးတကြီးမျှော်လင့်၏။ ဂန်ဘာရီကိုလည်း တိတ်
တခိုး ပိုခဲ့သည်။ အမေရိကန်၊ အာဖီယံ၊ ဥရောပသမဂ္ဂ၊ တို့ကိုလည်း ထိုနည်းနှင့်နှင်။ ရိုဟင်ဂျာ
သတင်းကြောင့် တထိတ်တလန့် ဖြစ်ရသည်။ အိုဗားမား သတင်းကြောင့် အားတက်သည်။

ထို့အတူ ဤအခါသမယ၌ ပြောင်းလဲလာသော ကျနော်အမိမြေ၏ အခြေအနေ အရပ်
ရပ်တွင် သမတကြီး၏ မိန့်ခွန်းများကြောင့် ပျော်ရွှင်လိုက်၊ ထူးခြားနားသော အဖြစ်သနစ်
တို့အတွက် စိတ်ညစ်လိုက်၊ နိုင်ငံတကာအသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် အရေးပါ
လာသော အခါ တက်ကြွလိုက်နှင့်ကျနော်သည် ချီတကူးနှင့် ဘာထူးပါသနည်း။

.....

တဖြည်းဖြည်း ဖူးခက်မြို့အနံ့မှ ရွှေ့ပြောင်းအလုပ်သမားတွေနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာ
သည့်အခါ အချို့မှာ ခဏတဖြုတ်ဟူ၍သာ လာလိုက်ကြသည်မှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်
ပင် ရှိခဲ့ကြပြီ။ ထိုင်းရဲများနှင့် ဆုံသော် ပြေရာပြေကြောင်း ဘတ်ထိုး၊ လာဘ်ထိုးညှိကြသည်။
များသောအားဖြင့်မူ မတွေ့အောင် ရှောင်ကြတိမ်းကြ၊ ဂျက်ဆီဂျိန်းကြသည်။ ဘဝတဝမ်း
တခါး ငွေစတချို့ စုပိလေငြား နေဝင်နေထွက် ရုန်းကြကန်ကြသည်။ ချမ်း (ဆင်တံဆိပ်)
ဘီယာလေးနှင့် မွေသည်။ ခရုနံ့ထစ်စီးကရက်ကို လက်ကြားကမချ။ ထိုင်းအစားအစာ ခပ်
စပ်စပ်ကို ခုံမင်နေတတ်ပြီ။ တခါတခါ အကြာကြီး သတိမေ့မျောနေရာမှ သတိပြန်လည်လာ
သော လူမမာလို ဗမာပြည်သတင်း ဘာထူးသေးလဲဟု နှုတ်ခွန်းဟဟ မေးတတ်ကြသေး
အသက်ကိုပင် ရဲရဲမရှု့ကြသော်ငြား ဆက်၍ဆက်ခါ ပျော်ကာနေမြဲဖြစ်၏။ မြန်မာပြည်ကြီး

သာကြောင်းကိုကြားလျှင် လွမ်းမော၍ ချာကြောင်းကိုကြားလျှင် အမျက်ထွက်သည်။ နောင်
သော် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် အပျော်မပျက်ကြပြန်။ ချီတကူး ပုံနှယ်သာတည်း။

.....

ထိုမူတဝ အင်္ဂလန် အမေရိကန်နှင့် ဥရောပနိုင်ငံအနှံ့ အပြားသို့ ရောက်ရှိနေကြလေ
တုန်သော မြန်မာပြည်ဖွားတို့လည်း ကျနော်လက်လှမ်းမီသမျှ ကြားသိသမျှ ဤနည်းနှင့်နှင့်
သာတည်း။ မြန်မာ့ရေးရာ တေဒဂ်များ အာဇာနည်တို့၏ လေဟန်အပြည့်ဖြင့် ပြည်တော်ဝင်၊
ပြည်ထောင်ခန်းတို့ကို အပြည့်အစုံရေးရသော် အကျိုးထက် အပြစ်သာမြင်၍ မရေးမဖွဲ့
လိုတော့ပြီ။ ဒုက္ခသည် ချီတကူးသည် ဒုက္ခတောထဲမှနေ၍ အတုကို မြတ်နိုးငိုကြွေးနေသူ။
ဒုက္ခန္ဓကို မေ့လျော့နေသူ။ ကျနော်တို့ကား ချီတကူး၏ ခြေရာကို နင်းသူများဖြစ်ကြ၏။

.....

အတုကြောင့် ဖြစ်စေ၊ အစစ်ကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ငိုကာ၊ ရယ်ကာမျှဖြင့်တော့ အောင်ပွဲသို့
ချီနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ ငိုခြင်းရယ်ခြင်း၊ ပူဆွေးခြင်း၊ ပြုံးခြင်းမဲ့ခြင်း အားငယ်ခြင်း တက်ကြွခြင်း၊
ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းကား သဘာဝတရားမျှသာဖြစ်၍ ထူးဆန်းလှသည် မဟုတ်ချေ။
လောကတံထွာ ဓမ္မတာဖြစ်၍ အလုံးစုံသော လွတ်မြောက်ခြင်းကို မဆောင်ကြဉ်းချေ။

သို့ကြောင့် ထိုသည် လမ်းဆုံး မဟုတ်တန်ချေ။ ချီတကူးကို ကျနော် ခြေရာခံသည့်
နည်းတူ နောင်လာလတ္တံ့သော ကျနော်တို့ မိုးဆက်တို့သည် ကျနော်တို့ကို ခြေရာခံကြ ပေလိမ့်
မည်။ ထိုနံ့ရောအခါတွင် ကျနော်တို့သည် ချီတကူးနှင့် ဂုဏ်ရည်တူသူ စာရင်းတွင် အပါ
အဝင်ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

.....

အလျဉ်းသင့်သည် ဖြစ်သောကြောင့် စတုတ္ထတန်းဖတ်စာပါ သားတယောက်ကိုသာ
မြင်သည်ဟူသော ပုံပြင်ကို ဤနေရာ၌ ဖော်ပြလိုသည်။ ဇရပ်အို တခုပေါ်တွင် အဘိုးအိုတစ်ဦး
ထိုင်လျက်နားနေသည်။ မလှမ်းမကမ်းရှိ ရေတွင်းတခုတွင် မိန်းမကြီးသုံးဦး ရေအိုးကိုယ်စီဖြင့်
ရေငင်လျက်ရှိကြစဉ် ပထမ မိန်းမကြီးက သူ၏သားသည် သီချင်းဆိုရာ၌ အသံ အလွန်
ကောင်းသူဟုဆို၏။ ဒုတိယ မိန်းမကြီးကမူ သူ၏ သားသည် အပြေးအလွန်သန်သည် ဟု
ဆိုပြန်သည်။ တတိယ မိန်းမကြီးကမူ သားဖြစ်သူအကြောင်းတခွန်းမျှ မဟာချေ။ ထိုစဉ်
စာလေးငယ်သုံးဦးသည် ရေတွင်းရှိရာသို့ လာနေကြ၏။ တဦးသော ကလေးမှာ အလွန်
သာယာသော တေးသီချင်းတပုဒ်ကို သီဆိုရင်း လာနေ၏။ အခြားကလေးတဦးမှာမူ

သံသယတို့ကို လျှို့ဝှက် အပြေးလာနေ၏။ ထိုကလေး နှစ်ဦးစလုံးမှာ ရေတွင်းဘက်သို့လှည့်၍
ဝင် ကြည့်ချေ။ နောက်ဆုံး ခပ်မှန်မှန် လျှောက်လာနေသော ကလေးငယ်မှာ ရေတွင်းရှိရာသို့
တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်လာကာ တတိယမိန်းမကြီး၏ ရေအိုးကိုထမ်းလျက် ထွက်ခွာ
သွားလေသည်။

... ..

ထိုအခါ ပထမနှင့် ဒုတိယမိန်းမကြီးတို့က ဇရပ်ပေါ်ရှိ အဘိုးအိုအား မိမိတို့၏ သား
များကို မြင်လိုက်ပါသလော? ဟုမေး၏။ ဤတွင်အဘိုးအိုက “ကျွန်ုပ် သားတယောက်ကို
သာ မြင်ပါသည်” ဟု ဆိုသည်။ သည်လိုပုံနှင့် မိုးကြိုးချုပ်ပေရောမည်။

ပြည်ပသို့ ရောက်နေကြသော မြန်မာအားလုံးကို စောင့်ကြည့်နေသည့် အဘိုးအို တစ်
ယောက်သာ ရှိပါမူ . .

“မြန်မာပြည်သားများကို မြင်မိပါသလော” မေးသူရှိသည် ဟူငြားအံ့။ “ကျွန်ုပ် ချို့တကူး
တို့ကိုသာမြင်သည်” ဟု ဆိုအံ့ထင်၏။ ကမ္ဘာ့အတန်းအစား ဝိညာဉ်များတွင် ပုံပန်းချီရေးခြင်း
ငှာ စာရင်းမဝင်သော ချို့တကူး၏ပုံတူစာရင်း၌ ပါဝင်နေကြသည့် အဖြစ်ကား ကေနစ်စင်စစ်
မနိုင်လှချေ။ ။

(ဆဲဇင်းအေးနေ့စဉ်သတင်းစာ။ မေ(၁၁)၊ ၂၀၁၃)

ချစ်ခြင်းငယ်ပြိုင်

(၁)

မြေကန္တာတွင် သူသူငါငါမကင်းနိုင်လေသော ၊ လူ့ကန္တာ
လူ့ရွာကို တည်ဆောက်ထား လေသည့် “အချစ်” ဟူသော ဝေါ
ဟာရနှင့် စကားချီးလိုက်သဖြင့် ထိတ်ကနဲရင်ဖို ကြပေလိမ့်မည်။
ဆန္ဒမစောကြပါလေနှင့်။ ခေတ္တငဲ့စေလိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်ဆို လတ္တံ
သော အချစ်အကြောင်းကား အပြာစာမျက်နှာကဲ့သို့ ညစ်ညမ်း
သော တဏှာပေမအချစ်နှင့် လားလားမျှမဆိုင်ချေ။ ထို့အတူ
အဖိုးနှင့် အဖွား အဖေနှင့် အမေ၊ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မော်ဒယ်များ
အကြား တောင်တောင်အီအီ အချစ်တို့ကိုလည်း ဆိုလိုမည် မဟုတ်
ချေ။ ကျွန်ုပ် ယခုညွှန်းဆိုမည့် အချစ်သည်ကား သကျသာကီနွယ်
ဟု ဆိုအပ်သော မြန်မာပြည်သားတို့၏ တိုင်းချစ်ပြည်ချစ်၊ နိုင်ငံကို
ချစ်သော အချစ်ကိုဆိုသတည်း။

(၂)

ဤတွင်ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်
ကြီးများတို့ကဲ့သို့သော သမိုင်းအမူမော်ကွန်း ထူအပ်သော တိုင်း
ပြည်ချစ်သူများ၏ အချစ်ကိုကား အဦးအစ မူလကပင် ဝိဝါဒကွဲ
ပြားရန်မရှိ၍ အထူးတလည် စောကြောရန်လိုမည် မထင်ချေ။
မှန်ပေ၏။ သူတို့ကား “ဂန္တဝင်ချစ်သူ” များပေတည်း။

ထို့ပြင်တာဝန်ကိုရင်းလျက်၊ ထောင်နံရံကို ရင်မြေကတုတ်လုပ်၊ နောက်မဆုတ်စတမ်း တိုက်ပွဲဝင် နေသူများ၏ အချစ်ကိုလည်း အများလက်ခံသိရှိပြီး ဖြစ်သည့်အလျောက် ထပ်မံ ခွဲခြင်း စိတ်ဖြာရန် လိုမည်မဟုတ်ချေ။ ထိုသူတို့၏ ရေမရောသည့် နိုင်ငံချစ်သူတို့၏ အချစ် များတို့မှ “အချစ်စစ်စစ်များ” ဟု အထင်ကရ သညာပြုလိုသည်။

ထို့တူမူလည်း ဆိုဟာဆိုလည်း ပလ္လင်ငယ်ထက်၌ စံတော်မူလျက်၊ လူတကာသေပေစေ၊ ငတေမာလျှင်ပြီးစတမ်း၊ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ရှင်ဘုရားပင်သော်မှ မလွန်ဆန်နိုင်လေသော သံဃာ အားကို လက်ရုံးလူမိုက် စွမ်းအားရှင်တသိုက်၏ မဟာစွမ်းပကားဖြင့် အောင်တော်မူခဲ့ပေထ သော မြန်မာစစ်မင်းများ၏ တိုင်းပြည်ချစ်နည်း နိဿရည်းတို့သည်လည်း၊ ကျမ်းထူထူ အစောင်စောင် ဖြစ်နိုင်လောက်သော်ငြား နောက်လာနောက်သားတို့ အတုခိုး မမှားစေခြင်းငှာ ဖော်ပြရေးသားရန် မသင့်ပြန်ချေ။ သံသိပ်အားဖြင့် မှတ်ရန်မှာ “ဗာလနံအချစ်” ဟူလို။

ယခု ကျွန်ုပ် အထူးဂြိုဟ်ပြညွှန်းဆိုချင်သည်ကား အထက်ဖော်ပြပါ အာဇာနည်တို့၏ အချစ်မျိုးကို အားကျအတုယူနည်းရှိလေသလော၊ ကိုယ်တိုင်ပင် ဖန်တီးလေသလော၊ ဝေခွဲခြင်း ငှာ မစွမ်းသာသည့် အမေနှင့်ရွာကိုခွဲကာ တရပ်တကျေးနယ်အဝေးသို့ ရောက်နေသည့် ကျွန်ုပ်အနေဖြင့်၊ မျက်မြင်ဒိဌ ကြုံနေရသည့် အဝေးရောက် ပုန်စားသူတို့၏ အချစ်များ အကြောင်းပင်တည်း။ ထို့အတူ ပြည်တွင်းနေသူအချို့၏ အချစ်တည်း။ ချစ်ခြင်းပြိုင်ကြ လေဟန်တကား။

(၃)

ချစ်သူများသည့်နည်းတူ၊ ချစ်ပုံချစ်နည်း ချစ်နိဿရည်းတို့သည်လည်း များလှပါဘိ တောင်း။ အချို့ကား ပရိပိုဆယ်အလိုငှာချစ်ရ၏။ အချို့ကား ကိုယ့်ကိုယ်ကို မျိုးချစ်စိတ် ပုဂ္ဂိုလ် စာရင်းသွင်းလျက်၊ စိတ်အဆာပြေအောင် ချစ်ရ၏။ အချို့ကား ဒိုနာ စိတ်မညီငြင် စေရန် ချစ်ရ၏။ ချစ်မျိုးစုံလင်လှပေစွ။

အဦးအစ ဖော်ပြလိုသည်ကား မဲဆောက်စစ်ဌာနချုပ်မှ အတိုက်အခံတဦး၏ ချစ်ခြင်း တည်း။ အနိပုဂ္ဂိုလ်သည် လွန်ခဲ့သောကာလများက ပြည်တွင်းမှာ ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ငြောက်ဖို့၊ ရေထမ်းပုံ၊ ကားတာယာ၊ စက်ဘီးတာယာ၊ ဆပ်ပြာပူဖောင်း၊ အားလုံးသော ပေါက်ကွဲမှုမှန် သမျှ တယောက်တည်း ခိုင်ခံ့ကန်ထရိုက်ဆွဲကာ “ငါလုပ်တာ” ချည်း ဆိုတတ်လေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်က “ငဲ့ငိုလ်ချုပ်” ဟုချစ်စနိုးအမည်ပေးပိလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ငဲ့ငိုလ်ချုပ်တို့ အွန်လိုင်း တွင်ဆုံလေတိုင်း၊ “ကျုပ်ကအာဇာနည်ဗျ၊ ဒါဟာအမှန်တရားပဲ” ဟု အတည်ပေါက်ကြီး ဆိုတတ်လေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ငိုရခက်၊ ရယ်ရခက်ဖြစ်လျက် နောင်သော် ဒီမိုကရေစီခေတ်လွန် ကာလ၌၊ အများပြည်သူ အလေးပြုနိုင်ရေးအတွက်၊ ရုပ်တုထုရန်အလိုငှာ လေးဘက် လေး တန်မှ ရွက်ကူးအပ်သော ဓာတ်ပုံများကို ပို့ပေးထားပါရန် မေတ္တာရပ်ခံလိုက်ရလေသည်။

သင်းအတိုက်အခံ ဝံ့ပိုလ်ချုပ်၏အချစ်ကို “ရမ်ဘိုအချစ်” ဟု အမည်ပေးရသော် သင့်နိုး ထင်မိ၏။

နိုင်ငံရေးတက်ကြွလှုပ်ရှားသူ၊ အကျဉ်းသမားများအား “ညာလက်ရောဘယ်လက်ဖြင့်ပါ စောင်မကြည့်ရပါအံ့” ဟူ၍ အဖွဲ့အမည်တပ် ကြွေးကြော်လေသော အဖွဲ့ကား မည်သည့် လုပ်ငန်းဆောင်တာများကို လုပ်လေသည် မသိ။ မည်သို့ ကူညီစောင့်ရှောက်သည် မသိရချေ။ လွန်ခဲ့သောနှစ်များက ကုန်စျေးနှုန်းကျဆင်းနေအတွက် စစ်မင်းတို့ကို အံ့ဖွယ်ပြင်လေ သဖြင့် အထင်ကရ ဖြစ်ခဲ့လေသော ကိုထင်ကျော် ဘယ်ထောင်ရောက်နေသည်ဟူသည့် အမေးပစ္စည်းကိုပင် အတိအကျ အကြောင်းမပြန်နိုင်ချေ။ “အဲဒီအသင်းက ဘယ်အကျဉ်းသား တွေကို ဘယ်လိုကူညီနေတာလဲဗျ” ဟူသော ပြည်တွင်းမှ လူငယ်တဦး၏ ခပ်ငေါ့ငေါ့ အမေး ထိုမည်သို့မျှ ပြန်လည် မဖြေဆိုနိုင်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ပဲလှော်ကြား ဆားညပ်တော့မည်ဖြစ်ရ ထား ဟိုလိုဒီလိုလို အရူးကွက် နင်းလိုက်ရဖူးလေသည်။ ထိုအဖွဲ့ကို ဦးစီးကြီးကိုင်သူတို့ နိုင်ငံအပေါ်ထားရှိသော အချစ်ကား “ရွှေမှုန်ကြွအချစ်” ဟု ဆိုထိုက်ပေမည်။

အပတ်စဉ် အလှည့်ကျ အမေရိကတိုက်ကြီးမှ လွင့်ထုတ်အပ်သော အသံလွင့်ဌာန ခရီးယိုမှနေ၍၊ မောင်နှင့် အောင်များ တင်ဆက်သော “အများ” အမည်ရှိ အစီအစဉ်တခု တွင် . . . “လွယ်တာကို လွယ်လွယ်နဲ့ ခက်သွားအောင် ခပ်ခက်ခက်လုပ်သင့်သည်”၊ “ဆုံကြည်တာကို မယုံကြည်ခြင်းဟာ၊ မယုံတဝက်ယုံတဝက်ဖြစ်၍ ချင့်ယုံရန်လိုသည်” စသော ဖွန်စွာ ဆန်းပြားလှသည့် ဘာသာဝေဒတမျိုးကို ကြားရလေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ အံ့ဩတွေဝေလျက် “ငါသည် မြန်မာစာ၊ မြန်မာစကားကိုပင် နားလည်တတ်ကျွမ်းခြင်း မရှိတော့ယောင်တကား” ဆို အားငယ်ခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်မိပြန်လေသည်။ အကြောင်းကား နားထောင်လေ ပိုရှုပ်လေဖြစ် ၍ ငါသည် အများမဟုတ်လေတကားဟု တွေးတောမိခြင်းကြောင့်တည်း။ ထိုသူတို့၏ ချစ် ခြင်းကို အမည်နာမညွှန်းဆိုရလျှင် “ဗဟုအချစ်” မည်ထိုက်ပေသည်။

(၄)

ဆက်၍ဆိုဦးအံ့။ လေလှိုင်းကြားတွင် အရေးမှန်သမျှ ကျွမ်းကျင်လှပသော ထွင်းတတ်တချို့ ကလည်း “ဒါကတော့ နှစ်ပိုင်းရှိတာပေါ့နော်၊ တပိုင်းက ပထမပေါ့နော်၊ နောက်တပိုင်းက ဒုတိယပေါ့နော်”၊ အစရှိသဖြင့် ပေါ့နော်ခြင်းထပ်နေသည့် “ပေါ့နော် အချစ်” ကိုလည်း နားကြားပြင်းကပ်စွာ ကြားရပြန်ချေသည်တပုံ။

အခြားတနည်းကား စစ်မင်းဗိုလ်ချုပ် ဖုတ်ထဲတွင်လဲ၍ ခူးပြခြင်း၊ ကောက်ညှင်းစား၍ ဖမ်းချုပ်ခြင်း၊ ဦးချိန်တီကြောင့် တပ်ချုပ်လေလည်ခြင်းမှ အစ၊ ကြပ်ပြေးအိမ်တော်တွင် ဆာရထားဆိုက်နေပြီ တပ်ချုပ်ကြီး၏ ရက်လည်အသုဘ အလွန်တရာစည်ကား အစရှိသဖြင့် ဆုတ်တမ်းတရား၊ လေဖမ်းဝါးတမ်းချည်၊ သတင်းမျိုးစုံကို တင်လေသည့် ဝီရိန်၊ ဝီရိန် နောက်ဟောင်းကြီးသည်လည်း ရှိလေသေးချေ၏။ သူ့အချစ်ကား “ရမ်းတုတ်အချစ်” ဆိုနိုင် သည်။

နောက်တစ်ဖန်လည်း သတိ၊ ညာညှိ၊ သက်သာအေးစေ၊ နေမြဲဟူသော အခြေခံစစ်ပညာမျှ တို့ပင် သင်ယူခဲ့ခြင်း ရှိဟန်မတူသော စစ်ရေးတေးဂီတဦးကလည်း . . . “ဒါကဒီလို ရှိပါ တယ်။ တပ်ချုပ်ကြီးဆိုတော့သူက အကြီးဆုံးပေါ့။ တိုက်ပွဲဖြစ်တဲ့အခါ သေနတ်တွေ တခိုင်းခိုင်း ပစ်ကြတာပေါ့” ဟူ၍ တည်တည်ကြီးကြီးလှိုက်တတ်သော “ခိုင်းညောင့်အချစ်” သည်လည်း ရှိလေ သေး၏။

ထို့အတူ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ကိုးမီးဖဲခိုင်းတွင် ကိုယ့်ဖဲကိုယ်ချိုး၊ ကိုယ့် အိမ်ကိုးကျ၊ ကိုယ့်မဲကိုယ်ထွင်၊ ကလိန်စေ့ခြင်းဆင်လေသော ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ဝန်ကြီးချုပ် အဖြစ်မှ တပြားသားမှ မလျော့သည့် “ကော်လောအချစ်” ဖြင့်ချစ်သူတို့သည်လည်း တစ် ရောအခါက ရှိခဲ့လေသေးသည်တော့၎င်း ။

သို့တပြားကား တိုက်ပွဲဝင်ရဲဘော်ဟောင်း မောင်ငြိမ်း၏ အဆိုအရ အဘိဓိဒီ အက္ခရာ မျိုးစုံအမည်တပ်လျက် ကွန်မြူနစ်အလံကိုအမြင့်ဆုံးလွှင့်ထူ ကာဘိလပ်သူဝါဝန်အောင် ခေါင်းလျှိုဝင်လျက် . . . Arr.. yea... ohh.. I love my country ဆိုတတ်သော “ဘိလပ်အချစ်” ဟူသည် ရှိသေးပေရာ ချန်လှပ်ထား၍ မရစကောင်းဟု မှတ်သားရပြန်၏။

(၅)

ဤအချစ်အနီအချစ်တို့အကြောင်းကား ထူးထွေသည့်အံ့ရာသော်၊ သမုဒ်မှင်ဖျော် ရေးသော်မှတည့် ဆုံးအံ့မထင်ချေ။

ဘလော့တကာ စီဘောက်တကာတွင် မောင်နှင့်နှမ သားနှင့်အမိ ဖတ်ရှု၍ပင် မသင့် လျော်သော ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းလှစွာ ရေးတတ်ကြသော “ဖရူသဝါစာအချစ်”၊ ၂၀၁၁ တွင် ရရာနေရာဝင်ထိုင်ခဲ့ကြသည့် “ဖျာအချစ်၊ဘလော့တကာ စီဘောက်တကာတွင် မောင်နှင့်နှမ သားနှင့်အမိ ဖတ်ရှု၍ပင် မသင့်လျော်သော ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းလှစွာ ရေး တတ်ကြသော “ဖရူသဝါစာအချစ်”၊ ရေဒီယိုအစီအစဉ်တွင် ပဓာန၊ နာယက၊ ကမကထဩ ရင်း၊ အငိုက်အလစ် ဂိုးဝင်ဝင်သွင်းတတ်သည့် “ချွန်တွန်းအချစ်”၊ ကွန်မြူနစ်ကြီးကို စတင် မွေးဖွားရာနိုင်ငံကြီးတွင်၊ ဘုမသိဘမသိ ရောက်နေကြလျက်၊ အမိနဲ့ဟူသမျှ နာခံနေကြ သည့်၊ ကိုယ်စီးသည့်မြင်း အထီးမှန်းအမမှန်း မသိရှာကြလေသော၊ အာဂရဲမက်တော်တို့၏ “ကျား ကျားမီးယပ်၊ ကိုတော့စကီး အချစ်”၊ တကြိမ်တလေမျှ နားထောင်ခဲ့ခြင်းမရှိသော်လည်း ထပ်ခါထပ်ခါ တောင်းဆိုမေတ္တာရပ်ခံနေသည့် ယူအန်၏ “နွဲ့ဆိုးအချစ်”၊ အိုဗားမားနှင့် ရိုဟင်ဂျာစာလုံးပါလျှင် ပြီးစတမ်း ပွဲမဆူဆူအောင် ငွတ်သတင်းဖန်တီး နေကြသည့် သတင်း ဌာန၊ သတင်းစာဂျာနယ်များ၏ “အော်လန်အချစ်”၊ မုန်တိုင်း၊ လောင်မီး၊ မင်းသမီးလင်စင် နေသည်မှအစ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖွတ်ကြလေသော တက်သက်စသတင်းထောက်တို့၏ “ပါလေး အချစ်” အစရှိသည်ဖြင့် ပျားမြောင်လှပေရာ စာလေးမည်ဖြစ်လေ၍ ဆက်လက် ရေးသား လိုတော့ပြီ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ချစ်ခြင်းအတွက်ကား မည်သူ့ကိုမျှ အပြစ်ဆိုရန် အကြောင်းမရှိချေ။ မည်သို့ပင် ချစ်ကြသည်ဖြစ်စေ ချစ်နည်းမှန်-ို့တော့ လိုပေလိမ့်မည်။ အဝေးရောက်တို့အချစ်သည် အချစ်စစ် အချစ်မှန်ပေလော။ အိပ်ယာဝင် ပုံတို့ပတ်-ဘို့ဖြင့် ငယ်ဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့လေသောကျွန်ုပ်မှာ ဖတ်ခဲ့ဘူးသော ပူရဏ်ကျမ်းတစ်ခုကို သတိရမိလေပြန်၏။ အဆိုပါ ပူရဏ်၏ သုတ္တံတစ်ခုတွင် ဆာဒူးတပါး၏ ကျောင်းသင်္ချာသည် ပြည့်တန်ဆာအိမ်အနီး ရှိခဲ့သည် ဆိုလေ၏။ ဆာဒူးကား သူ၏ မူလကမ္မဋ္ဌာန်းကိုမပြုမူဘဲ ပြည့်တန်ဆာအိမ် လှောင်လှောင်စာရင်းကို ကျောက်ခဲတို့ဖြင့် တာလီမှတ်သည်ဟူ၏။ သေလွန်သော် ပြည့်တန်ဆာမှာ နတ်ပြည်ရောက်၍ ဆာဒူးမှာ ငရဲသို့ ခိုင်ဗင်ထိုးသလို ကျသွားကြောင်း ဖတ်ဘူးလေရာ၊ မြန်မာပြည်ချစ်သူများ ချစ်ခြင်းပြိုင်နေသူများအားလုံး၏ အချစ်သည် အဆိုပါ သုတ္တံမှ ဆာဒူး၏ “တာလီအချစ်” ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်ကို အလန့်တကြား တွေ့ရှိရလေသည်။

(၆)

ဆိုရေးရှိ၍ ဆိုရပါလျှင် မြေကြီးလက်အပ်၊ မုချဆတ်ဆတ်မှတ်ထိုက်သောအချက်မှာ “ဂန္ထဝင်အချစ်”၊ “အချစ်စစ်စစ်” တို့လွဲ၍ အခြားအခြား သော ချစ်ခြင်းတို့ကား သံသယဖွားဖွယ်ရာ အတိပေတည်း။ ဤပုံဤနည်း ချစ်ခရီးဆက်ကြလျှင်ကား၊ အချစ်ခံ မြန်မာပြည်ကြီးသည် အထက် ဘဝနှင့် ဝေးသည်ထက်ဝေးလျက်၊ ခုံရင်းခုံရင်း၊ အောက်ဖက် အဝီစိတွင်သာ သံသရာရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး အဖန်ဖန်တလဲလဲ ကျင်လည်ပေရော့ မည်ကို အပူပင်ကြီး ပူမိလေသောကြောင့် လက်ဆော့ခြေဆော့၊ ကီးဘုတ်နှင့်ဆော့ကာ၊ ဤကလော်စာ စာစုကို ရေးမိပြန်လေတော့သည်။

နိဂုံးအားဖြင့်မူ အထက်စာပိုဒ်တို့ကို ဖတ်ရှုမိသည့် စာရှုသူများအနက်၊ အနာရှိသူ အချို့အချို့အနေဖြင့် အနုဆားပက်၊ အနာပေါ် ဒုတ်ကျဖြစ်ကြမည်ကိုလည်း ကြိုတင်သိပြီး ဖြစ်သည့်အလျောက် “မင်းဒင်သည် သစ္စာဖောက် ဒလျှီဒလန် စစ်စစ်ဖြစ်ပေသည်” ဟူ၍ မီဒီယာကို မီဒီယာနှင့်ပြန်ရှင်း၊ စာရင်းအသွင်းခံရမည်ကို သိသိကြီးနှင့် ငွတ်တိုး မိုက်မဲစွာ ဤစာမျိုးကို ရေးလေသော ကျွန်ုပ်သည်၊ တန်ပြန်လှည့်လာမည့် ရန်သူပြားဦးတို့ကို တန်ခေခြင်းငှာ၊ ကာကွယ်ခြင်းသည် ကုသခြင်းထက်ကောင်းမွန်သည်ဟူသော ဆိုရိုးနှင့်အညီ “အာဖုံ ကွီးချစ်သူ” စာရင်းတွင် မိမိကိုယ်မိမိ ကြိုတင်ထည့်သွင်းထားပါကြောင်းလည်း၊ တပြည်တည်းသား၊ ဝေးရပ်နီးနေများဆွေသဟာတို့၊ သိသာရန်အလို့ငှာ မောင်းခတ်၊ အသိပေးလက်တို့ အပ်ပေသတည်း။

(ဆဲဗင်းဒေးနေ့စဉ်သတင်းစာ၊ မေ(၁၈) ၊ ၂၀၁၃၊)

ခင်နက်ကျားရဲ့ ချစ်ပုံပြင်

(၁)

နက်ကျားကား အပျိုဖြစ်လေးဖြစ်လာပြီ။ နက်ကျားမှာ ကျနော်အိမ်က ကြောင်မကလေး ဖြစ်၏။ သူ့အပျိုဖြစ်လာကြောင်း သူ၏ မွေးစာရင်း၊ ဇာတာရက်ချုပ် အရသော်လည်းကောင်း၊ ကြောင်မပျိုတို့၏ ဓမ္မတာသဘောကို စစ်ကြောမိ၍သော်လည်းကောင်း၊ သိရသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ အကြောင်းကား သူ့မွေးနေ့ မွေးလနှင့် နေ့နံကို ကျနော်အမှတ်အသား မပြုခဲ့မိသည့်အပြင် နက်ကျား၏ မီးယပ်ဓမ္မတာကိစ္စမှာ ကျနော်အရေးအရာ မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အတူ ကြောင်အပျိုဘော်ဝင်သည့် နှစ်အပိုင်းအခြားနှင့် အသက်အရွယ်ကိုလည်း သတ္တဗေဒပညာကို အလေ့အလာအားနည်းသဖြင့် ကျနော်မပြောနိုင်ပြန်ပါ။ မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ နက်ကျား၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်နှင့် သူ၏ ရှုပ်ထွေးလှသော အချစ်ရေးကြောင့် သူ ကြောင်ပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်ပြီဆိုသည်ကိုမူ ကျနော် တထစ်ချ သေချာပေါက်ပြောနိုင်ပါသည်။

နက်ကျား ကြောင်ပေါက်စအရွယ် ငယ်စဉ်ကသော် နက်ကျား၏ဘဝသည် အထီးကျန်ဖြစ်ကာ ကျနော်အိမ်မှလွဲ၍ ခိုကွဲရာ မရှိခဲ့ပါပေ။ အနီးနားအိမ်အသီးသီးမှ ကြောင်မွေးတို့၏ ဘေးရန်ကြောင့် နက်ကျားသည် ခြံထဲက ခြံပြင်လည်းမထွက်ရဲခဲ့ချေ။ နက်ကျား အိမ်တွင်းပုန်းနေသည့်တိုင် ရခါ နယ်ကျော် ခြံကျော် ရောက်

လာတတ်သော ကြောင်အကြီးစားများရန်ကြောင့် နက်ကျားခမျာ ရှောင်ရတိမ်းရ ပြေးရလွှား နုသည့် အကြိမ်ပေါင်းလည်း မနည်းခဲ့။ တခါတရံ ဒဏ်ရာပင်ရတတ်၍ ကျနော်တတ်သမျှ ဆန္ဒသိပ် ဆေးကုပေးရသည်လည်း ရှိခဲ့ပါ၏။

တစ်နှစ်ကျော်တည်းဟူသော အချိန်သည် နက်ကျားကိုဘဝပြောင်းစေခဲ့လေပြီ။ ကြောင် အပျိုဖြန်းကလေး ဖြစ်လာလေ၍ မျက်နှာပန်းပွင့်ခဲ့လေပြီတည်း။ ဟိုစဉ်က ခြံတွင်းသို့ နက် ကျားကို ရန်မူရန် လာတတ်လေ့ရှိသော ကြောင်ဝါကြီးပင် နက်ကျားကို မျက်နှာပေး တမျိုး ပြောင်းကာ ရစ်သီရစ်သီဖြင့် ဖြူတခါချောတလှည့် ကိုနောက်ပိုး ဇာတ်ခင်းတတ်နေလေပြီ။

(၂)

မကြာပါချေ။ နက်ကျားသည် ကြောင်ဝါကြီးနှင့် ကြောင်တို့ဘာဝ မေတ္တာမျှကြလေ သတည်း။ နက်ကျားနှင့် ကြောင်ဝါကြီး တို့ကား ကျနော် ချွေတွင်ပင် ရှက်ရကောင်းမှန်း မသိချေ။ နက်ကျားက နေရောင်အောက်က အုတ်ခုံပေါ်တွင် နေပူစာလှုံသယောင် ဟန်ဇေး ပြချိန်၌ ကြောင်ဝါကြီးကလည်း နက်ကျား၏ လက်တကမ်းတွင် ရစ်ကာဝဲကာ ချစ်ရည် ရွန်းလဲ့သော မျက်လုံးအစုံတို့ဖြင့် ကလူတုန်တင် ချစ်ခြင်း၏ အနက်ကို ဖွင့်ခဲ့ကြဘူးသည်မှာ ကျနော်မျက်မြင်ဖြစ်လေသည်။

အနီကြောင်ဝါကြီးနှင့် နက်ကျား၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းကား ကျနော်မျက်စောင့်ထိုးအိမ်မှ ကြောင်နက်ကြီး ဝင်မလာစဉ်ကသော် သာယာဖြောင့်ဖြူးဟန်ရှိခဲ့ပါ၏။ ပြည်ပန်းညိုချိုဝါ လျက်ဟူ၍ပင် ဆိုရလေမည်လောမသိ။ အဆိုပါ ကြောင်နက်ကြီးသည် နက်ကျားနှင့် ကြောင် ဝါကြီးတို့၏ အချစ်ဇေးကို မင်းဒေသထုံး နှလုံးမူလျက် ကြားဝင်ဖျက်လေတော့သည်။ ချစ်၍ ဆိုရသော် ကြောင်ဝါကြီးနှင့် ကြောင်နက်ကြီးတို့ အချစ်စစ်ပွဲ ပြင်းထန်စွာ စတင်ဖြစ်ပွားလေ တော့၏။ တခုသော နေ့လည်တွင် နက်ကျားနှင့် ကြောင်ဝါကြီးတို့ ပလူးနေချိန်၌ ကြောင်နက် ကြီး ရုတ်ခြည်းဝင်လာကာ အချစ်အတွက် စိန်ခေါ် အားစမ်းခဲ့ကြလေသည်။ ကြောင်ဝါကြီး ကား ခင်နက်ကျားအတွက် အသက်ပင်သေသေဟူသော ချစ်ဇောဟုန်ဖြင့် ကြောင်နက်ကြီးကို ရင်ဆိုင်၏။ ကြောင်နက်ကြီးကား မေနက်ကျားမရှိရင် အသက်မရှင်ချင်တော့ ဟူသော ချစ်စိတ်မွန်လျက် ကြောင်ဝါကြီးကို အသေမဲ့လေ၏။ တိုက်ပွဲကား သူသေကိုယ်သေ ဖြစ် လေသောကြောင့် ပြင်းထန်လှလေသည်။ စိန်ခေါ်ပွဲ၏ ရလဒ်ကား ကြောင်ဝါကြီး ဘယ်ခြေ တွင် သည်းစွာသော ဒဏ်ရာရခြင်းပေတည်း။ ဤသည်မှသည် နက်ကျားတကောင် အနိုင်ရ ကြောင်နက်ကြီးဖက်သို့ လေယူရာတိမ်းကာ ယိမ်းခဲ့တော့၏။ နက်ကျား၏ နှလုံးသားတွင်းသို့ ကြောင်နက်ကြီးဝင်လာချိန်မှ အစပြု၍ နက်ကျားနှင့် ကြောင်ဝါကြီးတို့ ညောင်ညီပင် လမ်းမှ စလေသတည်း ။

နက်ကျားကား သစ္စာမဲ့သူတည်း။ မျက်နှာများသူတည်း။ အားကြီးသူကို ကိုးကွယ်သူ တည်း။ ကြောင်ဝါကြီးကို မသိမသာ တမျိုး ပြောင်ပြောင်တသွယ် ရှောင်ဖမ်းရှောင်ဖမ်း လုပ်လျက် ကြောင်နက်ကြီးကိုသာ စိတ်ညွတ်နေလေတော့ရကား ပြေးသူကားပြေး၍ လိုက်သူက

လိုက် ဖြစ်ကုန်ပေတော့သည်။ မကြာသေးမီကသော် နက်ကျားသည် သူ့အတွက် ချကျွေးသည့် သူ့အစာကိုပင် အကုန်မျှကျဟန်မဟူ၊ ချစ်ရလွန်းသူ ကိုကိုဝါအတွက် ဆိုလေဟန် ချန်ထားလေ့ ရှိပါ၏။ ယခုသော် ကြောင်ဝါကြီးအနားကပ်သည်ကိုပင် မနှစ်မြို့ဟန်ပါတကား။ မကြင်ဘယ့် အတွက် စိမ်းလေသည်မသိ။ ကြောင်ဝါကြီးကို အတွေ့မခံတော့ချေ။ ထိုမျှသာမဟုတ်သေး၊ တခါတခါ နက်ကျားတကောင် အိမ်အနီးဝန်းကျင် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ပါ လှစ်ကနဲ လှစ်ကနဲ ထွက်သွားတတ်ပြန်ပေရာ သူပြန်လာသည့် အပြီးတန်ဖန်တန်၊ ခပ်ကြော့ကြော့ မူဟန်သည် လည်း အခြားတပါးသော ကြောင်မျိုးတို့နှင့် အချိန်အချက်တိစွာ ဖြစ်နိုင်ပေသေး၏။

ကြောင်ဝါကြီးကား အချစ်ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရသူတို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း ကြီးစွာသော ချစ်ခင်မှုကို ခံစားရလေတော့သည်။ ကြောင်ဝါကြီးကား ကျနော် ထမင်းစားပွဲနားအထိပင် ရောက်လာကာ ချစ်သူပျောက်ကို ရှာလေတော့သည်။ စင်စစ် မှုပ္ပန်အချိန်၌ ထိုကြောင်ဝါကြီး သည် ကျနော်အနားသို့ချည်းကပ်ရန် မဆိုထားဘိ အထေးမှ ခြင်လျှင်ပင် လှစ်ကနဲ ပျောက်သွား တတ်လင့်ကစား ယခုသော် ကျနော်အနားအထိ စွန့်စွန့် စားစား ရောက်လာခြင်းမှာ အချစ်က စေ့ဆော်လိုက်သော သတ္တိစွမ်းပကားကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျနော်လက်စွဲတော် ရန်ကုန်သားသန်းမောင်ကား လူရိုးလူကောင်းပီပီ နက်ကျားတို့၏ သုံးပွင့်ဆိုင်အချစ်နေတွင် နက်ကျား၏ ချစ်ဦးသူ ကြောင်ဝါကြီးဖက်မှ ပြောင်ပြောင်ရပ်တည်ထောက်ခံလျက် ကြောင် နက်ကြီးကို ခြံထဲအဝင်မခံဘဲ တွေ့ရာခဲ၊ ဒုတ်တို့ဖြင့် ပစ်ပေါက် ခြောက်လှန့် နှင်ထုတ်လေ သည်။ ကျနော်မူကား လူကြီးအရာဖြစ်၍ ကြောင်တို့၏ချစ်ခြင်းကို ကြားဝင်ခြင်းငှာ မသင့် တော်လေသည်နှင့် မသိကျိုးကျွံပင် ခပ်မဆိတ်နေရလေ၏။

(၃)

စင်စစ် ကြောင်မလေး နက်ကျား၏ အမူအကျင့်သည် ရေမြေလိုက်သည်ဟုပင် ဆိုရမည် ထင်ပါသည်။ ကျနော်နေထိုင်ရာ ဖူးခက်မြို့ကား ခရီးသွားမြို့ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ မျက်နှာ ဖြူတို့ အဝင်အထွက် ပျားပန်းခတ်ပျားပြားလေရာ ဖူးခက်မြို့ ရောက်မျက်နှာဖြူ အတော်များ များမှာ ထိုင်းပျိုဖြူတို့နှင့် ဒွယ်ဒွယ် ဖြစ်လေ့ရှိကြကုန်၏။ ထိုင်းမလေးမောင်းသော ဆိုင်ကယ် နောက်က ခါးဖက်လိုက်နေသော မျက်နှာဖြူတို့ရှိသလို မျက်နှာဖြူမောင်းသော ဆိုင်ကယ် နောက်က ခါးဖက်လိုက်နေသော ထိုင်းမလေးတို့လည်း အနုမတဂ္ဂပင်။ စတိုးဆိုင်ကြီးများ အတွင်း ပစ္စည်းတင်လှည်းပေါ်တွင် ထိုင်းမျက်နှာဖြူ ကပြားကလေးပေါက်စလေးများကို ထည့် ကာတွန်းလာကြလေသော ထိုင်းမနှင့် မျက်နှာဖြူပုရိသအတွဲတို့သည်လည်း ရိုးအိနေသော ခြင်ကွင်းပင်။ မြို့အနှံ့နေရာအနှံ့ တွေ့ရသော ထိုင်းမနှင့် မျက်နှာဖြူထီး စုံတွဲတို့ကား ဖူးခက် မြို့၏ သင်္ကေတပေတည်း။ လင်များသော မယား၊ မယားများသောလင် ဟူသည်ကား ဤ လူမျိုးတို့အတွက် အဆန်းတကြယ်မဟုတ်ပြီ။ ဖူးခက်ရှိမော်တော်ကား အချို့နှင့် နေအိမ် အချို့တွင် ကဗွည်းတင်နေထိုင် ချိတ်ဆွဲထားတတ်ကြသည့် ထူးဆန်းလှသော စာတမ်းကား

We Love Flaung !!! We Love Money !!! (ပျက်နှာဖြူကို တို့ချစ်သည်။ အသပြာကို တို့ချစ်သည်။) ဟူသတည်း။

ဝေါဏောနဝေါဏော သမဏောန သမဏောဏော ဟူ၍ပင် ဆိုရလေမည်လော။ ရာဇဝင် ပြောင်းပြန်ဖြစ်ကာ ပြည်တွင်းတွင် စားနေနေနေ အလို့ငှာ ပူပြင်းခြောက်သွေ့လေသော ကြောင့် ဖူးခက်သို့တဝမ်းတခါး အလို့ငှာ ရောက်ရှိလာကြသည့် မြန်မာအမျိုးကောင်းသား၊ အနို့ကောင်းသမီးတို့သည်လည်း တလွဲဆံပင်ကောင်းကာ နက်ကျား၏၊ စရိုက်၊ ထိုင်းပျိုဖြူတို့၏ အကျင့်စာဂနှင့် မရိုးရင်းစွဲဖြစ်ကုန်ကြလေပြီ။ နက်ကျားသည် ထိုင်းပျိုဖြူတို့၏ အကျင့်စာဂ အတိုင်း၊ ရှိသည့်နည်းတူ မြန်မာအလုပ်သမား ကျားမအချို့တို့သည်လည်း သူတို့၏ ထိုင်းအရှင် သခင်များ စရိုက်ကို အလွဲကူးချနေကြလေကုန်ပြီ။

မြန်မာနိုင်ငံတန်တလျား မည်သည့်တိုင်းရင်းသားမဆို အရှက်အကြောက်ကြီးလှပါသည် ဆိုသော်ငြား ဖူးခက်ရောက် မြန်မာတချို့အတွက် Living together နှင့် လင်ကွာမယားကွာ ကိစ္စတို့သည် အဆန်းမဟုတ်တော့ပြီ။ အချို့သော ကော်ဆန်း (ဆောက်လုပ်ရေး) လုပ်ငန်းခွင် တို့တွင် ခေတ္တလင်မယား၊ အပျော်လင်မယားစံနစ်ကို လက်ခံကျင့်သုံး နေကြပေပြီ။ အတူနေ အမျိုးသားရ အပ်သော ဝင်ငွေလုပ်အားခ၏ လေးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းဖြင့် ခေတ္တယာယီဇနီး မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေကြသည်ဟူ၍ပင် ကြားသိလာရပြီ။ တလင်တမယား ရိုးမြေကျ ပေါင်းသောအလေ့ကိုပင် ရယ်စရာလောင်စရာ ထင်မြင်ကုန်ကြလေပြီတည်း။

အချို့သော ထိုင်းနိုင်ငံရောက် မြန်မာပြည်ဖွား မိန်းမပျိုများကား ထိုင်းတို့နှင့် ပျော်ပျော်ကြီးလက်ဆက်ကြကာ ထိုင်း၏ ဇနီးဖြစ်ရသည်ကိုပင် လောကအလယ် ဂုဏ်တင့်ဖွယ်ရာ အဖြစ် ခံယူနေကြရုံမျှမက မြန်မာအချင်းချင်းကြားတွင် ကျမ ယောက်ျားက “ထိုင်း” ဆိုကာ ရင်ကော့ ဇနီးတင်စကား ဆိုနေကြလေပြီ။ ထို့အတူ ရှားရှားပါးပါး ထိုင်းမကို လက်ဆက်ခွင့်ရသော မြန်မာယောက်ျားကလည်း “ကျနော်မိန်းမက ထိုင်း” ဟု ဂုဏ်ယူ ဝင့်ဝါနေကြပြီတကား။ ထီးနှင့်နန်းနှင့် စံမြန်းလာရုံမျှမက မိုးနှင့်ရိုးနှင့်တန်ခိုးရှိခဲ့သည် ဆိုသော မြန်မာတို့သည် အဘယ်တွင်နည်း။

(၄)

ထိုင်းပျိုဖြူတို့ကဲ့သို့ လမ်းမအလယ်တွင် မသလားနိုင်လေသော ဖူးခက်ရောက် အိမ်တွင်းပုန်း မြန်မာမလေး တစ်ယောက်၏ ရင်နာစရာ အဖြစ်တစ်ခုပင် မကြာမတင်က ဖြစ်ပွားခဲ့ပါသေး၏။ ဤအဖြစ်ကားမြန်မာရွှေ့ပြောင်း အလုပ်သမားများအကြား ရေပန်းစားလှသော တယ်လီဖုန်း ချစ်သူထားခြင်း အလေ့မှ ဖြစ်ဖျားခဲ့လေသည်။ လူချင်းတရံတဆစ်မျှ မမြင်ဖူးကြဘဲလျက် တယ်လီဖုန်းဖြင့် ချစ်တင်းနှောခြင်းအလေ့ကား ထိုင်းနိုင်ငံရောက် မြန်မာအလုပ်သမားတို့ မွေ့လျော်မြဲအကျင့်ဟု ဆိုပါသည်။

အနီ အသက်တစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်အရွယ် မြန်မာမိန်းမပျိုသည် ဖူးခက်ရောက်သည်မှာ ရက်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်ပင် မပြည့်သေးသော်ငြား အတုမြင်အတတ်သင်လျက် ချစ်မြင်ဖူး

သော မြန်မာပုရိသတယောက်ကို တယ်လီဖုန်းဖြင့် လေလှိုင်းမှ ချစ်တင်းနှောခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထိုမှသည် တဆင့်တက်ကာ သူနေထိုင်ရာ အိမ်ခန်းသို့ သူ့အိမ်မှ အတူနေသူများ အလုပ်ဆင်းချိန်ဖြစ်သည့် အချိန်မတော် ညသန်းခေါင်သုံးနာရီတွင် လူချင်းတွေ့ဆုံကြရန် အချိန်းအချက်ပြုကြသည်ဆိုပါ၏။ ဤသို့လျှင် တွေ့ကြသည်၌ ချိန်းဆိုရာသို့ရောက် လာသော မြန်မာယောက်ျားသည် အဆိုပါမိန်းမပျို မျှော်မှန်းထားသကဲ့သို့ လူရွယ်၊ လူပုံချောမဟုတ်ဘဲ အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်၊ ပုံဆိုးပန်းဆိုး ဖြစ်နေလေရာ၊ ထိုအချိန်းအချက် ဇာတ်လမ်းကား လူသတ်မုဒိန်းမှုဖြင့် အကျဉ်းတန်ခွာ နိဂုံးချုပ်ခဲ့ရလေသည်။ ထိုသတင်းသည် တောမီးကဲ့သို့ ပျံ့နှံ့ခဲ့လေရာ ဖူးခက်ရောက်မြန်မာတို့ကား အမျိုးဂုဏ်တေတည်းရသည့်အထဲ နှုတ်ခွဲကာ၊ လူကြားထဲတွင်ပင် မျက်နှာမပြပုံသည့်ဘဝ ရောက်ကုန်ကြရလေ၏။

(၅)

ကမ္ဘာမိုးမြေတွင် တေဇာတော်ပြီးဝေကာ ရွှေမှန်ကင်းအဆင်းကဲ့သို့ ဝင်းဝင်းတောက်ခဲ့ သော ခေတ်ကာလ များကား ကုန်လွန်ခဲ့လေပြီ။ မည်သူတို့သည် မြန်မာများကို ဤပုံဤဘဝ ရောက်အောင် တွန်းပို့ခဲ့ကြပါသနည်း။ အဘယ်အရာတို့သည် မြန်မာတို့၏ ကောင်းမြတ် သော လူမှုအကျင့်စရိုက်တို့ကို ဖျက်ဆီး ဝါးဖြဲခဲ့ကြပါသနည်း။

ကျနော့်အနေဖြင့် နက်ကျား၏ ချစ်ပုံပြင်မှသည် ဖူးခက်ရောက်မြန်မာများ၏ သနစ်ပုံ အဖြစ်စုံအား ဇာတ်စုံခင်းကာ ဤပုံ ဤဘဝ ရောက်ကြရခြင်းအတွက် လက်သည်တရားခံကို ရွာဖွေချင်ပါသေးသည်။

သို့သော် ကျနော့်မွေးရပ်မြေတွင် ဒီမိုကရေစီစံနစ်သို့ ကူးပြောင်းနေပြီဟု ဆိုပါ၏။ အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ်နှင့် ဇာတိမာန် မြင့်မားရေးတည်းဟူသော ဦးတည်ချက်များကို အကောင်အထည် ဖော်လျက်ရှိကြပါကုန်၏။ မြန်မာမျိုးတတွေ ခေတ်ကောင်းရောက်ပြီလေ ဟုလည်း အော်ဟစ်ကြွေးကြော် နေကြပါ၏။ ထို့ကြောင့် ခင်နက်ကျား၏ချစ်ပုံပြင်ကို ဤနေရာ တွင် ခေတ္တရပ်နားလျှင် သင့်လျော်မည်ဟု ယူဆပါသည်။

(ပေါ်ဖြူလာဂျာနယ်၊ ၈၆(၉)၊ ၂၀၁၃)

ကျွန်ုပ်၊ ဟန်သစ်ငြိမ်း၊ မောင်သင်ကာနှင့် ဖိုးသူတော် နမပျောက်မှု

တနေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဖူးခက်မြို့ အမ်မခန်အရပ်ရှိ အလွန်ကျယ်ဝန်းလှသော ခြံဝင်းကြီးတခုအတွင်းမှ အိမ်အိုကြီး တလုံးပေါ်တွင် အလုပ်အကိုင်ဟူ၍ မည်မည်ရရမရှိဘဲ၊ လွန်စွာ အဖိုးတန်လှသော အချိန်တို့ကို အလဟဿဖြုန်းတီးပစ်ရင်း ပျင်းရိခြောက်ကပ်ဖွယ် ကောင်းလှစွာ ကျော်ဖြတ်နေရချိန်ဖြစ် လေ၏။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ပျင်းရိငြိုးငွေ့ဖွယ် အချိန်တို့ကို ကျော် ဖြတ်နိုင်ရန် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူနေ တပည့်ကျော်လည်းဖြစ်၊ ဇာတိ ရပ်ရွာအားဖြင့် ရွာနီးချုပ်စပ်သားချင်းလည်းဖြစ်သူ နိုင်ဖိုးအမည်ရှိ လူငယ်နှင့် မွေးရပ်ဇာတိအကြောင်း စကားစမြည် ပြောလိုလှသော် လည်း နိုင်ဖိုးမှာ လူဖျိုဘဝမှ မလွတ်သေးသည်ဖြစ်၍ ထိုင်းနိုင်ငံ တန်တလျားရှိ တယ်လီဖုန်းချစ်သူများနှင့် လေလှိုင်းမှတဆင့် ကြင်သူရှာသည့်အလုပ်ဖြင့် အချိန်ပြည့် အလုပ် ရှုပ်နေရကား ၎င်းနှင့် စကားစမြည်ပြောနိုင်ရန်မှာ ငြိမ့်တည်မှအပ်တစင်းနှင့် လူပြည်မှ အပ်တစင်းဆုံမည့် နေ့ရက်အခါသမယကို စောင့်မျှော် ရသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

ယခင်အချိန်များကသော် ယခုကဲ့သို့ ပျင်းရိငြိုးငွေ့ဖွယ် အချိန်များတွင် လွန်စွာဟောင်း နွမ်းလျက်ရှိသော အမေရိ ကန်ပြည်လုပ် ဒဲလ်တံဆိပ်ကွန်ပျူတာတလုံးကို အသုံးပြုလျက် ငင်းဒင်အမည်ရှိ ဘလော့စာမျက်နှာတခု ဖန်တီးလျက် စာတိုပေစ

များ နေသောနေ့လေ့ရှိလင့်ကစား လွန်ခဲ့သော သုံးလခန့်က ကျွန်ုပ်၏စာများကို ဖတ်ရှုဖူးသော (ခိုင်) အမည်ရှိ စကားပူနိုင်ငံနေ မိန်းမပျိုတဦးက ကျွန်ုပ်ရေးသားသော စာများမှာ လူပြိန်း ဩဇာများသာ ဖြစ်ပေသည်ဟူသော မှတ်ချက်ကို ကြားသိရသည့်အခါမှစ၍ ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် စာပေရေးသားလိုစိတ် အလျဉ်းမရှိတော့ချေ။ ထိုသို့ ဖြစ်ရခြင်းကား အဆိုပါ မိန်းကလေး အပေါ်ခံပြင်းနာကြည်းမှုကြောင့် လုံးဝမဟုတ်မှုဘဲ ယခင်ကပင် ကျွန်ုပ်၏ စာရေးသားနည်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဘဝင်မကျရှိနေသည်က တကြောင်း၊ မြန်မာစာကို နိုင်နင်းစွာ ရေးသားနိုင်ရန် အတွက် မြန်မာစာပေဗဟု သုတမျိုးစုံကို ထပ်မံလေ့လာလိုက်စားရန် လိုအပ် နေသေးသည်ဟု ကိုယ်တိုင်ခံယူသည်ကတကြောင်းကြောင့်ဟု ဆိုရပေမည်။

သို့လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်တိုင်ကျွမ်းကျင် တတ်မြောက်ခြင်းမရှိဘဲ အစမ်းသဘော၊ လေ့ကျင့်သည့် သဘော စာပေရေးသားနေခြင်းကို ရပ်တန့်ကာ မြန်မာစာပေကို ပြန်လည် လေ့လာနိုင်ရန် ကျွန်ုပ်၏ စာအုပ်စင်ကြီးပေါ်မှ စာအုပ်ထူကြီးများကို မွေနှောက်လျက် ရှိလေ ၏။ ပျင်းရိပြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းသည်ကတကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ မူလစိတ်ကပင် တောင်တောင် အီအီ လွင့်ပါးနေသည်ကတကြောင်း တို့ကြောင့် ထူထဲလှစွာသော ကျမ်းကြီးကျမ်းခိုင်တို့ကို ဖတ်ရှုလိုစိတ် အလျဉ်းမရှိသည်နှင့် အပျင်းလည်းပြေစေ၊ ဗဟုသုတလည်းတိုးစေသော ပေါ့ပေါ့ ပါးပါး စာမျိုးကိုသာ ရွာဖွေနေမိချိန်တွင် စာအုပ်စင်၏ ဒေါင့်တနေရာရှိ ဖုန်တက်နေသော စာအုပ်ငယ်တအုပ်ကို အမှတ်မထင်တွေ့ရှိရလေသည်။

ထိုစာအုပ်ကား လူထုကြီးပွားရေးစာအုပ်တိုက် လက်ဆည်ကန် မန္တလေးမြို့မှ ထုတ်ဝေ သော နိုင်ငံကျော်သတင်းစာ ဆရာကြီး၊ စာရေးဆရာကြီးဖြစ်သော လူထုဦးလှ၏ ကျောင်း ကန်အနီးမှပုံပြင်များ အမည်ရှိစာအုပ်ဖြစ်ပေရာ၊ ၎င်းစာအုပ်ကား ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် စတင် ရိုက် နှိပ်ပြီး ၁၉၉၃ ခုနှစ်အထိ စုစုပေါင်းလေးကြိမ်ရိုက်နှိပ်ခဲ့ရကြောင်း အဆိုပါ စာအုပ်၏ ရှေ့မျက်နှာ မှတ်တမ်းအရ သိရှိရလေသည်။ ငယ်စဉ်အခါက ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝဖြင့် နေခဲ့ဖူးသော ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းနားကန်နားဟူသော စကားလုံးတို့ကို စတင်ဖတ်ရှုမိသည် နှင့် တပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏ မသိစိတ်သည် မည်သို့လှုံ့ဆော်လှုပ်ရှားလိုက်သည်မသိ၊ အဆိုပါ စာအုပ်၏ ပထမဆုံးပုံပြင်တပုဒ်ကို ဖတ်ရှုပြီးလျက်သား ဖြစ်သွားလေ၏။

အဆိုပါပုံပြင်မှာ “ဖိုးသူတော်စာ၊ ဖိုးသူတော်ဖတ်တတ်” အမည်ရှိပြီး ထိုပုံပြင်၏ ဖတ်ပြီးသည်၏ တခဏမှာပင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် နားသယ်ကို တူဖြင့် နှက်လိုက်သကဲ့သို့ ခိုင်းကန် အသံမြည်ဟီးသယောင်ခံစားရကာ ချင်းမိုင်မြို့နေ ဟန်သစ်ငြိမ်အမည်ရှိ လူငယ် အား ရုတ်ခြည်းသတ်ရမိလေသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်းကား လွန်ခဲ့သော သုံးလကျော်ခန့်က ချင်းမိုင်မြို့တွင်ကျင်းပသော သတင်းသမဂ္ဂ အစည်းအဝေးသို့ ကျွန်ုပ်ယောင်လယ်လည် ရောက်ခဲ့စဉ်က အဆိုပါ ဟန်သစ်ငြိမ်အမည်ရှိ ခေတ်ပညာတတ်လူငယ်သည် ကျွန်ုပ်၏ စတင်တွေ့သည်နှင့်ပင် မှတ်သားဖွယ်လည်းဖြစ်၊ ရယ်ဖွယ်လည်းဖြစ်သော ရှေးစာ ရေးစာ များကို နားထောင်လိုပါသဖြင့် ပြောပြစေလိုပါကြောင်း အပူကပ်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်လေ ၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်မှာရုတ်တရက်အမေးခံလိုက်ရသောကြောင့် ကြောင်အန်းအန်းနှင့်ထိ

... အင်းဝခေတ်တွင် (လ) ဟူသော စကားလုံးကို ထိုခေတ် စာဆိုတော်များအနေဖြင့် ထပ်ချည်းတလဲလဲ သုံးကြသည်ကို မြင်ပြင်းကပ်ဟန်ရှိသော ရှင်ဥတ္တမကျော်က အရွဲ့တိုက် စပ်ဆိုခဲ့ဟန်ရှိသော... မုဆိုးခြံမှာ လချောင်းတည်း။ ဘီလူးသွားမှာ လဖြီတည်း။ မိုးမှာ ငွေကြယ် လဥတည်း။ ဟူသော ကဗျာစာသားမျှလောက်ကိုသာ ရွတ်ဆိုပြနိုင်ခဲ့ပြီး နောင် အလျဉ်းသင့်သော် ထို့ထက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြလိုသောစိတ်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးလေသောကြောင့် ဤပုံပြင်ကို ဖတ်မိသည့်အခါ၌ ပုံပြင်ပါ အကြောင်းအရာကို မောင်ဟန်သစ်ငြိမ်အား ပြောပြ လိုစိတ်သည် ပြင်းထန်စွာဖြစ်ပေါ်လာလေရာ အဆိုပါပုံပြင်အပြည့်အစုံမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

... ..

“ဖိုးသူတော်စာ ဖိုးသူတော်ဖတ်တတ်”

ရှေးအခါက တောရွာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ဖိုးသူတော်ကြီးတစ်ပါး ပျံလွန်တော်မူသဖြင့် ၎င်း၏ အိပ်ရာနေရာများကို ရှင်းလင်းကြသောအခါ ၎င်းဖိုးသူတော်ကြီး ၏ ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးအကြားတွင် သူကျန်းမာစဉ်က ရေးထားခဲ့သော စာကလေးတစောင်ကို တွေ့ရှိကြလေသည်။ ထိုစာမှာ ... “ထရာဇာသော သုဉ်ဒသကို မုနိသုဒ္ဓါ ဒေသျှာသိ” ဟူ၍ဖြစ်သည်။ ထိုစာကို ဘုန်းတော်ကြီးနှင့်တကွ ရပ်ရွာထဲမှ အတော်အတန် စာပေဗဟုသုတ ရှိသူတို့ အခေါက်ခေါက်အခါခါ ဖတ်ကြပါသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်အမှန်ကို မှန်အောင်မပြန်ဆို နိုင်ကြပေ။ တစ်နေ့သ၌ ၎င်းကျောင်းသို့ ဧည့်သည် ဖိုးသူတော်ကြီးတစ်ပါး ရောက်လာလေ သည်။ သို့နှင့် ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ဖိုးသူတော်တို့ စကားစမြည် ပြောဆိုကြရင်း ပျံလွန်သွားသော ဖိုးသူတော်ကြီးအကြောင်း စကားစပ်မိသွားကြသဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးက စာကို ဖတ်ပြမေးမြန်း သောအခါ ဧည့်သည်ဖိုးသူတော်ကြီးသည် စာကို စူးစိုက်စွာဖတ်လျက် အတန်ကြာ စဉ်းစား နေပြီး ...

ဖိုးသူတော် ။ ။ “ထ ကတော့ ထ ပဲ ဆရာတော်၊ ရာဇာက မင်း၊ သောဆိုတာ ခြောက်ဆိုတော့ ထမင်းခြောက် ဖြစ်ရမယ်။ သုဉ်ဒသ ဆိုတာကတော့ ကိုးကြောင်းအခေါ် ငွေတဆယ်ကို ခေါ်တယ်။ မုနိက မိနု၊ သုဒ္ဓါက သာဒုတ် ဖြစ်ရမယ်။ ဒေသျှာသိ ဆိုတာက မေးလိုက်ပါလို့ အဓိပ္ပာယ်ထွက်တယ်။ ဖိုးသူတော်ကြီးမှာ မိနုဆိုတဲ့နှမ မရှိဘူးလား”

ဘုန်းတော်ကြီး ။ ။ “အဲ ရှိတယ် ဦးသူတော်ရဲ့၊ ဆွေမျိုးဆိုလို့ သူ့မှာ ဒီနှမ ဆယောက်ပဲ ရှိရာတယ်

ဖိုးသူတော် ။ ။ ဖိုးသူတော်ကြီးဟာ ထမင်းခြောက်ကော မလှန်းဘူးလား ဆရာတော် ဘုန်းတော်ကြီး ။ ။ မလှန်းလားဦးသူတော်ရဲ့၊ ဘုန်းကြီးတို့ကျောင်းက ထမင်းဟင်း မှား ပေါလွန်းလို့ကိုရင်ကျောင်းသားတွေအပြင် ခွေးငှက်တိရစ္ဆာန်တွေတောင် စားမကုန်လို့ မှားဖိုးရအောင်ဆိုပြီး ဘုန်းကြီးကပဲ ထမင်းခြောက်လှန်းဖို့ အကြံပေးရတယ်”

ဖိုးသူတော် ။ ။ “ရွာထဲမှာ သာဒုတ်ဆိုတဲ့ ဒကာကော ရှိသလား”

ဆရာတော် ။ ။ “အင်း သာဒုတ်လည်းရှိတယ်။ ဦးသူတော်ကြီး ထမင်းခြောက်တွေ တစ်ဆင့် ရောင်းပေးတဲ့သူပေါ့”

ဖိုးသူတော် ။ ။ “ဒီလိုဆိုရင် သာဒုတ်ကို ထမင်းခြောက်ရောင်းခိုင်းထားလို့ သူ ငွေတဆယ်ရစရာရှိလိမ့်မယ်။ အဲဒီငွေတဆယ်ကို သာဒုတ်က မိနုကိုပေးလိုက်ပါလို့ ရေးထား ခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်။” ထိုအခါမှ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ စောင်းစွာသဘောပေါက်ပြီး သာဒုတ်ကိုခေါ် ၍မေးရာ ဧည့်သည် ဖိုးသူတော်ကြီးပြောသည့်အတိုင်း မှန်ကန်နေသဖြင့် သာဒုတ်ထံမှ ငွေ တဆယ် တောင်းယူပြီး ဖိုးသူတော်ကြီး၏နှမမိနု ကို ပေးလိုက်ရလေသည်။ ထိုအခါမှစ၍ “ဖိုးသူတော်စာ၊ ဖိုးသူတော်ဖတ်တတ်” ဟူသော စကားပုံပေါ်ခဲ့သည်ဟု လူကြီးသူမတို့ ပြော စမှတ်ပြုခဲ့ကြသည်။

ရှေးသူဟောင်းတို့နှင့် ပညာရှင်များ၏ အဆိုအမိန့်အရ စိတ်ဟူသည့်အရာမှာ ဆန်းပြား လှရကား အဆိုပါ လူထုဦးလှ၏ ကျောင်းကန်အတွင်းမှ ပုံပြင်များစာအုပ်ကို နောက်ထပ် စာမျက်နှာသုံးဆယ်ခန့် ထပ်မံလှန်လှောမိချိန်တွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ပုံပြင်တပုဒ်ကို ထပ်မံ တွေ့ရှိရပြန်လေရာ ထိုပုံပြင်မှာ ကဗျာစပ် စာချိုး ဝါသနာအိုး ဒကာတယောက်အကြောင်း ဖြစ်၍ ထိုင်းနိုင်ငံရှပ်နီ အရေးတော်ပုံအတွင်း၊ ကာယျူးကာလက အရက်သမားဘဝကို စာစပ် ခဲ့ဖူးသော ချင်းမိုင်မြို့နေမောင်သင်ကာအား သတ်ရမိလျက် ပြောပြလိုစိတ်ဖြစ်ပေါ် လာပြန် လေရာ အပြည့်အစုံမှာအောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေ၏။

.....

“ဝါ တဲ့ဗျာ၊ ဝါ တဲ့”

တခါက တောရွာတရွာ၏ အလှူတလှူတွင်ဖြစ်သည်။ တောရွာများ၏ထုံးစံမှာ ရွာ တရွာတွင် သာမူနာမူရှိပါက မိမိရွာနှင့် ဂေါစရဂါမဖြစ်သော အနီးအနားမှ ရွာဘုန်းကြီး ကျောင်းများကိုလည်း ပင့်ရရိုးထုံးစံရှိရာ ထိုရွာကလေး၏ အလှူတွင်လည်း ထုံးထမ်းအစဉ် အလာအတိုင်း ရွာနီးနားဘုန်းတော်ကြီးများအား ပင့်ထားပြီးဖြစ်လေသည်။ အလှူရေစက်ချသည့် နေ့ခင်း အချိန်တွင် ရွာတွင်းရှိ ယောက်ျားကြီး မိန်းမကြီးများသည် ပရိတ်တရားနာနေ မကြွပ်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေကြလေသည်။ သံဃာစင်ပေါ်တွင်လည်း ဘုန်းကြီးများ သီတင်း သုံးရန် အဆင်သင့်ခင်းထားကြသည်။ ထိုအထဲတွင် သက်ရွယ်ကြီးမားသော ဆရာတော်ကြီး များပါဝင်ပါက ချမ်းသာစွာ သီတင်းသုံးနိုင်ရန် ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးတလုံးကိုလည်း အဆင့်သင့် ထားရှိလေသည်။

မကြာမီပင် ဝါတော်လေးဆယ်ခန့် ရှိမည်ထင်ရသော ဘုန်းတော်ကြီးတပါးသည် ရွာ တွင်းသို့ကြွရောက်လာပေသည်။ ပရိသတ်အတွင်းမှ ဒကာတယောက်သည် ထိုဘုန်းကြီးအား ခရီးဦးကြိုဆို၍ သံဃာစင်ရှိရာသို့ ပင့်သွားပြီး စောစောကတည်းက မထေရ်ကြီး သီတင်း

www.burmeseclassic.com

ရန် စီစဉ်ထားသော ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် သီတင်းသုံးရန် လျှောက်သည်။ ဘုန်းကြီးလည်း ဒကာလျှောက်ထားသောနေရာတွင် ကျွဲမြေကိုတည်ငြိမ်စွာ ကြည်ညိုဖွယ် ဆောင်လျက် နေထိုင်လေသည်။ ဒကာဒကာမများလည်း ဆရာတော်ကြီးဟု အောက်မေ့လျက် ကန်တော့ကြ လေသည်။ ထိုဘုန်းကြီး ရောက်ပြီး၍ မကြာမီမှာပင် ဘုန်းကြီးတပါးကြွရောက် လာပြန်ပါ သည်။ ဘုန်းကြီးလည်း သံဃာစင်ရှိရာသို့ တန်းကြွသွားလေသည်။ ကုလားထိုင်ကြီးအနီးသို့ ရောက်သည့်အခါ အရင်ထိုင်နှင့်နေသော ဘုန်းကြီးသည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှဆင်းကာ အောက် တွင်ခင်းထားသော နေရာ၌ထိုင်လေသည်။ သို့နှင့်ပင့်ထားသော သံဃာတော်များ စုံစုံလင်လင် ဖြစ်သွားချိန်တွင် ဒကာဒကာမများက စောစောက မထေရ်ကြီးဟု အောက်မေ့သော ဘုန်းကြီး သည် သံဃာစင်ပေါ်တွင် နောက်ဆုံးမှ ဖြစ်နေလေသည်။ ဒကာဒကာမများလည်း ထိုမြင်ကွင်း ကို ကြည့်ပြီး အတွေးမျိုးစုံနှင့်သာ ပရိတ်တရားကို နာကြသည်။ ပရိတ်ရွတ် ရေစက်ချပြီး၍ သံဃာတော်များပြန်ကြွသည့်အခါ စောစောက ခရီးဦးကြိုပြီး ပင့်ထားသော ဒကာသည် သူ့ဘုန်းကြီးအဖြစ်ကို သိလိုလှသဖြင့် ဘုန်းကြီးထိုင်နေရာဆီသို့ ထသွားပြီး မေးမြန်း လျှောက် ထားလေသည်။

“အရှင်ဘုရား စောစောက ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်မှာ ထိုင်နေတာကို မြင်ရပါတယ်ဘုရား အဲဒီနေရာနဲ့ အရှင်ဘုရားနဲ့လဲ လိုက်ပါတယ်ဘုရား၊ အခုဘယ်လိုကြောင့် ဒီနေရာကို ရောက်ရ ပါသလဲဘုရား”

ထိုသို့လျှောက်ထားမေးမြန်းသောအခါ ဘုန်းကြီးမှာ ရှက်လည်းရှက်၊ စိတ်လည်းတိုလာ သဖြင့်

“ဝါတဲ့ဗျာ၊ ဝါတဲ့၊ အသက်ကတော့ သူတို့သားအဖပေါင်းဦးတော့ ငါ့မမိပါဘူး။

ထိုအခါ ဒကာက

“ဝါတော်က ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဘုရား”

ဘုန်းကြီး - “တလခွဲ”

ဒကာ - “သက်တော်ကကော ဘုရား”

ဘုန်းကြီး - “ခြောက်ဆယ်”

ဒကာ - “ဒါဖြင့် စာဝါကကော ဘုရား”

ဘုန်းကြီး - “ကကြီးလုံးတင် တသတ်ကိတ်”

အကြောင်းစုံကို သိရသောအခါ စာပေကဗျာ ဝါသနာရင်းစွဲရှိသော ဒကာသည် ထို အနားမှာပင် ကဗျာလက်တန်း စပ်ဆိုလိုက်သည်မှာ . . .

“သက်တော်ကခြောက်ဆယ်၊ ဝါတော်က တလခွဲ၊ တို့ဘုန်းမော် စာတော်ကိတ်ရယ်၊ မှန်းစိတ်နှင့်လွဲ”ဟူ၍ ဖြစ်သတည်း။

.....

ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် လူပြိုနိုးစာများရေးသားသည်ဟု မှတ်ချက်ပြုခဲ့ဘူးသော စက်ဝိုက်
နိုင်ငံနေ တူမတော်အား အယူခံရာလည်းရောက်စေ၊ အခြားလူငယ်များ အပျင်းလည်းပြေစေ၊
ဗဟုသုတလည်းဖြစ်စေဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လတ်တလော ကျွန်ုပ်တို့တွေ့တော့ ခံစားမိ
သည်များကို စာတိုတပိုဒ် တပါဒအဖြစ် ရေးသားဖော်ပြလိုက်ရပေသတည်း။

(စောင့်ကြည့်ရှာနယ်။ မေ(၃၀) ၂၀၁၃)

ကိုမြဟန်တို့ခေတ်တွေ လွန်ပါစေ

(၁)

ကိုမြဟန်ဟူသော အမည်နာမသည် လူတချို့၏အမည်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေနိုင်သည်။ ယခုဆိုအံ့သော ကိုမြဟန် အနီမြဟန် ထို ကိုမြဟန်သည် အခြားအခြားသော ကိုမြဟန်များကို ရည်ညွှန်းခြင်းမဟုတ်မူဘဲ ကျနော်မူပိုင် ကိုမြဟန်ကိုသာဆိုလိုကြောင်း ရှေးဦးစွာ ပြောလိုပါသည်။

(၂)

ကိုမြဟန်ကို ကျနော်လူမျိုးပေါက်အရွယ် လွန်ခဲ့သော အနှစ် လေးဆယ်ခန့်က ကျနော် ကြီးပြင်းခဲ့ရာ ပစ္စန္ဓရစ်အရပ်မှာ ဆုံခဲ့ရသည်။ ကိုမြဟန်သည် ကျနော်နှင့်တလမ်းတည်းသား ဖြစ်သော်ငြား သက်တူရွယ်တူကားမဟုတ်။ ကျနော်အသက် တဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်တွင် ကိုမြဟန်သည် အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိခဲ့ပြီ။ ထိုကိုမြဟန်ကား အရပ်ငါးပေငါးလက်မခန့်ရှိပြီး အသားညိုသည်။ မျက်နှာပုံပန်းမှာ လေးထောင့်ပုံစံဖြစ်သော်ငြား ရုပ်ဆိုးသည်ဟုမဆိုသာ။ ကြည့်ပျော်ရွှေပျော်ဖြစ်သည်။ ကျနော်၏ လေ့လာမှု အားနည်းသည်ကြောင့်လော မဆိုနိုင်။ ကျနော်နှင့်ကိုမြဟန် ထိတွေ့ဆက်စပ်ခဲ့စဉ်က ကိုမြဟန်သည် နေ့စဉ်စားဝတ်နေရေးအတွက် မည်သည့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှ ပြုသည်ကို ကျနော်

မစေနိုင်ခဲ့။ သူတို့ အများဆုံးတွေ့ရ သောနေရာမှာ ကျနော်တို့ လမ်းထဲတွင် နာရေးကိစ္စပေါ်
လေတိုင်း စည်ကားမြဲဖြစ်သည့် အရပ်မသာဖဲဝိုင်းများတွင်သာဖြစ်၏။ ထို့ထက် ပြည့်စုံ
အောင်ပြောရလျှင် ကိုမြဟန်သည် သူငယ်ပေါင်းကြီးဖက် ကိုစံမြင့် ကွယ်လွန်ပြီး တစ်လတည်း
တူသော ကာလတိုအတွင်း ကိုစံမြင့်၏မယား မစန်းမြကို သိမ်းပိုက်နိုင်သူဖြစ်၏။

ထို့ပြင်တဝ လမ်းထဲရှိသောနေရာနေ ကိစ္စတိုင်းလိုလိုတွင် သူ့ကို လတ်လျားလတ်လျား
တွေ့ရတတ်ပြန်သည်။ ဤနေရာတွင် လတ်လျားလတ်လျားဟူသော စကားလုံးကို ရွေးခြယ်
သုံးရခြင်းမှာ သူသည် အဆိုပါကိစ္စရပ်များ၌ တာဝန်တခုခု နေရာတခုခုတွင် ပီပီပြင်ပြင်
တာဝန်ယူသည်ကို မတွေ့ခဲ့ရဖူးဘဲ နေရာတကာတွင် သူသာ တမိုးလုံး ဖျောက်ဆိပ်ဖြစ်နေ
သောကြောင့်။ သို့သော် သူပီပြင်စွာတာဝန်ယူသော ကိစ္စရပ်ကား အလှူသို့မဟုတ် နာရေး
ရက်လည်တို့မှ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို ဘုန်းကြီးရဟန်းတို့အရင် ဦးစွာမြည်းဟန်ပြု
လျက် အဝကြိတ်သောအလုပ်ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ခပ်ကြီးကြီးကျင့်တစ်လုံးဖြင့် မိသားစုဝမ်းဇော
အတွက် သယ်ဆောင်တတ်ခြင်းသည်လည်း သူ၏ပြုမူအလုပ်ဖြစ်၏။

ထူးခြားသည်ကား ကိုမြဟန်သည် အရပ်ထဲရှိ လူပျိုပေါက်အတော်များများကို ဩဇာ
ညောင်းသော အချက်ဖြစ်၏။ နောင်ကျနော်အရွယ်ရောက်လာသည့်အခါ ယင်းအချက်သည်
တစ်ရပ်ကွက်တည်း၊ တစ်လမ်း တည်းနေ၊ လူပျိုပေါက်တို့၏ အချစ်ရေးကိစ္စများတွင် ဒိုးကနဲ
ဒေါက်ကနဲ အကြံပေးတတ်သည့် ကိုမြဟန်၏ ထက်မြက်လှသော ရွှေဉာဏ်တော်ကြောင့်ဟု
ကျနော်သတိပြုမိလာသည်။ ထို့အပြင် ကျနော်တို့လမ်းထဲက သမဝါယမဆိုင်မန်နေဂျာ
အပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ အရောင်းစာရေးများအပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ လမ်းလူကြီး
(ရလက) များအပေါ်တွင်လည်းကောင်း သူ့ဩဇာသက်ရောက်မှုအချို့ ရှိသည်ကိုလည်း
ကျနော်သတိပြုမိသည်။ အကြောင်းမှာ ထိုသူတို့သည် ကိုမြဟန်နှင့် ဖဲဝိုင်းမှာ လက်ရည်
တပြင်တည်းကြသောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာ၏။ ထို့အတူကိုမြဟန်သည် ဖဲရိုက်ရာတွင် ကျွမ်း
ကျင်စွာ လိမ်တတ်သည်ဟူသော အချက်သည်လည်း သူ၏ နောက်ဆက်တွဲ ဂုဏ်ပုဒ်ဖြစ်၏။
အထက်ပါအချက်တို့သည် ထိုအချိန်ကာလများကသော် ကျနော်နှင့် တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်ခြင်း
မရှိခဲ့။ ထို့အတူ ကိုမြဟန်နှင့် ထိပ်တိုက်တိုးရန် အကြောင်းတစုံတရာမရှိခဲ့။ သို့သော် . . .

(၃)

ကျနော်ငယ်စဉ်က နေထိုင်ခဲ့ရာရပ်ကွက်၊ လမ်းသည် ဆင်းရဲသားပျံ့ကျများ စုဝေးနေ
ထိုင်ရာ အရပ်ဖြစ်လေရာ ရာသီအလိုက် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲမှအစ၊ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ နေ့ကြီးရက်
ကြီးများအလယ်၊ သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်တိုင် အရပ်စင်တင်ပြဇာတ်တို့အတွက်အဆုံး
အမာခံအလှူရှင် (ယခုခေတ်အခေါ် စပွန်ဆာ) ဟူသည် ချစ်တီးခေါင်းမှ သန်းကဲ့သို့ အရှင်
ရခက်၏။ နေ့စာညစာ ကြက်ယက်သလို ရှာဖွေနေကြရသော ဘဝများဖြစ်သောကြောင့်
ဝိုင်းစိုက်စံနစ်သည်လည်း တာမစားလှ။ ထိုအခြေအနေတွင်၊ မည်သည့်နေရာ၊ မည်သည့်
အချိန်တွင်၊ မည်သူမည်သို့ အကြံပြုလိုက်သည်မသိ။ အဆိုပါ ရံပုံငွေအရပ်ရင်းကို ရှာဖွေဖြည့်

ဆည်းရန်အလို့ငှာ အရပ်ပိုင် ဒိုးဝိုင်းတစ်ခုဖြင့် အနီးဝန်းကျင်ရပ်ကွက်များနှင့် လမ်းတကာသို့ လှည့်ကာ ခွက်ထိုးအလှူခံခြင်း အမှုကို ပြုခဲ့ကြရလေသည်။

လမ်းထဲက လူပျိုပေါက်တို့ ဒိုးဝိုင်းဖြစ်မြောက်နေတွက် ပုဆိုးပေါင်၊ အင်္ကျီပေါင်ကြရရုံ မက ဒိုးပတ် ပတ်စာအတွက် ဝါးလက်ခုပ်အတွက်၊ အကသမားအဝတ်အစားအတွက် ဖင်ကြား ခွေးယိုလောက်အောင် ဝန်းကြဝိုင်းကြစဉ်တွင် ကိုမြဟန်သည် အလှူခံခွက်များ စစ်ဆေးထိန်း သိမ်းသည့်တာဝန်ကို မငြီးမငြူ ခွဲဝေယူရှာပါ၏။

ကာလသားအများစု၏ စိတ်အားထက်သန်မှု ကျားကုပ်ကျားခဲကြီးပမ်းမှုတို့ကြောင့် ကျနော်တို့ ဒိုးဝိုင်းမှာ လမ်းတကာလှည့်၍ ခွက်ထိုးအလှူခံသည့်ရက်များတွင် တရက်ဝင်ငွေမှာ (ဟိုယခင်ခေတ်က) လေးရာငါးရာကျပ်အထိ ရှိတတ်၏။ ချစ်တီးဘုရားလှည့်ရာတွင် တည လျှင် ကျပ်ငွေသုံးရာနှုန်း၊ ညကြေးဖြင့် အငှားခံရသည့်အဆင့် ဖြစ်လာ၏။ ဝါသနာစေရာ နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါနေကြသော ဒိုးဝိုင်းအဖွဲ့ဝင်လူငယ်တို့မှာ လက်စွမ်းမှ သွေးယို ကြကုန်၏။ နေ့နှင့်ညလည်းမှားကြကုန်၏။ အစားပျက်အသောက်ပျက်တာ ဆီးချုပ်ဝမ်း ချုပ်ပါ ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

(၄)

ကျနော်တို့၏ ဇာတ်လိုက်ကျော်ကြီး ကိုမြဟန်ကား ကျနော်တို့ ရပ်ကွက်တကာ၊ လမ်း တကာ ခြေဆန့်နေချိန်တွင် တိမ်ကြားမင်းခေါင်နယ်၊ မိုးကျရွှေကိုယ်နယ်၊ မမျှော်လင့်သော အချိန်တွင် မမျှော်လင့်သောနေရာမှ ပေါ်ထွက်လာတတ်လေ၏။ သူ့စိတ်ဝင်တစား တာဝန် ကျေသည့်အလုပ်ကား အလှူခံခွက်များကို လိုက်လံစစ်ဆေးခြင်း အမှုဖြစ်လေရာ ဤသို့ ဖြစ်ဖန်များလေသော် ထူးခြားသော သူ၏အပြုအမူကို ကျနော်စိတ်မှာ တမျိုးတမည် စနိုး စနေနှင့် ခံစားလာရသည်။

မကြာပါချေ။ ကိုမြဟန်တယောက် အလှူခံခွက်အတွင်းမှ အလှူငွေ အရွက်ကြီး ငါး ကျပ်တန်များကို စိတ်ရှည်ရှည်ရွေးလျက် သူ၏အိပ်ထောင်အတွင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းကဲ့ဝှက်နေ သည်ကို ကျနော်ပက်ပင်းတွေ့ပါလေတော့သည်။ ရုတ်တရက်သော် ကျနော်စိတ်မှာ မယုံကြည် နိုင်လောက်အောင် ထူးဆန်းနေသောကြောင့် မှင်သက်မိရ၏။ အလှူခံခွက်ကိုင်စွဲကြသူ၊ ကာလသားသမီးတို့၏ အမူအယာကား မည်သို့မျှထူးဆန်းဟန်မပြ။ ကိုမြဟန်၏ အမူအယာ ကား သူ့ကျရာတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နေသည့် မျက်နှာပေးမျိုးဖြစ်၏။

(၄)

ထိုအဖြစ် ထိုအမူအယာတို့အတွက် ကျနော်စိတ်အစဉ်မှာ အတွေးမျိုးစုံ ဝင်ဆောင့်ပါ တော့သည်။ ကိုမြဟန်ကား ဘုန်းသိုက်တူးမည့်သူပေတကား။ အများပိုင်ငွေကို ကိုယ်ကျိုး လောဘစိတ်ထားသူပါတကား။ ဘုန်းကြီးရဟန်းတို့၏ဆွမ်းအုပ်မှ ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းများကို မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက် နှိုက်ရဲသူပေတကား။ ဘာသာတရား ကိုယ်ချင်းစာတရား ကင်းသူ

ပေတကား။ ငရဲနှင့်နတ်ပြည်ကို မသိယောင်တကား။ တနေကုန် ခြေတိုဖိနပ်ပါးအောင်
လမ်းတကာလှည့် ခွက်ထိုးကြရသော လူငယ်တို့သည်လည်း ကိုမြဟန်နှင့် အလိုတူ အလိုပါ။
ကြရာပါများပေလော။ . . . ဟူသော အတွေးတို့သည် ကျနော်ဦးနှောက်ကို ပွက်ပွက်ဆူစေခဲ့
လေသည်။

(၅)

တဆင့်စကားတို့အရသော် ကိုမြဟန်တစ်ယောက် လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်ခန့်က ကွယ်လွန်
ခဲ့ပြီဟု ကြားသိရပါသည်။

အဆိုပါသတင်း မှန်သည်မှားသည်အပထား။ ကိုမြဟန်ကွယ်လွန်ဆုံးပါးခြင်းအတွက်
ကျနော်စိတ်မှာ ဝမ်းနည်းရမည့်အစား ဝမ်းသာသလိုလိုခံစားရသည်။

တို့တိုနှင့် လိုရင်းပြောရလျှင် ကိုမြဟန်ကို ကျနော်လွမ်းရန် အကြောင်းမရှိပါ။ ထို့အတူ
ကိုမြဟန်လိုလူမျိုး၊ ကြီးစိုးသည့်ခေတ်ကိုလည်း ကျနော်မလွမ်းပါ။ ကိုမြဟန်လိုလူမျိုးများ
တွင်ကျယ်သည့် ခေတ်တို့သည်လည်း လွန်မြောက်ပါစေဟု တိုးတိုးရော ကျယ်ကျယ်ပါ ကျနော်
ဆုတောင်းသည်။

(ဆဲဝင်းအေးနေ့စဉ်သတင်းစာ ၂၀၀၉)၊ ၂၀၀၉)

ရာဇဝင်ဆရာ ဇာတိမာန်

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ (၁၆) ရက်၊ စင်္ကာပူ

ကျွန်တော် အေဒီကို နှုတ်ဆက်၍ International Plaza ပေါ်မှ မပ်သွက်သွက်ဆင်းခဲ့ပါသည်။ စင်္ကာပူရောက်တာ (၁၀) ရက်ရှိပြီ။ နောက် (၂) ရက် (၃) ရက်အတွင်း ဘန် ကောက်ပြန်ရမည်။ ကုမ္ပဏီတည်ထောင်သည့်ကိစ္စ ဘဏ်ငွေစာရင်းဖွင့်ရန်သာ ကျန်တော့သည်။ ကုမ္ပဏီ ဖွင့်နိုင်ရေးအတွက် Accede corporate က ဝန်ဆောင်ခယူ၍ ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ အေပီသည် Accede က အမှုဆောင်အရာရှိ။ စင်္ကာပူတွင် ကုမ္ပဏီတည်ထောင် ရသည်မှာ အချိန်ကုန်အလွန်သက်သာပါသည်။ တစ်နာရီကျော်မျှနှင့် ကိစ္စပြီးသည်။ သို့သော် ကုမ္ပဏီများ လိုက်နာရမည့် စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတို့ကား တင်းကျပ်လှသည်။

Anson လမ်းမပေါ်မှာ တက္ကစီတစ်စီးကို လှမ်းတားသည်။ ထားပေါ်တက်ထိုင်သည်။ ယာဉ်မောင်းက “ဘယ်သွားမှာလဲဗျာ”၊ “ဒူးရင်း”၊ “ပြန်ပြောပါဦး”၊ “ဒူးရင်း”၊ “ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”။ အမှန်တော့ ဒူးရင်းဆိုသည်မှာ ဒူးရင်းသီးနှင့်တူသည့် ချွန်ချွန် တက်တက် အမိုးဒီဇိုင်းများရှိသည့် အဆောက်အဦးပါတည်း။

ထိုဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်သည် စင်္ကာပူတစ်မြို့လုံးကို လွှမ်းခြုံ ဖြင့်နိုင်သည့်နေရာ။ Malion ရုပ်ထု၊ Fullerto ဟိုတယ်တို့ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ သည်ဇာတ်မှာ Esplanade Theatre။

ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်က မပြန်ခင် ရွှေခင်းကောင်းသည် နေရာတစ်ခုတွင် ဓာတ်ပုံရိုက်ရန်။

“ခင်ဗျား ဘယ်ကလာတာလဲဗျ” ယာဉ်မောင်း၏မေးခွန်းသည် သာမန်ပဋိသန္ဓာရ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်စိတ်မှာ သည်မေးခွန်းအမေးခံရတိုင်း ဘယ်ကပေါ်လာမှန်း မသိသော သိမ်ငယ်စိတ်ဝင်လာစမြဲ။ “ဟုတ်ကဲ့ ဗမာပြည်ကပါဗျာ” လေသံကိုထိန်း၍ ပြန် ဖြေလိုက်ပါသည်။ ဗမာပြည်ဟုဆိုလိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်၏ အထွေထွေ အားနည်းချက်များကို ဝေဖန်သလိုလို သနားသလိုလိုနှင့် ကောင်းချီးပေးကြသည်ကို ကြား ပေါင်းများပြီ၊ မတတ်နိုင်။ ကြိတ်မှိတ်အောင်အည်းသည်းခံ၍ ခန္တီစပေရော။

“ဟာ ဗမာပြည်ရန်ကုန်မြို့ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း (၅၀) ကျော်လောက်က တော်တော် အဆင့်မြင့်တာဗျ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ စင်္ကာပူက စုတ်ပြတ်နေတာပေါ့ဗျာ။ မြို့ကွင်း မြို့ကွက်ပုံစံတွေ၊ မြူနီစီပါယ်အက်ဥပဒေတွေ လုပ်နည်းကိုင်နည်း တော်တော်များများကို ရန်ကုန်မြို့က ကူးယူခဲ့ရတာဗျ”

ကျွန်တော့် စိတ်အထင်မှားပြီ။ ယာဉ်မောင်းသည် အသက် (၅၀) ကျော်ခန့်ရှိပြီး ဗမာပြည်က လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရွှင်လန်းပေါ့ပါးလျက်ရှိပါသည်။ စိတ်ကောင်းရှိပုံ ရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က လိပ်ပြာမလှ။ “ဟုတ်ကဲ့ ရန်ကုန်ကိုမှီငြမ်းခဲ့တဲ့ စင်္ကာပူဟာ တော်တော်တိုးတက်နေပြီပဲ”။ ကျွန်တော့်အသံသည် ခြောက်ကပ်နေသည်။ သူ့စကားဆက် နေပြန်သည်။ “အခုအခြေအနေမှာတော့ ဗမာပြည်ဟာ စင်္ကာပူနိုင်ငံရဲ့ လုပ်နည်းကိုင်နည်း တော်တော်များများကို အတုယူသင့်တယ်ဗျ။ စင်္ကာပူနည်းဥပဒေတွေကို ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအများစုက လက်ခံကြတယ်ဗျာ”။ ဗမာ့လေသံဖြင့် ပြန်ပြောရလျှင် ကျွန်တော်အထက်ကို တင်ပြလိုက်ပါ မယ်ဟုသာ ဖြေရန်ရှိတော့သည်။ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်တာ ကောင်းမည်။ ကြာကြာ နှုတ်မဆိတ် ရပါ။ ငှူးရင်းဆီသို့ရောက်ပြီ။ ကျွန်တော် သမ္မာန်တွေ မြင်နေရသည့် တံတားဖက်သို့ လျှောက်ခဲ့ သည်။ မိုးထိမြင့်သယောင်ထင်ရသော စင်္ကာပူဂုဏ်ဆောင် အဆောက်အဦတို့ကား အပြာ ရောင်မိုးကောင်းကင် တိမ်ဖြူဖြူပါးပါးတို့ကို နောက်ခံထားလျက် ခန့်ငြားလျက် ရှိပါ၏။ ထွန်းလင်းသော နေရောင်ကြောင့် ပိုမိုတောက်ပနေပါ၏။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ကြည့်ခဲ့ရ သော ဇာတ်ပွဲများတွင်ကပြသည့် ပြဇာတ်နောက်ခံ ပန်းချီကားနှင့်တူနေပါသည်။ ကင်မရာတီ အိတ်ထဲကထုတ်ကိုင်ပြီး Esplanade ဘေးမှာ ကျွန်တော်လျှောက်ငေးနေမိသည်။ ပင်လယ် ဖက်က ချောင်းကျယ်တစ်ခုဆီသို့ ဝင်လာသည့်နေရာ။ လှေကားထစ်ကျယ်ကြီးများသို့ အနည်း ငယ်တက်မိသည့်အခါ လူရှင်းနေသည့်စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်။ အတိုးကြီးနှစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ လက်ဖက်ရည်ခွက်၊ စားစရာပန်းကန်ပြားတွေနှင့် တံငါသည်ပုံစံတွေ။ သာမန် လူ အချိုးအစားအတိုင်း ထုဆစ်ထားသည့် ကြေးရုပ်များ၊ ပင်လယ်ဝ၊ ချောင်းကျယ်၊ လှေ သမ္မာန်များနှင့် တံငါသည်ရုပ်ထုများကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ကင်းဝန်မင်းကြီးကို သတိရ သည်။

ကင်းဝန်မင်းကြီးကား ၁၂၃၆ ခုနှစ်တွင် မြန်မာသံအဖွဲ့ကို ဦးဆောင်ကာ ဥရောပတိုက် သို့ လှည့်လည်ခဲ့သူတည်း။ အနောက်နိုင်ငံတို့၌ စက်မှုထွန်းကားပုံ၊ စစ်ဖက်လက်နက်များ

ခေတ်မီပုံတို့ကို မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့ရလျက် ခရီးသွားမှတ်တမ်းများစွာကို ပြုစုခဲ့သော ကုန်း
ဘောင်ခေတ်နှောင်းက ဗမာ့သက်တော်ရှည်ဝန်ကြီးပေတည်း။

သူ၏ခရီးသွားမှတ်တမ်း၌ ဥရောပခရီးသွားရာတွင် ခရီးတစ်ထောက်နားခဲ့ရသည့်
စင်ကာပူကို တံငါရွာကြီးတစ်ရွာအဖြစ် မှတ်မှတ်ရရ နေခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်ကဆိုလျှင်
အဆိုပါစင်ကာပူတံငါရွာသားတို့ သိုရင်းအင်္ကျီရှည်အား အဝန်ကြီးအဆောင်အယောင် တောက်
ပြောင်လျက်ရှိသော ဗမာဝန်ကြီးကိုကြည့်ရင်း ရင်သပ်ရွှေမာခဲ့ကြပေလိမ့်မည်။

လူမျိုးစုံမှတ်တမ်းဓာတ်ပုံ တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်နေကြသော ကင်မရာအလင်းတန်းများ
ကြောင့် တစ်ကိုယ်တော်အဖြစ်ကို ပြန်သတိပြုမိသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်နိုင်နေအတွက် တစ်
ယောက်ယောက် အကူအညီလိုသည်။ ဝန်းကျင်ကို အကဲခပ်တော့ ကင်မရာနှစ်လုံးလွယ် ထား
သော စိနတိုင်းသားပုံစံ လူလတ်ပိုင်းတစ်ဦး။

“တဆိတ်ဗျာ ကျွန်တော့်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးနိုင်မလားဗျာ”

“ရပါတယ် ရိုက်ပေးပါမယ်”

ကျွန်တော်က ကင်မရာလှမ်းပေးလိုက်သည်။ သူ့လှမ်းယူပြီး ကင်မရာကိုကြည့်သည်။
ကျွန်တော့်ကို ငြိမ်နေသို့ ပုံစံပြင်သို့ ဘာတစ်ခွန်းမှမပြော ၄၊ ၅ ပုံ ဆက်တိုက်ရိုက်၏။
စိတ်မသက်မသာလေသဖြင့် “ခင်ဗျား ကင်မရာတော်တော်ညံ့တယ်ဗျာ၊ ဒီမှာ ဒါမျိုး Model
တွေ မသုံးတော့ဘူး။ ကျွန်တော်က ကင်မရာသမားဗျာ။ ဂျာမဏီမှာထုတ်တဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေဆီကို
ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ပို့ပေးနေတာဗျာ။ ခင်ဗျားကင်မရာကို မသုံးနဲ့တော့ဗျာ။ အသစ်တစ်လုံးဝယ်
လိုက်။ ဒီမှာ တစ်ပတ်ရစ်တွေ သိပ်ဈေးမပေးရပါဘူး။ ဝယ်ချင်ရင် ကျွန်တော် လမ်းညွှန်ပေး
မယ်”။

သူ ပြောရင်းဆိုရင်း ကျွန်တော်၏ အနေအထားအမျိုးမျိုးကို ပုံ (၂၀) ကျော်ခန့်
နောက်ခံအမျိုးမျိုးရွေးလျက် အဆက်မပြတ်ရိုက်နေလေသည်။ ကျွန်တော်ဓာတ်ပုံ အရိုက်ခံ
ရင်း စိတ်ထဲမှာ ဇဝေဇဝါဖြစ်နေမိသည်။ ဗမာလူမျိုးဆိုတာ ရိပ်မိ၍ နှိပ်လေရောသလား။

“ဘယ်နှယ့် ငါ့ကင်မရာက လွန်ခဲ့တဲ့ (၃) နှစ်ကမှ အောင်ဆန်းကွင်းဘေးက Show
Room မှာ ဝယ်ထားတာ၊ တစ်သိန်းကျော်တောင်ပေးရတယ်။ Nikon- Zoom Jow
အမျိုးအစားပဲ၊ သူပြောတာတွေဟုတ်ရဲ့လားဟု သံသယပွား၏။ သို့သော် ပြန်ခါနီးနှစ်ရက်
အလို ပင်နီဆူလာအဆောက်အဦအပါအဝင် ကုန်တိုက်ကြီးများတွင် ကင်မရာအသစ်ဝယ်ရန်
စုံစမ်းသောအခါမှ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အသစ်အဆန်းပေါ်ထွက်နေသော ကင်မရာပုံစံ အမျိုးမျိုး
တို့တွေ့ရမှ ကျွန်တော်ဗမာပြည်ကယူလာသော ကင်မရာကို လွှတ်ပစ်ချင်စိတ်ပေါက်လေ
သည်။

ကျွန်တော်ဆုံးခဲ့သော စင်ကာပူသား ဓာတ်ပုံဆရာသည် မှန်သောစကားကိုဆိုခဲ့ကြောင်း
သူရိုက်ပေးသော ဖလင်ကို ပုံကူးသောအခါ ထွက်လာသည့် အယူအဆမှန်လှသောပုံများက
ထပ်မံသက်သေခံပြန်ပါ၏။

Geylang Hotel A1 , အခန်းအမှတ် ၅၀၂

မှောင်ခါနီး၍ မီးရောင်ကျီးတီးကဲ့တဲ ၈ပြင်ရပြီ။ အဆက်မပြတ် ဖွင့်ထားသောတိစ္ဆိ
ပေါ်က အရုပ်တွေဆီ စိတ်မရောက်။ ပုလင်းရင်ကွဲအော်သံလိုလို၊ လင်းနို့အော်သံလိုလို အသံ
တီးတီးကြားနေရသည်။ မနက်ဖြန် ဆယ့်နှစ်နာရီလေးဆယ့်ငါးတွင် Cathay Pacific
Air Line ဖြင့် ဘန်ကောက်ပြန်မည်။ ဘန်ကောက်မှာ ၂ ရက်၊ ၃ ရက်နေပြီး ဝယ်စရာရှိ
တာဝယ်ပြီးလျှင် ရနောင်းပြန်မည်။ ကိုယ့်မြေကိုယ့်ရေ မဟုတ်သောဒေသတွင် ဝင်ဆံ့အောင်
ရုန်းရကန်ရဦးမည်။ စိတ်အတွေးတို့ အလျင်မပြတ်။ ရေခြားမြေခြားမှာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ
အသုံးမတည့်လှသော မွေးရပ်ဌာနီ၏ ဂုဏ်ဒြပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ရင်ထဲမှာ ကြီးမားသော
ငြောင့်ကြီးတစ်ခုစူးဝင်နေသလို ခံစားနေရသည်။ အတွေးတို့၏နောက်သို့ ခြေလှမ်းစိတ်စိတ်
ဖြင့်လိုက်မိပြန်၏။

“ဒီမှာ မောင်ရင်”

“ဗျာ”

ရုတ်တရက် ကြားရသည့်အသံကြောင့် ယောင်ယမ်းထူးလိုက်မိသည်။ ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ
ရောက်လာသည် မသိရသောပုဂ္ဂိုလ်၏ပုံစံက ဆန်းကျယ်နေသည်။ ဒီနိုင်ငံမျိုးမှာ သူ့ပုံစံက
ပိုဆန်းနေသည်။ ကြည့်ပါ။ ပိုးလုံချည်နှင့် လည်ကတုံး၊ နံ့သာရောင်တိုက်ပုံ၊ နဖူးကျယ် ကျယ်၊
မျက်လုံးအိမ်မှေးသယောင်၊ အသက်ခြောက်ဆယ်ဝန်းကျင် . . . “မောင်ရင် ကိုယ့်ကိုသိ
လား”

ရော၊သူ့အသံက အမေရိကန် အင်္ဂလိပ် အသံထွက်ပါတကား။

“ဟုတ်ကဲ့ ၊ တင့်အင်း”

ကျွန်တော့်အသံက ဦးသောဘိတကျောင်းက ဗိုလ်သံ။

“ကိုယ့်နာမည် ညိုမြပါ”

ညိုမြဆိုသောအမည်ကို ကျွန်တော်ရင်းနှီးသယောင် ခံစားရပြန်သည်။

“ကိုယ်က အိုးဝေ ညိုမြပါ”

“ဪ သိပြီ အိုးဝေညိုမြ ‘ခွေးသရမ်းကြီး လွတ်နေပြီ’ ဆိုတဲ့ဆောင်းပါးကြောင့်
အယ်ဒီတာ သခင်အောင်ဆန်းကျောင်းထုတ်ခံရတာ၊ ကျောင်းသားသပိတ်အတွက် မီးခွေးသလီ
ဖြစ်ခဲ့တာ။

သေချာသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော်သေချာသိပြီ။ ညိုမြသည် မုံရွာအမြင့်တတိ၊ ၁၉၁၄
ခုနှစ်ဖွားသည်။ အဖရှေ့နေ ဦးသာလံ၊ အမိ ဒေါ်အံ့။ အမည်ရင်း ဦးသိန်းတင်။ ၁၉၃၈
ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဂုဏ်ထူးတန်းအောင်သည်။ ၁၉၃၀-၄၅ ခုနှစ်တွင် အင်္ဂလန်
နှင့် အမေရိကန်တို့၌ ပညာသင်သည်။ ၁၉၄၂ ခုနှစ်တွင် ဒျီကာဂိုက စာနယ်ဇင်းပညာ
မဟာသိပ္ပံဘွဲ့ရသည်။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းမှာ အယ်ဒီတာ
လုပ်သည်။ အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ၏ နေရာ
ကြော်သံ . . . စသည်ဖြင့် သူ့အကြောင်းတွေ ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာနေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ့်စာတွေ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးပါတယ်၊ အထူးသဖြင့် အန်ကယ်ရဲ့ ကုန်းဘောင်ရွာပုံတော်”

“ဒါပေမယ့် မောင်ရင် မမှတ်မိဘူး”

“လုံးစေ့ပတ်စေ့တော့ မဟုတ်ဖူးပေါ့၊ အန်ကယ်၊ တော်တော်များများ ခြုံငုံမိပါတယ်”

“ဒါကိုလည်း ကိုယ်သဘောမတူဘူး၊ သဘောကို ခြုံငုံမိတယ်ဆိုရင် မောင်ရင် ဒီလို ခံစားနေမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အန်ကယ် ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်တာလဲ”

“မ အ စေချင်တာကွ၊ သမိုင်းကို ကျေညက်နေစေချင်တာ”

“ကျွန်တော်လည်း သိပ်တော့ မအ ဘူးထင်တာပဲ၊ အန်ကယ်”

“ဒါဆို မောင်ရင် ဗမာရာဇဝင်ကို သေချာသိသလား”

ကျွန်တော် မဖြေရဲတော့။ သူသည် ဤကာလ၏ ဆယ်စုနှစ်ပေါင်းများစွာတစ်ပင် ဟော အင်အားကြီးနိုင်ငံများမှာ ပညာဆည်းပူးခဲ့သူ၊ နည်းပြဆရာလုပ်ခဲ့သူ၊ အထူးသဖြင့် စာနယ် လင်းအတတ်ပညာ၊ ရာဇဝင်တို့ကို လောင်းပေးလေ့လာခဲ့သူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ငြိမ်နေတော့ သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့် နှာခေါင်းထဲသို့ ချဉ်စူးစူးအနံ့တစ်ခု ဝင်လာသည်။ ဤအနံ့ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းရင်းနှီးသည်။ အရက်နံ့၊ ဘီအီးဒီစီအနံ့၊ စာသမားပီပီ ဦးသိပ်ဖြ ကြွတ် ဟန်တူ၏။ သို့သော် တည်ငြိမ်စွာပင် စကားဆက်၏။

“ရာဇဝင်ဆိုလို့ အဝေးကြီးကို ကိုယ်မညွှန်းပါဘူး။ မောင်ရင်စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင်တော့ ရွာဖတ်ကြည့်ပေါ့။ အဝေးကြီးလို့ဆိုရမယ့် ကာလတွေမှာလည်း ကိုယ်တို့ဗမာတွေ ရာဇဝင် ပြောင်ခဲ့တာတွေ ရှိပါတယ်။ အခု ကိုယ်ပြောချင်တာက ကုန်းဘောင်ဆက်လောက်က အခြေ အနေပါ။ ကုန်းဘောင်ဆက်ဆိုတာ ဒီအချိန်ကနေတွက်ရင် အနှစ် နှစ်ရာငါးဆယ်လောက်ပဲ ရှိသေးတဲ့ ကာလပါကွာ”

“အနီကယ်လို ပညာရှင်တစ်ယောက်က ကိုယ့်လူမျိုးကိုယ် အမွှမ်းတင်ဖို့က သိပ်မခက် ဘူး ထင်ပါတယ်၊ အန်ကယ်”

“ကိုယ့်သဘောကို ပြောမှာမဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းတို့ အခု သိပ်အထင်ကြီးနေတဲ့ အင်္ဂလိပ်ကမောင်တွေ ကိုယ်တိုင် ရေးခဲ့တဲ့မှတ်တမ်းတွေကို ဖတ်ပြမှာ”

ကျွန်တော့်သဘောကို ပြောရရင် မှတ်တမ်းပြုစုတဲ့နေရာမှာ အနောက်နိုင်ငံသားတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ အလေ့အထကို ကျွန်တော် သိပ်သဘောကျပါတယ် အန်ကယ်၊ လေးလည်း လေးစားပါတယ်၊ ထင်ထင်ရှားရှားပြရရင် ဂရိတွေ့ခေါ်ပညာရှင် ဆိုခရစ္တိုနဲ့ပတ်သက်လို့ မှတ်တမ်းပြုထားတာဟာ အလွန်စေ့စပ်သေချာပြီး ဆိုခရစ္တိုရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကို ဘယ် ဆက်မှာပဲကြည့်ကြည့် ဘယ်ယုတ္တိရှုခေါင်းကမဆို တော်တော်သဘာဝကျတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဆိုခရစ္တိုဟာ ဗုဒ္ဓနဲ့ နှစ် ၈၀ လောက်သာကွာပါတယ်။ အလွန်လေးနက်တဲ့ ဗုဒ္ဓအတွေးအခေါ်

တွေဟာ အရှေ့တိုင်းသားမှတ်တမ်းပြုသူတွေရဲ့ ဆန္ဒဒေါသ၊ ဘယာမောဟကြောင့် ဒဏ္ဍာရီ ဆန်ဆန်ဖြစ်နေတာဟာ အားနည်းချက်တစ်ခုပါ”

“ဒါကို ကိုယ်သဘောတူတယ် မောင်ရင်။ လက်ခံနိုင်တဲ့လူမျိုးက ရေးထားတဲ့ မှတ်တမ်း ပါပဲ။ အင်္ဂလိပ်သံမှူးကြော ရေးခဲ့တာကွ။ သူက ကုန်းဘောင်ဆက်ရဲ့ ပထမဆုံးဘုရင်တို့ ဝင် တွေ့ခွင့်ရပြီး ပြောဆိုဆွေးနွေးတာကို ရေးထားတာ”

“အလောင်းမင်းတရားကြီး ဦးအောင်လေယူပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်မောင်ရင်၊ ကိုယ်တို့ဘုရင်တွေ အဲဒီကာလက ဘယ်အဆင့် ဘယ်အခြေ မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကိုယ်ဖတ်ပြတာ သေချာနားထောင်ပါ”

“အင်္ဂလိပ်လို ဖတ်ပြမှာလား အန်ကယ်”

“အေးပေါ့ကွာ အဲဒီခေတ်က အင်္ဂလိပ်စစ်သံမှူးက ဗမာလို ဘယ်ရေးတတ်ပါဦးမယ်”

“ဖြည်းဖြည်း ဖတ်ပြပါအန်ကယ်၊ ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်စာ သိပ်မကျွမ်းကျင်ဘူး”

“စိတ်ချပါ မောင်ရင်၊ နားလည်ရပါစေမယ်”

ဦးညိုမြသည် ရှေနံရံကို စိုက်ကြည့်ရင်း အင်္ဂလိပ်စစ်သံမှူးကြော၏ မှတ်တမ်းတို့ တည်ငြိမ်အောင်မြင်သော အသံဖြင့် စတင်ရွတ်နေလေ၏။

၁၇၅၅ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၇ ရက်နေ့၊ ညနေ ၄ နာရီတွင် အလောင်းမင်းတရားကြီးက ညီလာခံတစ်ခုကျင်းပရာတွင် “ကျွန်တော့်အား ဝင်ရောက်စားခွင့်ပြုမည်” ဟု ကြားသိရ ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ညနေပိုင်းတွင် မြန်မာအရာရှိဆယ်ဦးခန့်နှင့်အတူ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ ယူဆောင်ကာ နန်းတော်သို့ သွားရောက်ပါသည်။ ဆက်သရန် လက်ဆောင်တော်တို့တွင် ယမ်းသေနတ် ၄၊ နှစ်လုံးပြု ၂ ကာဘိုင်သေနတ် ၂ ရွှေချမှန် ၁၊ မြေနှိပ် ၂ ရေမွှေးပုလင်း ၆ တို့ပါရှိပါသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘုရင်ခံထံမှ စာချွန်တော်ကိုလည်း ကလပ်တစ်ခုနှင့် ရွှေမှ ယူဆောင်ခဲ့ကြပါသည်။

မြို့တော်တံခါးမှ ဝင်ပြီးနောက် လမ်း၏ ဝဲ၊ ယာတွင် ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်နှင့် လူသူ အများ စီတန်းလျက်ရှိပါသည်။ တံခါးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ နန်းတော်လှေကားအထိ အမြှောက်ပေါင်း ၂၀၀ ခန့် ဝဲ၊ ယာချထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ရှင်ဘုရင်မှာ ရာဇပလ္လင် သို့ ရောက်တော်မူပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့က ဒူးထောက်ကာ ၃ ကြိမ် အလေးပြုကြသည်။ နန်းတော်လှေကားအနီးသို့ရောက်လျှင် တီးမှုတ်၊ ကခုန်သူများက ဆီးကြိုအသုံးတော်ခံကြ သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို သေနတ်ကိုင်စစ်သား ၂၀ က လက်ခံကာ နေရာပေးကြသည်။

ဒူးထောက်၍ အလေးပြုခြင်းကို ၃ ကြိမ်၊ ၃ ခါ ပြုလုပ်ခြင်းမှာ ကျွန်တော်တို့အဖို့ အကျင့်မရှိသဖြင့် မလွယ်ကူပါ။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ငြင်းပယ်ခွင့်ရှိသော်လည်း ချစ်ကြည်စေ ပျက်ပြားမည်ကို စိုးရိမ်မိပါသည်။

မြန်မာတို့က ကျွန်တော်တို့သည် အောက်မြန်မာပြည် စစ်ပွဲတို့၌ ပဲခူးသား မွန်တို့က ကူညီသည်ဟုလည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောများက မြန်မာတို့ကို ပစ်ခတ်သည်ဟုလည်း ကောင်း မသင်္ကာဖြစ်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဤအရေး၌ သူတို့ထုံးစံကို ကျွန်တော်က ပစ်ထား

လျှင် ကောင်းစွာတွေ့ဆုံဆွေးနွေးခွင့်နှင့် အလိုရှိသော စာချုပ်ပြုလုပ်ခွင့်များ ပျက်ပြားဖွယ် ရှိလေသည်။

အချို့က ကျွန်တော်နှစ်ယောက်ခြင်းကြောင့် အင်္ဂလိပ်ကုမ္ပဏီအစိုးရ၏ ဂုဏ်သိက္ခာ ကျဆုံးသည်ဟု ကဲ့ရဲ့ကြပေမည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် ဖြေဆိုလိုသည်ကား မြန်မာပြည်၌ ဤသို့ရှင်ဘုရင်ကို အလေးပြုရသည်ထံစံရှိသည်ကို အများသိပြီးဖြစ်သည်။ ထိုထံစံကို လိုက်နာသော အစဉ်အလာများလည်း ရှိခဲ့ပြီ။ မိမိ၏ယဉ်ကျေးမှုထံစံများ မပျက်ပြယ်လိုသော မင်းညီမင်းသားများနှင့် အယူသီးသော တိုင်းပြည်တစ်ခုလုံး ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်ရန် အင်အားကြီးသူ တရားပြကောင်းသူများသာ တတ်နိုင်ပေသည်။ ကျွန်တော်ကား ထိုသို့စွမ်းဆောင်နိုင်သူမဟုတ်ပါ။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ကျွန်တော်၏အစိုးရက ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ မှာကြားခြင်းမရှိပါ။ မြန်မာမင်းနှင့် နားလည်ညီညွတ်မှု ရရှိရန် ကျွန်တော်အနေဖြင့် ခန့်ရှည်လာရောက်ပြီးနောက် လူမှုရေးပြဿနာတစ်ခုကြောင့် အရေးပျက်ခြင်းကို မလိုလားပါ။ ထိုပြဿနာကို အချိန်ယူကာ အလိမ္မာနှင့် ဖြေရှင်းနိုင်ကြပါသည်။

အခမ်းအနားနှင့်လျော်ညီစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့် အရာရှိများကြားမှ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တော်သို့ ဝင်ရသည်။ ပလ္လင်တော်နှင့်အနီးကပ်ဆုံးတွင် သားတော်နှစ်ဦးတို့က ဝဲ၊ ယာ ရှေ့ဆုံးမှ ခစားကြပါသည်။ ကျွန်တော်များက အလေးပြုပြီးနောက် ဘုရင်က ကျွန်တော်အား အတန်ကြာရှုစားလျက် မိန့်တော်မူသည်မှာ . . .

ဘုရင် - အကြည်တော် သင်တို့၏ဘုရင် ကျန်းခံသာတော်မူပါ၏လော။
သံမှူး - ဥရောပမှ နောက်ဆုံးကြားသိရသော သတင်းများအရ ကျန်းမာတော်မူကြောင်းပါဘုရား။

ဘုရင် - သူ၏သက်တော် အဘယ်မျှရှိသနည်း။
သံမှူး - ၇၂ နှစ် ရှိပါပြီဘုရား။
ဘုရင် - အိမ်နီးချင်း ပြည်ရှင်များနှင့် သင့်မြတ်ငြိမ်းချမ်း ရှိကြပါ၏လော။
သံမှူး - ရန်သူတော်ဖြစ်သော ပြင်သစ်တို့နှင့် စစ်မက်ဖြစ်ပွားပြီးသည်မှာ ၆ နှစ်ခန့် ကြာခဲ့ရာ ယခုအခါ ငြိမ်းချမ်းသာယာလျက် ရှိပါသည်။

ဘုရင် - (အတန်ကြာ ရပ်နားတော်မူပြီးနောက်) အသင်တို့လူမျိုး မစွတာဂိုက်ဟော ဇီးနင်းလိုက်ပါသော သင်္ဘောကို ရန်ကုန်၌ ငါ့ရှင်စဉ်က ကောင်းစွာ ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ လိုအပ်သမျှ ပေးကမ်းထောက်ပံ့ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ငါသည် နေပြည်တော်သို့ ဥပုသ်သီတင်းဆောက်တည်ရန် ပြန်လာခဲ့သည်။ ထိုကာလအတွင်း အရေးတစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်ပါက ငါတို့မြန်မာများကို ကူညီပါရန်နှင့် အကယ်၍ ထိုသို့ မကူညီနိုင်စေကာမူ ပဲခူးသားများဖက်သို့ မလိုက်ပါရန် သူ့အားငါမှာကြားခဲ့သည်။ ထိုမှာကြားချက်အရ ကျင့်သုံးပါမည်ဟု သူ ကတိပြုခဲ့သော်လည်း အရေးပေါ်သောအခါ သင်တို့ကပင် ငါတို့အား စတင်ပစ်ခတ်သည်ဟု ကြားသိရသည်။

သံမှူး - ဝိုက်ဟော၌ ဗိုက်မှားမိသောအပြစ်ရှိကြောင်း ကျွန်တော်မျိုးဝန်ခံပါသည်။ ထို့အတွက်လည်း အလွန်တရာ ဝမ်းနည်းမိပါသည်။ ဤသို့သော ရမ်းကားမှုအတွက် ကျွန်တော် မှား၏အကြီးအကဲဖြစ်သော မစ္စတာဘရွတ်သည် အရှင်ဘုရားထက်ပင် ပို၍ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ် သည် မလွဲပါ။ သို့သော် ဤကိစ္စကို ကောင်းစွာစုံစမ်းစစ်ဆေးပါလျှင် ပဲခူးသားတို့က အတင်း အကြပ်ခိုင်းစေ၍လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ကျွန်တော်များ၏ မဟာရန်သူဖြစ်သော ပြင်သစ် တို့၏ ပရိယာယ်ဂယက်များကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဝိုက်ဟောမှာ ဤအဖြစ်မျိုးသို့ ရောက်ရ သည်ဟု ယူဆဖွယ်ရှိပါသည်ဘုရား။

ဘုရင် - ဤကိစ္စ၌ သင်တို့၏အကြီးအကဲ မစ္စတာဘရွတ်၏ ပယောဂလည်း ပါရှိသည် မဟုတ်လော။ သူ၏အကြံပေးချက်ကြောင့် မဟုတ်လော။

သံမှူး - မစ္စတာဘရွတ်အဖို့ လူ့ဘဝတွင် ဤအမှုမျိုး စိတ်မချမ်းသာစရာ ကြုံတွေ့ဖူး မည် မဟုတ်ပါ။ (ရှင်ဘုရင်စိတ်တော် ကျေအေးစေဖွယ် အချက်အလက်များကို ကျွန်တော်က ရှာဖွေသံတော်ဦးတင်ပါသည်။)

ဘုရင် - ကုမ္ပဏီအစိုးရထံမှ စာချွန်တော်ကို ဖတ်ရှုတော်မူစေ။

သံမှူး - (ရှင်ဘုရင်က အောက်ပါစာပိုဒ်မတိုင်မီ ဗြိသိသက်စွာနားထောင်တော်မူ၏)

အကြည်တော်မင်းတရားကြီး၏ ပြည်တွင်းပြည်ပ ရန်သူတော်အားလုံးကို ချေမှုန်းနိုင် စေရန် အရှေ့အနိယကုမ္ပဏီမှ လိုအပ်သော ကူညီထောက်ပံ့မှုမျိုးစုံကို ပေးစွမ်းနိုင်ပါသည်။ ဤကုမ္ပဏီအစိုးရသည် တန်ခိုးအင်အားကြီးမားသည်ဖြစ်၍ အကြည်တော်နှင့် ရွှေလမ်းငွေ လမ်းဖောက်ကာ မဟာမိတ်စာချုပ်များ ပြုလုပ်သင့်လှပေသည်။

ဘုရင် - (ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောတော်မူရာဝယ် ပရိသတ်များလည်း ပါဝင် ရယ်ကြသည်။)

ဟားဟား . . . သင်တို့အကူအညီကို ငါတောင်းခံဖူးသလော၊ ငါ၏ ရန်သူတော်များကို နှိပ်နှင်းရာတွင် သူတစ်ပါး၏ အထောက်အပံ့ကို လိုလားခဲ့ဖူးသလော။ မည်သူမျှ ဤသို့ မထင်မြင်စေလို။ ငါသည် သုံးနှစ်ကြာကာလအတွင်း အရပ်လေးမျက်နှာရှိ ရန်သူတော်မျိုးစုံ တို့အား သူတစ်ပါးထံမှ သေနတ်တစ်လက်၊ အမြောက်တစ်ခုမျှ အကူအညီမယူဘဲ အောင် တော်မူခဲ့သည် မဟုတ်လော။ နေပြည်တော်မှ ၃ လ ခန့် ချီတက်ရသော နယ်မြေများသာ တည်း။ ငါတို့ အင်းဝမြို့တော်ကိုဖျက်ဆီး၍ မြန်မာဘုရင်ကိုလည်း ဖမ်းဆီးသွားသော ပဲခူး သားတို့ကို ငါသည် ဝါးရင်းတုတ်လက်နက်နှင့်ပင် တိုက်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်လော။ တစ်လ အတွင်း အောက်ပြည်သို့ ငါတို့ယံတိုင် အလုံးအရင်းနှင့်ချီတက်အံ့။ ယခုလည်း ဒဂုံ၌ငါ၏ တပ်တော်များ အခိုင်အမာရှိသည်။ ငါတို့ ပဲခူးအထိ ချီတက်ကာ သင်းတို့တစ်မြို့လုံး ဖော်မွတ် အောင်ပိုင်းဝန်းအံ့။ တစ်နိုင်ငံလုံး ငါ့လက်အောက်သို့ရောက်ရန် ပဲခူးမြို့သာ ကျန်တော့သည်။ ပဲခူးမြို့ကို ရပြီးလျှင် ပြင်သစ်လူရွပ် (ဘော်ရနီ) ကို ရှာဖွေဆုံးမတော်မူမည်။

သံမှူး - (ကုမ္ပဏီမင်းထံမှ စာချွန်ကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုလျက်)

ယခု ကျွန်ုပ်တို့အစိုးရက စေလွှတ်သော သံတမန်များသည် လိုအပ်သောစာချုပ်၌ အကြည်တော်၏ တံဆိပ်တော်ခတ်နှိပ်ရာတွင် သက်သေများသဖွယ် အသုံးပြုတော်မူနိုင်ပါသည်။

ဘုရင် - (ယခင် တစ်ခါလိုပင် ကွယ်လောင်စွာရယ်မောရာ ပရိသတ်များလည်း လိုက်ပါရယ်ကြသည်။)

ဤသဝဏ်လွှာကို ရေးသူသည် နူးသွပ်လေသလော။

သံမှူး - (စာကို အပြီးတိုင်ဖတ်ရှုသည်။)

ဘုရင် - အသင် အင်္ဂလိပ်ကပို့တင်ပြီး ငါ၏လက်သုံးတော်ဓားကိုခွဲလော။ ငါ၏ ရန်သူများကို ဤဓားတော်နှင့် အဆက်မပြတ် ဆုံးမတော်မူခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်တိုင်ရှိချေပြီ။ နောင်ကိုလည်း ရန်သူများ လွှင့်ပါးပျောက်ကွယ်သည့်တိုင်အောင် ဤအတိုင်း သုံးရဦးမည်သာ။ ကူညီထောက်ပံ့ရေးကိုမပြောပါနှင့်။ ငါ့ကို ဘာမျှကူညီရန်မလို။ ငါတို့၏ ဘိုးဘွားအမွေအနှစ် နိုင်ငံတော်တစ်ခုလုံးကို အလုံးစုံပြန်လည်သိမ်းပိုက်ရန် တစ်ပြိုင်တည်းအားဖြင့် အချိန်၌ ငါသည် သူတစ်ပါးအထောက်အပံ့ကို လိုအပ်လော။ ငါသည် ပဲခူးသားများကို ဤအနည်းခြေမှုန်းပစ်နိုင်သည် (လက်ဝါးတော်နှစ်ခုကို ဖျစ်ညှစ်ပြတော်မူသည်)။

“ဘယ့်နှယ့်လဲ မောင်ရင်”

သူ့ရွတ်နေသော အသံမှာ အာရုံစိုက်နေမိသဖြင့် သူ့အမေးစကားသံသည် ကျနော်တို့ထဲသို့ ရုတ်တရက်ရောက်မလာ။

“ဘယ့်နှယ့်လဲ မောင်ရင်” တစ်ကြိမ်ထပ်မေးမှ ကျွန်တော် သတိပြန်လည်လာ၏။

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သက်သာရာရသလိုပဲ အနိကယ်”

“ဒီလို မှတ်တမ်းဖို့တွေ အားတက်စရာတွေ တစ်ပုံကြီးရှိပါသေးတယ်၊ မောင်ရင် ရှာဖွေပြီး ဆက်ဖတ်ကြည့်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအနိကယ် အဲဒီကာလက ပြင်သစ်တို့ အင်္ဂလိပ်တို့ အခြေအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံအခြေအနေကို ခိုလှုံစားမိပါတယ်။ အဲဒီ အနောက်နိုင်ငံတွေကို ကျွန်တော် မရောက်ဘူးသေးတော့ သူတို့ ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ၊ ကိုယ်တွေ့ မသိသေးပါဘူး။ အခု ကျွန်တော်ရောက်ဖူးသလောက် အာရှနိုင်ငံတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို . . .

သူက ကျွန်တော့်ကို လက်ကာပြလိုက်၏။

“ဟား ဟား အာရှက အထူးသဖြင့် တရုတ်၊ ယိုးဒယား၊ အိန္ဒိယက မောင်တွေ ကိုယ်တို့ကို ဘယ်လိုသဘောထားခဲ့သလဲဆိုတာ မောင်ရင်သိချင်တာလား။ ကိုယ်ပြောပြပါဦးမယ်၊ ဟံသာဝတီ ဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားကြီးဆိုတာ ဘုရင့်နောင်ပါပဲ။ ဘုရင့်နောင်ရဲ့ လင်းဇယ်နှင့် သီဟိုဠ်ကျွန်းကို ချီတက်တဲ့ တပ်ဖွဲ့ပုံကိုကြည့်။ ရာဇဝင်ကျမ်းမှာ ရေးထားတာ။ ကိုယ်မောပြီ၊ ရော . . . မောင်ရင် ကိုယ်တိုင်ဖတ်” သူ ထိုးပေးလာသော မဟာရာဇဝင်ခပ်နှင်းနှင်းကို စိတ်ညှို့ခံရသလို ကျွန်တော် ဖတ်မိ၏။

ထံသာဝတီဆင်ဖြူရှင် မင်းတရားကြီး လင်းလင်းချီတပ်တော်တွင် ဝင်းတော် လေးမျက်နှာ၊ ထပ်သား လေးထောင်ကို ရွှေဒိုင်း၊ ရွှေလွှာ၊ ရွှေကာ၊ ရွှေလှံစွဲစေ၍ လက်ဝဲ၊ လက်ယာ၊ ရွှေနောက် တစ်ထောင်စီလိုက်ရသည်။ ရွှေဦးရစ်တွင် ရွှေပန်းပန်စေသော ကုလားပသီ (ဥတ်စလင်) လေးထောင်တို့ကိုလည်း သေနတ်ကိုင်စေ၍ လက်ဝဲ၊ လက်ယာ၊ ရွှေနောက် တစ်ထောင်စီလိုက်ရသည်။ ဝမ်းဘဲနုတ်သီး ဦးထုပ်ဆောင်း၍ ဘောင်းနက် (ဘောင်းဘီနက်) ဝတ်စေသော ကုလားဝရင်ဂျီ (ပေါ်တူဂီ) လေးရာတို့ကိုလည်း အမြောက်လေးရာစွဲစေ၍ လက်ဝဲ၊ လက်ယာ၊ ရွှေနောက် မြင်းတစ်ရာစီလိုက်ရသည်။ ရွှေမောက်တို့တွင် ရွှေပန်းပန်စေ၍ ရွှေချပ်ဝတ်စေပြီးသော မြင်းသည်လေးထောင်တို့ကိုလည်း လက်ဝဲ၊ လက်ယာ၊ ရွှေနောက် မြင်းတစ်ထောင်စီလိုက်ရသည်။ မှူးသား၊ မတ်သား၊ ဆင်စီးလိမ္မာသူ လေးရာတို့ကို တိုက်ဆင်လေးရာနှင့် လက်ဝဲ၊ လက်ယာ၊ ရွှေနောက် တစ်ရာစီလိုက်ရသည်။ ရွှေဝင်းတော်က သီရိဇေယျကျော်ထင်ကို တပ်မှူး၊ လက်ဝဲရန္တပိတ်ကို စစ်ကဲခန့်တော်မူသည်။ လက်ယာဝင်းတော်က သက်ရှည်ကျော်ထင်ကို တပ်မှူး၊ လက်ယာနန္ဒသူကို စစ်ကဲခန့်တော်မူသည်။ နောက် ဝင်းတော်က ဘယကျော်ထင်ကို တပ်မှူး၊ ဓမ္မသီရိကို စစ်ကဲခန့်တော်မူသည်။ ဟံသာဝတီတွင် သရဖျားနှင့် သမိန်စိတ်မွန်ကို မြို့စောင့်ခန့်တော်မူသည်။ ဗညားလောနှင့် မင်းစည်သူကို အနောက်ပုသိမ်တစ်လွှားကို အစောင့်အနေ ခန့်တော်မူသည်။ ဤသို့ခန့်တော်မူပြီး သက္ကရာဇ် (၉၃၆) ခု၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် (၇) ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် လင်းလင်းသို့ ချီတက်တော်မူသည်။

သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ ချီသောတပ်များမှာ...

“သီရိဇေယျကျော်ထင်၊ ဗညားဒလတို့က ရဲရင့်သောတပ်သားများ ရွေးချယ်ရသည်။ ယိုးဒယားသားတစ်ရာ၊ တနင်္သာရီသားတစ်ရာ၊ လင်းလင်းသားတစ်ရာ၊ ဇင်းမယ်သား တစ်ရာ၊ ကျိုင်းတုံသားတစ်ရာ၊ ကသည်းသား (ပုဏ္ဏား) တစ်ရာ၊ ထားဝယ်သားတစ်ရာ၊ ပိုင်းမောသား တစ်ရာ၊ စည်ခွင်သားတစ်ရာ၊ တရုတ်သားတစ်ရာ၊ ရှမ်း စောလုံငါးရာ၊ မွန်ငါးရာ၊ မြန်မာ ငါးရာသည် နှစ်ထောင့်ငါးရာသောရဲမက်တို့ကို အထူးထူးသော မောက်တို၊ မောက်လူ၊ မိန်ညို၊ သံချပ်နှင့် ချည်း၊ ရွှေလွှာ၊ ရွှေကာ၊ ရွှေလှံစွဲစေ၍ စန္ဒသူရိယကို တပ်မှူး၊ ရာဇဗညားကို စစ်ကဲခန့်တော်မူသည်။ ထိုသူတို့စီးစရာ ဆင်နှစ်စီးနှင့်တကွ ဆုလာဘ်ပေးစရာလည်း ငွေ အများပေးလိုက်တော်မူသည်။ စစ်သည်တော်နှစ်ထောင့်ငါးရာကို သင်္ဘောငါးစီးတွင် တစ်စီး ငါးရာစီ စီးစေ၍လွှင့်ရသည်။”

ကျွန်တော် စာဖတ်ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်သည်။ ကော့သောင်းမြို့ကုန်းမြင့်ပေါ်က လက်ဝိုက် မတ်ရပ်ဟန်ဖြင့် တစ်ဘက်နိုင်ငံသို့ ရာဇမာန်အပြည့်ဖြင့် လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသော မင်းတရားကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို ခန့်ပြီးပြီးကြည့်နေသလို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မြင်ယောင်လာ၏။ နိုင်ငံသားတပ်၊ နိုင်ငံခြားသားတပ်တို့ခြုံရုံလျက် စစ်အင်္ဂါအခင်းအကျင်း အပြည့်အစုံဖြင့် ခန့်ငြားနေသော မင်းတရားကြီး၏ရုပ်ပုံလွှာ ပုံကြမ်းသည်လည်း အာရုံမှာပေါ်လာ၏။ အရောင်မျိုးစုံနေသော စစ်သည်ရဲမက်ဗိုလ်ပါတို့၏ ဝတ်စုံ၊ ဝတ်ရုံသည် နေရောင်တွင်

တပြောင်ပြောင်ဖြစ်နေသော စားလှံတို့၏အရောင်၊ မီးပေါက်သေနတ်၊ အမြောက်စိန်ပြောင်း တို့ဖြင့်ပြီးသော ချောမတပ်တော်ကြီး။ တပ်ကိုခွန်းစိတ် ရွတ်ချည်းပေါ်လာပြန်သည်။

“မောင်ရင် ဘာပြောစရာရှိသလဲ၊ ကိုယ်သွားမယ်”

ကျွန်တော် သတိမလွတ်။ ရှိပါသော်ကော။ သို့သော် အစကိုရှာမရ။ ကြိုးစား၍ အာရုံ စိုက်လေထွေပြားလေ။ ကျွန်တော်စိတ်နှင့်ကိုယ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ခါးသီးလှသော အဖြစ် သနစ်တို့ကို တမဟုတ်ချင်း ရှင်းပြနိုင်လောက်အောင် အရည်အချင်းမရှိကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာသည်။ ကျွန်တော် အားမလျော့ပါ။ ဖြစ်တဲ့နည်းနှင့်ပြောမည်။ သူ အမူးပြေ လာဟန်ရှိပြီး လေချဉ်တစ်ချက် တက်လိုက်သည်။

“ကဲ ကိုယ်သွားမယ် မောင်ရင်”

“ခဏ နေပါဦး အန်ကယ်၊ ဗမာပြည်ကို ရောက်သေးလား”

“၁၉၈၅ က စပြီး မောင်ရင်တို့နိုင်ငံအကြောင်း ကိုယ်မသိတော့ဘူး။ ကိုယ်က ဟိုး အဝေးကြီး ခရီးတစ်ခုကို ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ မောင်ရင်သိပြီးသားပဲ”

“ဗမာပြည်မှာ အခုထိ လျှပ်စစ်မီးမမှန်သေးဘူးအန်ကယ်၊ ဒေါ်လာဈေးက တစ်ဒေါ် လာ ကျပ်တစ်ထောင်နားကပ်နေပြီ”

ကျွန်တော့်ပါးစပ်က ထွက်လာသော ကဘောက်တီး၊ ကဘောက်ချာစကားကြောင့် သူက မျက်မှောင်ကြွ လျက်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာတွေ များနေသည်။

ဦးနေဝင်း၏ လွှတ်တော်တွင်းက ကြိုးဝါးသံ။ အထွေထွေ ယိုယွင်းမှု။ သေနတ်ဆိုတာ တည့်တည့်ပစ်တယ်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ် လူထုအုံကြွမှု။ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ခဲ့သော သမ္မတအပြောင်း အလဲ။ နဝတအာဏာသိမ်းပွဲ။ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်ရွေးကောက်ပွဲ။ စစ်တပ်၏ မပြသော မတည် သောကတိ။ အရေးအခင်းတွင်စတေးခဲ့ရသော ပြည်သူတို့၏ အသက်ပေါင်းများစွာ။ ဘဝပျက် ခဲ့ရသော တောခိုကျောင်းသားများ။ အကျဉ်းခံနေကြရသော အတိုက်အခံ အင်အားစုများ။ နအဖအပြောင်းအလဲ။ အာဏာလက်မလွှတ်ရေးမှု။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၏ ဘဝအချိုး အကွေ့။ မိန်းမသားတစ်ဦး၏ ရဲရဲတောက်အားမာန်။ နည်းမျိုးစုံဖိနှိပ်မှု။ စစ်ထောက်လှမ်းရေး ၏ ထင်တိုင်းကြံလုပ်ရပ်။ လာဘ်မစားသူဒို့ရန်သူ။ စစ်တပ်တွင်းအပြောင်းအလဲ။ ဓန၏ ဩဇာကို မလွန်ဆန်နိုင်ကြသော တိုင်းရင်းသား လက်နက်ကိုင်ခေါင်းဆောင်အများစု။ ဘာသာ ရေးဖိနှိပ်မှု။ လူ့အခွင့်အရေးချိုးဖောက်မှု။ အဆင်းရဲဆုံးတိုင်းပြည်။ သိက္ခာအမဲ့ဆုံး နိုင်ငံ။

ကျွန်တော်လိုပါးများက ရာဇဝင်ဆရာကိုရှင်းပြချင်သော ခေါင်းစဉ်အကြောင်းအရာတို့ တား ကြိုးစားလေ ရှုပ်ထွေးလေသာဖြစ်ပါ၏။ ထိုခဏမှာပင် အခန်းတွင်းက တိဗ္ဗိမှာ ဗမာ့ အလံနှင့် နိုင်ငံတော်သီချင်းသံပေါ်လာသည်။ သံစဉ်သည် မူလသံစဉ်မဟုတ်၊ ငိုချင်းချသလိုလို မျောက်မင်း အူသံလိုလို။

သူ့ရော ကျွန်တော်ပါ တိဗ္ဗိကိုစိုက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အမှုန်တို့ဖြင့် သိပ်သည်းစွာ ဇွဲစည်းအပ်သောရုပ်ပုံတို့ တစ်ကွက်ချင်း ပေါ်လာနေသည်။

ဒီပဲရင်းရွာ၊ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၊ ဦးတင်ဦး၊ ကားတန်း၊ ဆိုင်ကယ်တန်း၊ အုံးအုံး၊
ကြွတ်ကြွတ်ထောက်ခံနေကြသောလူထု၊ ထိတ်လန့်နေကြသော စစ်ခေါင်းဆောင်များ၊ တိုက်ပွဲ
ဝင်ရန်ပုံစံဖြင့်လေ့ကျင့်နေကြသော စွမ်းအားရှင်အဖွဲ့၊ ကြံ့ခိုင်ရေးအဖွဲ့၊ နှစ်ကြီးထောင်ကျ
အကျဉ်းသားများ၊ စကားပြောစက်ဖြင့်ညွှန်ကြားနေသော ဗိုလ်ချုပ်၊ ဆင့်ကဲညွှန်ကြားနေသော
ခဝတ၊ မဝတညက္ကဋ္ဌများ၊ ခေါက်ရိုးကျိုးနေသော မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့က အရာရှိကြီးငယ်
များ။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ကားတန်းကို ရှေ့နောက်ညှပ်၍ မီးကြီးဖွင့်၍ထိုးပြနေသော
ထရပ်ကားများ၊ ဝါးချွန်၊ သံချွန်၊ အုတ်ကျိုး၊ လူမဆန်သောအကြမ်းဖက်မှု၊ ဝတ်လစ်စလစ်
ဖြစ်လုနီးနီး ပိန်းမကြီးငယ်၊ အော်ဟစ်ညည်းတွားသံ၊ ကမ္ဘာပျက်လေသလော၊ ရဲရဲတင်းတင်း
ဝင်ရောက်ကူညီရန် အားထုတ်နေသည့် သံဃာတော်တချို့။

သွေးစက်တွေက တီဗွီအပြင်ဖက်ကို စင်ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး
သွေးတွေပေကျံကုန်ပြီ။ ဦးညိုမြသည်မလှုပ်။ သို့သော် သူမပျက်လုံးက ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်နေ
သည်။

ယူကြီးမရသော၊ နားမလည်နိုင်သော၊ ဂရုဏာသက်သော အဓိပ္ပာယ်မျိုးစုံဆောင်သည့်
သူမပျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော်စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ခဲ့ပြီ။ ကြည့်နေ
ရင်း ကြည့်နေရင်းက စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ် ပျက်ပြားနေသော သူမပျက်နာသည် အမှုန်တို့
ဖြစ်လျက် စတင်မှုန်ဝါးလာပြီး ရုပ်သဏ္ဌာန်တစ်ခုလုံး တစတစပျောက်ကွယ်သွားချေပြီ။

ဖုန်းသံမည်လာသည်။ ဟိုတယ်ရုံးခန်းက ဝန်ထမ်းအသံ။

“ဆက်နေမှာလား ပြန်မှာလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် နေချင်စိတ် မရှိတော့ပါဘူးဗျာ”

ဆြာဒင်နှင့် ဥဩသံအရေးတော်ပုံ

(၁)

ယိုးဒယားပြည်၊ ဖူးခက်မြို့၏ ရပ်ရွာစွင်တိုင်းကား မိုးလုံး
ပတ်လည်၊ အံ့မှိုင်းပြာရီ ညိုမှောင်နေဆဲကို။

“ဝဿန်ကာလ၊ မိုးကျတည့်လျှင် မျှော်မျှော်ပါးပါး မယား
နှင့် ဆွေငယ်လင်” ဟူ၍ ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာ ဖွဲ့ဆိုအပ်သော
မိုးရာသီသမယပေတည်း။ ရွှေပြည်တော် မျှော်လေဝေးလေသည့်
တကျွန်းတမြေနေ အထီးကျန်ဆြာဒင်ကား ငွေမျှားတံမိုးပေါက်တို့
ကို ငေးကြည့်ကာ ပူဆွေးဗျာထုလှိုင်လျက်ရှိ၏။ မိုးဖြိုင်ဖြိုင် ရွာ
သွန်းလေသည့် လူလှိုင်ပေတကား။ မကြာမတင် ရက်များတွင်
ဆြာဒင်တို့နိုင်ငံအတွက် ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ် အထိမ်းအမှတ်နေ့
တနေ့ကို ကျင်းပကြပေရောမည်။ ဆယ့်ကိုးလှိုင်ကား မေ့ရက်နိုင်
စရာ မဟုတ်ပါချေ။

အင်တာနက်သာအမိ၊ အင်တာနက်သာအဖ ထင်မှတ်နေရ
ရွာသော ဆြာဒင်သည်၊ မည်သို့လျှင် စိတ်၏စေစားရာသို့ လိုက်ပါ
မိသည်မသိ၊ အွန်လိုင်းယူကျမှ သိချင်းတပုဒ်ကို ဖွင့်မိလျက်သားရှိ
လေသည်။ အမေရိကန်ပြည်ဖြစ် ဒဲလ်တံဆိပ်ကွန်ပျူတာဆီမှ ထွက်
ပေါ်လာသည့် “နှစ်လနာရီ ခါရာသီရွှေ့ပေမဲ့ အာဇာနည်နေ့ကို
ဖြင့် မမေ့သင့်ပါသလေ၊ ယနေ့ဖြင့် အသိတရားထားဖို့အခြေ၊
(အများပြည်သူတွေ) ။ အာဇာနည်နေ့ကိုလေ၊ တွေးရှုကာပဲ။

အလေးပြပါမယ်လေ” ဟူသော ခေတ်ဟောင်း ဂန္ထဝင်အဆိုတော်ကြီး ဒေါ်မေလှမြိုင်၏ ကြေတ္တိဇ္ဈာန် အာဇာနည်နေ့အမှတ်တရ အလွမ်းသီချင်းသံကား ဩဒင့်ရင်ကို ဆိုနှင့်စေပြန်ချေပြီ။

(၂)

“တီးတင်၊ တီးတင်”

ဩဒင့်ကား အခန်းအောင်းရင်းပင် လွမ်းကောင်းခြင်းလွမ်းရန် အခွင့်မသာပြန်ချေ။ ခြံတံခါးဝမှ ဘဲလံသံကြောင့် အောက်ထပ်သို့ဆင်းလျက် ခြံတံခါးဖွင့်ရပြန်ရာ ပူပုံငယ်ပန်းခွမ်း နေရှာသည့်အသွင်ဖြင့် ဝင်လာသူကား ဖူးခက်မြို့မှ ရှားပါးပညာတတ်ကလေး မောင်ကပ္ပလီတည်း။ ဒင်းရောက်လာပြန်ချေပြီ။ ဩဒင့်ကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်းပင် ဗူးလုံးနားမထွင်းသော စကားဖြင့် အစပြု၏။

“သူတို့ခေါင်းရှောင်နေကြပြီ ဩဒင့်”

“အန်”

“မအန်နဲ့ဩဒင့်၊ ဒါဟာ မပြောင်းသေးဘူးဆိုတဲ့သဘောပဲ”

“အာ”

“ဒါ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်နေတာပေါ့ ဩဒင့်ရယ်”

“ဟေ”

“ဆွဲခွင့်ပြုသင့်တာပေါ့ဩဒင့်”

“ကိုရင်၊ အဘယ်ကိုဆိုလိုသနည်း။ လိပ်ပတ်လည်အောင် ခဏတဖြုတ်ထိုင်ပြီးမှ မိန့်ပါလေ”

ကြာလေဆိုးလေဖြစ်လာမည်မို့ ဩဒင့်မှာ ယာဉ်ထိန်းရဲအိုက်တင်ဖြင့် လက်တဖက်ကို အသာမြှောက်လျက်ကာရင်း မောင်မင်းကြီးသားကို တားမြစ်မိန့် ထုတ်ရလေသော်ငြား သူကား တပြားသားမလျော့လေ။

“ရော့ ဩဒင့် ဒါကိုဖတ်ပေတော့”

ကိုရွှေကပ္ပလီ၏ညွှန်ကြားချက်အရ သူကိုယ်တိုင်ယူဆောင်လာသော လူထုပုံရိပ်အမည်ခံ သတင်းဂျာနယ်မှ သူဖတ်စေသောသတင်း၏ လိုရင်းအချက်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေ၏။

၂၀၁၃ တွင် အာဇာနည်နေ့ အထိမ်းအမှတ် ဥဩဆွေဂုဏ်ပြုခြင်းအား ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ရန် ရှိမရှိနှင့်ပတ်သက်၍ လူထုပုံရိပ်မှ အောက်ပါပုဂ္ဂိုလ်များကို ဆက်သွယ်မေးမြန်းရာ တွင် ယခုကဲ့သို့ ဖြေဆိုထားသည်။

“အဲဒီ ဥဩဆွေမယ့်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့မှ ပြန်ကြားရေးဒုဝန်ကြီး ဦးရဲထွဋ်ကို မေးရမှာပါ” (ဦးဇော်ဌေး၊ သမ္မတရုံးညွှန် ကြားရေးမှူး)

“ဦးကျော်ဆန်းလက်ထက်တုန်းက မဆွဲဘူးလို့ဖြေခဲ့တာက ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးအဖွဲ့ ဖြေခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီဥဩဆွေမယ့်ကိစ္စက ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာနနဲ့ ရန်ကုန်တိုင်းအစိုးရ ကိုပဲ မေးမှရမှာပါ။” (ပြန်ကြားရေးဒုဝန်ကြီး ဦးရဲထွဋ်၊ သမ္မတ၏ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသူ)

“မသိဘူး။ အဲကိစ္စက မြို့တော်ဝန်ကုပ် လွှဲထားတဲ့အတွက် မြို့တော်ဝန်ကုပ်မေးရမှာ”
(ရန်ကုန်အစိုးရရုံး)

“ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးဝန်ကြီးချုပ်ရုံးကို အဲဒီကိစ္စကို လွှဲထားတယ်။” (ယဉ်ကျေးမှု
ဝန်ကြီးဌာန ဒုဝန်ကြီး ဦးသန်းဆွေ)

“အဲဒီကိစ္စကိုမသိဘူး။ ပြောခွင့်လည်းမရှိဘူး” (ရန်ကုန်တိုင်းဝန်ကြီးချုပ် ဦးမြင့်ဆွေ၏
ကိုယ်ရေးအရာရှိ)

ကာဗူလီးဝါလား အနံ့ညာတ ခြာဒင်ကား “အင်း” ဟူသော သက်ပြင်းခပ်လေးလေး
တချက်ကိုချရင်း ကပ္ပလီ၏ အံ့ကြိတ်နေသည့် ငိုယုံယုံမျှတ်နှာကို မဟာဝရဏာတော်ဖြင့် ကြည့်ရှု
နေမိလေရာ သူထံမှ ခပ်လေးလေးစကားသံတခွန်းထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ယိုးဒယားမှာ နိုင်ငံတော်သီချင်းနဲ့ အလံတော်ကို နေ့တိုင်းမနက်တော့ညပါ။ ကုန်းတို့
အလေးပြုနေကြရသေးတာဗျာ။ တနှစ်တခါ ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ တမိနစ်လောက်ညှဉ်းဆွဲခွင့်လေးကို
ဒီလောက်နုပြောတွန့်တိုနေရသလား။ ဖြစ်နိုင်ရင် ခြာဒင်ကို လွှတ်တော်မှာတင်ပြဖို့ ဇွဲခက်
ရောက်မြန်မာတွေရဲ့ကိုယ်စား၊ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်လွှတ်ချင်စမ်းပါဘိ”

ကပ္ပလီဆိုလိုချင်သော အကြောင်းအရာကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ခဲ့ပြီ။
သို့သော် ကြီးစွာသော ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ဖြင့် အာစေးမိနေသော ခြာဒင်ပေါ်မှားသမျှ
လွှတ်တော်တက်အရေးဆိုရန် ရွှေ့ပင်လယ်ကာဆီးသည်သို့ နီးမယ် မထင်လေရကား။ စိတ်ပျက်
အားလျော့စွာ တပ်ခေါက်ပြန်သွားရှာသော ကပ္ပလီ၏ ကျောပြင်ကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ငြိမ့်
ရင်း အတန်ကြာငေးမျှော်ကြည့်ပြီးသကာလ၊ စံပျော်ကွန်းခိုနေကျ အခန်းတွင်းရှိ အိပ်ယာ
ထက်တွင် အတွေးမျိုးစုံကို ရင်ဝယ်ပိုက်ရင်း ဖြေးညှင်းစွာလှုံလျောင်းမိလေသည်။

(၃)

မည်သို့မည်ပုံ ရုတ်ခြည်းခရီးနှင့်ခဲ့မိသည်မသိ။ ခြာဒင်ကား မြန်မာပြည်ကြီး၏ တိုင်း
ပြည်အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်သူတို့မှတစ်နေထိုင်ရာ နေပြည်တော်တည်းဟူသော အရပ်ရှိ တခုသော
လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ခြေစုံရပ်လျက်ရှိ၏။ ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ပြည်ထောင်စုလွှတ်တော် ခန်းမ
ကြီးကား ခမ်းနားလှပါဘိ။ လွှတ်တော်အစည်းအဝေးကျင်းပနေချိန်ဖြစ်၍ ဘေး ဘိမှာ တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ ဤအရပ်၌ဌာနသို့ တခေါက်တကျင်းမှ ရောက်ဖူး သူမဟုတ်မူ၍
ခြာဒင်မှာ ယောင်နနဖြစ်နေသော်ငြား လာရင်းကိစ္စကို မမေ့မလျော့ ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်
အလို့ငှာ ပါးစပ်ပါရွာရောက်ဟူသော ဆိုရိုးအတိုင်း လွှတ်တော် အဝမှာ အဆင်သင့်တွေ့ရ
သည့် ကျိုင်းတုတ်ကြီးကိုဘေးချကာ ငိုက်မျဉ်းနေသူတယောက်ကို အသာပုတ်နှိုးရင်း တိုက်နှင့်
လိုရင်း မေးမြန်းသမူပြုလိုက်ရလေသည်။

“တဆိတ်ဗျာ၊ အစည်းအဝေးခန်းမထဲကို ဘယ်လိုဝင်ရပါသလဲ”

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ။ အကြင်သူသည် ကျွန်ုပ်အား စကားတခွန်းမျှပင် တုန်ပြန်စော
ကြောခြင်းမရှိပဲ၊ ငိုက်မျဉ်းနေရာမှ ရုတ်တရက်ထတဲကာ သူ၏လက်စွဲတော် ကျိုင်းတုတ်ကြီးကို

စွေတနဲ့တောက်ယူပြီး ပုခုံးပေါ်တွင်ထမ်းလျက် လွှတ်တော်အစည်းအဝေးရှိရာသို့ လမ်းပြခေါ်ဆောင်လေ၏။ မကြာမီပါချေ။ ဖိုးကျိုင်းတုတ်နောက်မှ အူကြောင်ကြောင်ခြေလှမ်းများဖြင့် တလှမ်းချင်းလျှောက်လှမ်းခဲ့သော ဆြာဒင်သည် အမတ်မင်းတို့စုဝေးတိုင်ပင်နှီးနှောရာ ပြည်ထောင်စုလွှတ်တော်ခန်းမ အတွင်းသို့ ဒုတ်ဒုတ်ထိ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်တမ့်။

ခေတ်ကြီးသည် အမှန်ပင်ပြောင်းလဲခဲ့လေပြီလော။ ခန်းမတွင်းမှ လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်အများစုမှာ မှတ်စုမှတ်ရာစာရွက်စာတမ်းတို့ကို အသီးသီးလှန်လှောဖတ်ရှုရင်း လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြင့် အလုပ်များလျက်ရှိကြ၏။ မကြာသေးမီကမှ လွှတ်တော် သဘာပတိ၏ “မင်းတို့အုပ်စုတွေ” ဟု ရည်ညွှန်းကြိမ်းမောင်းခြင်းခံခဲ့ရသော အစိတ်သားကိုယ်တော်များကား ကျွန်ုပ်တည်တည်မိန့်မိန့်ကြီး ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်သော တခဏ၌ တအံ့တဩ၊ အလန့်တကြားပုံစံဖြင့် ပြိုင်တူမတ်တပ်ထရပ်ကြကာ သတိဆွဲလျက် အနေအထားဖြင့် ကြုံဆိုကြလေ၏။

(၄)

ပြည်ထောင်စုလွှတ်တော် သဘာပတိသည်လည်းကောင်း၊ ဥက္ကဋ္ဌသည်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်ကို စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ရှုစားတော်မူကြလျက်ရှိကြကုန်၏။ ယိုးဒယားနဲ့ တိုင်းခြားကိုပါ တိုက်ခိုက်ကာ အောင်ခဲ့ကြသည့် ဘိုးဘေးတို့၏မြစ်တော် ဆြာဒင်ကား ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သည်ဟု မဆိုနိုင်သော်ငြား ဒူးနှစ်လုံးမှာ အချင်းချင်း ဘေးတိုက်တဆတ်ဆတ် ရိုက်လျက်ရှိ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် လွှတ်တော်စင်မြင့်ရှိရာသို့ မော့ကြည့်နေသော ဆြာဒင်၏နှုတ်မှ ညောင်နာနာအသံသည် ဗလုံးဗထွေး ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

“ဆရာတို့ရယ်၊ ဆွဲပါရစေ”

လွှတ်တော်သဘာပတိသည် ကျွန်ုပ်၏စကားကို သဲသဲကွဲကွဲကြားဟန်မတူရကား မလိုအပ်သောဆူညံသံများကို တားဆီးရန်အလို့ငှာ လက်စွဲတူတော်ကြီးကို တခုနီးဒုန်းအသံပြည်အောင်ထုရင်း ကျွန်ုပ်အား ပြန်လှန်မေးခွန်းစတင်လေ၏။

“မောင်ရင်းဘာပြောချင်တာလဲ၊ ရှင်းအောင်ပြော”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အများစုက ဆွဲစေချင်ကြတာမို့ ဆွဲခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”

“ဘာကို ဆွဲချင်တာတုန်း”

“ဥဩသံပါခင်ဗျ”

သဘာပတိမင်းကား အကင်းပါးလှချေ၏။ ကျွန်ုပ်ဆိုလိုသည်ကို ဒက်ကနဲသဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခပ်တွေတွေစဉ်းစားခန်းဝင် ရင်း မေးခွန်းကိုဆက်သည်။

“နေပါအုံး၊ မောင်ရင်က ဘယ်သူတုန်း”

“ကျနော်လူထဲကလူ၊ ရိုးရိုးပြည်သူပါခင်ဗျ”

“မင်းနဲ့လွှတ်တော် ဘာဆိုင်သတုန်း”

“လျှာရှည်တယ်မထင်လိုက်ပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ လွှတ်တော်ဆိုတာ ပြည်သူ့ရွေးချယ်တဲ့ ကိုယ်စားလှယ်မင်းများနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာမို့ “လွှတ်တော်အထက်မှာ ပြည်သူရှိတယ်” လို့ ဆိုနိုင်တာကြောင့် အမတ်မင်းတို့ဟာမာဒလေခေါ်ပြီး မမေ့မလျော့ကြလေအောင် ကျနော်တို့ လာရောက်နှိုးဆော်ရခြင်းဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

အလျှောက်ကောင်းလေသလောမဆိုနိုင်။ သဘာပတိမင်းသည် လွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌထံသို့ အဓိပ္ပာယ်အပြည့်ပါသောအကြည့်ဖြင့် လှမ်း၍ကြည့်ရှုလေရာ ဥပဒေအထက်မှာ မည်သူမျှ မရှိဟု မိန့်တော်မူလေသောဥက္ကဋ္ဌကြီးသည် တည်ငြိမ်လှသော အသံဖြင့် မှတ်ချက် ပြသည်ကား။ “ခုချက်ချင်း အထူးအစီအစဉ်အနေနဲ့ ဒီကိစ္စကို မပြန်ခွဲလိုက်ကြတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ စကားမစပ် အမကြီးကရော ဘယ်လိုသဘော ထားရှိသလဲသိပါရစေ” ဟု၏။ အမကြီးဟူသည်ကား ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို ဆိုလိုပေရာ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်သည် ရွှေမှ ခိုက်ကန့်ရမ်းကို ချက်ချင်းပင်ဆွဲယူလျက်၊ “ကျမအဖေအပါအဝင်ဖြစ်နေတဲ့ အာဇာနည်တွေကို ဂုဏ်ပြုဖို့ ကျမကိုမေးရသတဲ့လား၊ ဥက္ကဋ္ဌကြီးကလည်း နောက်နေသလိုပဲ၊ ဂုဏ်ပြုထိုက်သူကို ဂုဏ်ပြုတာ မင်္ဂလာတရားနဲ့အညီမို့ မဲခွဲဖို့လိုသေးလား” ဟု တုန့်ပြန်သည်တွင် သယံဇာတအမတ်မင်းသည် ရုတ်တရက်ထရပ်ခါ။ “ဒီလိုတွေဖြစ်လာမှာ ကြိုမြင်လို့ ကျနော်ပြောခဲ့သေးပဲ၊ ဟော၊ အခု ဥဩသံကအစ ပြဿဒိမီးလောင်တော့မယ်” ဆိုပြန်လေသည်။ ထိုခဏ၌ လွှတ်တော်အမတ်မင်းအများစုထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံမျိုးစုံကား “ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တာပဲ” “အင်းလေ၊ မှန်တာပေါ့” “ဆွဲရုံလေးပဲဥစ္စာ ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး” “ဆွဲလိုက် ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်” ဟူသတည်း။

အတန်ငယ်အာရုံနောက်လာဟန်ရှိသော သဘာပတိမင်းသည် အစိမ်းရောင် အစိတ်သား ကိုယ်တော်များဖက်သို့ မေးငေါ့လျက်ခပ်ငေါ့ငေါ့အသံဖြင့် “မင်းတို့အုပ်စု ငြိမ်မနေနဲ့၊ သဘောတူရင်တူတယ်၊ မတူရင်မတူဘူး၊ ပြောကြဦး” ဟူသော အမေး မဆုံးခင်မှာပင် ထိုအုပ်စုဆီမှ “ဟုတ်” ဟူသော ပြိုင်တူဖြေဆိုလိုက်သည့် ကျယ်လောင်သော အသံကြီး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထို “ဟုတ်” ကား အထက်အရာရှိ၏ အမေးကို တပ်စလေထုံးစံအတိုင်း “ဟုတ်” လေသည်လား။ ဥဩဆွဲမည့်အစီအစဉ်ကို ထောက်ခံသော “ဟုတ်” ပေလော၊ ဩဒင်တယောက်မဝေခွဲနိုင်စဉ်မှာပင် လွှတ်တော်ခန်းမတခုလုံး လက်ခုပ်ဩဘာသံများဖြင့် ဆူညံသွားလေရာ နောက်ဆုံးတွင် ဩဒင်၏ ဥဩသံနှင့်စပ်လျဉ်းသောအဆိုမှာ ကန့်ကွက်သူမရှိ၊ တညီတညွတ်တည်းသော လက်ခုပ်ဩဘာသံတို့ဖြင့် အောင်မြင်စွာနှိပ်တိုင်လေတော့သည်။ အောင်လံထူစစ်သူကြီးပွဲပေတကား။ အဆင်သင့်ရောက်ရှိနေရာယူလျက်ရှိကြသော သတင်းမီဒီယာမျိုးစုံမှလည်း ကျွန်ုပ်၏အရေးတော်ပုံကို တိုက်ရိုက်၊ ရိုက်ကူးထုတ်လွှင့်နေကြ လေသည်တကား။

(၅)

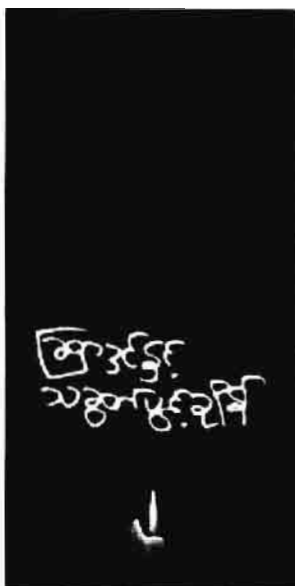
ဆရာဝန်သည် သတင်းထောက်တို့ကို အသာတွန်းဖယ်ရင်း၊ ရင်ကိုကော့ကာ လွှတ်တော် အတွင်းမှထွက်ခွာခဲ့ရာ ဘဝင်စိတ်ကြောင့် ရင်ဘတ်သည် မေးစေ့ထက် ပိုမြင့်နေ သယောင် ထင်ရ၏။ ကပ္ပလီကလေး၏ စေခိုင်းတာဝန်ပေးချက်ကို ကျွန်ုပ်ကျေပွန်အောင်မြင်စွာ ကျွန်ုပ် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပေပြီ။ ဇူလိုင်လမိုးဥတုဖြစ်သော်ငြား ကောင်းကင်တွင် တိမ်ညိုတို့ ကင်းစင် လျက်ရှိ၏။ ကပ္ပလီအပါ အဝင်ဖူးခက်ရောက် မြန်မာအလုပ်သမားတို့ ဤသတင်းကို ကြား လတ်သော် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိကြကုန်အံ့။ ထို့အတူ မြန်မာပြည်သူလူထုကြီးသည် လည်း ဝမ်းမြောက်ကြပေလိမ့်မည်ဟူသော အတွေးတို့ဖြင့် ဆရာဝန် ကိုယ်လုံးအနှံ့ ပီတိပြန့်လျက်ရှိ၏။

သို့သော် . . . တခုသော လမ်းဆုံအရောက်၌ ဝါးချွန်၊ တုတ်၊ စားနှင့် အုတ်ခဲ ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြသော လူတအုပ်သည် ဆရာဝန်ထံသို့ ညာသံမျိုးစုံပေးကာ ပြေးလာကြပြီး “ခေတ်ကိုပြောင်းချင်တဲ့ကောင်” “နောက်ကြောင်း ပြန်မလှည့်ချင်တဲ့ကောင်” “မှတ်လောက် အောင်ဆော်ကြဟေ့” ဟူသော ကြွေးကြော်သံတို့ဖြင့် တက်ညီလက်ညီဆွမ်းကြီးလောင်းကြ လေရာ “ဦး” “ခွပ်” ဟူသောအသံတို့၏နောက်ဝယ် အသိဉာဏ်မှောင်အတိကျကာ လောက ကြီးနှင့် ဆရာဝန်အဆက်အသွယ်ပြတ်လေ၏။ နောက်ဆုံး ဆရာဝန်မှတ်မိသည်ကား ထိုလူ အုပ်၏လက်မောင်းကိုယ်စီရှိ စာလုံးသုံးလုံးပါ အနီရောင် စာတမ်းနှင့် လက်ပတ်များပင်ဖြစ်၏။ ရှေ့ဆုံးစာလုံးမှာ “စွမ်း” ဟု ဆရာဝန်ထင်မိသည်။

(၆)

မှိတ်ထားသော မျက်စိကို တဖြေးဖြေးချင်း ဖွင့်ကြည့်မိသည်။ တကိုယ်လုံးလောချွေးပြန် လျက်ရှိ၏။ ဆရာဝန်လန်နီးလာချိန်တွင် အနီးရှိကွန်ပျူတာဆီမှာ ဒေါ်မေလှမြိုင်၏ ရင်ကွဲနာ ကျသံ သည်ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေဆဲဖြစ်၏။ “စံနစ်အခြေပြောင်းခဲ့ပေမဲ့ အဖြစ်ဟောင်း များတော့ ဖြေသော်မပြေ၊ အလွမ်းမျက်ရည်ပြေခပြီမို့၊ ဆွေးတသသ၊ တွေးဆမရွှင်ပေ၊ ခွေ ဘဝင်ဆူက၊ ကြေကွဲ၊ ဝမ်းနည်းရပုံတွေ၊ ယနေ့ ထက်တိုင်အခြေ အော်၊ မမေ့တဲ့နိုင်ပါသလေ၊ (အာလာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ) ၂ ကောင်းရာသူကတိ ရောက်ရှိကြပါစေ၊ တေး ကဗျာအနု စာခွေ ရေးကာမနွေး ယခု၊ အလေးပြုပါတယ်လေ”။

(ဆဲဝင်းဒေးနေ့စဉ်သတင်းစာ၊ ဇူလိုင်(၈)၊ ၂၀၁၅)

ဆြာဒင်နှင့် သခွတ်ပွင့်ချိန်

(၁)

မိုးအေးအေးမိုးဆြာဒင်တယောက် အိပ်ယာထက်မှာ သီချင်းကလေးဖြင့် ကွေးလျက်ရှိချိန်ဖြစ်၏။ အနီးရှိ ကွန်ပျူတာဆီမှ အလင်္ကာကျော်စွာ ဆရာရွှေပြည်အေး၏လက်ရာ ကသစ်ပန်းသီချင်းမှာ ခေတ်ဟောင်း အဆိုတော် ကိုအံ့ကြီး၏ အသံနှင့် အင်မတိအင်မတန်လိုက်ဖက်လှရုံမက အိပ်ပြင်က မိုးသံတဖျောက်ဖျောက်ကပါ တေးသရုပ်ကို ဖော်နေလေရာ ဆြာဒင်မှာ နားဆင်မဝ တသသဖြစ်ရလေသည်။

“နတ်စည်ငယ်လေ၊ ပုဂ္ဂန်ပုစ္ဆန်လက်ရိုး အာလမ္မရာ၊ ကျော်ဝှန်းသံဝါ၊ ဆော်ရွမ်းညံစာစာ၊ တိမ်ယံအာကာ နီလာပြင်ဆိုင်းသင်တိုင်းခြံလွှာ အံ့မှိုင်းညိုပြာ၊ မိုးထက်ကယ်ဝဠာ ကိုးချက်နယ်မှာ တိမ်ခိုးယွက် မိုးစက်ကလေးတွေဖြာ”

မိုးရာသီမှာမိုးစက်ကလေးတွေ ဖြာနေပြီဆိုသဟာကြောင့် မင်္ဂလာတပီးပါတကားဟူသော အတွေး မဆုံးခင်မှာပင် တတိတိမြည်လာသော ဖုန်းသံသည် အရေးကောင်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်ချေပြန်သည်တမူ။ ဖုန်းမှထွက်ပေါ်လာသော အသံရှင်ကား ဇူးခက်မြို့နော်၊ မော်လမြိုင်သား အာရုံခေါ် ဖေကြည်အမည်ရှိလူငယ်ဖြစ်၏။ ဖေကြည်ကား အမြဲတစေလိုလို ပေါက်ပေါက်ဇွာရှာ ကပ်သီးကပ်သတ်ပြောတတ် လုပ်တတ်သူဖြစ်၍ မူလ

အမည်ပျောက်ကာ “အာရုံ”ဟု နာမည်တွင် နေသူဖြစ်လေသည်။

(၂)

“ဆြာဒင်ရေ မြဝတီမှာတော့ သားမက်နဲ့ယောက္ခမပွဲကြမ်းနေပြီ”

“ဒါထုံးစံပဲ၊ မဆန်းလှပါဘူး၊ ရဲစခန်းမရောက်အောင်သာထိန်းပါလေ”

“အာ ဆြာဒင်ကလည်း ညံ့ချက်ကတော့ ကမ်းကုန်ရော၊ သားမက်နဲ့ ယောက္ခမ ပွဲကြမ်း တယ်ဆိုတာ မိုးအရမ်းရွာနေတာကို ပြောတာဆရာရဲ့”

“အံ့မယ်၊ သခွပ်ဖြူပင်မင်း ငွေအဆင်းပွင့်ချိန်ခါမို့ အသူရာဒေါသထွက်ပြီး မြင်းမိုရ် ထက်သို့ တက်လို့ စစ်ထွက်တဲ့အခါကို ဆိုလိုသကဲ့”

“ဟုတ်တယ်ဆရာရေ၊ အခုဟာက အံ့ကာလေတဖွဲ့ အဆင့်ကိုကျော်နေပြီ။ လေးငါးရက် ဆက်တိုက် ရွာလေတသဲသဲ ဖြစ်နေတာ ခင်ဗျ”

“နေပါဦး၊ မောင်ရင်က ဖူးခက်ကနေ ဘယ်လိုလုပ် မြဝတီသတင်းကို လွှင့်နေရသတန်း”

“မော်လမြိုင်ပြန်တာ ဆြာဒင်ရေ။ တောင်ပြုပြီးလမ်းတွေဝတ်လို့ မြဝတီမှာသောင်တင် နေတာ”

“ကောင်းကွာ၊ မောင်ရင် မြဝတီမှာရှိတုန်း ခုနစ်ရက်သားသမီးတွေ ရေဘေးဒုက္ခကနေ ကျော်နိုင်လွှားနိုင်တဲ့ သတင်းလေး ဆက်ပို့အံ့လဟာ ဒါနဲ့စကားမစပ် တို့မြန်မာအစိုးရမင်းများ ကော ဖေးမကူညီသံ ဘာကြားသေးတုန်း၊ ခေတ်ကြီးကပြောင်း လာပြီဆိုတော့ လာမှာတော့ သေချာတယ်ကွ”

“ဒုက္ခသည်စခန်း ခြောက်ခုဆိုလား၊ ဆယ်ခြောက်ခုဆိုလားတော့ ဖွင့်နေသတဲ့ဆရာ”

“အေးပါ၊ ငါထင်သားပဲ၊ စခန်းဖွင့်နေပြီဆိုတော့ စားစရာနဲ့ အဝတ်အထည်တွေ ရွှေဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်လာမှာပါ၊ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့သာ စောင့်ကွာ”

ဆြာဒင် ဖုန်းကို အသာချကာ နားထောင်လက်စ သီချင်းကို နားဆက်စွင့်နေလိုက်သည်။

(၃)

“လွဲခဲ့ကြရရာ နတ်တို့နတ်ရွာ ဝတီသာ၊ အသူရိန်တွေဟာ၊ ဘုံသာဝေယံနန်းမြင့် ကသစ်ပန်းပွင့်ရတုဖြာ သဘင်ပွဲပြုကာ၊ အို သခွပ်ဖြူစွာ အပွင့်ကိုသာ မြင်တော့မှ ဝတီတွင်မဟုတ်ပါလား ဟရိုရဲ့၊ သေနင်ဗျူဟာ ၊ နတ်သူရာမင်းငယ်လေ၊ စစ်ခင်းလုမယ်လာ ရှေးရှုဝတီသာ၊ အံ့ကာလေ တသဲသဲ ရွာလေ တဖွဲ့ဖွဲ့”

အမူးလွန်နေသော အသူရာတို့ကား သခွပ်ပွင့်ချိန်ကျမှပင် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသော လွတ်လပ် ရေးကို သတိရကြတော့သည်တကား၊ စစ်ခင်းကာအံ့တု ပြန်လုကြပေတော့မည်။ သားမက် သိကြားမင်းနှင့် ယောက္ခမအသူရာမင်းတို့ကား သည်နှစ်တွင် ခေတ်မီလက်နက်များဖြင့် ယခင်နှစ်များထက် ပြင်းထန်သောစစ်ပွဲ ကို ဆင်နွှဲကြပေတော့မည်။

အသူရာတို့ ဝတီသာဆီ ချီတက်နေချိန်တွင် ဖုန်းသံက မြည်လာပြန်သေးပြီ။

“လာပြီ၊ အသံကြားရသေးသေးရဲ့”

“ဟေ့၊ အသံကြားရသေးသေးရဲ့၊ သိကြားမင်းကို သတင်းပို့လေ”

“အာ ဘယ်က အသံကြားရသေးသေးရဲ့၊ စစ်တပ်ကနေ စားစရာတွေတင်ပြီး ပဲ့ချိတ်လေ့ အစိုးသုံးဆယ် လောက်နဲ့လာနေတာ အသံကြားရ”

“အေး ငါထင်သားပဲ၊ တပ်မတော်ဟာ အဖိုးသားတွေကို ဘယ်တော့မှသစ္စာမဖောက် ဆိုတာ မောင်ရင်ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအတွက် အရေးကြီး လိုအပ် နေလာတဲ့အခါ အသက်သွေးချွေး အစဉ်မနေဘဲ ပေးဆပ်နေတဲ့ တပ်မတော်ကပဲဟာ”

“နေဦး အသံကြားရ”

“နေလို့ မရဘူးလေ၊ တပ်မတော်သာအမိ တပ်မတော်သာအဖ ဆိုသလိုလား၊ ဒါကြောင့် တို့များဟာ တပ်မတော်ကြီးကို အင်အားရှိရှိ အရာရာမှာကူညီပြီး ရဲဘော်အပေါင်းကို ကိုယ့် အသွေးအသားမို့ အစဉ် မမေ့အပ်တာပေါ့လား”

“အသံကြားရ ဖွတ်တွန်းမနေနဲ့ အခုလာတာက ထိုင်းစစ်တပ်ခင်ဗျ”

“ဟေ့”

အသံကြားကား “ဟေ့” တလုံးနှင့်သာ နှုတ်ဆိတ်သွားရပေတော့သည်။ စိတ်ကမူ မလျော့ ချင်။ “သူတို့ လာကိုလာမှာပါလေ” ဟူသော အတွေးနှင့် ဖွင့်လက်စသိချင်းသံကို နားစိုက် မိပြန်သည်။

(၄)

“အာလိန်ငါးဆင့်နဂါးနှင့် ဂဠုန်ပျံ ဂဠုန်ရက်ကျက် စတုမဟာရာဇာ မခံနိုင်ငြားလို့ သိကြားထွက်တဲ့အခါ ထွက်ရေသိန်း ခြောက်သောင်း ရှစ်ထောင်ယူရနာ၊ ဝရဲဝန်လွတ်ကာ မြင်းမိုရ်ကိုပင်၊ သူခွင်းချင် ထွင်းလို့ဖောက်နိုင်တာ၊ နတ်မြင်းတထောင်ကတဲ့ ရထားဝေယန္တ၊ ရန်ဘန်မာ တင်နာဂ ဆင်တော်သုမိတ္တာ၊ ရဲတံခွန်လွှား သုံးကျိပ်သုံးပါး သိကြားငယ်ပါ၊ နေလနတ်သား လေးပါးစစ်အင်္ဂါ၊ ပင်လုံးကျွတ် သခွတ်ပွင့်ချိန်ခါ”

မှန်လေစွ၊ သိကြားဆိုသဟာ ပွဲကြီးပွဲကောင်းကျမှ ထွက်ရတာမျိုးကလား၊ မြဝတီတွင် တိုးလျက်ရှိသော ရေအလျဉ်သည် သိကြား ထွက်လောက်သည့်အဆင့် မဟုတ်သေး ယောင်တကား။ အာရုံခေါ် ဖေကြည်ထံမှ ဆက်တိုက်သိရသော သတင်းများအရ မြဝတီတွင် အာရှလမ်းမကြီး ရေမြင်နေပြီ ဟုဆို၏။ ဆောက်လုပ်ရေးရုံးအနီးတွင် ရင်စို့ခန့်အထိ ရေကြီး သည်ဆို၏။ မြဝတီကော့ကရိတ်ကားလမ်းကိုလည်း တောင်ပြုမြေပြုမှုများကြောင့် ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်ပိတ်သည် ဟုလည်း သတင်းတခုမှာ ဖတ်ရသည်။

မြဝတီရေကြီးမှုမှတ်တမ်းများအရ ၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် အမြင့်ဆုံးစံချိန်ခဲ့သည် ဆိုလေ သည်။ ရွှေမြင်းဝန်ဘုရားကြီး၊ မဟာရာဇ် အုတ်တံတိုင်းရှိ နဂါးရုပ်ကြီး၏ ပါးစပ်ဝတိုင် ရေ တက်ခဲ့သဖြင့် နဂါးကြီးရေသောက်သောနှစ်ဟု အမှတ်တရရှိကြလေ၏။ တိုက်ဆိုင်သည့် ဆိုရမည်လောမဆိုနိုင်။ နဂါးကြီးရေသောက်ပြီး နောက်တနေ့၌ ထူးဆန်းစွာပင် ရေကူးသွား

ခဲ့သည် ဟုဆိုကြ လေသည်။ ဤနှယ်ဤပုံ ဆိုလျှင်ဖြင့် နဂါးလျှင်လည်း ရေမြန်မြန်သောက်မှ၊ သို့တည်းမဟုတ် သိကြားလျှင်လည်း အမြန်ရောက်မှ ဖြစ်ချေတော့မည်။

မွှေတော်ဇောနှင့် ရင်မောနေမိစဉ်မှာပင် ဆြာဒင့်ထံ “အာရုံ” တယောက် သတင်း ပို့ပြန်ချေပြီ။

“လာပြီဆရာရေ၊ ဒီတခါ မြန်မာစစ်တပ်တကယ့်ကို ရောက်လာပြီဆြာဒင့်ရ၊ ဗျူးဟာများ ဆိုလား၊ တပ်မများ ဆိုလား ကိုယ်တိုင်ရောက်လာတာများ”

“အေး၊ ထင်သားပဲ။ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ၊ သူ့တပ်သားတွေကို ကယ်ဆယ်ရေးအတွက် ချက်ခြင်းအမိန့် ပေးပြီပေါ့”

“လွဲပြန်ပြီ ဆြာဒင့်ရေ၊ သူ့ဘေးက အရာရှိငိုလ်ကြီး၊ ဗိုလ်များတွေကိုယ်တိုင် ဒုက္ခသည် တွေကိုလိုက် ဆယ်ဖို့ကယ်ဖို့ အမိန့်ပေးနေတာခင်ဗျူး၊ ကုန်းမြင့်လေးတွေပေါ်မှာ ရေဘေးရှောင် နေတဲ့ ဒုက္ခသည်တွေနဲ့ အိမ်အပေါ်ထပ်တွေမှာ ရှိနေတဲ့ ဒုက္ခသည်တွေကို အသက်ကယ်ပေး တွေ မော်တော်ဘုတ်တွေနဲ့ လိုက်ခေါ်ထုတ်နေကြပြီဆြာဒင့်ရေ”

“အားရစရာကောင်းချက်ကွာ၊ ဆူနာမီနဲ့ နာဂစ်ဝင်တုန်းက ခေတ်ဟောင်းစံနစ်ဟောင်း မို့ပါကွာ၊ ကဲ . . . မောင်ရင်လည်း ပင်ပန်းရော့မယ်၊ နားနားပြီး သတင်းကောင်းလေးဆက် ပို့နော်”

စကားလက်စကိုဖြတ်ကာ လက်ကိုင်ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်တွင် အသာချလျက် ရင်အပူ လျော့စေရန် ရေတခွက်သောက်အပြီး မိုးဘွဲ့သီချင်းတပုဒ်ကို ထပ်မံနားဆင်ရန်အလို့ငှာ ဂူဂဲလ်ကို ကလစ်နှိပ်ရာမှာပင် ရွှေ့ကိုယ်တော်ဖေကြည် ဆက်လာပြန်သည်။

(၅)

“ပြန်သွားကြပြီဆြာဒင့်ရေ”

“ဟာ၊ မြန်လှချည့်လား၊ ဘာတွေလုပ်သွားသတန်းကွ”

“ဇာတ်ပုံနဲ့ ဝီဒီယိုတွေ ရိုက်ပြီးပြန်သွားကြလေရဲ့ ဆြာ”

“ဟေ”

“မဟေနဲ့ဆြာ၊ သူတို့က ရွှေ့မြင်းဝန်ဘုရားကြီးဖက်သွားပြီး နဂါးကြီးပါးစပ်ထဲကို ရေ လောင်းထည့်သတဲ့”

“နဂါးကြီးက ရေဆာတယ်များ အိမ်မက်ပေးရောသလားကွာ”

“ဆြာဒင့်ကတော့ ညှိုးပြီးရင်းညှိုးရင်းဆိုတဲ့ အထဲကပါကလား၊ နဂါးကြီးရေသောက်ပြီးရင် ရှေ့ပီနောက်ပီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့အဆိုအရ ရေပြန်ကျမယ်တဲ့ခင်ဗျူး”

“ဟင်”

ထိုနေ့ကား ဆြာဒင့်နှုတ်ဖျားမှ “ဟေ” “ဟာ” “ဟင်” တည်းဟူသော အာမေဋ်တံသံ မျိုးစုံ ထွက်ပေါ်ခဲ့သောနေ့ပင်တည်း။ ဖေကြည့်အတွက်ကား အခွင့်ရခိုက် ဆြာဒင့်၏ အလွဲ အညံ့မှုကတို့ကို အကျယ်တဝင့် ဖွင့်ဆိုနိုင်ခဲ့သော နေ့ရက်ပင်တည်း။ မည်သို့ဆိုစေကာမူ

ကျွန်ုပ်တို့အကြောင်းကို လူသိစာရင်း အသွင်းခံထိုက်လှပါပေသည်။ အကြောင်းမူကား နောက် တနေ့ သစ်ထူးလွင်၏ အင်တာနက်စာမျက်နှာ၊ (Myanmar News Now) တွင် အောက် ပါသတင်းကို ဖတ်ရှုရသောကြောင့်ဖြစ်လေ၏။

“ရေကြီးမှုတွေဖြစ်ခဲ့တဲ့ မြဝတီမှာ ရေပြန်ကျ”

“ကရင်ပြည်နယ်မှာ အဆိုးရွားဆုံး ရေကြီးခဲ့တဲ့ မြဝတီမြို့မှာ ကြာသပတေးနေ့လောက် ကစပြီး ရေပြန်ကျသွားပြီဖြစ်ပါတယ်။ ထိုင်းမြန်မာနယ်စပ်အဖြစ် ပိုင်းခြားထားတဲ့ သောင်ရင်း မြစ်ရေဟာ သောကြာနေ့မှာ ၅၀၁ စင်တီမီတာအထိ ကျလာပြီး မိုးရိမ်ရေမှတ်ဖြစ်တဲ့ ၄၇၇ စင်တီမီတာထက် ၁ ပေအမြင့်လောက် အထိ ကျလာပါတယ်။ မြဝတီမြို့ထဲမှာ တချို့ နိမ့် တဲ့နေရာတွေမှာ ခြေသလုံးလောက်၊ ဖူးလောက်အထိ ရေတွေရှိနေပြီး နေရာအတော်များများ မှာတော့ ရွှံ့ပွက်တွေ အပျက်အစီးအပိုင်းအစတွေနဲ့ ပြည့်နေပါတယ်”

(၆)

အထက်ပါသတင်းကို အစအဆုံးတိုင်ဖတ်ရှုပြီးချိန်တွင်ကား ကြာဒင်တယောက် မည်သို့ သော အာမေဍိတ်ကိုမျှ ရေရွတ်ယောင်ယမ်းခြင်းမရှိတော့ဘဲ မြဝတီမြို့လူထုအပါအဝင် မြန်မာပြည်သူပြည်သားအားလုံးအတွက် ရည်စူးလျက် အောက်ဖော်ပြပါ တိမ်တမာန်သီချင်းကို သာ ခပ်တိုးတိုး ညည်းဆိုမိလျက်ရှိလေသတည်း။

“ဆည်မြောင်းချောင်းကန် ပြည်လျှံတိုးအောင် မိုးလုံးမဲအမျှ မရွာစေချင်ပါပေ။ ဆည် မြောင်းချောင်းကန် အသင့်အမှန်တိုးရန် ပုလဲလုံးရွဲအလှ ရွာစေချင်ပါပေ။ တို့ပြေသည်ကား ဆန်စပါးအသက်ပေ၊ တို့ပြေသည်ကား ဆန်စပါးခက်ဝေ မက်မပြေနိုင်သော လယ်တောယာ မြေ ထွန်ယက်ပြုစု ယုယအမြဲပေ တိမ်တမာန် အိုအဆွေ တို့များရွှင်လန်း ပုလဲပန်းကိုခြွေ”

(ဆဲဝင်းအေးနေ့စဉ်သတင်းစာ၊ ဩဂုတ် (၅) ၂၀၁၃)

ဆြာဒင်၏ မွေးဌာနီ အညာရပ်ဆီသို့

(၁)

ဆြာဒင်ကား မွေးရပ်မြေရွှေပင်ရွာကို ခွဲခွာလာခဲ့သည်မှာ နှစ်အားဖြင့် သုံးဆယ်နီးပါးကြာညောင်းခဲ့လေပြီ။ “ပျော်ရာမှာ မနေရ တော်ရာမှာနေရ ဒီဘဝဒီအဖြစ်မျိုးသည် လူတိုင်းကြုံဖူးကြ လိမ့်မည်”ဟု အဆိုတော်သန်းထွန်းလေး၏ မမေ့သော အညာ သီချင်းတွင် ဆိုရိုးရှိလေသည်မဟုတ်တုံလော။ ငယ်စဉ်က အညာ ကို လွမ်းကြောင်း တခွန်းတပါဒပြောမိလျှင်ပင် အနန္တဂိုဏ်းဝင် ဖခင်ကြီးက “တောမှာပျော်ချင်တဲ့ တောနွားတွေ” ဟူသော ကြိမ်း မောင်းသံကို အဖန်ဖန်ကြားရပြီးသည်၏ နောက်တွင် အညာ အရပ်သည် ခြေဦးပြန်လှည့်သင့်သောအရပ်မဟုတ်ဟူသော အသိ သည် ဆြာဒင်၏စိတ်ကို ကြိမ်တို့သကဲ့သို့ရှိ လေသောကြောင့် ဤ အချိန်ဤကာလအထိ ရွှေပင်ရွာနှင့် ကင်းကွာခဲ့ခြင်းဖြစ်တန်ရာ သည်။

ယခုသော်ကား ဆြာဒင်မှာ ရုပ်ရည်အားဖြင့် တင့်တယ်ဆဲ ဖြစ်သော်ငြား အာယုအသက်အားဖြင့် တတိယအရွယ်သို့ ကောင်း စွာချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်လာပြီဖြစ်၍ မွေးရပ်မြေရှိ မသေကြွင်း ထွန် ကျောင်းနေဖော်သူငယ်ချင်းတို့ကို သတိရလွှမ်း ဆွတ်မိ သည်ကတကြောင်း၊ အသွင်အပြင်မူပြောင်း ခေတ်ဟောင်းစံနစ်ကို ဇယ်ရှားကာ လူသစ်စံနစ်သစ်ဖြင့် ခေတ်သစ်ဆီသို့ ချီတက်နေကြ

သည့် ယခုကာလသမယ၌ ဆြာဒင်မွေးမြေသည် အသို့လျှင် ခရီးနှင့်နေကြလေသနည်း ဟူသော အတွေးစိတ်ဆော်ဖန်သည် တကြောင်းတို့ကြောင်း၊ ဆြာဒင်တယောက် သေမြေကြီး ရှင်ရွှေထီးသဘောပိုက်လျက် ယိုးဒယားပြည်၊ ဖူးခက်မြို့မှသည် လေယာဉ်၊ ရထား၊ ကားနှင့် တသွယ် ရွှေပင်ရွာရှိရာသို့ မကြာမတင်ရက်ပိုင်းက အပြေးပြန်လာမိခြင်းခြင်း ဖြစ်လေသည် တမံ။

(၂)

“တမာတောမှာပျော်တယ်ဆိုတဲ့ မောင်ရေမောင်ရေ အညာမြေကို မေ့လို့လား၊ အညာ သူလေးကို မေ့လို့လား၊ ခွဲခွဲခြားခြား ပြောပါမောင်ရေ” ဟူသော ငယ်ချစ်ဦးရွှေညာသု၏ သီချင်းသံကို ကြားယောင်ရင်း ဆြာဒင်တယောက် မွေးရပ်မြေသို့ တခေါက်ရောက်ခဲ့ချေပြီ။ စွန့်ခွာခဲ့တာကြာပြီမို့ ရထားပေါ်ကအဆင်းမှာ ကြိုသူမရှိ တဦးတည်းရပ်နေရင်း ငေးမောအား ငယ်မိသည်၏ နောက်တွင် နတ်မောက်အပိုင် သားမြားဘူတာမှသည် ဇာတိမြေရွှေပင်ရွာ ဆီသို့ ခြေကျင့်တလှည့်၊ ကုန်းကြောင်းတလှည့် ကိုးခြောက်ကိုးသုံးစံနစ်ဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့လေ သည်။

နွေအခါ ကြည့်လေရာ သံပြင်အတိဖြစ်လေ့ရှိသောငြား မိုးရိပ်ဆင်သည့်သမယမို့ မြေ နီနီယာတောတို့ကို မျက်စိတဆုံးမြင်နေရသည်။ ရွာရှိရာသို့ ဦးတည်နေသောလမ်း၏ ဘေးဝဲယာ၌ ဇီး၊ ဒဟတ်၊ ဩဇာနှင့် ထန်းပင်တို့ စီတန်းလျက်ရှိ၏။ မကြာမကြာ ဘယ်ခြံဖုတ် ဆီက ထွက်ပေါ်လာသည်မသိလေသော ဘုတ်အိသံကိုလည်း ကြားနေရသည်။ ဟိုအထေးတွင် ရွှေပင်ရွာ၏ အထင်ကရအထိမ်းအမှတ် ဖျောက်ဆိပ်ပင်ကြီးကိုလှမ်းမြင်နေရသော တခဏ၌ သီချင်းသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရလေ၏။

“နှောင်းလေပြီ ညောင်းရွက်တွေ လေငွေ့ချီတော့ မြေမဟီကြွေကာကျသည့်နှယ်၊ မြေမဟီကြွေကာကျသည့်နှယ် ကြွေရက်ကယ်စော နှမော့မိတယ်ထွေးညီရယ် အကြောင်းဖန် နှောင်းကံပွဲ နန်းလယ်ငွေ အခြေမကျခင်ဝယ် ပန်းစပယ်ကြွေ မြေခမရွှင်တယ်၊ မောင်ကြီး ဆုတောင်းတယ် ကောင်းရာအခြေ ရောက်ရစေသားကွယ်”

သီချင်းလာရာအရပ်ကား ဆြာဒင်နှင့်မဝေးလှ။ တခေါ်သာသာ သာရှိအံ့ထင်၏။ အသေအချာစပ်စုသည့်အခါ ဆြာဒင်ခရီးနှင့်နေသည့် ရွာဆီသွားရာလမ်းဘေးနှင့် မလှမ်း မကင်း တခုသော ထန်းပင်ကို ပိုရင်း အလွမ်းသယ်နေသော လူငယ်တဦးကို တွေ့ရပါလေ၏။

ဆြာဒင်ကား သီချင်းနှင့်ဇာတ်ပွဲဆိုလျှင် ထမင်းပါအငတ်ခံနိုင်သော လူစားဖြစ်လေရာ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်ခန့်က နိုင်ငံကျော်အဆိုတော်ကြီးတွံတေးသိန်းတန်၏ ကျော်ကြားလှသောတေးကို တခေတ်ဆန်းသီဆိုနေလေသည့် အဆိုပါ လူငယ်ရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွားတဲ့ကာ စပ်စုမိလေ၏။ သူ့ထံမှ ချဉ်စုပ်စုပ်အနံ့ကြောင့် ထန်းရေမူးနေခဲ့ ကြောင်း အကင်းပါးသော ဆြာဒင် ဒက်ကနဲသိလေ၏။

“ကျုပ်နာမည် ဆြာဒင်ပါမောင်၊ မောင်ရင်က တယ်အဆိုပိုင်သကဲ့၊ မောင်ရင်ကြည့်

ရတာ ရွှေပင်ဇာတိပဲထင်ပါရဲ့”

အနီးကပ်ကြည့်မိသည့်အခါမှ အဆိုပါသူငယ်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ပင် ပြည့်ဟန်မတူသေးချေ။ အစိမ်းရောင်ခပ်ပွဲပွဲ အင်္ကျီနှင့် ဖြစ်၏။ ဆံပင်ပုံစံကား ရှေ့တလက်မ နောက်ပြောင်လျက်ရှိ၏။

“ဆြာဒင်ရေ၊ ကျနော်တော့ ရင်ကျိုးပါပြီဗျာ”

“တခုခုနဲ့များ မောင်ရင့်ဘတ်ကိုဖိမိ၊ နို့ကိမိလေသလား မောင်ရယ်”

“အာ၊ ဒုံးဝေးချက်ဗျာ၊ ကျနော်ရွာကို ပြန်လာတော့ ထွေးညိုမရှိတော့ဘူးတဲ့ဗျ၊ ထွေးရဲ့အကြောင်း မောင်ကြီးသိလိုက်ဒီအခိုက် ဝယ်၊ ထွေးညိုရေ လာမကြိုလေလောနဲ့ အပြစ်မတင်ချင်တော့ပါဘူးဆြာဒင်ရယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ မောင်သစ္စာရယ်၊ ကိုရင့်ထွေးညိုက လူမိုက်သာဒင်လက်ချက်များ မိသွားလေရောသလား၊ ဒါနဲ့နေပါဦး၊ ကိုရင့်က ထွေးညိုဇာတ်လမ်းထဲက ကိုသစ္စာလိုစစ်သားပဲထင်ပါ”

“ဒါပေါ့ဗျာ သစ္စာလေးချက်ဦးထိပ်ရွက်လို့ ရင်ကိုမြေကတုတ်လုပ်ခဲ့တဲ့ စစ်သားဆိုပါတော့”

“အော်၊ တိုက်ပွဲတွေကို ပစ်ပြီး ထွေးညိုကိုတွေ့ချင်လောနဲ့ ပြန်လာတယ်ဆိုပါတော့၊ အဆွေးဆိုတာ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရတယ် မောင်ရဲ့၊ သေသောသူကြာရင် မေ့သတဲ့မောင်ရယ်”

“အာ၊ ဆြာဒင် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားစမ်းပါဗျာ၊ တိုက်ပွဲဆီက ပြန်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကလေးစစ်သားမို့ ရွာပြန်ဖို့လိုက်တာ၊ ထွေးညိုကလည်း သေသွားတာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ပွဲစားတကောင်လက်ချက်နဲ့ ယွမ်နှစ်သောင်းဆိုလားရလို့ နယ်စပ်မှာ မျက်ပေါက်ကျဦးတကောင်နဲ့ ညားသွားတာ”

(၃)

ဆြာဒင်ကား အသာနှုတ်ဆိတ်လျက် ကိုသစ္စာထံပါးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီးသည်တွင် ဘူတာနှင့် ရွာအကြားရှိ ငယ်ဆရာ တောကျောင်းဘုန်းကြီး သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းပိဟာဆီသို့ ရောက်ခဲ့ပြန်ချေသည်။ ငယ်ဆရာဘုန်းကြီး ဦးချစ်လှကား ပျံလွန်တော်မူခဲ့ပြီ။ လက်ရှိကျောင်းထိုင် ကိုယ်တော်ကား ဆြာဒင်အကိုရင်းနှင့် ငွေလွှဲခွဲဘက်ပေတည်း။ ကျောင်းအဝင်ဝမှာပင် ဆြာဒင်စိတ်၌ တစ်ခုတစ်ခုလိုနေသယောင်ခံစားလေရာ မှတ်ဉာဏ်ကို ပြန်လည်နှိုးဆွမိပြီး သကာလ အမှတ်ရမိသည်ကား ဆြာဒင်ငယ်စဉ်က ကျော်ချည်ခွချည်ပြုကာ ကစားခုန်စားခဲ့သည့် ကျောက်သားပကတိဖြစ်နေသည့် ဧရာမ အင်ကြင်းပင် ကျောက်တုံးကြီးဖြစ်၏။ အရှည်အားဖြင့် ပေနှစ်ဆယ်ခန့် ရှိအံ့ထင်သည်။ ယခုသော်မမြင်မိတော့ချေ။

ကျောင်းထိုင်ကိုယ်တော်အားသံဃာတည်းဟူသော အမှတ်ဖြင့် ဖူးမျှော်မာန်လျှော့တန်တော့သည့်အခါ ကိုယ်တော်သည် လက်ဝယ်ရှိ ယူနန်နယ်ဖြစ် ပုတီးစိတ်စက်ကလေးကို တဂျောက်ဂျောက်နှိပ်ရင်း အမှတ်မပျက် အသက်ရှည်ရာ အနာမဲ့ကြောင်း ဆုမွန်ခွေလေ

သည်။

“ဒကာဒင်၊ ရွှေပင်ကိုမပေတာ ဝမ်းသာချက်”

“တင်ပါ စကားမစပ် အင်ကြင်းပင်ကျောက်တုံးကြီး ဘယ်ရောက်သွားတုန်းဘုရား”

“အင်း ဒကာဒင်လည်း ခေတ်ကိုမျက်ခြေပြတ်နေတယ်ထင်ပါ။ အင်ကြင်းကျောက်တွေ ဈေးကောင်းနေပြီလေ”

“အရှင်ဘုရား၊ ဒီလောက်ရှည် ဒီလောက်ကြီးတဲ့ အင်ကြင်းကျောက်သစ်တုံးကြီးကို ဘယ်လိုများရောင်းသလဲ တပည့်တော် ငဒင် ဉာဏ်မမှီလို့ပါဘုရား”

“အော် ဒါများ ခက်တာလိုက်လို့ ဒကာဒင်ရယ်၊ နည်းနည်းချင်း ပိုင်းရောင်းကြတာပေါ့”

“ရွှေပင်လို မလွတ်သကောင်းချောက်နေရာမျိုးကို လာဝယ်ကြရအောင် ဘယ်များပို့ပါ လိမ့်ဘုရား”

“အင်း၊ ဂန္ဓလရာဇ်ဆိုလား ဒကာ”

(၄)

ဆြာဒင်ကား ကျောင်းထိုင်ကိုယ်တော်ကို ဝတ်ဖြည့်ပြီးသကာလ ကျောင်းပြင်အရောက် တခုသော ထနောင်းပင်ရိပ် အရောက်တွင် အညာအလှ ထနောင်း ပေတကား၊ နွေထနောင်း ဆောင်းမကျည်း သဘာဝအရံအတားပေတကားဟု ချိန်တစ်ဆန်ဆန် စိတ်ကူးဖြင့် ထနောင်း ပင်ကိုမှီရင်း တခဏမျှ မှေးစက်မိလေသည်။ နွေနှင့် မိုး မကွဲပြားသေးသည်လား၊ မိုးအဝင် နောက်ကျသည်လား မဆိုနိုင်၊ ရွှေချိုးဖြူကူသံသည် ထနောင်းပင်ထက်မှ ထွက်ပေါ်လျက် ရှိလေ၏။ အိပ်မက်လော၊ အမှန်လော၊ မဝေခွဲနိုင်သည့် တဒုတ်ဒုတ်သံကြောင့် ဆြာဒင်ခမျာ နိုးထလာရပြန်၏။

ဆြာဒင်ဝန်းကျင်တွင်ကား ရွှေပင်သားတသိုက် ပေါက်တူးငန်းပြားကိုယ်စီဖြင့် ဆြာဒင် စက်ပျော်ရာ ထနောင်းပင်တဝိုက်ကို သုံးလေးပေအကွာမှ တူးဆွနေကြလေရာ အိပ်မက်ပွား ဆြာဒင်မှာ “ငတို့ရွှေပင်ရွာသားတို့ကား ‘တနှစ်တကြိမ် ဂူလိုင်လ မြန်မာ့ သစ်ပင်စိုက် ပို့လ’ ကို နားလည်သိကျွမ်းကြလျက် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိန်းသိမ်းတတ်ကြလေယောင် တကား ဟု ဝမ်းမြောက်မိလေသည်။

“တို့ရွှေပင်သားတွေ တယ်ခေတ်မီသကိုး၊ စိုက်ကြဟေ့ စိုက်ကြ၊ ဥတုရာသီ တောက်ပိုသတဲ့ ကွ၊ ကျုပ်အိပ်နေပျက်တာ အရေးမပါလှပါဘူး မောင်တို့ရယ်၊ အားမနာတမ်းသာ စိုက်ကြပါ”

“ဒီလူကြည့်ရတာ ညံ့သည်ထင်ပါရဲ့၊ ဒီမယ်၊ အခု ဘကြီးအိပ်နေတဲ့ ထနောင်းပင်တို့ တူးနေတာဗျ၊ ရေသောက်ဖြစ်ကို ဖြတ်ပြီး သုံးလေးရက်ထားလိုက်လို့ မသေရင် ဆယ်သိန်းဝန်း ကျင်သေချာပြီ”

“ဟေ၊ ဆန်းလှချေကလား၊ ထနောင်းပင်က အရောင်းအဝယ်ဖြစ်သတဲ့လား”

“သိပ်ကြီးနေတဲ့အပင်ဆိုရင်တော့ သုံးစားမရဘူးပေါ့ဗျာ၊ အနေတော်အရွယ်ပိုချင်တော့ အံ့ကိုက်ပဲဗျ”

“အော် အော်၊ ဟုတ်ပါပြီမောင်တို့ရယ်၊ ဘယ်ကများဝယ်ကြသတုန်း”

“ဘကြီးကြည့်ရတာ ခပ်နဲ့နဲ့တောသားထင်ပါရဲ့၊ စိန်တိုင်းက အဝယ်လိုက်နေတဲ့ နောက်ဆုံးပေါ် ရောင်းကုန်ဗျ”

“ဟုတ်ပါပြီမောင်ရယ်၊ ရေသောက်မြစ်မြတ်လိုက်လို့ မတော် သေသွားရင်ကိုရင်တို့မောတာ အဖတ်မတင်ပေဘူးလား”

“မပူပါနဲ့ဘကြီးရယ်၊ အရက်ချက်တဲ့အခါ အသုံးတည့်ချက်”

(၅)

နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်ကာမှ တခေါက်တကျင်းရောက်လာသော ဆြာဒင်အား ရွာအဝင်တွင် ဒင့်အပြန်ကို မျှော်လင့်နေဟန်ဖြင့် တရွာလုံးက “ဝှမ်းယင်” “ဝှမ်းယင်” ကြွေးကြော်လျက် လိုက်လံပျံ့ပြာကြံဆိုကြသော်ငြား၊ ဆြာဒင်ကား သက်ကြီး ခေါင်းချိန်တိုင်အောင် စက်လည်း ပျော်ပါနိုင်ချေ။

လက်ပံတောင်းတောင်သည် ဆြာဒင်ကို အတွေးပွားစေ၏။ ကျောက်မြို့ တူင်း ဓာတ်ငွေလိုင်းသည် ဆြာဒင်ကို အိပ်ပျက်အောင် နှိပ်စက်လျက်ရှိ၏။ တဖူးမှ ဖူးစက်မရသည့် အဆုံး ဘုရားပုထိုး ရှိခိုးအိပ်လေမှဟူသော အတွေးဖြင့် ဩကာသချိုးကို ရွတ်ဆိုနေရင်း ဘုရားစင်ထက်သို့ မော်အကြည့်တွင် ပြက္ခဒိန်ပုံတော်ကိုဖြတ်ညှပ်ကပ်လျက် ဓာတ်ခဲယေ၏ စွမ်းပကားဖြင့် မော်တာအတပ်ခံရသော နန်းတုမမြင် သုံးလူ့ရှင် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည်လည်း နောက်ပါသယာတို့ခြံရံလျက် ဒေသစာရိတ္တချီလျက်ရှိလေ၏။ အော်၊ သုံးလောက ထွဋ်ထား မြတ်ဘုရားသော်မှ တရုတ်တရက်တို့၏ သံသရာဝဋ်ကြွေးမှ ပြေးမလွတ်ယောင် တကား။ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံကို အမျှအတန်းဝေလျက် တရုတ်ပြည်ဖြစ် မီးဘုရားကို ဆြာဒင်ဦးသုံးကြိမ် ချလိုက်ရ၏။

ယင်းတခဏမှာပင် ရွာထိပ်ဆီမှ ကဘောက်တိကဘောက်ချာသီချင်းသံသည် တိတ်ဆိတ်သော ညဉ့်ယံကိုထွင်းဖောက်ကာ ဆြာဒင်ထံသို့ ရောက်ရှိလာပြန်ချေတော့သည်။ ရွာအဝင်မှာဆုံခဲ့သော ကိုရင်သစ္စာ၏ အသံဖြစ်တန်ရာသည်။ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ထိုသီချင်းသံကို ဆြာဒင်အံ့ကိုကြိတ်ရင်း ခပ်တိုးတိုးလိုက်ဆိုမိသည်။

“ပန်းစပယ် ဩော် . . . နန်းအလယ် မပေါ်ခိုက်ဟာမို့ အလိုက်တော်တန်သင့်ရုံပဲ ခံပွင့်ကို ကုံးရတယ်”

“သေရင်သေ၊ သေရင်မြေကြီးပါကွယ်၊ ရှင်ရင်လေ ရွှေထီးကိုလည်း မောင်မမျှော်မှန်းတယ်၊ ထွေးရဲ့ကိုယ်စားပြုမယ်ကွယ်၊ ချစ်သူ့ကိုယ်စားပြုမယ်ကွယ်၊ ရောက်လေရာဘဝဆီက နာခံစမ်းကွယ်၊ မောင်ကြီးသစ္စာ ပြုပါ့မယ်၊ ဒီစံနစ်ဆိုးတွေကိုကွယ် ကျောပွဲများအတွက် တိုက်ဖျက်ပစ်ပါမယ်”

ဝှမ်းယင် (တရုတ်စကား) • ကြံ့ဆိုပါ၏

(ဆဲဝင်းဒေးနေ့စဉ်သတင်းစာ၊ ဩဂုတ် (၁၂) ၂၀၁၃)